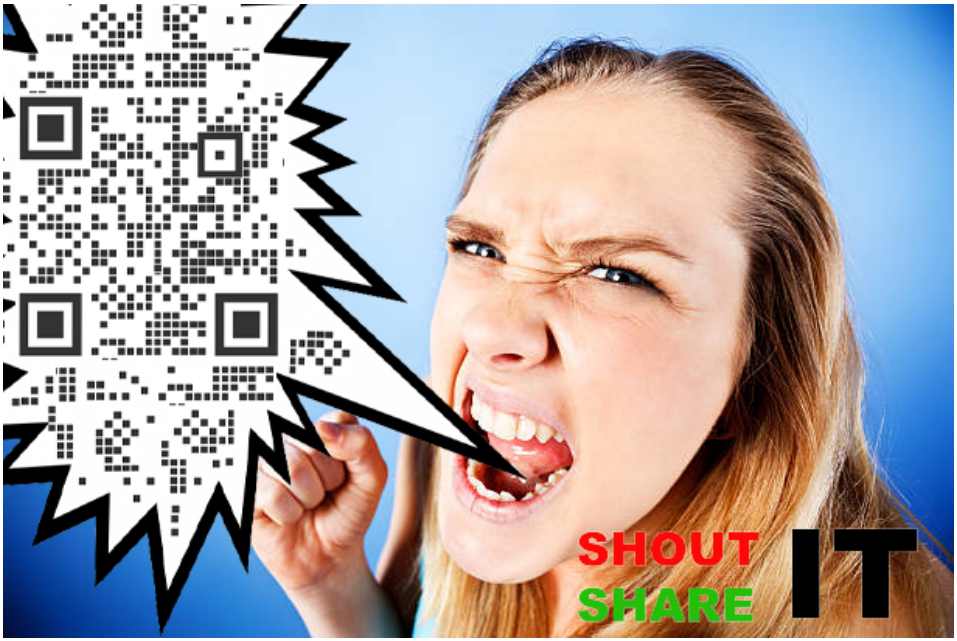

АЛЕНАТА КАМПАНИЯ

ВТОРА КНИГА ОТ ТРИЛОГИЯТА БАРУТНИЯТ МАГ

БРАЯН МАКЛЕЛАН

MBG BOOKS

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

БАРУТ И КУРШУМИ ЩЕ ПОСОЧАТ ПОБЕДИТЕЛЯ

В СЯНКАТА НА ИНВАЗИЯ…

Тамасовото настъпление в Кез претърпява крах: вражеската контраофанзива оставя фелдмаршала отрязан в тила само с частица от войските си, без снабдяване и без надежда за подкрепления. Изправен пред многократно превъзхождащ го противник, преследван от най-елитните вражески части, Тамас ще трябва да преведе хората си през целия кезиански Север и отвъд планините, за да може да защити отечеството си от разгневения бог Крезимир.

А ЗАПЛАХАТА НАЗРЯВА В САМАТА СЪРЦЕВИНА НА АДРО…

В столицата Адопещ инспектор Адамат не иска нищо друго освен да спаси съпругата си. За целта трябва да открие леговището на злия лорд Ветас и да се изправи срещу него. Но неизвестните, засягащи тайнствения господар на Ветас, ще отведат инспектора към далеч по-мрачен път.

НО КОЙ ЩЕ ОГЛАВИ ЩУРМА?

Тамасовите генерали така и не могат да постигнат единомислие, адранските бригади ежедневно отстъпват под напора на пълчищата на Кез, а Крезимир стръвно преследва главата на хулителя, простелял го в окото. В отсъствието на Тамас и неговата барутна кабала, смятани за мъртви, младият Таниел Двустрелни няма да може да разчита на ничия подкрепа срещу настъпващия враг.

- Браян Маклелан
  -
  - Глава първа
  - Глава втора
  - Глава трета
  - Глава четвърта
  - Глава пета
  - Глава шеста
  - Глава седма
  - Глава осма
  - Глава девета

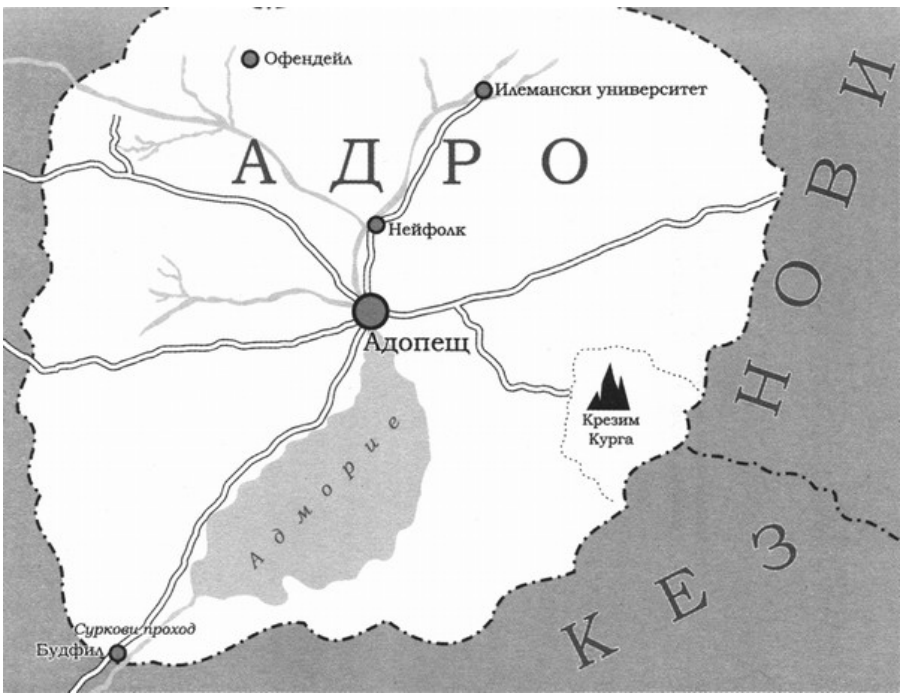
- Глава десета
- Глава единадесета
- Глава дванадесета
- Глава тринадесета
- Глава четиринадесета
- Глава петнадесета
- Глава шестнадесета
- Глава седемнадесета
- Глава осемнадесета
- Глава деветнадесета
- Глава двадесета
- Глава двадесет и първа
- Глава двадесет и втора
- Глава двадесет и трета
- Глава двадесет и четвърта
- Глава двадесет и пета
- Глава двадесет и шеста
- Глава двадесет и седма
- Глава двадесет и осма
- Глава двадесет и девета
- Глава тридесета
- Глава тридесет и първа
- Глава тридесет и втора
- Глава тридесет и трета
- Глава тридесет и четвърта
- Глава тридесет и пета
- Глава тридесет и шеста
- Глава тридесет и седма
- Глава тридесет и осма
- Глава тридесет и девета
- Глава четиридесета
- Глава четиридесет и първа
- Глава четиридесет и втора
- Глава четиридесет и трета
- Глава четиридесет и четвърта
- Епилог
- Благодарности

- notes
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
  - 5

Браян Маклелан
Алената кампания
(книга 2 от трилогията „Барутният маг“)

На единствената и незаменима Мишел —

моя приятелка, сътрудничка и любима

Глава първа

Адамат стоеше застинал в градината пред лятната си къща и се взираше през прозореца в хората, събрани в трапезарията му. Домът беше двуетажен, с три спални, разположен в уединение сред гората в края на черен път. Беше на двадесет минути пеша от града. Почти нямаше вероятност някой да чуе изстрелите.

Или писъците.

Четирима от хората на лорд Ветас се бяха разположили в трапезарията му, черпеха се и безгрижно играеха на карти. Двама от тях се отличаваха с мускулатурата на товарни коне. Третият бе среден на ръст, с тежко надвиснало над колана шкембе и гъста черна брада.

Последният беше единственият, когото Адамат познаваше. Имаше ъгловато лице, разположено върху почти нелепо дребна глава. Прозвището му беше Роя Лисугера — най-дребният сред адопещенските боксьори на Съдържателя. Нуждата го беше приучила на бързи маневри, ала зрителите не го обичаха особено и по тази причина той рядко излизаше на ринга. Адамат нямаше представа какво търси той тук.

Знаеше обаче, че се бои за безопасността на децата си — особено за дъщерите си — в компанията на подобни отрепки.

— Сержант — прошепна Адамат.

Живият плет прошумоля и инспекторът мерна лицето на сержант Олдрич. Той имаше ясно изразена челюст, а лунната светлина издаваше издутината в бузата му от дъвкания тютюн.

— Хората ми са заели позиции — отзова се Олдрич. — Всички ли са в трапезарията?

Адамат потвърди. Той бе наблюдавал дома си в продължение на три дни. Три дни, през които трябваше да гледа как тези мъже крещят на децата му и пушат пури в къщата му, като тръскат пепел и разливат бира върху най-хубавата покривка на Фая. Вече познаваше навиците им.

Знаеше, че брадатият дебелак прекарва по-голямата част от деня на горния етаж, където държеше децата под око. Знаеше, че двамата огромни бабаити съпровождат децата до външната тоалетна, докато Лисугера стои на пост. Знаеше, че четиримата няма да оставят децата сами преди здрач, когато започваше задължителната им игра на карти.

И също така знаеше, че за цялото това време нито веднъж не е зърнал съпругата или най-големия си син.

Сержант Олдрич постави зареден пистолет в ръката му.

— Сигурен ли сте, че искате да участвате лично? Хората ми

са добри. Те ще изведат децата непокътнати.

— Сигурен съм — отвърна Адамат. — Те са моето семейство. Моя отговорност.

— Не се колебайте да дръпнете спусъка, ако ги видите да се отправят към стълбите — рече сержантът. — Не бива да им позволяваме да вземат заложници.

Адамат искаше да изтъкне, че децата му вече са заложници, но замълча и вместо това приглади ризата си с ръка. Вечерта беше облачна — нищо нямаше да издаде присъствието им. Той напусна храстите и внезапно в мислите му изникна нощта, в която бе призован да се яви в Небесния дворец. Нощта, в която бе започнало всичко: превратът, сетне предателят, сетне лорд Ветас. Инспекторът безмълвно прокле фелдмаршал Тамас, задето бе замесил него и семейството му в това.

Войниците на сержант Олдрич се запрокрадваха по черния път заедно с Адамат, насочили се към входа на къщата. Инспекторът знаеше, че зад сградата има още осмина. Общо шестнадесет войници. Те разполагаха с числеността превъзходство. Разполагаха и с елемента на изненадата.

Но главорезите на лорд Ветас разполагаха с децата на Адамат.

Край входа инспекторът спря. Адранските войници, чиито тъмносини униформи почти изцяло се сливаха с мрака, заеха позиции под прозорците на трапезарията и повдигнаха мускети. Адамат погледна към вратата. Фая бе избрала тази къща, вместо някоя по-близо до града, отчасти заради портата. Тя представляваше масивна дъбова врата с железни панти. Фая бе решила, че зад подобна двер семейството ѝ би било в по-голяма безопасност.

Адамат така и не бе намерил сили да ѝ каже, че рамката на вратата гъмжи от дървояди. Всъщност той от самото начало възнамеряваше да я смени.

Инспекторът отстъпи назад и стовари ботуша си точно до дръжката.

Прогнилото дърво се строши под удара. Адамат влетя в коридора и повдигна пистолета си, докато завиваше зад ъгъла.

И четиримата главорези се задействаха. Единият от огромните бабаити тичаше към вратата на стълбището. Адамат задържа пистолета си стабилно и дръпна спусъка. Онзи рухна.

— Не мърдайте — каза инспекторът. — Обкръжени сте!

Оставащите трима се втренчиха в него, застинали на място. Той видя как погледите им се насочиха към изпразнения му пистолет, а сетне и тримата се хвърлиха към него.

Последвалият мускетен залп пръсна прозорците и засипа

пода със стъклени отломки, напомнящи скреж. Оставащите отрепки бяха покосени, с изключение на Роя Лисугера. Той се запрепъва към Адамат, извадил нож. Кръв напояваше ръкава на едната му ръка.

Адамат превъртя оръжието в ръката си и стовари дръжката върху главата на Роя.

И просто така, всичко свърши.

В трапезарията влетяха войници. Адамат ги избута встрани и се втурна нагоре по стълбите. Най-напред провери детските стаи — всички бяха празни. Оставаше единствено спалнята. Инспекторът отвори вратата с такъв замах, че едва не я изкърти от пантите.

Децата се бяха струпали в тясното пространство между стената и леглото. По-големите прегръщаха по-малките, закриляйки ги, доколкото можеха, в прегръдките си. Седем ужасени личица се взираха в Адамат. Единият от близнаците плачеше, несъмнено уплашен от мускетния пукот. По пълничките му бузи се стичаха сълзи. Другият надничаше плахо от скривалището си изпод леглото.

Адамат въздъхна от облекчение и се отпусна на колене. Бяха живи. Неговите деца бяха живи. Почувства неканени сълзи, щом около него се скупчиха дребни тела. Ръчички се протягаха и докосваха лицето му. Адамат разпери широко ръце, награбвайки колкото можеше повече от тях, и ги придърпа по-близо.

Той избърса сълзите от бузите си. Не беше подобаващо да плаче пред децата си. Пое дълбоко дъх, за да се успокои, и каза:

— Тук съм. Вече сте в безопасност. Хората на фелдмаршал Тамас са с мен.

Последва още един тур щастливи хлипове и прегръдки, преди Адамат да успее да въдвори ред.

— Къде са майка ви и Йосип?

Фейниш, най-голямата му дъщеря, помогна за смълчаването на останалите.

— Преди няколко седмици онези отведоха Астрит — каза тя. Трепереща̀ пръсти подръпваха дългата ѝ, черна плитка. — Едва миналата седмица отведоха мама и Йосип.

— Астрит е в безопасност — каза Адамат. — Не се притеснявайте. Казаха ли къде отвеждат мама и Йосип?

Фейниш поклати глава.

Сърцето на Адамат се сви, но той не позволи това да проличи по лицето му.

— Нараниха ли ви? Който и да е от вас?

Притесняваше се най-вече за Фейниш. Тя беше на четиринадесет, на практика вече жена. Раменете ѝ бяха голи под

тънката нощна риза. Адамат затърси следи от синини и благодари, че не откри нищо.

— Не, татко — каза Фейниш. — Чух ги да си говорят. Искаха, но…

— Но какво?

— Един мъж дойде, когато отведоха мама и Йосип. Не можах да чуя името му, но беше облечен като джентълмен и говореше много овладяно. Той ги предупреди, че ако ни докоснат, преди да им е дал разрешение, ще…

Тя замълча, лицето ѝ пребледня.

Адамат я помилва по бузата.

— Държала си се много храбро — увери я той. Вътрешно обаче кипеше от гняв. Нямаше съмнение, че Ветас би дал пълна свобода на отрепките си, без да се замисля, щом Адамат престанеше да му бъде от полза.

— Ще намеря мама и Йосип — обеща Адамат, отново потупа дъщеря си по бузата и се изправи. Един от близнаците го сграбчи за ръката.

— Остани — с умолителен глас рече хлапето.

Инспекторът обърса сълзите му.

— Ей сега се връщам. Стой с Фейниш.

С мъка Адамат се отдели от тях. Предстоеше му да спаси още едно от децата и съпругата си — още битки за печелене, преди всички да бъдат заедно и в безопасност.

Откри сержант Олдрич в коридора, почтително изчакващ с кепе в ръце.

— Отвели са Фая и най-големия ми син другаде — съобщи Адамат. — Останалите са в безопасност. Някой от онези скотове останал ли е жив?

Олдрич отговори тихо, за да не бъде чут от децата:

— Един от тях е отнесъл куршум право в окото, а друг — в сърцето. Отличен залп. — Той се почеса по тила. Не беше възрастен, ала косата му бе започнала да сребрее около слепоочията. Страните му бяха все още зачервени от изблика на насилие. Гласът му обаче оставаше сдържан.

— Прекалено добър — рече Адамат. — Трябваше ми поне един жив.

— Има оцелял — каза Олдрич.

В кухнята Адамат завари Роя Лисугера да седи със завързани зад гърба ръце. Кървеше от огнестрелни рани в рамото и бедрото.

Адамат взе един бастун от поставката за чадъри до входната врата. Този нямаше да се даде лесно.

— Ти си късметлия, Роя — каза той и посочи с върха на бастуна си към раните. — Може и да прескочиш трапа, ако раните

ти бъдат превързани навреме.

— Познаваме ли се? — изсумтя боксьорът. Върху мръсната му ленена риза пръснаха капчици кръв.

— Ти не ме познаваш, но аз знам кой си. Гледал съм те на ринга. Къде е Ветас?

Роя разкърши врат с пукот и предизвикателно изгледа инспектора.

— Ветас? Не познавам такъв.

Адамат помисли, че е усетил припознаване под преструвката.

Той опря върха на бастуна си върху рамото на Роя, точно до раната от куршума.

— Твоят работодател.

— Я да ми ядеш…

Адамат увеличи натиска. Той почувства, че куршумът не е напуснал раната, а е заседнал до костта. Роя се сгърчи. Поне трябваше да му се признае, че не издаде нито звук. Нямаше как — за да напредне в юмручния бой, човек се научава да владее болката.

— Къде е Ветас?

Роя не отговори. Адамат пристъпи по-близо до него.

— Не ми казвай, че не искаш да доживееш до следващия изгрев?

— Той е в състояние да ме подреди много по-зле от теб — отвърна Роя. — Пък и аз не знам нищо.

Инспекторът се отдръпна и му обърна гръб. Чу как Олдрич заема мястото му, а сетне и тежкия звук от сблъсък между приклад и корема на Роя. Адамат остави побоя да продължи още малко, преди отново да се обърне и да даде знак на сержанта да спре.

Лицето на Роя изглеждаше сякаш току-що е минал през няколко рунда със Сусмит. Боксьорът се приведе, плюейки кръв.

— Къде е Фая?

Говори, мълчаливо се примоли Адамат. *За твое, нейно и мое добро. Кажи ми къде е.*

— И момчето, Йосип. Къде е той?

Роя се изхрачи на пода.

— Ти си онзи, нали? Бащата на тези дришльовци? — Той не дочака отговора на Адамат. — Възнамерявахме да се изредим на всички. Като започнем от най-малките. Само че Ветас не позволи. Жена ти обаче… — Роя облиза окървавените си устни. — Тя с готовност ни се отдаде. Смяташе, че така ще ни предразположи към дечурлигата.

Олдрич пристъпи напред и стовари приклада на мускета си върху лицето му. Роя залитна встрани и простена задавено.

Адамат се тресеше от гняв. Не и Фая. Не и красивата му жена, негова приятелка и спътница, негова довереница и майка на децата му. Той повдигна ръка, когато Олдрич понечи да нанесе пореден удар.

— Не си правете труда — каза инспекторът. — Този си изкарва хляба с побоища. Донесете ми фенер.

Адамат сграбчи Роя за тила, повдигна го от стола и го изблъска през задната врата, където боксьорът рухна сред розовите храсти. Адамат го изправи на крака, като не пропусна да използва раненото му рамо, и го забута със себе си. Към нужника.

— Задръжте децата вътре — обърна се инспекторът към Олдрич. — И доведете неколцина от хората си.

Дворната тоалетна бе достатъчно широка, за да обслужва две лица едновременно — нещо напълно разбираемо за домакинство с девет деца. Адамат предостави пленника на двама от войниците, за да отвори вратата. Подир това взе фенера от Олдрич и насочи светлината му към вътрешността на помещението, за да може Лисугера да го огледа добре.

Адамат взе дъската, покриваща дупката, и я захвърли на земята. Миризмата беше отвратителна. Дори след залез стените гъмжаха от мухи.

— Самият аз изкопах тази дупка — каза Адамат. — Дълбока е три метра. Трябваше да изкопая нова още преди години… В последно време близките ми доста я използваха. Прекараха тук цяло лято. — Той доближи фенера до ямата и помириса пресилено. — Да, почти е пълна… Къде е Ветас? Къде са отвели Фая?

Роя го изгледа злобно.

— Върви да се продъниш.

— Няма да ходим далече за това — отвърна Адамат. Той сграбчи Роя за яката на ризата и го блъсна в нужника. Помещението едва ги побираше. Роя започна да се мята, но гневът на инспектора подхранваше силата му. Той изрита боксьора през коленете и зарови главата му в дупката.

— Кажи ми къде е Ветас — просъска Адамат.

Никакъв отговор.

— Кажи ми!

— Не!

Гласът на Роя изкънтя в сандъчето, което оформяше седалката на нужника.

Адамат усили натиска си върху тила му. Само сантиметри деляха лицето на Роя от най-горния слой. Адамат потисна собственото си отвращение. Това беше жестоко. Беше нечовешко. Но такова беше и вземането на жената и децата на някого за

заложници.

Челото на Роя започваше да потъва в изпражненията и той изхлипа.

— Питам те за последен път! Къде е Ветас?

— Не зная! Той не ми каза нищо. Просто ми плати да държа децата тук.

— Как ти плати? — Адамат почувства как Роя се дави в опит да повърне. Тялото на боксьора се разтресе.

— В банкноти — каза накрая.

— Ти си един от боксьорите на Съдържателя — каза инспекторът. — Той знае ли за това?

— Ветас каза, че сме били препоръчани. Никой не ни наема без разрешението на Съдържателя.

Адамат стисна зъби. Съдържателя. Лидерът на адранския подземен свят и един от членовете на съвета на Тамас. Той беше един от най-влиятелните хора в Адро. Ако той знаеше за лорд Ветас, това можеше да означава, че още от самото начало е бил предател.

— Какво друго знаеш?

— Надали има и двадесет думи да съм разменил с него — каза Роя. Думите му излизаха на пресекулки, докато говореше през сълзи. — Не зная нищо друго!

Адамат го удари по тила. Той се свлече, но не изгуби съзнание. Инспекторът го повдигна за колана и навря лицето му в нечистотиите. Повдигна го отново и тласна. Роя започна да се мята, краката му ритаха яростно, докато се опитваше да вдиша през пикнята и лайната. Адамат хвана боксьора за глезените и го натика още по-дълбоко в дупката.

После се обърна и се отдалечи от нужника. Мислите му не можеха да си пробият път през пелената на яростта му. Щеше да унищожи лорд Ветас, задето бе принудил съпругата и децата му да преживеят това.

Олдрич и войниците му стояха наблизо и наблюдаваха как Роя се дави в мръсотия. На светлината на фенера един от тях изглеждаше сякаш ще повърне, друг кимаше одобрително. Нощта беше утихнала и Адамат можеше да чуе неотклонното свирукане на щурци в гората.

— Няма ли да му зададете още въпроси? — попита Олдрич.

— Той сам каза, че не знае нищо повече. — Адамат почувства как стомахът му се преобръща и се извърна да погледне към все още мятащите се във въздуха крака. Представата как боксьорът се опитва да насили Фая почти го разколеба, но после каза на Олдрич: — Извадете го, преди да се е задушил. После го пратете в най-дълбоката въглищна мина в планината.

Адамат се зарече да подреди Ветас много по-сериозно, щом го пипнеше.

Глава втора

Фелдмаршал Тамас стоеше над южната порта на Будфил и оглеждаше кезианската армия. Тази стена обграждаше най-южната част на Адро. Ако фелдмаршалът хвърлеше камъче пред себе си, то щеше да падне върху кезианска територия. И може би щеше да продължи да се търкаля по наклонения Северен път, докато не достигнеше позициите на армията им.

Портите на Васал — две сто и петдесет метрови скали — се издигаха от двете му страни. Те бяха раздвоени от водата, стичала се хиляди години от Адморието през Суркови проход и подхранваща обработваемите земи в северната част на Кез.

Кезианската армия бе изоставила димящите руини на Южната планина само преди около три седмици. Официалните доклади преценяваха, че армията, обсаждала Рамензид, е наброявала приблизително двеста хиляди бойци. Обозът и останалите поддържащи сили повишаваха числеността до четвърт милион.

Разузнавачите на фелдмаршала го бяха информирали, че понастоящем общата численост е повече от милион.

Частица от Тамас се ужасяваше от подобен брой. За последно светът бе съзирал подобна армия по времето на войните от Помрачаването преди четиринадесет столетия. А ето че сега подобно множество бе изникнало на неговия праг и се канеше да завладее отечеството му.

Тамас разпознаваше новобранците по ужасената им реакция, щом зърнеха кезианската армия за първи път. Можеше да подуши страха на собствените си хора. Отвращението. Това тук не беше Рамензид, за чиято отбрана бяха достатъчни няколко роти. Будфил беше търговски град с население от стотици хиляди души. Стените бяха занемарени, портите — прекалено многобройни и твърде широки.

Тамас не позволяваше на собствения си страх да проличава. Не се осмеляваше. Той потискаше тактическите си притеснения; ужаса, че собственият му син лежи в кома в столицата; болката, която все още прогаряше крака му, напук на целителната намеса на един бог. Върху лицето му личеше единствено презрение към дързостта на кезианските военачалници.

Нечии уверени крачки отекнаха по каменното стълбище зад гърба му. Край него застана генерал Хиланска, главнокомандващ на местната артилерия и втора бригада.

Хиланска беше изключително едър мъж на около четиридесет, овдовял преди десетилетие и ветеран от

гурланските кампании. Преди тридесет години гюле бе отнесло лявата му ръка под рамото — във време, когато нямал дори офицерски чин. Ала липсващата ръка и излишното тегло не се отразяваха на представянето му на бойното поле и дори само заради този факт той печелеше уважението на Тамас. Да не говорим, че неговите артилеристи можеха да отнесат главата на препускащ кавалерист от осемстотин метра разстояние.

Сред генералите от щаба на Тамас, повечето от които бяха подбрани заради умението, а не характера, Хиланска беше най-близкото подобие на приятел за фелдмаршала.

— От седмици ги гледам как се събират и пак не спират да ме впечатляват — каза едноръкият.

— С числеността си? — попита барутният маг.

Хиланска се приведе над стената и плю.

— С дисциплината си. — Той откачи далекогледа от колана си и с отработено движение го разгърна и го доближи до окото си. — Докъдето поглед стига, редици и редици снежнобели палатки. Като някаква композиция.

— Разполагането на половин милион палатки не прави една войска дисциплинирана — рече Тамас. — И преди съм си имал работа с кезиански военачалници. В Гурла. Те поддържат реда чрез страх. Лагерите действително изглеждат спретнато, но когато се стигне до сблъсък, тяхната решителност не е искрена. На третия залп редиците им се разкъсват.

Докато с моите хора не е така, мислено добави той. *Адранските бригади.*

— Да се надяваме, че сте прав — каза Хиланска.

Тамас наблюдаваше как вражеските часови обхождат на около километър от тях — те попадаха в обхвата на оръдията, но не си заслужаваха загубата на муниции. Същинската войска бе разположила лагера си почти на три километра разстояние: кезианските офицери се бояха от барутните му магове много повече, отколкото от оръдията на Хиланска.

Тамас стисна каменния парапет и разтвори третото си око. Подир моментното замайване той погледна Отвъд. Светът бе обгърнат в пастелни отблясъци. В далечината личаха светлини, проблясващи като огньовете на вражески патрули през нощта. Това беше сиянието на кезианските Привилегировани и пазители. Тамас затвори третото си око и разтърка слепоочията си.

— Все още ли мислите за това? — попита Хиланска.

— Какво?

— Да нападнем.

— Да нападнем? — с насмешка повтори барутният маг. — Трябва да съм луд, за да нападна противник, който ни

превъзхожда десетократно по брой.

— Придобили сте особено изражение, Тамас — рече Хиланска. — Като куче, опъващо веригата си от нетърпение. Познавам ви достатъчно дълго. Не сте си правили труда да скривате, че възнамерявате да нападнете Кез при първа възможност.

Тамас отново погледна към вражеските позиции. Кезианските войски се намираха прекалено далече: едно изненадващо нападение би било почти невъзможно. Теренът не благоприятстваше нощно нападение.

— Ако можех да изпратя Седма и Девета бригада изненадващо, бих нанесъл удар право в сърцевината на силите им и да се върна в града, преди да са осъзнали какво се случва — тихо каза Тамас. Пулсът му се ускори при тази мисъл. Врагът не беше за подценяване. Освен числеността превъзходство, кезианците все още разполагаха с няколко Привилегировани, останали им след сблъсъка при Раменздид.

Ала в същото време фелдмаршалът знаеше на какво са способни най-добрите му бригади. Познаваше кезианските стратегии и съответно, техните слабости. Кезианските войници бяха събрани от обилното им селско население. Офицерите им бяха благородници, закупили чиновете си. Докато Тамас разполагаше с патриоти, бойци от стомана и желязо.

— Неколцина от хората проведоха малко разузнаване — каза Хиланска.

— Така ли? — Тамас потисна раздразнението от прекъснатите му мисли.

— Знаете ли за катакомбите в Будфил?

Тамас изсумтя утвърдително. Катакомбите се простираха под Западната колона — едната от планините, формиращи Портите на Васал. Те представляваха смесица от естествени и изкуствени, създадени от хората пещери, използвани като последен дом за градските мъртъвци.

— На войниците е забранено да ги посещават — каза Тамас, като не успя да скрие укора в гласа си.

— Аз ще се погрижа за това. Но си помислих, че може би ще искате да чуете какво са открили, преди да ги бичуваме.

— Освен ако не са открили кезианска шпионска мрежа, се съмнявам, че има значение.

— Нещо по-добро — рече Хиланска. — Открили са начин да отведете бойците си в Кез.

Сърцето на Тамас трепна.

— Водете.

Глава трета

Таниел се взираше в тавана, намиращ се само на лакът над лицето му, като отброяваше полюшванията на хамака от конопено въже и слушаше гурланските флейти, чиято тиха музика изпълваше помещението.

Мразеше тази музика. Тя не спираше да отеква в ушите му, прекалено тиха, за да разкрие всичките си подробности, но в същото време достатъчно силна, че да го накара да заскърца със зъби. Изгуби бройката на полюшванията някъде около десетото и издиша. Измежду устните му се изплъзна топъл дим, който се задипли под ронещия се хоросан на тавана. Част от дима отбегна тавана на нишата му и се закъдри към средата на свърталището за пушене на мала.

Имаше около дузина подобни ниши. В момента две от тях бяха заети. По време на двуседмичния си престой Таниел нито веднъж не бе забелязал техните обитатели да се надигат, за да се нахранят или облекчат. Единствените им раздвижвания бяха свързани с употребата на издължените лули и сигнализирането на собственика да донесе нова доза.

Таниел се приведе встрани и заопипва, за да допълни собствената си лула. Върху масичката край хамака му почиваха чиния с няколко тъмни къса мала, празна кесия и пищов. Таниел не можеше да си спомни откъде се е взел пищовът.

Той смачка мазните късчета мала и напъха образувалата се топчица в чашката на лулата си. Наркотикът пламна веднага и Таниел дръпна силно.

— Иска още?

Собственикът на свърталището се присламчи до хамака му. Беше гурланец, със смугла кожа, макар не колкото на деливанец, по-светла под очите и на дланите. Беше висок, подобно на повечето гурланци, но мършав и прегърбен от годините привеждане към нишите, за да ги почисти или да запали лулата на някой пристрастен. Казваше се Кин.

Таниел се пресегна към кесията си, заопипва с пръсти вътре и си спомни, че е празна.

— Нямам пари — отвърна той. Дори собственият му слух можеше да различи хрипкавото звучене на гласа му.

Колко ли време бе прекарал тук? Две седмици, реши Таниел, след като напъна съзнанието си. Но по-важното беше как се бе озовал тук?

Не *тук*, в свърталището за пушене на мала, а в Адопещ. Спомни си сблъсъка на върха на Крезимировия дворец, където Ка-

поел унищожи кезианските Привилегировани; помнеше и как дръпва спусъка на пушката си и проследява как куршумът пронизва окото на бог Крезимир.

Всичко след това беше мрак до момента, в който се беше събудил, облян в пот, възседнат от Ка-поел, чиито ръце бяха покрити с прясна кръв. Спомняше си телата в коридора на хотела — бащините му войници с непознат герб върху униформите си. Таниел беше напуснал хотела и бе дошъл тук, дирейки забрава.

Естествено, щом все още си спомняше всичко това, малата не си вършеше работата.

— Военна куртка — каза Кин и допря показалец до ревера му. — Копчетата.

Таниел сведе поглед към дрехата си. Беше в тъмносиньото на адранската армия, със сребърни копчета и ширити. Беше я взел от хотела. Не беше неговата — беше му твърде голяма. За ревера ѝ беше прикачена значката на барутен маг, представляваща сребърно буре барут. Може би все пак *беше* неговата. Беше ли отслабнал?

Преди два дена куртката беше чиста. Толкова Таниел си спомняше. А сега бе зацапана с лига, късчета храна и петънца обгорено. Кога беше ял, да му се не види?

Таниел изтегли ножа си, взе едно от копчетата в пръстите си и се спря, защото дъщерята на Кин влезе в помещението. Беше облечена в захабена бяла рокля, чиста въпреки околната мръсотия. Тя изглеждаше няколко години по-възрастна от Таниел, ала въпреки това иззад полите ѝ не надничаха детски личица.

— Харесва ли ти дъщеря ми? — попита Кин. — Тя ще танцува за теб. Две копчета! — Той повдигна два пръста, за да подчертае думите си. — Много по-красива от онази фатрастанска вещица.

Съпругата на Кин, която седеше в ъгъла и свиреше, отдели гурланската флейта от устните си, за да размени няколко думи с Кин. След кратката размяна на реплики, протекла на гурлански, собственикът отново се обърна към Таниел:

— Две копчета! — повтори той.

Таниел отряза едно копче и го пусна в ръката на Кин. Щяла да му потанцува… Интересно дали Кин владееше адранския език достатъчно добре, за да си служи с евфемизми, или предложението действително се ограничаваше само до танц.

— Може би по-късно. — Таниел се отпусна обратно в хамака, стиснал новополучената буца мала, голяма колкото детски юмрук. — А Ка-поел не е вещица. Тя е… — Той замълча, дирейки описание, което би било разбираемо за гурланец. Ала малата бе направила мислите му неповратливи. — Добре де — отстъпи

Таниел. — Вещица е.

Той натъпка лулата си догоре. Дъщерята на Кин го наблюдаваше. Таниел отвърна на откритията ѝ поглед с притворени очи. Някои биха я сметнали за красива. За него беше прекалено висока и прекалено кльощава — като повечето гурланки. Тя продължи да стои там, опряла леген с дрехи на бедрото си, докато баща ѝ не я прогони.

Кога за последно Таниел беше лягал с жена?

Жена? Той се засмя и изпусна дим през носа си. Смехът премина в кашлица, която му спечели бегъл поглед от страна на Кин. Не, не просто с жена, а с *жената*. Влора. Колко време беше минало? Две години и половина? Три?

Таниел се приповдигна и започна да опипва джобовете си в търсене на барутен заряд. Къде ли беше Влора сега? Най-вероятно беше все още с Тамас и останалите от барутната кабала.

Тамас несъмнено щеше да иска Таниел на фронтовата линия.

Какво пък, да върви по дяволите. Като иска, да дойде и да го потърси в Адопещ. Само дето и през ум нямаше да му мине да тръгне да дири из свърталищата за пушене на мала.

В джобовете му нямаше и прашинка барут. Ка-поел се беше погрижила за това. Таниел не беше помирисвал барут, откакто тя го беше измъкнала от онази проклета кома. Дори пистолетът му не беше зареден. Можеше да излезе и да си вземе малко. Да намери някоя казарма и да им покаже значката си на барутен маг…

Самата мисъл за надигане от хамака го замая.

Ка-поел слезе по стълбите и влезе в свърталището точно когато Таниел започваше да се унася. Той бе спуснал клепачите си почти изцяло, от устните му се виеше дим. Тя спря и го огледа.

Беше ниска, с приятна външност и хубава фигура. Кожата ѝ беше бяла, с лунички, а рижавата ѝ коса беше малко по-дълга от сантиметър. Той не я харесваше толкова къса, защото я караше да изглежда като момче. *Но пък човек няма как да я сбърка с момче*, помисли си Таниел, когато девойката свали дългото си тъмно палто. Под него носеше бяла риза без ръкави, кой знае откъде задигната, и тесни черни панталони.

Ка-поел го докосна по рамото. Таниел не реагира. Нека помисли, че е заспал или пък че е упоен от малата, за да я забележи. Още по-добре.

Тя се пресегна и защипа носа му с едната си ръка, а с другата запуши устата му.

Таниел се раздвижи рязко и остро си пое дъх, щом тя се отдръпна.

— По дяволите, Пола! Да не се опитваш да ме убиеш?

Тя се усмихна и не за първи път, под влиянието на малата, той се взря в зеленикавите като стъкло очи с неподобаващи мисли. Побърза да ги прогони. Тя беше негова повереничка. Той беше неин закрилник. Или пък беше обратното? В планината Ка-поел беше тази, която го бе защитила.

Таниел се отпусна обратно в хамака.

— Какво искаш?

Тя повдигна дебел куп хартия с кожена подвързия. Скицник. Който да замени изгубения по-рано в планината. При спомена за това го прониза болка. Заедно с онези страници бяха изчезнали осем години от живота му. Хора, много от които вече не бяха сред живите. Някои от тях негови приятели, други — врагове. Загубата на скицника бе почти толкова болезнена, колкото и загубата на оригиналната му пушка „Хруш“.

Почти колкото…

Таниел захапа мундщука и дръпна жадно. Потръпна от опарилия гърлото и дробовете му дим, разстилащ се из тялото му, притъпявайки спомените.

При протягането, за да вземе скицника, той видя, че ръката му трепери, и побърза да я дръпне обратно.

Ка-поел присви очи. Тя остави скицника върху корема му, последван от комплект въглени за рисуване. Много по-фини инструменти за скициране от нещата, с които бе разполагал във Фатраста. Тя посочи към принадлежностите и го изимитира как скицира.

Таниел сви дясната си ръка в юмрук. Не искаше тя да види треперенето му.

— Аз… Не сега, Пола.

Тя посочи отново, по-настойчиво.

Таниел дръпна от лулата за пореден път и затвори очи. Почувства как по бузите му се стичат сълзи.

Усети как Ка-поел взима скицника и моливите. Чу как масичката бива преместена. Очакваше да последва укор. Удар. Каквото и да е. Но когато отново отвори очи, видя единствено как босите ѝ крака изчезват нагоре по стълбището. Таниел отново напълни дробовете си с дим и обърса сълзите от лицето си.

Очертанията на помещението започнаха да избледняват заедно със спомените му — всички хора, които беше убил, всички приятели, на чиято гибел бе станал свидетел. Бога, когото бе зърнал със собствените си очи, а сетне бе прострелял с омагьосан куршум. Не искаше да си спомня нищо от това.

Само още няколко дни в свърталището и щеше да се оправи. Щеше отново да стане себе си, да се яви пред Тамас и да се върне към онова, в което го биваше: да убива кезианци.

Четиристотин метра и хиляди тонове скала деляха Тамас от земната повърхност. И то само часове след като бе напуснал стените на Будфил. Пламъкът на факлата му трептеше в мрака и хвърляше светлини и сенки сред редиците погребални ниши по стените на пещерите. От тавана се спускаха стотици черепи, окачени в страховит знак на почит към покойните. Може би пътят към отвъдното изглеждаше именно по този начин.

Само че с повече пламъци.

Той успя да прогони връхлетялата го в началото клаустрофобия, като си напомни, че тези катакомби се използваха от хиляда години. Не се очакваше срутване в близко бъдеще.

Широчината на проходите го изненада. Имаше участъци, които можеха да поберат стотици. През най-тесните проходи спокойно можеше да мине карета, и то без да остърже стените.

Двамата артилеристи, за които Хиланска бе споменал, вървяха най-отпред. Те носеха собствени факли и оживено разговаряха помежду си — гласовете им ехтяха, докато преминаваха през различните зали. Край фелдмаршала, с подозрителен поглед, вперен в двамата войници отпред, и отпусната върху пистолета ръка, крачеше Олем, неговият телохранител. Влора и Андрия, двама от най-добрите барутни магове на Тамас, завършваха процесията.

— Тези пещери — отбеляза Олем, докато прокарваше пръсти по стената — са били разширени с инструменти. Таваните обаче — той посочи нагоре — са непокътнати.

— За тях се е погрижила водата — каза Тамас. — Вероятно преди хиляди години.

Фелдмаршалът премести поглед от тавана към пода. Пътят им се спускаше леко надолу, на моменти прекъсван от стълби, изсечени в пода, и захабен от стъпките на хилядите поклонници, семейства и свещенослужители, минаващи оттук всяка година. Въпреки тези следи на употреба, катакомбите оставаха празни — жреците бяха преустановили погребенията по време на обсадата, защото се опасяваха от срутвания, предизвикани от артилерийски огън.

Като дете, Тамас си играеше в подобни пещери, защото баща му — аптекар, обхождаше планините всяка година в дирене на редки растения, гъби и плесен. Често се срещаха същински лабиринти, отвеждащи дълбоко към вътрешността на планините. Други пещери пък свършваха неочаквано, точно когато започнеха да стават интересни.

Тунелът, по който вървяха сега, ги изведе в обширна пещера. Светлината на факлите вече не танцуваше по тавана и далечните стени, а изчезваше в мрака отгоре. Те стояха на ръба на езеро, чиито води бяха по-тъмни и от безлунна нощ. Гласовете им ехтяха в голямото, празно пространство.

Тамас спря край двамата артилеристи. Разкъса фишек барут с пръстите си и го допря до езика си. Трансът се отзова още с първия вкус, едновременно донесъл замайване и яснота. Тъпата болка в крака изчезна, а светлината на факлите се оказа повече от достатъчна, за да може фелдмаршалът да огледа цялата пещера.

Край стените бяха подредени каменни саркофази, натрупани почти произволно един върху друг на около десетина метра във въздуха. Из залата отекваше звукът на капки: източникът на подземното езеро. Единственият път до тази пещера бе този, по който току-що бяха дошли.

— Сър? — обади се единият от артилеристите. Казваше се Людик и в момента държеше факлата си повдигната високо в опит да прецени дълбочината на езерото.

— Намираме се на хиляди метри под планината — каза Тамас. — Но не и по-близо до Кез. Трябва да знаеш, че не обичам да ме водят на непознати места.

Петлето на Олемовия пистолет разкъса тишината на пещерата. Влора и Андрия, застанали зад Тамас, бяха приготвили оръжията си. Людик нервно се спогледа с другаря си и преглътна тежко.

— На пръв поглед изглежда, че тук подземието свършва — каза Людик и посочи с факлата си. — Но не е така. Проходите продължават, право към Кез.

— Откъде знаеш? — попита Тамас.

Людик се поколеба, защото очакваше да бъде порицан за следващите си думи.

— Защото ние продължихме нататък, сър.

— Покажи ми.

Шестимата подминаха два саркофага от другата страна на езерото и се спуснаха под измамно дълбока скала. Миг по-късно Тамас вече се намираше от другата страна. Пещерата се разгръщаше отново и водеше надолу към мрака.

Тамас се обърна към телохранителя си.

— Постарай се да не застрелваш никого, освен ако аз не ти кажа.

Олем поглади прилежно оформената си брада, без да откъсва очи от артилеристите.

— Разбира се, сър.

Ръката му не се отделяше от дръжката на пистолета.

Напоследък Олем не беше от особено доверчивите.

Час по-късно Тамас излезе от пещерата и сред светлината на деня, като се изкачи нагоре през храсталаци и сипеи. Слънцето бе преодоляло планините, оставяйки долината в сянка.

— Всичко е чисто, сър — каза Олем, докато му помагаше да стъпи на по-стабилна земя.

Тамас провери пистолета си, подир което разсеяно изсипа съдържанието на нов барутен фишек върху езика си. Намираха се в дъното на долина със стръмни стени върху южния склон на планините. Тамас предположи, че са на по-малко от три километра от Будфил. Ако преценката му бе правилна, те се намираха встрани от вражеската армия.

— Това е старо речно корито, сър — каза приближаващата се Влора. Тя внимателно подбираше пътя си сред дребните камъни. — Насочва се първо на запад, сетне завива на юг. Дъното на долината не се вижда от хълмовете. Намираме се на няма и километър от кезианската войска, а нищо не показва, че врагът си е направил труда да проучи тази долина.

— Сър! — долетя глас от пещерата.

Тамас се извъртя рязко. Влора, Олем и Андрия едновременно повдигнаха оръжия към тъмния отвор на пещерата.

От мрака изникна адрански войник. Под нашивката на рамото му личеше барутен рог. Една степен го делеше от ефрейторското звание в новосформираната рота на Олем — „Железните оси“.

— Тихо, глупако — просъска Олем. — Да не искаш цял Кез да те чуе?

Вестоносецът обърса чело и продължи да примигва заради дневната светлина.

— Простете, сър — обърна се той към Тамас. — Изгубих се в планината. Генерал Хиланска ме изпрати подире ви само минути след като тръгнахте.

— Изплюй камъчето, човече — нареди фелдмаршалът. Задъханите вестоносци не бяха добър знак. Те никога не бързаха, освен ако не ставаше дума за нещо изключително важно.

— Врагът, сър — отвърна войникът. — Шпионите ни докладват, че вражеските сили планират масирана атака за вдругиден. Генерал Хиланска изисква незабавно да се върнете на стената.

Тамас плъзна поглед по стръмната долина край себе си.

— Според вас колко души бихме могли да доведем тук за два дни?

— Хиляди — рече Влора.

— Десет хиляди — додаде Олем.

— Две бригади, които ще нанесат удара — каза Тамас. — А Будфил ще играе ролята на наковалня.

Влора не изглеждаше убедена.

— Това е прекалено малък чук, сър. В сравнение с вражеските пълчища…

— В такъв случай ще трябва да ударим бързо и силно. — Фелдмаршалът огледа долината още веднъж. — Да се връщаме. Нека инженерите започнат да разширяват тунела. И изпратете хора да укрепят тукашните сипеи, така че преходът ни да не предизвиква свличания. Когато кезианците нападнат, ние ще ги премажем върху стената на Будфил.

Глава четвърта

Много малко бяха нещата, по-скучни от това да чакаш водата да заври, разсъждаваше Нила, седнала на кухненския под, загледана в пламъците, обгърнали дъното на огромния казан. В господарските домове по това време обичайно цареше тишина, един от любимите периоди на Нила. Самата тишина и нощната прохлада приглушаваха хаотичната гълчава на слугинския живот, когато господарите си бяха у дома и в къщата цареше оживление. Само няколко месеца я деляха от този период от живота ѝ. Месеци, които понастоящем ѝ се струваха години. Сякаш цяла вечност беше изминала от времето на неизменното нощно пране в дома на херцог Елдаминз.

А ето че лорд Елдаминз вече не се намираше сред живите, слугите му се бяха разбягали, а самият дом беше опожарен. Всичко, което Нила бе познавала, беше изчезнало.

Тук, в градското имение на лорд Ветас, намиращо се на странична уличка в сърцевината на Адопещ, домът никога не спеше.

Някъде в огромната къща крещеше мъж. Нила не можеше да различи думите, но тонът беше гневен. Вероятно беше Дъфорд, Привилегированият. Той беше един от доверените хора на лорд Ветас и притежаваше невиждано избухлив характер. Имаше навика да бие готвачите. Всички в къщата се страхуваха от него. Дори и великанските телохранители на лорд Ветас, които го придружаваха, когато ходеше по задачи.

Всички се страхуваха от Дъфорд, освен Ветас, разбира се. Доколкото Нила можеше да прецени, лорд Ветас не се страхуваше от нищо.

— Яков — рече тя, поглеждайки към шестгодишното момче, приседнало редом с нея на кухненския под, — подай ми лугата.

Детето се изправи на крака и се поколеба за миг.

— А тя къде е?

— Под мивката — отвърна Нила. — Стъкления буркан.

Яков започна да тършува на указаното място. Намерил буркана, той го хвана за капака и дръпна.

— Внимавай! — извика Нила. За един миг тя се озовава до Яков и го хвана за раменета, докато бурканът падаше, а момчето отстъпваше назад. Тя постави ръка под съда. — Хванах те — каза и взе буркана. Не беше особено тежък, ала слабичкият Яков не можеше да претендира за голяма сила.

Тя отвинти капака и отсипа нужното за прането количество в лъжица.

— Не — рече тя, забелязала как момчето посяга към отворения буркан. — Не искаш да докосваш това. То е много опасно. Ще ти разяде пръстчетата като едното нищо! — тя сграбчи ръката му и игриво захапа пръстите му. — Като зло куче!

Кикотещият се Яков се отдръпна, а Нила остави съда на един от по-високите рафтове. Не биваше да оставят подобни вещества на достъпни за деца места — дори Яков да бе единственото дете в тази къща.

Как ли щеше да протича животът ѝ сега, ако все още се намираше в дома на лорд Елдаминз? Преди две седмици щеше да има празненство по случай шестия рожден ден на Яков. По този повод слугите щяха да получат премия и един допълнителен свободен следобед. Херцог Елдаминз вероятно щеше да направи пореден опит да привлече Нила в леглото си — или два, може би три — а съпругата му би имала пореден повод да обмисля прогонването ѝ.

На Нила определено ѝ липсваше онова спокойствие, което наставаше нощем в дома Елдаминз. Виж, за постоянните хапливости на останалия персонал и похотливите господарски опипвания изобщо не съжаляваше. Ала се оказваше, че ги е заменила за нещо по-лошо.

Имението на лорд Ветас.

Откъм мазето долетя приглушен писък. Там се намираше едно от *специалните* помещения на господаря.

Нила изруга тихо, втренчила поглед в пламъците на кухненския огън.

— Една дама не бива да си служи с подобни думи.

Гърбът на Нила се скова. Гласът беше тих и кротък. Измамно спокоен, като повърхността на океан, необезпокоявана от кръжащите отдолу акули.

— Лорд Ветас. — Нила се обърна и направи дълбок реверанс пред мъжа, стоящ в рамката на кухненската врата.

Ветас беше розвеланец с тъмножълтеникава кожа. Вървеше изправен, пъхнал ръка в джоба на жилетката си, а с другата небрежно държеше чаша с червено вино. Зърнеше ли го на улицата, човек би го взел за добре облечен чиновник или търговец — носеше бяла риза, тъмносиня жилетка и черни панталони, които самата тя прилежно бе изгладила.

Нила знаеше, че всякакви догадки за Ветас биха се оказали фатални. Този човек беше убиец. Тя самата беше усещала ръцете му около шията си. Беше погледнала в очите му — способни сякаш да съзрат всичко едновременно — и бе видяла безстрастното безразличие, с което се отнасяше към живите същества.

— Аз не съм дама, милорд.

Очите на Ветас я изучаваха в детайл. Нила се почувства гола под този поглед. Почувства се като парче месо, изложено за продан от кварталния месар. Това я плашеше.

И я караше да се гневи. Дали лорд Ветас би изглеждал толкова спокоен и уравновесен в ковчега си?

— Знаеш ли защо си тук? — попита Ветас.

— За да се грижа за Яков — отвърна Нила и хвърли поглед към момчето. Яков наблюдаваше Ветас с любопитство.

— Точно така. — Ненадейно лицето на Ветас бе разполовено от усмивка, а изражението му доби топлота, която не достигна очите му. — Ела тук, момче — подкани лордът, коленичейки. — Всичко е наред, Яков. Не се страхувай.

Класическото възпитание на Яков не му остави друг избор, освен да се приближи. Той пристъпи към Ветас, като подири с очи Нила за насока.

Сърцето на слугинята се сви. С усилие се сдържаше да не се хвърли между двамата, да вземе някой нагорещен ръжен от огъня и да отблъсне Ветас с удари. Изкуствената усмивка на лицето му я ужасяваше много повече от обичайното му безстрастие.

— Хайде, върви — чу се да казва с тънък глас.

— Донесъл съм ти нещо сладко. — Ветас подаде на момчето лакомство, обвито в лъскава опаковка.

— Яков, недей — изтърси Нила.

Ветас я прикова с поглед. В очите му нямаше заплаха, нямаше каквото и да било чувство. Имаше единствено студен поглед.

— Не и преди да си изял закуската си утре сутринта — продължи слугинята.

Ветас му даде лакомството и разроши косата му.

Не го докосвай, мислено крещеше Нила. Наложи си да се усмихне.

— Защо държите Яков тук, милорд? — осмели се да попита тя.

Ветас се изправи.

— Това не те касае. Знаеш ли как да се държиш като дама, Нила?

— Аз… предполагам. Аз съм просто една перачка.

— А аз мисля, че си нещо повече от това. Всеки притежава способността да се издигне. Ти си успяла да оцелееш на роялистките барикади, успяла си и да проникнеш в главната квартира на фелдмаршал Тамас, за да спасиш Яков. И освен това си хубава. Никой не си прави труда да се вглежда отвъд красотата, ако е подходящо облечена.

Откъде ли Ветас бе научил за барикадите? Тя му бе казала за

главната квартира на Тамас, но… С каква цел ѝ говореше за красота?

— Не е изключено да ти намеря приложение за нещо повече от — той направи неопределено движение с ръка, целящо да обгърне прането и Яков — това.

Момчето беше прекалено заето да похапва скришом от подареното му лакомство, за да долови презрението в гласа на лорда. На Нила обаче не ѝ убягна. Тя се боеше какво имаше предвид той с „приложение за нещо повече“.

— Милорд. — Тя отново направи реверанс и се опита да не допусне омразата да се появи на лицето ѝ. Дали пък нямаше да успее да убие Ветас в банята? Както в онези книги, които синът на икономa понякога ѝ беше заемал.

— А междувременно… — Ветас пристъпи в коридора отвъд кухнята, като задържа вратата с крак. — Водете я — извика той.

Някой изруга. Последва гневен женски писък, яростен като рева на дива котка. Последва шум от боричкане, подир което двама от телохранителите довлякоха непознатата вътре. Тя изглеждаше на около четиридесет, с преждевременно състарено от твърде много раждания тяло, със сбръчкана от работа, но не и от слънцето кожа. Тъмната ѝ къдрава коса беше стегната на кок на тила, а торбичките под очите говореха за липса на сън.

При вида на Нила и Яков жената се закова на място.

— Къде е синът ми? — изплю тя към Ветас.

— В подземието — каза лордът. — И няма да бъде наранен, докато сътрудничиш.

— Лъжец!

Снизходителна усмивка изникна върху лицето на Ветас.

— Нила, Яков, това е Фая. Тя не е съвсем добре със здравето и трябва да бъде постоянно наглеждана, за да не се нарани. Ще я сложим да спи при теб, Яков. Ще помогнеш ли с наглеждането ѝ, момчето ми?

Яков кимна сериозно.

— Добро дете.

— Ще те убия — каза Фая на Ветас.

Той пристъпи към нея и ѝ прошепна нещо. Жената се вцепени, лицето ѝ пребледня.

— Така — каза Ветас. — Фая ще поеме твоите задължения, Нила. Тя ще пере и ще ти помага с Яков.

Нила и непознатата се спогледаха. Слугинята разпозна собствения си страх върху лицето на другата.

— А аз? — Нила знаеше за съдбата на онези, които не бяха полезни на лорд Ветас. Все още си спомняше мъртвата гледачка на Яков — онази, която беше отказала да сътрудничи в схемите

на Ветас.

Той неочаквано прекоси стаята, хвана я за брадичката и започна да оглежда лицето ѝ. Пъхна палец в устата ѝ и Нила едва се сдържа да не го захапе, докато оглеждаше зъбите ѝ. Внезапно се отдръпна и обърса ръце в една от кухненските кърпи сякаш беше докосвал животно.

— Виждам, че прането почти не е напукало ръцете ти. Кожата е изненадващо запазена. Утре сутринта ще ти дам крем, ще го подновяваш на всеки час. За нула време ръцете ти ще станат нежни, като на благородничка. — Той я потупа по бузата.

Нила едва не го заплю в лицето.

Ветас се приведе към нея и ѝ каза съвсем тихо, така че Яков да не чуе:

— Тази жена — той леко кимна по посока на Фая — е твоя отговорност, Нила. Ако тя ме разочарова с нещо, ще пострадаш ти. Ще пострада и Яков. Мога да те уверя, че умея да карам хората да страдат.

Ветас се отдръпна и заговори по-високо, отправяйки усмивка към момчето:

— Струва ми се, че имаш нужда от нови дрехи, Яков. Какво ще кажеш?

— Много бих искал, сър.

— Ще се погрижим за това утре. Дрехи, а също и малко играчки.

Ветас погледна към Нила с безмълвно предупреждение, а след това излезе заедно с телохранителите си.

Фая приглади дрехата си и вдиша дълбоко. Погледът ѝ обходи стаята. Лицето ѝ изразяваше смесица от чувства: гняв, страх и паника. За момент Нила реши, че другата ще сграбчи някой тиган и ще се нахвърли отгоре ѝ.

Коя ли беше тази жена? И защо се намираше тук? Очевидно беше поредната затворничка. Поредната пионка в схемите на Ветас. Можеше ли Нила да ѝ се довери?

— Аз съм Нила — представи се слугинята. — А това е Яков.

Фая я погледна в очите и кимна навъсено.

— Аз съм Фая. И ще убия онзи негодник.

Глава пета

Адамат се промъкна през един от страничните входове на занемарената сграда, намираща се в пристанищния квартал на Адопещ. Пътят му го отвеждаше по коридори, по които се разминаваше с чиновници и счетоводители, нито един от които не му обръщаше внимание. За това спомогна отдавна придобитият опит, че хората, които вървят с вид, че знаят къде отиват, никога не биват обезпокоявани.

Адамат знаеше, че лорд Ветас го търси.

Не беше трудно да се досети за това. Лордът все още разполагаше с Фая. Все още притежаваше влияние над Адамат и несъмнено го искаше или мъртъв, или под собствената си власт.

По тази причина Адамат се стараеше да не се набива на очи. Войниците на фелдмаршал Тамас пазеха семейството му — това беше част от уговорката, чрез която инспекторът бе запазил главата върху раменете си. Сега Адамат трябваше да работи от сенките, да открие лорд Ветас, да разкрие плановете му и да освободи Фая, преди да ѝ се е случило още нещо. Ако изобщо беше все още жива.

Само че той не можеше да се справи сам.

Главната квартира на *Благородните воини на труда* представляваше ъгловата и грозна тухлена сграда, разположена недалеч от адопещенското пристанище. Компенсираше невзрачния си вид със своята значимост: в нея се помещаваха кабинетите на най-големия профсъюз в Деветте кралства. Този нервен център обединяваше всички негови клонове: банково и минно дело, металообработка, хлебопекарни…

Само че Адамат трябваше да говори с един определен човек и искаше да остане незабелязан по пътя си натам. Отправи се по коридор с нисък таван, намиращ се на третия етаж, и спря пред една от вратите. От другата страна долитаха гласове.

— Хич не ме е грижа за мнението ти — казваше гласът на Рикар Тамблар, човекът, който оглавяваше целия съюз. — Ще го намеря и ще го убедя. Точно той е мъжът, който ни трябва за тази работа!

— Мъжът? — отвърна женски глас. — Значи не мислиш, че една *жена* би могла да се справи?

— Да оставим заяждането за друг път, Черис — рече Рикар. — Просто така се изразих. Не го превръщай в проблем между половете. Не ти се нрави, защото е войник.

— И ти много добре знаеш защо е така.

Отговорът на Рикар бе погълнат от скърцане на дъски.

Адамат се извърна и видя някаква жена зад себе си.

Тя изглеждаше в средата на тридесетте, със златиста права коса, стегната на опашка. Носеше типичната леко отпусната униформа на лакей — широк панталон и набрана риза — и държеше ръцете си сключени зад гърба.

Секретарка. Това бе последното нещо, от което Адамат се нуждаеше.

— Мога ли да ви помогна с нещо, сър? — попита тя. Тонът ѝ беше рязък, а очите ѝ не се отделяха от лицето на инспектора.

— Небеса — заговори Адамат. — Отстрани сигурно изглежда ужасно… Не съм дошъл да подслушвам, просто трябва да говоря с Рикар.

Не звучеше като да му е повярвала.

— Секретарката не би ви пропуснала без ред.

— Влязох през страничния вход — призна Адамат. Значи тя не беше секретарката?

— Елате с мен в чакалнята, за да ви запишат ред. Господин Тамблар е изключително зает.

Адамат се поклони до пояс.

— Бих предпочел да не си записвам ред. Просто трябва да говоря с Рикар. Става дума за нещо, което не търпи отлагане.

— Моля ви, сър.

— Просто трябва да говоря с Рикар.

Гласът ѝ придоби заплашителни нотки:

— Ако не ме последвате доброволно, ще повикам полиция. Не можете да нахлувате просто така.

— Слушайте сега какво ще ви кажа! — повиши глас Адамат. Последното, което искаше, бе да всява смут, но той отчаяно се нуждаеше да привлече вниманието на Рикар.

— Фел! — долетя гласът на Рикар. — Фел! По дяволите, Фел, каква е тази врява?

Фел присви очи срещу Адамат.

— Как се казвате? — сурово попита тя.

— Инспектор Адамат.

Поведението ѝ се промени на мига. Не остана и следа от безкомпромисния, неотстъпчив взор. Тя въздъхна тихо.

— Защо не казахте веднага? Рикар ни е заръчал да преобърнем целия град, за да ви намерим. — Тя пристъпи покрай Адамат и отвори вратата. — Инспектор Адамат иска да ви види, сър.

— Е, не го карай да стои на прага! Покани го!

Стаята беше разхвърляна, но чиста — както никога.

По протежението на всички стени бяха подредени книги, а в центъра на помещението се издигаше масивно бюро. Рикар бе

заел полагащото му се място зад него, а срещу него седеше жена на около петдесет. Адамат веднага можеше да определи, че е заможна: носеше златни пръстени със скъпоценни камъни, а роклята ѝ беше от най-скъп муселин. Посетителката си вееше с кърпичка от фина дантела и подчертано отказваше да погледне към Адамат.

— Ще трябва да ме извиниш, Черис — рече Рикар. — Става дума за нещо изключително важно.

Жената се размина с Адамат все така надуто и си излезе, затръшвайки вратата подире си. Двамата мъже останаха сами. В първия момент инспекторът имаше намерение да се поинтересува за нея, но сетне размисли. Беше толкова вероятно Рикар да се впусне в едночасово обяснение, колкото и да му каже, че въпросът е личен. Адамат свали шапката и връхната си дреха, след което двамата приятели се прегърнаха.

Рикар се настани обратно на мястото си и с жест подкани другия да се настани на освободеното от дамата кресло. Заговориха едновременно:

— Адамат, нуждая се от помощта ти.

— Рикар, нуждая се от помощта ти.

И двамата замълчаха, сетне Рикар се засмя и приглади ръка по петното си плешивина.

— Не си ме молил за помощ от години — рече той и пое дълбоко дъх. — Най-напред искам да ти се извиня за Бръснарите.

Бръснарите от Черната улица. Престъпническата банда, която се предполагаше, че трябва да се намира под контрола на Рикар, ала въпреки това нейни членове бяха проникнали в собствения дом на Адамат. Наистина ли всичко това се беше случило само преди месец? На инспектора му се струваше, че са минали години.

— Тамас се погрижи за тях — рече Адамат. — Онези, които останаха живи, в момента гният в затворническата кула.

— С благословията ми!

Адамат кимна. Не се чувстваше достатъчно уверен в себе си, за да продължи обсъждането на тази тема. Не че винеше Рикар за инцидента, но вече имаше много по-малко доверие в хората му.

— Фая още ли е в провинцията? — попита Рикар.

Нещо в погледа на Адамат трябваше да го е издало. Рикар се беше издигнал до настоящата си позиция чрез своята способност да разчита лицата на хората и усета кога и какво да каже. Рикар се изправи и открехна вратата.

— Фел — подвикна Рикар. — Погрижи се да не бъда обезпокояван. Нито от хора, нито от шумове.

Затвори вратата и спусна резето, след което се върна зад

бюрото.

— Разкажи ми всичко — подкани Рикар.

Адамат се поколеба. Дни наред се беше колебал относно самото си посещение при Рикар и какво точно да каже. Недоверието му беше насочено не толкова към самия Рикар, колкото към подчинените му. Лорд Ветас имаше шпиони навсякъде. Но Рикар бе единственият, към когото можеше да се обърне за помощ.

— Фая и децата бяха отведени от мъж на име лорд Ветас — поде Адамат. — Той ги използваше като залог, който да гарантира моето сътрудничество. Искаше да му съобщавам за разговорите ми с Тамас и за разследването ми.

Рикар се напрегна. Личеше, че е очаквал да чуе много неща, но не и това.

— Предал си Тамас?

… и си останал жив? — беше неизреченият въпрос.

— Признах всичко пред Тамас — каза Адамат. — Той ми прости, поне за момента, и ми възложи да открия лорд Ветас. Успях да спася част от децата, но Ветас все още държи Фая и Йосип.

— Не можеш ли да използваш войниците на Тамас, за да освободиш и тях?

— Първо ще трябва да открия къде ги е отвел лорд Ветас. А дори и да знаех, нещата не са толкова прости. В момента, в който Ветас разбере къде съм, отново ще започне да ме изнудва. Трябва да го намеря, без той да намери мен. Така ще мога най-напред да измъкна оставащите заложници. Едва тогава идва време за войници и възмездие.

Рикар кимна бавно.

— Значи не знаеш къде е?

— Същински призрак. Направих известни проучвания, когато изникна в живота ми за първи път. Той дори не съществува.

— Щом *ти* не си могъл да го откриеш, какво остава за моите хора…

— От теб не искам да го намираш, Рикар. Трябват ми сведения.

Адамат пъхна ръка в джоба си и извади визитката, оставена му преди месеци от Ветас. На нея имаше адрес.

— Това е единствената следа, която имам. Това е стар пристанищен склад, недалеч оттук. Искам да науча всичко за него. Кой го притежава? Кои са собствениците на постройките около него? Кога е бил продаден за последно… Всичко. Твоите хора имат достъп до архиви, до които аз не бих могъл да се добера.

Рикар кимна отново.

— Можеш да разчиташ на мен. — Той посегна да вземе визитката.

Адамат сграбчи ръката му и го спря.

— Става дума за нещо изключително важно. Животите на съпругата и сина ми зависят от това. Ако подозираш, че не можеш да се довериш на хората си, кажи ми сега, за да продължа със собствени сили.

За да не стане като с Бръснарите, мислено добави инспекторът.

Рикар, изглежда, разбра.

— Имам определени хора — рече той. — Не се тревожи. Нищо няма да изтече.

— Още нещо. В цялата тази работа по някакъв начин са замесени двама, които човек и в мислите си не би посмял да огорчава.

— Щом не става дума за Тамас, трудно ми е да си представя за кого говориш — усмихна се Рикар.

— За лорд Кларемон и Съдържателя.

Усмивката на другия изчезна.

— Първият не ме изненадва — каза Рикар. — Брудано-гурланската търговска компания се опитва да ни настъпи още откакто сме създадени. Хитър е, но не ме плаши.

— Не бързай толкова да го отписваш. Лорд Ветас работи именно за него.

А Ветас държеше съпругата и сина на Адамат за заложници. Това обстоятелство правеше него и неговия работодател еднакво опасни.

Рикар махна с ръка.

— Казваш, че и Съдържателя може да е замесен? Аз, разбира се, му нямам доверие, но нали самият ти доказа невинността му?

— Не точно — отвърна Адамат. — Просто доказах, че Шарлемунд е този, който се е опитвал да убие Тамас. Един от главорезите, които пазеха семейството ми, беше от боксьорите на Съдържателя. А е излишно да ти казвам колко е ревнив по отношение на самоинициативите: никой от хората му не работи за някой друг без неговото разрешение.

Което значеше, че има голяма вероятност Съдържателя и лорд Кларемон да си сътрудничат.

— Нагазил си в особено мътни води, друже — предупреди Рикар. — Ветас може и да се опитва да те използва, но Съдържателя ще разчлени и зарови цялото ти семейство, без да му мигне окото. — Той погледна към визитната картичка, дадена му от Адамат, и я прибра в джоба на жилетката си. — Ще се

погрижа за това, не се притеснявай. Но имам нужда от услуга.

— Слушам те.

— Познаваш ли Таниел Двустрелни?

— Не лично, но съм чувал за него, както всеки поданик на Деветте кралства. Вестниците писаха, че бил в кома подир магьоснически сблъсък на върха на Южната планина.

— Вече не е в кома — каза Рикар. — Събудил се е преди седмица и е изчезнал.

Адамат веднага си помисли за лорд Ветас. Той активно си съперничеше с Тамас. Надали би пропуснал възможност да отвлече сина на фелдмаршала.

— Имало ли е някакви следи от насилие?

Рикар поклати глава.

— Не точно. Сам напуснал поста си. Тамас беше възложил на собствените си хора да го пазят, но наблизо имаше и от моите, които да го наглеждат. Това, че се е изплъзнал и на двете групи, е малко засрамващо. Искам да бъде намерен, без да се вдига шум.

— Искаш само да го намеря или и да ти го доведа? — поинтересува се Адамат. — Защото не виждам как бих могъл да убедя един барутен маг да стори нещо, което не желае.

— Не, само го намери и ми кажи къде е.

Адамат се изправи.

— Ще видя какво мога да направя.

— А аз ще проуча този лорд Ветас… Дискретно, разбира се — додаде Рикар, успокоително повдигнал ръка, за да потуши още в зародиш протестите на Адамат.

Тамас прекрачи прага на най-обширната походна трапезария в Будфил, неподготвен за смесените ухания, които го връхлетяха.

Подмина масите, на които стотици от хората му поглъщаха вечерната си дажба, и се насочи към кухнята, докато в същото време се опитваше да пренебрегне обажданията на собствения си глад.

Човекът, когото търсеше, беше труден за изпускане — голям, дебел, по-висок от повечето, с дълги до пояс лъскавочерни коси, вързани на опашка, и с маслиненотъмна кожа, загатваща присъствието на розвеланска кръв. В момента той се намираше в единия ъгъл на кухнята, застанал на пръсти, за да може да вижда в пещите на най-високия ред.

Официално Михали заемаше длъжността на главен готвач на фелдмаршала. Той и помощниците му се грижеха за предоставянето на най-вкусната храна за цялата войска, че дори и за целия град. Хората обичаха Михали; войниците го боготворяха.

Е, може би наистина *трябваше* да го боготворят.

Михали беше прероденият Адом, светецът покровител на Адро и брат на бог Крезимир. С други думи — Михали също бе бог, във всеки един смисъл на думата.

Михали забеляза Тамас и му помаха над главите на многобройните си помощници. От ръцете му се посипа брашно.

— Фелдмаршале! — провикна се той. — Ела насам!

Тамас подмина факта, че му подвикват като на най-обикновен редник, и започна да си проправя път край хлебните купчини.

— Михали… — поде ветеранът, но богоготвачът го прекъсна:

— Страшно се радвам, че си тук, фелдмаршале. Искам да говоря с теб по един въпрос от изключителна важност.

Въпрос от изключителна важност? Тамас никога не бе виждал Михали толкова неспокоен. Какво ли бе съумяло да разстрои един бог?

— За какво става дума?

— Не мога да реша за утрешния обяд.

— Идиот! — възкликна Тамас и направи крачка назад. В ушите му зашумя кръв сякаш бе очаквал Михали да обяви, че на заранта светът ще свърши.

Михали не обърна никакво внимание на обидата.

— От десетилетия не ми се беше случвало подобно колебание. Обикновено съм планирал всичко, а сега… Извинявай, да не си ядосан за нещо?

— Опитвам се да водя война, Михали! Кез вече чука на вратата на Будфил!

— А пък на моята врата чука гладът!

Михали изглеждаше толкова разстроен, че Тамас си наложи да се успокои. Постави ръка върху тази на готвача.

— На момчетата ще им хареса всичко, което направиш.

— Бях замислил забулени яйца с гарнитура от аспержи, филе от сьомга, агнешки пържоли с мед и подбрани плодове.

— Току-що изброи три хранения — каза Тамас.

— Три хранения? *Три хранения?* Това са четири *блюда*, и то колкото за един по-лек обяд. На всичкото отгоре поднесох същото меню преди пет дни. Що за майстор приготвя едно и също в рамките на една и съща седмица? — с брашнени пръсти Михали потупа замислено брадичката си. — Как съм могъл да сбъркам така? Може би годината е високосна.

Тамас преброи мислено до десет, за да се овладее — нещо, което не бе правил от детството на Таниел насам.

— Михали, след два дни ще влезем в битка. Ще ми помогнеш ли?

С видима нервност богът отвърна:

— Няма да убивам никого, ако за това ме молиш.

— Не можеш ли да ни помогнеш по някакъв начин? Врагът ни превъзхожда десет към едно.

— Какво си замислил?

— Възнамерявам да преведа Седма и Девета бригада през катакомбите, за да изненадам кезианците. Когато настъпят към града, ние ще ги нападнем в тил, оставяйки ги без възможност за отстъпление.

— Всичко това звучи съвсем по военному.

— Михали, моля те, съсредоточи се!

Михали най-сетне престана да се лута насам-натам сякаш търсеше утрешното меню и отправи спокоен поглед към Тамас.

— Крезимир беше пълководец. Бруд също. *Аз* съм майстор готвач. Но след като питаш… тази стратегия носи голям риск, но успехът ѝ би донесъл също толкова големи облаги. Подхожда ти идеално.

— Можеш ли да ни помогнеш по някакъв начин? — меко попита Тамас.

Михали се замисли.

— Бих могъл да се погрижа хората ти да останат незабелязани до последния момент.

Тамас се замая от облекчение.

— Това би било идеално. — Изчака няколко секунди. — Михали, изглеждаш ми неспокоен.

Михали го хвана за лакътя и го придърпа в един от ъглите на навеса, след което каза с тих глас:

— Крезимир е изчезнал.

— Да — потвърди Тамас. — Таниел го е убил.

— Не, не. Крезимир го *няма*, но аз не го почувствах да умира.

— Но всички Девет кралства го почувстваха. Привилегированият Борбадор ми каза, че всеки Чудак и Привилегирован в света е почувствал смъртта му.

— Това не беше смъртта му — възрази Михали, размахвайки топка тесто. — Почувствали са ответния му удар срещу дръзналия да стреля по него Таниел.

Изведнъж устата на Тамас пресъхна.

— Искаш да кажеш, че Крезимир е още жив?

Привилегированият Борбадор го беше предупредил, че е невъзможно да се убие бог. Тамас се бе надявал, че магьосникът греши.

— Не знам — каза Михали. — И точно това ме притеснява. Винаги съм можел да долавям присъствието му, дори когато ни делеше половината космос.

— Той при кезианската армия ли е?

Щеше да му се наложи да прекъсне всичките си планове, да преосмисли всяка своя стратегия. Подкрепяна от бог Крезимир, вражеската армия щеше просто да ги помете от пътя си.

— Не, не е — рече Михали. — Щях да разбера.

— Но нали каза, че…

— Уверявам те, че щях да разбера, ако се намираше толкова близко. Пък и Крезимир не би рискувал пряк сблъсък помежду ни.

Фелдмаршалът сви юмруци. Неизвестните бяха най-противната част от планирането на едно сражение. Знанието, че не можеше да предвиди всичко, винаги го влудяваше. А тук ставаше въпрос за неизвестна от величината на бог. Не му оставаше друго, освен да разчита на досегашните си планове и да се надява, че помощта на Михали ще се окаже достатъчна.

— А сега — каза готвачът, — ако сме приключили с този въпрос, трябва ми помощ за утрешното меню.

Фелдмаршал Тамас заби показалец в гърдите на бога.

— *Ти* си майсторът готвач — рече той. — А аз съм пълководецът и имам сражение за планиране.

Той напусна трапезарията и се отправи към личната си палатка. По средата на пътя се укори, задето не се е сетил да си вземе някоя и друга паница с каша.

Няма и денонощие след срещата си с Рикар, поставила началото на издирването на Таниел Двустрелни, Адамат отново се намираше в познатия му кабинет.

Рикар дъвчеше края на един и без това оръфан молив, като не спираше да се взира в посетителя си. Малкото му останала коса стърчеше във всички посоки и Адамат се зачуди дали изобщо е спал през времето между двете им срещи. Поне беше облякъл друга риза и сако. Кабинетът миришеше на благоухания, изгоряла хартия и развалено месо. Вероятно изпод някоя от купчините документи се спотайваше забравен сандвич?

— Не си се прибирал у дома подир разговора ни, нали? — попита Адамат.

— По какво позна?

— Като оставим настрана факта, че изглеждаш ужасно ли? Носиш същите ботуши. Никога не съм те виждал да носиш един и същи чифт в два поредни дни.

Рикар сведе поглед към краката си.

— Нищо не ти убягва, нали? — Той се опита да изтрие умората от очите си. — Не ми казвай, че вече си успял да

намериш Двустрелни?

Адамат вдигна парче хартия, на което бе записал адреса на свърталището за мала, в което бе открил героя на адранската армия да тъне в собственото си самосъжаление. Адамат подаде бележката на Рикар. Когато той посегна към нея, инспекторът я отдръпна в последния момент, сякаш внезапно беше размислил.

— Тази сутрин прочетох във вестника нещо интересно — каза Адамат. Тъй като Рикар не отговори, Адамат измъкна въпросното издание изпод мишницата си и го хвърли на бюрото. — Рикар Тамблар се кандидатира за министър-председател на Република Адро — прочете на глас инспекторът.

— А, това ли — безстрастно отвърна Рикар.

— Защо не ми каза?

— Реших, че в момента имаш предостатъчно неща на главата.

— А ти ще се съревноваваш да оглавиш новото правителство. Защо, по дяволите, още се свираш сред пристанищните съборетини?

Рикар се оживи:

— О, новата сграда вече е построена. Утре се местя там, в интерес на истината. Пак е в работническия квартал, обаче на сановниците страшно ще им хареса. Искаш ли да я видиш?

— В момента съм малко зает — рече Адамат. Забелязал посърването на събеседника си, добави: — Някой друг път.

— Ще ти хареса. Мястото грабва окото, величествено е, но в същото време е и стилно.

Адамат изсумтя. Като познаваше Рикар, гледката не просто щеше да грабва погледите, а да се набива в тях. Той метна бележката с адреса върху бюрото.

— Или си възложил работата на по-малко хора, отколкото ми каза, или подчинените ти са некадърници.

— Този адрес не ми е познат — отвърна Рикар. Страните му бяха почервенели от усмивката.

На Адамат не му беше до ентусиазъм.

— Войниците се отправят към две неща след края на битката: или към дома, или към порока. Таниел Двустрелни няма дом, така че оставаше второто. Гурланският квартал е най-близката възможност. Твоят човек се оказа в шестото свърталище за пушене на мала, което проверих.

— Извадил си късмет, признай си — рече Рикар. — Можеше да е отишъл навсякъде. Просто си решил да започнеш търсенето си от тази част на града.

Адамат сви рамене. В разследванията късметът действително играеше далеч по-голяма роля, отколкото би бил склонен да признае, но той никога не би казал това на един клиент.

— Случайно да си намерил документите на имота, който вчера те помолих да проучиш?

Рикар започна да рови сред документите върху бюрото си. Само след миг му подаде познатата визитна картичка; на гърба ѝ, с молив, имаше написан адрес.

— Фел се зае лично — обясни Рикар. — Складът е бил купен, представи си, от някакъв шивач преди две години. Няма документи, които да свидетелстват, че е бил продаден след това, което означава, че сделката е била извършена частно, попадайки извън юрисдикцията на профсъюза. За съжаление, това е всичко, с което мога да ти помогна.

— И това е нещо — отвърна Адамат. Надигна се да си върви, като взе шапката и бастуна си.

— Ще вземеш и Сусмит със себе си, нали? — попита Рикар. — Не ми се иска да преследваш Ветас сам.

— Сусмит е още на легло — обясни инспекторът. — Бръснарите здравата го подредиха.

Рикар сгърчи лице.

— Защо не го изпратиш при мадам Паркьор?

Ставаше дума за ексцентрична жена на средна възраст, която съжителстваше с хиляди птици в един стар храм в Талиен. В косата ѝ неизменно имаше пера, а самата тя смърдеше на кокошарник, но при все това си оставаше единствената Чудата в града, способна да цели. Нейните умения съединяваха разкъсана плът и потрошена кост само в отговор на една мисъл, а цената ѝ бе по-висока дори и от услугите на Привилегирован целител.

— Раните, които Шарлемунд ми нанесе, едва не ме разориха — каза Адамат. — Трябваше да се възстановя бързо, за да мога да намеря семейството си.

— Фел! — провикна се Рикар, с което накара Адамат да подскочи.

Жената се появи почти веднага.

— Да, господин Тамблар?

— Изпрати съобщение до мадам Паркьор. Кажи ѝ, че е дошло време да върне услугата, която ми дължи. Става дума за един боксьор на име Сусмит, който се нуждае от целение. Предай ѝ да го посети още днес.

— Мадам Паркьор не посещава пациенти — каза Фел.

— Най-добре да направи проклето изключение заради мен. Ако започне да се опъва, припомни ѝ онзи инцидент с козела.

— Веднага — каза Фел.

— Инцидент с козел? — попита Адамат.

Рикар се озърна.

— Не питай. Трябва ми едно проклето питие.

— Рикар, не е нужно да изгърмяваш влиянието си заради мен — каза инспекторът. Той знаеше от личен опит колко са скъпи услугите на целителката. Обичайно се чакаше със седмици за среща с нея. Адамат бе съумял да се прерди благодарение на застъпничеството на фелдмаршала.

— Не го мисли — каза Рикар. — Ти си ми отървавал кожата безброй пъти. — Измъкна някаква бутилка иззад купчина книжа и допи малкото останал в нея алкохол, след което сгримасничи. Търсенето на нова бутилка не се увенча с успех, затова той се тръшна в креслото си. — Само не си мисли, че няма да искам още услуги от теб. Премиерската работа здравата ще ме озори.

— Ще направя каквото мога.

— Чудесно. Сега върви да намериш онзи лорд Как-му-беше-името. Защото вече съм намислил страхотен подарък за годишнината ви с Фая догодина. Предпочитам и двамата да сте налице, за да ви го дам.

Глава шеста

Таниел откъсна последното сребърно копче от куртката си и го подаде на Кин. Гърбоватият гурланец внимателно разгледа придобивката под светлината на една свещ, преди да я плъзне в джоба си. Точно както бе сторил и предишните пъти. Постави топче мала върху масичката край хамака на Таниел.

Въпреки видната върху лицето на Кин алчност, в очите му се забелязваше тревога.

— Ти много бърза. Не бива така. Трябва наслади се на вкуса. Трябва вкуси най-напред.

Таниел натъпка голям къс мала в лулата си. Наркотикът се запали веднага, влязъл в съприкосновение с още тлеещите остатъци от предишната доза, и Таниел вдиша дълбоко.

— В един ден ти изпушва толкова, колкото други за двадесет — продължи Кин и приклекна, загледан в пушещия Таниел.

Таниел повдигна сребърната значка на барутен маг и я завъртя между пръстите си.

— Трябва да е заради магията — рече той. — Имал ли си и друг път барутни магове за клиенти?

Кин поклати глава.

— Самият аз никога не съм виждал друг барутен маг да пуши мала — продължи Таниел. — Ние вземаме само барут. Друго не ни трябва, за да се чувстваме живи.

— Защо ти е тогава мала? — попита Кин. Беше се заел да мете помещението.

Таниел въздъхна дълбоко.

— Барутът не те кара да забравиш.

— А, забрави. Всеки пуши мала да забрави — с разбиране кимна Кин.

Таниел се взираше в тавана над главата си и броеше полюшванията на хамака.

— Аз си ляга — заяви Кин и опря метлата си в един от ъглите.

— Почакай. — Таниел протегна ръка, ала в следващия миг побърза да я отдръпне, осъзнал жалката гледка, която несъмнено представляваше. — Дай ми колкото да ми стигне за през нощта.

— За през нощта? — Кин поклати глава. — Вече утро. Аз работи през нощ. Тогава идват повечето пушачи.

— Дай ми колкото за до вечерта тогава.

Кин погледна към буцата, която току-що му бе дал, пресмятайки мислено. Обикновените пушачи на мала изкарваха четири, че и пет дни с това количество.

— Дай значка и дам ти за три седмици.

Таниел побърза да свие пръсти около значката си.

— Не. Поискай друго.

— Дам ти и дъщеря за трите седмици.

Стомахът на Таниел се преобърна при мисълта как гурланският мъж предлага дъщеря си на клиентите си.

— Не.

— Обича изкуство? — Кин взе скицника и молива, донесени от Ка-поел.

— Остави ги.

Кин се подчини с въздишка.

— Тогава ти няма какво даде. Няма пари.

Таниел опипа джобовете на куртката си. Нищо. Тогава барутният маг прокара пръсти по сребърните ѝ нишки.

— Колко ще ми дадеш за куртката?

Кин изсумтя и опипа плата.

— Мъничко.

— Нищо, дай ми го.

Таниел остави лулата си на масичката, за да съблече дрехата лежешком, след което я подаде на Кин.

— Ти умре от студ. Но аз няма плаща погребение…

— Сега е разгарът на лятото. Дай ми проклетата мала.

Кин му връчи отчайващо малко топче от лепкавата субстанция, след което отнесе куртката на горния етаж. Таниел чу проскърцването на дъските над главата си и гласа на Кин, който говореше на родния си език.

Барутният маг се отпусна обратно в хамака си и всмука дълбоко от лулата.

Казваше се, че забравата, предизвикана от доза мала, трае часове. Таниел се опита да пресметне колко часове беше изгубил досега. Колко време бе прекарал тук долу? Дни? Седмици? Не му се струваше да е минало много време.

Отдръпна мундщука от устните си и повдигна лулата към мъждивата светлина на свещите.

— Проклетата гадост не действа — промърмори той. В мислите му Крезимир все така прекрачваше сред облака, спуснал го на земята. Бог, истински бог! Какво ли щеше да стори свещеникът му от детството, ако бе знаел, че един ден Таниел ще порасне и ще застреля бога на Деветте кралства?

Времето бе продължило да тече и след като омагьосаният куршум прониза окото на Крезимир — изглежда, светът можеше да съществува и без своя бог. Ала колцина бяха загинали в опит да предотвратят завръщането на Крезимир? Стотици адранци. Приятели. Съюзници. Хиляди кезианци — стотици от които бяха

погинали от ръката на Таниел.

Всеки път, щом затвореше очи, той виждаше пред себе си ново лице. Понякога ликът принадлежеше на убит от него човек. Понякога — на Тамас или Влора. А понякога пред него изникваше Ка-поел. Може би се дължеше на малата, но да му се не види, сърцето му започваше да бие по-силно, когато видеше лицето на дивото момиче.

Стълбите проскърцаха. Таниел вдигна глава: през димната мъгла съзря слизащата по стъпалата Ка-поел. Тя прекоси стаята до мястото му, въсейки се насреща му.

— Какво има? — попита Таниел.

Ка-поел подръпна ризата му и премести ръка върху собственото си палто. *Куртка.* По дяволите. Веднага беше забелязала.

Таниел покровителствено прегради с ръка запасите си от мала.

По-бързо, отколкото бе могъл да съзре, ръката ѝ се стрелна напред и грабна лулата от устата му.

— Кучка такава — просъска той. — Върни ми я.

Тя ловко избегна посягащите да я уловят ръце и се ухили, спряла в средата на помещението.

— Ка-поел, върни ми лулата.

Тя поклати глава.

Таниел се задъха за момент. Замига заради внезапно спусналата се пред очите му мъгла, неспособен да определи дали беше от малата, или от собствената му ярост. След един усилен момент той успя да приседне в хамака.

— Върни ми я *веднага.*

Спусна крака на пода, но щом се опита да се изправи, го заля вълна на гадене, по-силна дори от случаите, в които отваряше третото си око, за да погледне Отвъд. Отпусна се обратно в хамака, сред оглушителните удари на собствения си пулс.

— Проклятие — изруга тихо, притиснал пръсти към слепоочията си. — Хубаво се подредих.

Ка-поел остави лулата му върху една табуретка в другия край на помещението.

— Не я оставяй там — каза Таниел, гласът му звучеше отмалял. — Донеси ми я.

Тя само поклати глава и смъкна палтото си. Преди Таниел да е успял да възрази, Ка-поел пристъпи до него и го зави с дрехата до гърдите.

Таниел го избута.

— Така ще настинеш — каза той.

Ка-поел посочи към него.

— Лято е, по дяволите. Добре съм.

Тя отново го зави.

Той отново ѝ го върна.

— Не съм дете.

Нещо блесна в погледа ѝ при тези му думи. Тя рязко дръпна дрехата и я хвърли на земята.

— Пола, какво по…

Следващите му думи се изгубиха сред собствения му сподавен вик, щом тя преметна крак през хамака и седна отгоре му, настанила се право в скута му. Сърцето му заби една идея посилно, докато тя раздвижваше задник, за да се настани по-удобно. В тясната ниша лицата им почти се допираха.

— Пола… — поде Таниел, внезапно останал без дъх. Вече не мислеше за лулата, бе забравил дори топчето мала, което все още стискаше.

Езикът ѝ се стрелна и навлажни устните ѝ. Изглеждаше застинала в готовност, в очакване — като хищник.

Таниел едва дочу звука от отварянето на входната врата горе. Нечии стъпки прогърмяха по дъските. Някаква жена започна да крещи на гурлански.

Ка-поел сведе глава. Раменете на Таниел се раздвижиха, приближавайки го до нея.

— Капитан Таниел Двустрелни! — стълбите се разтрисаха под решителните крачки на чифт ботуши. Жена в чиновническа униформа, стиснала шапката си в ръка, влезе в помещението.

— Капитане! — каза тя. — Капитане, аз…

Тя застина при вида на Таниел и седналата в скута му Ка-поел. Той почувства как се изчервява. Хвърли бърз поглед към Ка-поел. Тя му отправи лека, знаеща усмивка, ала в очите ѝ проблесна раздразнение. С едничко движение тя слезе от него и грабна палтото си от пода.

Посетителката се извърна настрана и заби поглед в далечната стена.

— Простете, сър, не знаех, че сте зает.

— Тя не е гола — отвърна Таниел. Гласът му се пречупи и той прочисти гърло. — Коя, да ви глътнат ямите, сте вие?

Жената сведе глава в почтително кимване.

— Аз съм Фел Бейкър, подсекретар на *Воините на труда*. — Макар да ги бе хванала в неудобна ситуация, тя изобщо не изглеждаше засрамена.

— Вие сте от профсъюза? Как, по дяволите, ме намерихте? — Таниел приседна в хамака, макар стомахът му да се разбунтува ожесточено. Кога ли беше ял за последно?

— Аз съм адютантът на Рикар Тамблар, сър. Той ми заръча да

ви намеря. И много би искал да се срещне с вас.

— Тамблар, казвате? Името не ми е познато.

Таниел се отпусна обратно в хамака и погледна Ка-поел. Тя беше седнала върху табуретката в отсрещния край на стаята и си играеше с лулата, докато изучаваше непознатата.

— Той оглавява профсъюза, сър — повдигна вежда Фел.

— Не ме интересува.

— Дошла съм да ви предам покана за обяд от негово име.

— Разкарайте се.

— Господин Тамблар спомена, че става дума за значителна сума пари.

— Не ме интересува.

Фел го наблюдава мълчаливо в продължение на няколко секунди, след което се обърна и се заизкачва по скърцащите стъпала толкова внезапно, колкото се беше и появила. От горния етаж долетяха приглушени гласове, разговарящи на гурлански. Таниел погледна към Ка-поел. Тя улови погледа му и му намигна.

Това пък за какво беше?

Скоро посетителката се появи отново.

— Сър, изглежда, сте останали без пари.

Таниел задири лулата си. Да. Вярно. Още беше у Ка-поел.

— Бъдете така добра да вземете лулата от нея и да ми я дадете — обърна се Таниел към Фел.

Тя погледна Ка-поел. Мълчаливото разбиране между двете никак не се хареса на Таниел.

— Няма да го направя, сър — каза Фел, сключила ръце пред себе си. Тя прекоси стаята с две крачки и хвана Таниел за брадичката, като извърна лицето му към себе си. Таниел сграбчи китката ѝ, но жената беше по-силна, отколкото изглеждаше. Огледа очите му.

— Махни си ръцете от мен или ще те убия — изръмжа Таниел.

Фел го пусна и направи крачка назад.

— Колко сте изпушили, откакто сте тук?

— Не зная — промърмори той. Ка-поел дори не беше трепнала, когато Фел се бе втурнала към него. И това ми ти било помощничка…

— Осем фунта за четири дни. Така ми каза собственикът.

Таниел сви рамене.

— Подобна доза може да убие боен кон, сър.

Той изсумтя.

— Аз пък останах с впечатлението, че ефектът е обидно слаб.

Тук Фел го погледна с искрено объркване. Тя отвори уста, затвори я и най-сетне каза:

— Обидно слаб? Аз…

Тя стисна шапката си и бързо се отправи обратно по стълбите нагоре само за да се върне след няколко минути.

— Собственикът настоя, че с очите си ви е видял да пушите. Самата аз прегледах очите ви. Няма и следа от отравяне с мала. По дяволите, вероятно аз самата съм се натровила само като стоя в задименото подземие и говоря с вас. Вие сте богопомазан.

Таниел скочи на крака. В един момент беше в хамака, а в следващия стискаше жената за реверите. Зави му се свят, погледът му се размаза, а ръцете му трепереха от ярост.

— Не съм богопомазан — каза Таниел. — Не съм… Аз…

— Благоволете да ме пуснете, сър — рече Фел със сдържан глас.

Таниел почувства как ръцете му се отпускат отстрани до тялото му. Той направи крачка назад и си замърмори.

— Ще ви дам няколко минути да се освежите — продължи Фел. — По пътя към срещата с Рикар ще ви купим нова куртка.

— Няма да отида — отпаднало заяви Таниел. Със залитане той се добра до ъгъла, където с благодарност прие двойната опора на стените. Може би всъщност не беше в *състояние* да отиде. Надали можеше да измине и десет крачки.

Фел въздъхна.

— Господин Тамблар ви кани да му гостувате в личната му пушалня за мала, сър. Мястото е много по-хубаво от това и тамошните служители няма да ви вземат дрехата от гърба. Трябва да ви кажа, че ни е заръчано да ви заведем насила, ако откажете поканата.

Таниел погледна към Ка-поел. Тя почистваше ноктите си с нещо, което приличаше на остра игла за плетене, дълга почти един лакът. Улови погледа му за момент. Отново се усмихна едва доловимо и знаещо. В погледа ѝ пак пролича предишното раздразнение.

— Пушалнята на господин Тамблар се отличава и с повече възможности за уединение — многозначително додаде Фел.

Самият Таниел далеч не беше сигурен, че случилото се с Ка-поел, каквото и да беше то, щеше някога да се повтори.

— Добре, Фел, убедихте ме. Но имам едно условие.

— Сър?

— Струва ми се, че от два дни не съм хапвал нищо. Не бих отказал първо да се подкрепя.

Два часа по-късно Таниел се намираше в адопещенския пристанищен квартал. Оттук по принцип минаваше адранската

търговия, направлявайки придвижването на стоки по река Адра и нейните притоци на север надолу към Суркови проход и отвъд равнините. Покрай войната, пресичащите Кез търговски пътища бяха притихнали, а товарите, които в мирно време пътуваха по реката, сега се пренасочваха през планините и биваха пренасяни от мулета и товарни коне.

Въпреки промяната, пристанищният квартал оставаше все така оживен от търговия. Непрекъснато сновяха шлепове с желязна руда и дървени трупи, за да захранват адранските фабрики и оръжейни майстори, които изработваха оръжия и амуниции със стотици всеки ден.

Тук миришеше на риба, отпадни води и дим и Таниел започваше да копнее за свежия, сладникав мирис на мала в свърталището на Кин. Ескортът му се състоеше от подсекретар Фел Бейкър и двама широкоплещести фабрични работници. Таниел се зачуди дали предназначението им не бе да го отнесат до срещата с Рикар, в случай че той реши да не отиде.

Ка-поел вървеше зад четиримата. Двамата работници не ѝ обръщаха никакво внимание, докато Фел никога не я изпускаше от поглед. Изглежда, тя подозираше, че Ка-поел е нещо много повече от няма дивачка. Също както Таниел подозираше, че Фел е нещо много повече от подсекретар.

Фел се спря пред един от складовете, разположен досами водата. Таниел повдигна поглед отвъд пресечки и постройки, към Адморието. Дори и на дневна светлина човек можеше да различи сиянието на хоризонта, както и очебийната празнината на мястото на Южната планина. От гледката му се приискваше да се скрие под някой камък. Предсмъртната агония на един бог беше сринала планина, а Таниел се беше отървал само с едномесечна кома. Не беше сигурен защо не е мъртъв, но подозираше, че Ка-поел има пръст в това.

Интересно дали и останалите бяха извадили такъв късмет. Какво ли беше станало с Бо? И всички онези мъже и жени от планинската стража, с които се беше сприятелил по време на отбраната на Рамензид?

За момент Таниел отново се намери насред двореца на Крезимир, притискащ Ка-поел към себе си, а всичко край тях се рушеше под напора на лава.

— Трудно е за вярване, че я няма, нали? — Фел кимна по посока на сринатата планина, докато отключваше вратата на склада и с жест подкани Таниел да влезе.

Той хвърли един последен поглед към хоризонта и поклати глава към Фел.

— След вас.

— Както желаете — отвърна Фел. Тя се извърна към работниците и им подаде по една цигара от металната табакера, която измъкна от джоба на жилетката си. — Връщайте се на работа, момчета.

Двамата учтиво повдигнаха шапки, поделиха си огънче и се отдалечиха.

— Хайде — каза Фел. След като всички влязоха вътре, тя затвори вратата след Ка-поел. — Добре дошли в новите помещения на Рикар.

Таниел едва се сдържа да не подсвирне. Отвън постройката приличаше на стар склад. Прозорците бяха заковани, стените си плачеха за ново измазване. Но виж, вътрешността…

Подът беше от тъмен мрамор, а стените бяха варосани, полуприкрити зад алени драперии от сатен. Сградата, изглежда, притежаваше едно-единствено помещение, ехтяща зала, двуетажна и най-малко двеста крачки широка, осветена от половин дузина кристални полилеи. В близкия ѝ край имаше продълговат бар, обслужван от прислужник в ливрея и доста надарена жена, чието облекло не бе нищо повече от фуста.

— Палтото ви, сър — каза жената.

Таниел ѝ подаде новата си тъмносиня куртка. Усети се, че задържа поглед върху прислужницата по-дълго, отколкото позволяваше приличието, затова, без да поглежда към Ка-поел, се извърна да огледа помещението. По стените бяха окачени картини, а на равни интервали, в плитки ниши бяха поставени скулптури. Подобно достолепие можеха да си позволят да демонстрират само най-висшите от висшите аристократи, от ранга на краля дори. Таниел бе смятал, че Тамас е премахнал подобни съсредоточия на богатство с избиването на аристокрацията. Осени го мисълта, че на мястото на най-богатите и влиятелните просто са дошли други.

Мъж прекоси мраморния под и се приближи към тях. Носеше бял халат за пушене, а между зъбите си крепеше пура. Изглеждаше на около четиридесет, със значително разраснала се плешивина. Носеше брадата си дълга, по фатрастански, а усмивката на лицето му беше широка и дори докосваше очите му.

— Таниел Двустрелни — каза непознатият и протегна ръка. — Името ми е Рикар Тамблар, голям почитател.

Таниел колебливо стисна ръката му.

— Господин Тамблар.

— Господин? Не, не, просто Рикар. На вашите услуги. А това трябва да е неизменна ти спътничка, динизийката? За мен е чест, госпожице.

Рикар се поклони ниско и целуна ръката на Ка-поел. Въпреки

откритата му натура, той ѝ хвърли поглед, какъвто човек отправя към нещо красиво, но далеч от опитомено, нещо, което може да те ухапе във всеки един момент.

Ка-поел, изглежда, не знаеше как да реагира на това.

— Чувал бях да говорят за красотата ви, но всяко описание е недостойно спрямо действителността. — Рикар се отправи към бара. — Питие?

— Какво имаш? — Таниел почувства как настроението му съвсем леко се подобрява.

— Всичко — каза Рикар.

Таниел се съмняваше.

— Фатрастанско пиво, тогава.

Рикар кимна към бармана.

— Два пъти, ако обичаш. А за дамата?

Ка-поел повдигна три пръста.

— Три пъти — отново се обърна Рикар към бармана. Миг по-късно подаде на Таниел халба.

— Да му се не види — рече Таниел, след като отпи. — Това е истинска фатрастанска бира.

— Казах *всичко*, все пак. Ще седнем ли?

Той ги поведе към отсрещния край на залата. Таниел обвини замъгленият си от малата ум за това, че не беше забелязал по-рано, че не са сами. Дузина мъже и наполовина толкова жени се бяха излегнали върху тамошните дивани, пушеха, пиеха и разговаряха тихо помежду си.

Докато ги наближаваха, Рикар отново заговори:

— О, Таниел, исках да те питам… Колко барут използва войската?

Таниел разтърка очи. Главата го болеше и освен това не беше дошъл, за да се запознава с дружките на Рикар.

— Предполагам, че става дума за огромно количество. Не съм квартирмайстор. Защо питаш?

— В последно време от щаба изискват все повече и повече — махна с ръка Рикар сякаш ставаше дума за нещо дребно. — Просто ми се стори необичайно. Отстрани изглежда все едно нуждите им се удвояват всяка седмица. Сигурен съм, че не е нещо, за което да си заслужава да се тревожим.

Разговорите секнаха, щом Таниел достигна групата в края на залата, и той неочаквано се почувства смутен.

— Бях останал с впечатлението, че става дума за среща на четири очи — тихо каза барутният маг, като спря Рикар, хващайки го за ръката над лакътя.

Рикар не обърна внимание на докосването.

— Позволи ми да те запозная и сетне ще пристъпим към

работа.

Той се зае да представя останалите, макар Таниел да не запомняше нито имената, нито длъжностите им. Тези хора бяха ръководителите на различните профсъюзни клонове: пекари, металообработчици, мелничари, железари, ковачи и златари.

Верен на думата си, щом запознанствата приключиха, Рикар отведе него и Ка-поел в едно уединено кътче на помещението, където към тях се присъедини жена. Тя бе сред първите гости, които Рикар бе представил, поради което Таниел съвсем беше забравил името ѝ.

— Нещо за пушене? — предложи Рикар, докато се настаняваха. Слуга в ливрея като тази на бармана им донесе сребърен поднос с лули, пури и цигари. Сред тях Таниел веднага забеляза лулата за мала. Пръстите го сърбяха да я вземе, ала той успя да устои на подтика и отпрати прислужника.

— Твоят секретар каза, че си искал да говориш с мен — поде Таниел и внезапно осъзна, че Фел беше изчезнала. — Не спомена причината. Бих искал да знам.

— Имам предложение за теб.

Таниел отново погледна към жената. Възрастна, с онова презрително излъчване, постижимо само за изключително заможните. Как ѝ беше името? И кого представляваше? Пекарите? Не. Златарите?

— Не ме интересува — каза Таниел.

— Дори не съм ти казал какво е — продължи Рикар.

— Виж — рече Таниел. — Дойдох, защото подсекретарят ти недвусмислено ми даде да разбера, че по един или друг начин срещата с теб ще се състои. Предпочетох да реша нещата по цивилизования начин, затова дойдох доброволно. Сега бих искал да си вървя.

Той се изправи.

— Затова ли ме доведе тук, Рикар? — каза жената, хвърляйки презрителен поглед към Таниел. — За да гледам как един надрусан с мала войник плюе на гостоприемството ти? Страхувам се за бъдещето на тази страна, Рикар. Оставихме я в ръцете на неграмотни войници, които не познават друго, освен пороци и убийства.

Таниел стисна юмруци и почувства как горната му устна се изкриви.

— Не знаете нищо за мен, госпожо. Нито знаете кой, по дяволите, съм аз, нито какво съм преживял. Човек, който никога не е срещал погледа на противника с ясното съзнание, че един от двама им ще умре, няма правото да говори за войниците.

Рикар се облегна на своя диван и доближи клечка кибрит до

угасналата си пура. Приличаше на зрител на боксов мач. Дали беше очаквал подобен развой?

Жената съвсем се наежи.

— Много добре познавам войниците — каза тя. — Извратени, глупави грубияни. Насилвате и крадете, а когато това не ви се удаде, убивате. Познавала съм множество войници и не е нужно да убивам човек, за да знам, че не сте нищо повече от прости бандити в униформа.

— Моля те, Черис, не сега — въздъхна Рикар.

— Не сега? — повтори жената. — А кога? До гуша ми дойде от желязната хватка на Тамас над града. Аз не исках да водиш този така наречен герой от войната тук.

Таниел се обърна към изхода.

— Таниел — спря го Рикар. — Дай ми само още няколко минути.

— Не и в нейно присъствие. — Той се насочи към вратата, но Ка-поел му препречи пътя. — Тръгвам си, Пола.

Тя безстрастно поклати глава.

— Какъв неочакван развой! — обади се зад него Черис. — Страхливецът бяга обратно в пушалнята за мала, защото не може да понесе истината. И ти искаш да имаш такъв човек край себе си, Рикар? Една дива повлекана го води за носа.

Таниел се извъртя. Това вече беше прекалено. Гневът му преля и той се насочи към Черис, повдигнал ръка във въздуха.

— Хайде, удари ме! — подкани тя в отговор и подложи буза. — Нека всички видят що за мъж си.

Таниел застина. Наистина ли бе имал намерение да я удари?

— Аз застрелях бог — ядно изрече той. — Запратих куршум в окото му и го гледах как умира, за да спася тази страна!

— И седнал да ме лъже в лицето — каза Черис. — Да не мислиш, че вярвам в тези измислици за завръщането на Крезимир?

Този път Таниел действително щеше да я зашлеви, ако Ка-поел не се беше вмъкнала пред него. Тя се взираше в Черис с присвити очи. Внезапно Таниел почувства страх. Колкото и да му се искаше да зашлеви тази жена, той знаеше на какво е способна Ка-поел.

— Пола… — каза той.

— Какво ми се навираш в лицето, курво дивашка — каза Черис и се изправи на крака.

Юмручният удар на Ка-поел попадна право в носа ѝ, достатъчно силен, че да я прекатури през облегалката на дивана. Черис изпищя. Рикар скочи на крака. Останалите гости в другия край на помещението притихнаха и шокирано се вторачиха в тях.

Черис се изправи на крака, като отблъсна протегнатата за помощ ръка на Рикар. Без да поглежда назад, тя напусна залата, от носа ѝ течеше кръв.

Рикар се извърна към Таниел, лицето му изразяваше смесица от ужас и веселие.

— Няма да се извинявам — заяви Таниел. — Нито от свое, нито от името на Пола.

Ка-поел застана до него, скръстила ръце.

— Тази жена беше моя гостенка — каза Рикар. Спря се и се загледа в пурата си. — Още бира — извика към бармана. — Но вие също сте мои гости. Тя ще ме накара да си платя за това по-късно. Надявах се, че в идните месеци ще мога да разчитам на нея, но явно не е било писано.

Таниел погледна към Рикар, сетне извърна очи към входа, където Черис настояваше да повикат кочияша ѝ.

— Трябва да вървя — рече Таниел.

— Не, не. Още бира! — провикна се Рикар, макар барманът вече да се отправяше към тях. — Ти си по-важен от нея.

Таниел се отпусна бавно на мястото си.

— Аз убих Крезимир — рече той. Част от него искаше да се гордее с това, ала от изричането му на глас му призляваше.

— Така ми каза Тамас — рече Рикар.

— Но ти не вярваш.

Барманът се появи и замени чашата му с нова, макар да беше изпил едва половината. Всички получиха нова чаша и мъжът изчезна. Рикар отпи голяма глътка от своята, преди да заговори:

— Аз съм практичен човек — обясни той. — Зная, че съществува магия, макар да не съм нито Привилегирован, нито Чудак или пък Отличник. Ако преди два месеца ми беше казал, че Крезимир ще се завърне, щях да започна да се питам от коя лудница си избягал.

— Обаче с очите си видях как Бръснарите се опитаха да убият Михали. Видях как баща ти, който е двойно по-голям реалист от мен, става блед като платно. Той почувства нещо от готвача и…

— Един момент — прекъсна го Таниел. — Михали?

Рикар изтръска пурата си.

— Да, разбира се, ти не си в течение… Михали е прероденият Адом. Крезимировият брат, от плът и кръв.

Тръпки полазиха по гърба на Таниел. Още един бог? И то братът на Крезимир?

— Това, което се опитвам да кажа — продължаваше Рикар, — е, че баща ти вярва, че Михали е прероденият Адом. И ако един от боговете се е завърнал, защо да не го е сторил и Крезимир? Затова вярвам, че си застрелял Крезимир. А дали е възможно да

се убие бог… Това вече не знам.

Той се загледа навъсено в чашата си.

— Що се отнася до вестниците и хората, те се съмняват. Слуховете се разпространяват. Хората вземат страна по случая. За момента всичко е въпрос на вяра, като разполагаме единствено с твоята дума и тази на неколцина от планинската стража, че Крезимир се е завърнал и е бил прострелян в окото.

Таниел почувства как силата му го напуска. Нима след всичко, което беше преживял, хората го смятаха за лъжец? Това вече му идваше в повече. Той посочи към вратата.

— Как тогава обясняват планината? Цялата планина рухна! — Таниел чу как гласът му се извиси от гняв.

— Няма да промениш ничие мнение като крещиш — каза Рикар. — Повярвай ми. Аз съм началникът на профсъюза. Опитвал съм.

— Тогава какво мога да сторя?

— Убеди ги. Покажи им що за човек си и едва тогава, след като разполагаш с доверието им, им кажи истината.

— Това ми изглежда… нечестно.

Рикар разпери ръце.

— Това вече е въпрос на личната ти морална преценка. Мен ако питаш, онези, които постъпват другояче, са глупаци.

Таниел стисна юмруци. Как беше възможно да не му вярват? Как беше възможно да не знаят за случилото се в планината? Нима Тамас не беше разказал на пресата? Или и самият Тамас не му вярваше? Таниел нямаше представа къде се намираше фелдмаршалът. В Будфил, според войниците, които бе заварил край болничното си легло. Дали изобщо беше все още там?

— Имаш ли представа къде е Бо? — сети се магьосникът.

— Бо?

— Привилегированият Борбадор. Знаеш ли дали е още жив?

Рикар отново разпери ръце.

— Не мога да ти помогна.

— Ти май никому не си от голяма полза, а, Тамблар? — Таниел искаше да удари нещо. Той скочи на крака и започна да крачи напред-назад. Никакви приятели. Никакво семейство. Какво му оставаше? — Коя беше тази жена? — попита той.

— Черис ли? Тя оглавява банкерския съюз.

— Бях останал с впечатлението, че главният си ти.

— Нашата организация притежава много клонове. Аз говоря от нейно име като цяло, но всеки клон има собствен ръководител.

— Ти каза, че аз съм по-важен от нея.

Рикар кимна.

— Да.

— Как така?

— В каква степен си запознат с адранската политика? — контрира го Рикар със собствен въпрос.

— По-рано властваше кралят, а сега — Таниел сви рамене — нямам представа.

— Никой не знае кой държи властта сега. Народът смята, че това е фелдмаршал Тамас. Фелдмаршалът смята, че това е неговият съвет, но в действителност съветът се държи на магия. Лейди Винцеслав така и не се е явявала публично подир скандала с предателския бригаден командир, архидиоцелът бе арестуван, а ректорът изследва останките от Южната планина, за да открие следи от бог Крезимир.

— И кой управлява Адро тогава?

Рикар се изкиска.

— Оставаме аз, Съдържателя и председател Ондраус. Не особено благородна група. Истината е, че за момента положението в Адро е стабилно. Тамас и хората му се грижат за мира. Само че това няма да трае вечно. Трябва да мислим за бъдещето. Още в началото революционният съвет беше взел решение веднага подир свалянето на Мануч да установим демокрация, за да могат хората сами да избират своите управници. Ще разделим страната на окръзи, като всеки ще бъде ръководен от посочен чрез гласуване губернатор. Самите губернатори ще се събират в столицата, за да вземат решения за държавната политика, отново чрез гласуване.

— Като министерство, което не е оглавено от крал.

— Точно така — потвърди Рикар. — Разбира се, трябва да има човек, който да заеме позиция, подобна на краля.

Таниел присви очи.

— Не виждам как Тамас би одобрил подобно нещо.

— Няма да го наричаме крал, разбира се. И той няма да разполага със същинска власт. Ще служи като представително лице. Просто една личност, в чието лице народът да съзира водач и да се обръща към него за насока, макар всичко да зависи от губернаторите. Ще го наречем Народен министър-председател.

— Спомням си как роялистите предложиха на Тамас абсолютно същата идея. Той я отхвърли.

— Но в този случай имаме одобрението му — каза Рикар. — Повярвай, никой от нас не желае да влиза в конфликт с него, още по-малко по такъв открит начин. Ключовото тук е, че човекът, заемащ поста на премиер, ще бъде сменян на всеки три години. Вече сме разработили цялата процедура в подробности, остава само да я задействаме.

Таниел се досещаше за следващото развитие на разговора.

— И ти възнамеряваш да се кандидатираш за този пост.

— Разбира се.

— Защо?

Рикар всмука продължително от пурата си и издиша дима през ноздрите си. Синкавите струйки отново насочиха мислите на Таниел към малата. Можеше да почувства как блажения дим го мамеше към себе си.

— Народният министър-председател няма да разполага със собствена власт, но погледите на всичките Девет държави ще бъдат насочени към него. Името му завинаги ще остане в историята. — Рикар въздъхна. — Аз нямам деца. Бил съм напускан — той започна да отброява на пръсти — от шест съпруги, и то всеки път заслужено. Името е единственото, което ми е останало. Искам да бъде запомнено от всеки, посегнал към адранските учебници до края на времето.

Таниел пресуши чашата си. Долните слоеве на бирата бяха натрупали горчилка, която веднага му напомни за дните във Фатраста и преследването на тамошните Привилегировани.

— А аз къде се вписвам във всичко това? Аз съм един обикновен войник, прострелял бог, в чието завръщане никой не иска да повярва.

— Ти? — Рикар отметна глава назад и се засмя. Таниел не виждаше нищо смешно. — Извини ме — продължи той, докато бършеше очи. — Ти си Таниел Двустрелни! Герой на два континента. Войник, убил повече Привилегировани от всеки друг в историята на Деветте. Ако се вярва на вестниците, ти собственоръчно си удържал Раменздид срещу половин милион кезианци.

— Не бях сам — промърмори Таниел, замислен за мъжете и жените, които бяха умирали пред очите му на онази планина.

— Само че така го вижда народът. Хората те обожават. Обичат те дори повече от Тамас, а той е любимецът на Адро още откакто собственоръчно спаси Гурланските кампании преди десетилетия.

— И какво точно искаш от мен? Да подкрепя кандидатурата ти?

— Бога ми, не — отвърна Рикар и протегна празната чаша към бармана. — Искам да се кандидатираш за мой заместник. Ще станеш един от най-известните хора на света.

Глава седма

В североизточната част на Адопещ имаше един участък от самаилския квартал, останал неизгорен, след като фелдмаршал Тамас бе позволил оплячкосването на благороднического имущество, последвало екзекуцията на Мануч. Ставаше дума за няколко пресечки магазини и дюкяни за най-благородна клиентела. Носеха се слухове, че по време на размириците собствениците на тези предприятия издигнали собствени барикади и сами отблъсквали бунтовниците.

Днес, пет месеца подир преврата, някогашният търговски център на богатите се беше преориентирал към средната класа. Цените бяха смъкнати, но качеството оставаше същото и жителите на столицата не се колебаеха да прекосяват половината град, за да се наредят на опашка за услугите на обущари, пекари, шивачи и бижутери.

Адамат дойде рано сутринта, преди появата на големите тълпи, и намери шивача, който бе закупил къщата на Ветас. Инспекторът се настани в едно малко кафене срещу ателието, поръча си закуска и зачака партньора си. Не му се наложи да чака дълго.

Той стана от масата, пресече улицата и дискретно пое редом до Сусмит.

— Проследиха ли те? — попита Адамат.

За негова чест, Сусмит почти не трепна.

— Хиляди ями — изруга боксьорът. — Не те познах.

— Това е идеята. — Адамат беше боядисал косата си сива. Пудрата, покриваща лицето му, караше кожата му да изглежда сбръчкана, с което прибавяше още двадесет години към вида му, и освен това той се преструваше на куц. Облягаше се тежко на нов бастун със сребърна дръжка. Сакото и панталонът му бяха от най-скъпите — наложи му се да събере няколко дълга, за да се уреди с тях. Планът изискваше от него да влезе в ролята на заможен благородник.

Сусмит поклати глава.

— Никой не ме следи. Напоследък съм се покрил.

— Добре — каза Адамат. — Как се чувстваш?

— Ужасно. Проклета лекуваща Чудачка.

И все пак напук на изреченото, Сусмит изглеждаше по-добре. Само преди пет седмици го бяха простреляли двукратно и го бяха наръгали. Беше оцелял по чудо. Щеше да се възстановява дълго и мъчително, ако не беше щедростта на Рикар.

— Влез в ей онова кафене — посочи Адамат. — Поръчай си

закуска и седни с лице към ателието отсреща. Той посочи магазина на шивача. — Аз ще вляза да поразпитам.

Колкото и да му се искаше да посети шивача заедно със Сусмит — в случай че това не се окажеше същинска шивачница и вътре завареше от хората на Ветас — боксьорът беше от хората, които човек никога не забравя. Огромният му ръст би го издал под всякаква дегизировка. Нямаше смисъл Адамат да го взема със себе си без нужда.

Адамат прекоси улицата и влезе в ателието. Краткият оглед му позволи да забележи, че този шивач е посветен главно на скъпите облекла. Манекени, разположени на ключови места, демонстрираха разнообразие, вариращо от домашни халати и вечерни сака до одеяния, каквито би носил някой херцог на прием. Из цялото ателие се носеше уханието на мента, която собственикът използваше, за да прикрие миризмата на съхраняваните тук платове.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Шивачът пристъпи вътре откъм задната стаичка. Беше тъмнокож деливанец; дребен мъж с дълги, опитни пръсти. Носеше очила с тънка рамка, а върху жилетката му блестяха най-разнообразни игли.

— Вие ли сте Хаим? — осведоми се Адамат. Постара се да придаде на гласа си звученето, типично за жителите на заможните предгradия.

— Същият — с кратък поклон отвърна шивачът. — Предлагаме сака и пълни комплекти. Сега ли ще желаете да ви вземем мерки?

— Не съм дошъл да купувам дрехи — каза Адамат. Той се престори, че оглежда манекените. — Поне не днес.

Хаим сключи ръце зад гърба си.

— Дошли сте по някаква друга работа?

Адамат измъкна документ от джоба на сакото си и го разгърна.

— Моите работодатели проявяват интерес към закупуването на определен имот — каза той. — Регистрите посочиха, че собственикът сте вие.

Шивачът го изгледа с неподправено объркване.

— Но аз не притежавам никакви имоти.

— Искате да кажете, че не сте закупували склад на улица *Донави* преди около две години? В пристанищния квартал?

— Не, аз… — Хаим неочаквано замълча и потупа брадичка с пръст. — Да, така е. Един мой клиент ме помоли да закупя мястото и впоследствие да го прехвърля на негово име. Искаше да го направи тихомълком. Нещо относно това пресата да не научи

за придобивките на работодателя му.

Сърцето на Адамат трепна. Много малко бяха организациите, които биха се озовали сред вестникарските заглавия само заради покупката на имот. И сред тях попадаше Брудано-гурланската търговска компания… А нейният ръководител беше лорд Кларемон, работодателят на лорд Ветас.

— Бихте ли ми казали името му? — поинтересува се Адамат. Измъкна от джоба си писалка и се приготви да записва.

Хаим го погледна разкаяно.

— Съжалявам, но клиентът ми настоя за пълна поверителност.

— Моят работодател много би искал да закупи въпросната постройка — обясни инспекторът. — Сигурен съм, че бихме могли да уредим нещо…

Той измъкна от джоба си чекова книжка.

— Не, не — отвърна шивачът. — Съжалявам, не става дума за пари. Аз съм човек, който държи на думата си.

Адамат въздъхна тежко.

— Не се съмнявам.

Той прибра чековата книжка и писалката и взе шапката и бастуна си. Задържа се за момент, преструвайки се, че отново оглежда манекените с интерес. Погледът му се спря на един и той почти се задави.

Точно такова сако бе носил лорд Ветас по време на последната им среща.

— Виждам, че имате набито око — каза Хаим и веднага се отправи към манекена. — Този модел е изискан и много стилен. Би ви стоял чудесно.

Адамат усети как пулсът му се забърза. Тайнственият клиент, използвал Хаим за свой посредник, несъмнено трябваше да е Ветас. Но ако шивачът се досетеше, че е установил тази връзка, щеше да стане подозрителен.

— Не, не мисля, че е в мой стил.

— Но какво говорите — настояваше Хаим. — Тази кройка прави човека да изглежда по-строен и насочва вниманието към лицето му. Мога да направя цял костюм, който да го допълва.

Адамат се престори, че размишлява над предложението. Личеше, че сакото е било кроено по мярка. Можеше да види, че на едно място на гърба дрехата е била кърпена, и осъзна, че това вероятно беше не е просто подобен модел, а самото сако на Ветас.

— Размерът ми изглежда подходящ… Да, може ли да го взема още сега?

— За съжаление, не. Точно това сако е вече закупено. Клиентът ще си го прибере след няколко дни. За вас бих могъл да

ушия ново до… — шивачът се замисли. — Една седмица. Още сега ще ви взема мерки.

Адамат многозначително се потупа по джоба.

— Не нося собствената си чекова книжка, а само служебната. Няма да мога да платя днес.

— Веднага се вижда, че сте сериозен човек — каза Хаим. — Достатъчно е да оставите адреса си.

Адамат не разполагаше с готов адрес, който да му даде. Не искаше да рискува нещо от това да достигне до лорд Ветас. Този риск и сега беше достатъчно висок, тъй като Хаим можеше да спомене пред лорда за интереса, проявяван към неговото сако. Адамат извади джобния си часовник.

— След по-малко от час имам служебен ангажимент — каза той. — Трябва да стигна навреме. Ще дойда в началото на другата седмица, за да ми вземете мерки.

Хаим посърна. Един добър търговец никога не пропуска да се сдобие с гаранция за бъдеща покупка.

— Щом така ще ви е най-удобно.

— Така ще е. Ще се върна, не се притеснявайте — увери го Адамат.

С припряна крачка той се върна в кафенето при чакащия Сусмит.

— Някакви следи от Ветас или хората му?

Боксьорът поклати глава.

— Да вървим — каза Адамат.

— Още не са ми донесли закуската.

Адамат се огледа, за да се увери, че шивачът не е останал до витрината на магазина си, и едва след това седна до приятеля си.

— Шивачът не е замесен пряко — обобщи инспекторът. — Закупил е мястото, за да го препродаде на свой клиент. Мисля, че този клиент е Ветас. В ателието видях същото сако, което той носеше при последната ни среща. Дори кройката съвпадаше.

— Сигурен ли си?

— Аз не забравям, нали помниш? — Адамат потупа отстрани по главата си. — Да, кройката е абсолютно същата. За съжаление, шивачът отказа да ми даде името на Ветас или адреса му.

— Задънена улица.

— Не точно. Ветас — или по-вероятно един от хората му — ще дойде да прибере сакото в близките няколко дни. Било е донесено в магазина, за да го закърпят. Ще поставя шивача под наблюдение, ще проследя човека, който ще вземе дрехата, и така ще открия дома на Ветас.

— От мен какво ще искаш? — Закуската на Сусмит пристигна: четири яйца на очи с истинско козе сирене от Нови.

Боксьорът посрещна храната с широка усмивка и започна бързо да яде.

— Нищо — отвърна Адамат. — Не мога да рискувам да те разпознаят. Аз мога да се дегизирам, но не и ти.

Сусмит изсумтя и възрази с пълна уста:

— Не мога да те оставя да го следиш самичък.

Адамат отлично знаеше какъв е рискът. Ако Ветас или човекът, който дойдеше да прибере дрехата, забележеше Адамат, с него беше свършено. Но пък в подобна деликатна работа Сусмит само щеше да пречи: дори и ако останеше неразпознат, ръстът му го правеше далеч от подходящ за следенето на някого.

— Ще се справя сам — заключи Адамат.

Тамас лежеше прикрит от високите треви на хълма и през далекогледа си разглеждаше кезианската армия, подготвяща се да нападне Будфил.

Хладната роса на Адранските планини се просмукваше в униформата му. Днес облачната покривка се беше спуснала ниско и диплеща се мъгла прилепваше към равнините отвъд Будфил. Въздухът бе натежал от влага. Това щеше да създаде проблеми с барута и за двете страни… Но тогава Тамас погледна към Будфил и забеляза лъч светлина, прозъртащ иззад облаците, за да озари града и да прочисти въздуха.

Несъмнено благодарение на Михали: свидетелство за неговата индиректна подкрепа.

А те щяха да се нуждаят от всяка частица от помощта му. Тамас отново насочи далекогледа към кезианските сили. Дъхът заседна на гърлото му при вида на противниковите редици — вълни от кафеникави униформи със зелени кантове, които сякаш нямаха край. Опитът му позволи да определи бройката им само с един бегъл поглед.

Най-малко сто и двадесет хиляди. И това бяха само пехотинците.

Противникът щеше да изпрати най-напред новобранците си. Това пушечно месо щеше да има за цел да проучи точно колко е силна отбраната на града. Пет, може би десет хиляди души щяха да наводнят полята, да потъпчат още влажната трева и в крайна сметка да рухнат мъртви, покосени от картеч. Подире им щяха да тръгнат по-опитните войници, оформящи гръбнака на щурма. Техният напор щеше да продължи да тласка новобранците напред, пък дори и с върха на щиковете. Обвити в магия Пазители щяха да придружават предните позиции на втората ударна вълна.

Тамас намираше тези методи за глупави, ала кезианските пълководци винаги бяха предпочитали многолюдния щурм — независимо колко животи им костваше — пред хитруването.

Можеше и да се получи. Втората ударна вълна бе ключова: тъкмо нея трябваше да сломят бранителите. Да убият Пазителите и да обърнат ветераните в бягство. Щеше да е трудно да спрат такъв многоброен противник.

Но не и невъзможно.

Точно тук идваха на ред Седма и Девета бригада. Щом врагът подемеше същинската атака, Тамас щеше да заповяда на бойците си да нападнат във фланг.

Без значение от числеността на една тълпа, хората щяха да се разбягат, ако настъпеше паника.

Кезианците се бяха възползвали от нощния мрак, за да изтеглят напред оръдията си. Дулата непрекъснато обстрелваха крепостните стени на Будфил, където тежката артилерия на Хиланска се отзоваваше в отговор.

Със свит стомах Тамас наблюдаваше как вражеската пехота се строява на няколкостотин метра зад артилеристите си.

— Това са много хора, сър — обади се намиращият се до него Олем.

— Изключително много — съгласи се Тамас. Притеснение ли долавяше в гласа на телохранителя си? Ако беше така, фелдмаршалът не можеше да го вини. Подобни пълчища биха смутили всекиго.

— Мислите ли, че ще успеем да ги отблъснем?

— Най-добре да го сторим, иначе… Но кавалерията ще помогне.

— Имаме само двеста коня — каза Олем.

— Достатъчно е врагът да реши, че разполагаме с цяла конна бригада. Нашата роля тук е да всеем паника, след което да започнем сечта, а не обратното.

Под прикритието на нощта хората на Тамас бяха успели да преведат двеста коня през подземията. Човек не можеше да не се възхити от работата на сапьорите: за съвсем кратко време те бяха успели да разширят проходите достатъчно, за да позволят превеждането на десет хиляди войници и един конен взвод само в рамките на една нощ.

Истинската победа на нощта обаче беше успешното пренасяне на шестте полеви оръдия. Те бяха малки, с шестфунтови снаряди, и много подвижни. Тяхното присъствие щеше да породи у врага впечатлението, че има насреща си цяла войска.

В мислите си Тамас виждаше полесражението след края на

битката. Неговите сили щяха да успеят да обърнат врага в бягство, но не и да го преследват продължително. Щяха да погинат десетки хиляди кезианци, само че техните офицери не отдаваха значение на жертвите — дори и след разгром, те пак биха разполагали със стотици хиляди. Не, значението на този сблъсък се криеше в прекършването на вражеския дух. Кез не можеше да си позволи ново поражение от мащаба на това край Рамензид.

Шпионите на фелдмаршала вече докладваха за наличието на неодобрително мърморене в двора на Ипил. Ако тази искра успееше да се разпали повече, съществуваше вероятност самите Ипилови войски да се обърнат срещу него, макар подобен развой да изглеждаше твърде благоприятен, че да се надява на него.

— Пехотата им е готова за настъпление, сър — обади се Олем.

Тамас се върна в настоящето. Беше лоша поличба да размишлява над победата в самото начало на битката. Плановете му вече бяха изготвени. Ако действително победеше, щеше да пристъпи към изпълнението им. Но не и сега.

— Дай знак на хората да се подготвят.

Мястото на отдалечилия се Олем бе заето от Влора.

— Твоите хора заеха ли вече позициите си? — попита Тамас.

— Имате предвид хората на Андрия, сър?

Огорчението в гласа ѝ бе осезаемо. За тази битка фелдмаршалът бе поверил командването на барутната кабала на Андрия, което дразнеше Влора. Тамас потисна собственото си раздразнение. Кога щеше да разбере, че макар да бе талантлива, все още не е натрупала необходимия опит, за да командва?

— Моите барутни магове — натърти Тамас. — На позиция ли са?

— Да, сър.

— И сте отбелязали местоположението на всички вражески Привилегировани?

— Стоят в тила — обясни Влора. — Смятат, че ние ги дебнем от градските стени, затова се държат на разстояние. Тук обаче са в обсега ни. Щом дадете заповед за атака, ще се погрижим за тях.

— Отлично. Заеми позицията си.

Без да каже нищо повече, Влора запълзя обратно. Тамас погледна през рамо, за да проследи отдалечаването ѝ.

— Всичко е готово, сър. — Олем изкачи хълма тичешком и се хвърли на земята до Тамас. — Само дето бързахме. Сега ще трябва да чакаме.

Тогава телохранителят забеляза погледа на фелдмаршала.

— Все още ли ви се иска да я зашлевите, сър?

Тамас го изгледа кисело. Откога хората му бяха започнали да разговарят така свободно с него?

— Не.

— Изглеждате ядосан, сър.

— Тя все още има накъде да се развива. Предимно съм тъжен. Ако нещата бяха протекли различно, сега Влора щеше да е моя снаха. — Тамас въздъхна и отново повдигна далекогледа си. — А Таниел нямаше да е ходил на онази проклета планина и да лежи в кома.

Гласът на Олем беше тих.

— Но тогава нямаше да простреля Крезимир в окото и да ни спаси, сър.

Тамас потропа с пръсти по далекогледа. Телохранителят му беше прав, разбира се. Промяната на едничко събитие в историята носеше след себе си съвсем различен развой. В момента го тревожеше нуждата да намери начин да извади сина си от комата — и как да опази тялото му до настъпването на този момент.

Сякаш прочел мислите му, Олем каза:

— Всичко с него ще бъде наред, сър. Наглеждат го едни от най-добрите ми хора.

Тамас искаше да се обърне към Олем и да му благодари за подкрепата. Но сега не беше времето за тревоги и сантименталности.

— Редиците им започват да настъпват — каза фелдмаршалът. — Погрижи се хората ни да не издадат присъствието си преждевременно. Не искам кезианците да разберат за нас, преди да е настъпил подходящият момент.

— Няма да се издадат — уверено заяви Олем.

— Ти по-добре се увери в това *лично*.

Олем се оттегли да провери бригадите, с което предостави на Тамас няколко безценни мига усамотение на върха на хълма. Съвсем скоро щеше да рукне познатият поток от вестоносци, жадни за нови нареждания.

Тамас затвори очи и изрисува в мислите си полесражението от птичи поглед.

Кезианската пехота настъпваше към Будфил под формата на полумесец. С напредването си вражеските редици щяха да се сгъстят, за да се нагодят към особеностите на терена и за да запълнят пролуките, които покосените от адранската артилерия техни другари щяха да отворят. Около хиляда кезиански конници изчакваха на Северния път: когато пехотинците превземеха града и отвореха вратите му, те щяха да препуснат към вътрешността му. Останалите кавалеристи лагеруваха на две мили от бойното

поле. Повечето дори не бяха възседнали конете си. Очевидно смятаха, че днес няма да бъдат необходими.

Още по-назад бяха разположени кезианските резерви. На пръв поглед тяхната численост будеше ужас, ала подробният оглед и сведенията на Тамасовите шпиони придаваха съвсем друга светлина на нещата: тези хора бяха доведени главно за ефект. Само един на всеки петима имаше мускет. Униформите им не им бяха по мярка и бяха в различни цветове. Тамас поклати глава. Кезианците разполагаха с повече хора, отколкото с оръжия. Запасняците щяха да се разбягат само при вида на неговите бойци.

Отсеченият ритъм на вражеските барабани отекна из планините и Тамас почувства как земята се затресе, щом множеството на кезианската пехота поде настъплението си. Той насочи далекогледа си към градските стени.

Тежката артилерия, до този момент намирала се в престрелка с кезианските полеви оръдия, удвои усилията си, щом стената от пехотинци започна да се приближава. Тамас можеше да види войници от Втора бригада върху стените — сините им униформи бяха ясно различими, дисциплината им — непоклатима.

Кезианската пехота достигна бойното поле и артилерията започна да отваря пролуки в редиците им. Празните места бързо биваха запълнени и кафяво-зелените униформи продължаваха да настъпват напред, като на всеки десетина крачки оставяха по стотина мъртви от другарите си. Миризмата на барут достигна до Тамас, донесена от вятъра, и той вдиша дълбоко, наслаждавайки се на сеpистата горчилка.

Изправи се на крака и даде знак на своя сигналист. Долу на полето кезианските запасняци се раздвижваха, за да заемат позиция зад пехотата. Тамас се навъси. Редовните войници сами по себе си бяха достатъчни за завземането на града. За какво им бяха резервите…

Фелдмаршалът почувства студени тръпки надолу по гърба си. Кезианците смятаха, че ще превземат града още днес. След като пехотата завземеше стените, запасняците щяха да влязат вътре, за да започнат да насилват, грабят и опожаряват. Тамас ги беше виждал да правят същото и в Гурла. Ако преодолееха стените, щеше да последва невъобразим ужас.

Кезианските офицери бяха оптимисти да смятат, че ще успеят да сторят всичко в рамките на един ден.

Тамас не можеше да го допусне.

— Готови… — нареди той. Сигналистът веднага раздвижи флагчето си, за да предаде нареждането. Тамас можеше да види нетърпението по лицето на мъжа. Седма и Девета бригада бяха

готови. Те горяха от желание да се врежат във врага. Тамас почувства как кръвта му кипва. — Почакай… почакай…

Тамас премигна. Това пък какво беше?

Фелдмаршалът повдигна далекогледа. В равнината непосредствено пред града забеляза десетки уродливи бойци да тичат към стените. Те носеха тъмни палта и бомбета. Пазители.

Но тези Пазители… Тамас преглътна. Никога не беше виждал някой да тича толкова бързо. Дори и някой от техния подсилен с магия вид. Те изминаха последното разстояние до стените със скоростта на най-чистокръвните състезателни коне.

Фелдмаршалът видя как офицерите на стените крещят заповеди. Мускети откриха огън. Нито един от Пазителите не рухна. Те достигнаха подножието на стените и се закатериха стремглаво по тях като същински насекоми. Само след секунди вече се намираха сред артилеристите и размахваха саби и пищови.

Пищови? Пазителите не използваха пищови. Всеизвестна беше непоносимостта на Привилегированите към барута, а именно те създаваха тези чудовища.

Малки експлозии разтърсваха върха на градските стени. От укреплението падаха тела и едно по едно оръдията замлъкваха.

Тамас се олюля. Какво ставаше? Как така тези пазители бяха успели да преодолеят стените с такава лекота? Той сгъна далекогледа си с ядно движение. Без оръдията, които да я държат настрана, вражеската пехота лесно щеше да завземе стените. С липсата на артилерията, която да ги заплашва в гръб, те щяха необезпокоявано да се обърнат и да се изправят срещу бригадите на Тамас.

— Да дам ли сигнал за настъпление, сър? — попита сигналистът.

— Не — отвърна Тамас. Думата излезе като задавен вик.

Той продължи да наблюдава, докато пехотата достигаше подножието на стената. Появиха се първите стълби и по времето, когато кафяво-зелените униформи достигнаха върха на стената, Тамас не можеше да види и един останал адрански войник. Пазителите ги бяха избили до крак.

— Сър? — Олем се появи до него. Той вдигна собствения си далекоглед. — Какво… какво стана? — В гласа му Тамас можеше да долови същото смайване, което изпитваше и самият той.

— Пазители — през зъби отвърна Тамас. Идеше му да плюе, но устата му беше твърде пресъхнала. Скоро към двамата се присъединиха офицерите на Седма и Девета бригада. Всички гледаха към бойното поле.

Кезианската пехота заля стените. Няколко минути по-късно

портите на града бяха разтворени. Вражеската кавалерия препусна по пътя.

— Трябва да нападнем, сър — каза един майор, чието име Тамас не можеше да си спомни.

Чул одобрителното мърморене на останалите, Тамас рязко се извърна.

— Това би било самоубийство — каза той. Гласът му се пречупи. — Будфил е изгубен.

— Все още не е късно да им изтръгнем победата — обади се друг.

Тамас скръцна със зъби. Беше съгласен с тях. За бога, беше съгласен с тях.

— Може би — каза той. — Вероятно бихме могли да разгромим задните им редици. Бихме могли да унищожим запасняците и да подпалим лагера им. Но това би ни оставило уязвими сред откритата равнина, лесни за обкръжаване и отрязани от подкрепления.

Отговори му мълчание. Тези офицери не бяха страхливци, но не бяха и глупави. Разбираха, че е прав.

— Тогава какво ще правим?

Откъм града отекна експлозия. Някъде откъм Западната колона изригна облак дим и прах. Тамас се провикна към разузнавачите да проверят тунелите, но вече му беше ясно какво се е случило. Катакомбите — някой ги беше взривил, отрязвайки обратния път на Тамас и хората му.

— Отново бях предаден — прошепна той. На висок глас добави: — Оттегляме се. Ще загърбим планините. — Започна да преравя паметта си за най-близкия от проходите на планинската стража. Прекарването на десет хиляди бойци през който и да е от тях щеше да е кошмарно. — Продължаваме към прохода при Алватион. Предайте на хората си.

Генерал Кетал от Девета бригада го улови за ръката.

— Алватион? — повтори той. — Ще ни отнеме повече от месец, за да го достигнем, и то с ускорен ход.

— Може би два — каза Тамас. — При това ще бъдем преследвани. — Погледна към Будфил. От града се издигаше дим. — Но нямаме избор.

Стомахът му се преобърна. Немалко от бойците му имаха близки и роднини в града. Кезианците щяха да го опожарят — същите техники за сплашване, които бяха използвали и в Гурла. Хората му щяха да го ненавиждат за това, че изоставяше града, докато той гореше, ала този ход оставаше единствената им надежда за оцеляване. Тамас се зарече да ги върне в Адро. И да ги отведе до възмездие.

Глава осма

Адамат изчакваше няколко магазина по-надолу от шивашкото ателие. Седеше под навес, разгърнал вестник пред себе си. Днешната дегизировка му придаваше вид на млад мъж, с лъскава и прилежно вчесана на една страна черна коса — точно по последната мода от градските кафенета. Носеше изгладени кафяви панталони и риза с навити до лактите ръкави. Връз коляното му почиваше подходящо кафяво сако. Сутринта, преди да излезе, набързо бе нанесъл китов балсам от Дортмот, който бе придал на кожата му младежко излъчване. Черни мустаци и очила с цветни стъкла прикриваха лицето му.

Над ръба на вестника Адамат наблюдаваше потока от минувачи, движещи се между магазини и кафенета. Трети ден наблюдаваше ателието на Хаим. Вече беше почти три часът, а още не беше зърнал лорд Ветас.

Беше избрал съвършената позиция за наблюдение. От мястото си виждаше не само входа на ателието, но и — благодарение на витрината — всичко, случващо се вътре. Клиенти идваха и си отиваха; повечето бяха мъже. Към два и половина дойдоха трима здравеняци. Адамат беше сигурен, че са хора на Ветас, ала те си заминаха няколко минути по-късно, а сакото на Ветас продължаваше да стои върху манекена.

Адамат хвърляше по някой друг поглед на статиите във вестника. Сраженията при Будфил продължаваха, макар че, тъй като новините бяха на три или четири дни, досега можеше да се е случило всичко.

Вестникът съобщаваше, че неочаквани финансови затруднения принудили лейди Винцеслав да разпусне две от осемте бригади на *Крилете на Адом*. От това нямаше да излезе нищо добро за войната. Четири други бригади бяха разположени на север от Будфил, а последните две стояха в готовност край димящите останки на Южната планина, в случай че врагът опита да настъпи от тази посока.

Точно когато Адамат се зачете в статия за ефекта на войната върху държавната икономика, някакво движение пред магазина на Хаим привлече вниманието му. Той повдигна очи тъкмо навреме, за да види как нечия рокля изчезва отвъд прага. Миг по-късно посетителката се появи зад витрината и започна да разговаря с шивача.

Тя беше млада, с кестеняви къдрици. Надали беше на повече от осемнадесет-деветнадесет години, но въпреки младостта си, не можеше да бъде сбъркана за девойка от простолюдието. Стоеше

изправена, с гордо вдигната глава, а червената ѝ вечерна рокля беше кроена по нейната фигура.

Хаим се обърна към сакото на Ветас и го посочи. Размаха ръка нагоре и надолу по дължината му, след което махна към долния ъгъл, където Адамат бе забелязал кърпеното. Жената кимна и Хаим свали дрехата и се зае грижливо да я опакова.

Младата жена излезе на улицата миг по-късно, понесла кафява кутия под мишница. Тя се огледа и Адамат трябваше да устои на подтика да подири укритие иззад страниците на вестника. *Дръж се естествено*, напомни си инспекторът. Лицето ѝ не му изглеждаше познато, което означаваше, че и тя не го е виждала преди.

Непознатата се отправи на запад. Адамат се изправи, прибра вестника под мишница и взе бастуна си.

Започна да я следи от почтително разстояние. Номерът беше да се задържи достатъчно надалеч, за да не бъде забелязан, но и достатъчно близо, така че да не я изгуби, ако направеше внезапно отклонение от маршрута си. От значение беше и дали тя подозира, че я следят. Адамат не мислеше, че е така, но човек никога не можеше да бъде прекалено предпазлив.

Той очакваше, че след някоя и друга пресечка жената ще поръча карета. Беше облечена като дама в тази вечерна рокля, а и ботушите ѝ бяха с висок ток, неподходящи за дълги разходки. Но тя продължи по улицата и зави на северозапад, като крачеше бавно. Веднъж дори се спря пред една улична сергия, за да си купи плодов сладкиш, след което продължи по пътя си.

Сви в една тиха уличка в заможната част на града, известна предимно с финансовите учреждения в центъра си. По самата улица минаваха малко пешеходци, което тревожеше Адамат. В даден момент щеше да стане забележим, а това беше последното нещо, което искаше.

Той изостана още четиридесетина крачки, преди да завие на свой ред. Точно навреме, за да види как жената изчезва в една голяма триетажна къща.

Домът имаше широка фасада, с входна площадка досами улицата. Стените бяха от бяла тухла, със сини кепенци на прозорците. Къщата беше доста голяма, от типа, които биваха строени, за да приютят по няколко семейства от нарастващата средна класа. Ако не ставаше дума за лорд Ветас, Адамат не би обърнал никакво внимание на тази къща. Домът изглеждаше прекалено обикновен и неприкрит.

Дали пък не беше допуснал грешка? Може би това сако не принадлежеше на Ветас. Може би бе наблюдавал грешната дреха през витрината на Хаим. Може би жената бе забелязала, че я

следи, и нарочно го бе довела на погрешно място.

Адамат изруга тихо. Имаше прекалено много неизвестни.

Той пое с бавна, протяжна крачка надолу по улицата, преструвайки се, че се възхищава на обграждащата го архитектура. Приближи се по-близо до къщата и запечата в паметта си номера и името на улицата. Възползва се и да плъзне поглед край всеки от прозорците. Несъмнено Ветас би поставил поне един съгледвач, ако това беше неговата главна квартира.

Нищо. Адамат се опита да не се съсредоточава върху разочарованието си, но абсолютно нищо не сочеше, че този дом принадлежи на Ветас. Щеше да му се наложи да провери регистрите.

Точно когато подминаваше последния прозорец, Адамат зърна отвъд него лице. Беше шестгодишно момче, което разглеждаше минувачите по улицата. То помаха на Адамат.

Адамат отвърна на поздрава му.

Не, това не можеше да е домът на лорд Ветас. Каква полза би имал той от едно малко момче?

Освен ако лордът нямаше син. Не, това изглеждаше малко вероятно. Момчето по нищо не приличаше на Ветас. Повереник? Не. Ветас беше шпионин на лорд Кларемон. Не би държал повереник. Може би още един заложник? Това вече изглеждаше по-вероятно.

Адамат продължи надолу по улицата. Щеше да вземе следващата карета и да се върне, за да наблюдава къщата. До този момент тя оставаше единствената му следа.

Той се качи в една карета и зае мястото си, когато осъзна, че подире му се качва още един пътник. Беше метач, със зацапани лице и дрехи от дългия работен ден под слънцето.

— Извинете… — поде Адамат. Тогава зърна пистолета в ръката на метача.

По гърба му изби студена пот.

— Какво искаш? — попита той.

— Парите — изръмжа мъжът.

Адамат си отдъхна. Ставаше дума за най-обикновен обир. В първия момент бе решил, че някой от хората на лорд Ветас го е разпознал. Инспекторът измъкна бавно портмонето си и го подаде на крадеца. Нямаше да му свърши кой знае каква работа. Вътре имаше само петдесет крана във формата на банкноти — нямаше нито чекове, нито документи.

Крадецът прегледа съдържанието на портмонето с едната си ръка, без да сваля оръжието си. Само след секунди мъжът щеше да се махне от купето и да изчезне сред следобедните тълпи.

И все пак… Що за човек си позволяваше да граби в тази

благопристойна част на града, и то в късния следобед? Адамат понечи да каже нещо…

И тогава се сети, че е виждал детето и преди.

Това беше синът на херцог Елдаминз. Роялистите бяха водили малка война с Тамас в центъра на града, възнамерявайки да провъзгласят детето за наследник на екзекутирания Мануч. Адамат си спомняше момчето от една работа, която бе свършил за семейство Елдаминз преди около година.

Крадецът вдигна очи от портмонето.

— Това не е достатъчно — каза той.

— Моля?

Пистолетът се превъртя в ръката на мъжа и последното, което Адамат зърна, беше дръжката на оръжието, политаща към лицето му.

Когато Таниел се събуди, откри Фел край хамака си.

Отново се намираха в свърталището за пушене на мала. Във въздуха се диплеше дим, но не от мала, а от ароматизиран тютюн. Череша, според аромата. С ъгълчето на окото си успя да види, че Фел е захапала къса лула.

Жена, пушеща лула — не беше гледка, която Таниел бе виждал често. Повечето жени, които познаваше, предпочитаха фатрастанските цигари.

Подсекретарят на профсъюза беше красива жена. Чертите ѝ бяха твърде сурови за вкуса на Таниел. С пристегнатата си назад коса и изпитото си лице му напомняше за една някогашна негова гувернантка. Задържа полузаслонения си поглед още няколко мига върху нея, опитвайки да отгатне мислите ѝ. Не изглеждаше да е забелязала, че е буден. Тя наблюдаваше нещо в другия край на помещението. Таниел се опита да проследи погледа ѝ.

Ка-поел. Разбира се. Тя седеше до стълбите и оформяше восъчна фигурка с пръстите си. Торбата ѝ стоеше в скута. От време на време тя повдигаше очи към другата жена. Изработваше кукла. На Фел.

Дали го правеше, защото виждаше в нейно лице заплаха, или просто бе придобила навика да изготвя по една фигурка за всеки, когото срещнеха? В случай че ставаше дума за последното, скоро нямаше да ѝ остане място в торбата.

От изминалите четири дни той пазеше неясни спомени. Опита се да повика паметта си, ала намираше единствено дим от мала и таванът на Кин. А преди тях…

Рикар Тамблар го беше поканил за свой заместник.

Това означаваше Таниел да започне да се занимава с

политика.

А Таниел мразеше политиката. Със собствените си очи беше видял домогванията на меркантилния фатрастански елит до властта, докато войната им за независимост вървеше към успех — подмолностите, сплетните. Рикар твърдеше, че тук нямало да има нищо подобно. Рикар твърдеше, че всичко щяло да става пред очите на народа и че хората ще избират своите управници.

Но на Рикар, подобно на повечето политици, не можеше да се вярва.

Това предложение обаче не можеше да оправдае четиридневен наркотичен унес. Какво би накарало Таниел да се върне в тази дупка и…

А, да. Рикар бе споменал нещо относно намерението си да уведоми фелдмаршал Тамас, че Таниел е буден и е добре. Таниел така и не бе успял да го накара да разбере, че подобна вест би накарала Тамас да изиска незабавното му присъствие на фронтовата линия.

Таниел се опитваше да се убеди, че това е добре. Беше полезен. Можеше да се върне там и да помогне в защитата на отечеството си.

Като убива. Единственото, в което, изглежда, го биваше. Та нали беше убил и бог. Не че някой го вярваше…

Той се размърда в хамака, като протегна ръка към лулата и огромното лепкаво топче, оставено му от Кин.

Но малата я нямаше.

— Буден ли сте вече? — каза Фел и отмести очи от Ка-поел.

Таниел се надигна. Провери джоба на куртката си — все още имаше куртка, това беше добре — после в панталона си и накрая започна да опипва дъното на хамака.

— Какво търсите? — попита Фел. По лицето ѝ личеше, че много добре знае какво търси.

— Къде ми е малата?

— По думите на Кин сте я допушили някъде през нощта. — Фел подхвърли нещо в устата си и се разнесе звук от хрущене. — Кашу? — попита тя и протегна фуния, направена от стар вестник.

Таниел поклати глава и надникна в чашката на лулата си. Нищо. За всеки случай огледа и пода.

— Онзи крадлив гурланец трябва да си я е прибрал. Имах достатъчно за седмици.

— Известно ми е колко бързо пушите — изтъкна Фел. — Затова не смятам, че Кин ви е измамил. Той много добре знае откъде идват парите.

Таниел се навъси. Откъде бяха дошли парите? Той вдигна поглед към Фел. Ах, да, точно така. Рикар.

— Знаете ли — заговори отново Фел, — в пушалнята на Рикар можете да намерите много по-висококачествена мала. Хамаците са копринени и развлеченията са далеч по-добри от дъщерята на Кин.

Таниел почувства как стомахът му се свива и се отпусна в хамака. Дъщерята на Кин. Той не помнеше нищо.

— Да не би да съм…?

Фел сви рамене и погледна към Ка-поел. Тя леко поклати глава.

Таниел си отдъхна. Само това му оставаше, да спи с дъщерята на гурлански продавач на мала.

— Какво искате? — обърна се той към Фел.

С няколко почуквания по обувката си тя изтръска пепелта от лулата си и я прибра в джоба си, след което хвърли още няколко ядки в устата си.

— Днес получихме новини от баща ви.

Таниел се надигна.

— Е?

— Няма много за казване. Врагът се подготвял да нападне на следващия ден. Това ще да е било преди три дни. Баща ви възнамерявал да нападне врага изненадващо с най-добрите си хора.

— За колко кезиански войници говорим?

— Според слуховете — един милион. Тамас не каза нищо по този въпрос.

Най-добрите хора на Тамас означаваше войниците от Седма и Девета бригада. А що се отнасяше до враговете… В битката при Рамензид врагът наброяваше половин милион. Дори и при десетократно преувеличена кезианска численост излизаше, че Тамас се изправя с десет хиляди срещу сто хиляди. Проклет безразсъден глупак.

Някак това, че Тамас вероятно щеше да спечели, само влошаваше нещата.

— О — додаде Фел небрежно. — И пита за вас.

Таниел изсумтя.

— *Къде е проклетият ми безполезен син? Нужен ми е на фронта!* Нещо такова ли?

— Интересува се дали сте се възстановили и дали според лекарите присъствието му би помогнало по някакъв начин.

— Сега вече знам, че лъжете — рече Таниел. — Тамас не би напуснал бойното поле заради никого.

Дори и заради мен. Особено не и заради мен.

— Той много се притеснява за вас. Изпратихме му съобщение, че състоянието ви се подобрява, но не се знае дали е стигнало до

него преди началото на битката. — Фел отново пъхна ръка в кесията с ядки, с лека усмивка на устните.

— Но не сте му съобщили, че съм се събудил?

— Не. Рикар смяташе, че ще се нуждаете от известно време, за да се възстановите.

Излизаше, че настояванията на Таниел все пак не са останали нечути.

— По-вероятно се е притеснявал, че Тамас ще ме повика при себе си веднага щом научи, че вече не съм на легло.

— Това също — призна Фел.

— Ама разбира се. — Таниел се отпусна в хамака и въздъхна. Чувстваше се изтощен и използван. В негово лице всички виждаха единствено инструмент. — Дъртият негодник Тамас…

Той беше прекъснат от отворена с трясък врата. Стълбището се разклати от устрема на младежа, изникнал в подземието. Фел скочи на крака.

— Какво има? — попита тя.

Вестоносецът трескаво обхождаше с поглед помещението. Още не можеше да си поеме дъх от усиленото тичане.

— Рикар ви вика незабавно при себе си.

Фел смачка празната фуния и я хвърли на пода.

— Какво е станало?

Пратеникът премести поглед към Таниел, сетне към Ка-поел и накрая обратно към Фел. Изглеждаше сякаш всеки момент ще рухне.

— Пристигнаха вести от Будфил. Градът е превзет и опожарен. Фелдмаршал Тамас е мъртъв.

Нила седеше край прозореца, отместила завесите едва забележимо, и наблюдаваше преминаващите отдолу цилиндри и палта. Бастуни потракваха ритмично по плочките, жени наместваха бонетата си, за да се насладят на слънцето по лицата си. В столицата беше горещо, но жегата не безпокоеше никого. Времето бе прекалено хубаво за това.

Искаше ѝ се и тя да е навън и да му се наслаждава. В стаята ѝ беше прекалено задушно, а хората на Ветас бяха заковали всички прозорци в къщата. Въздухът беше натежал и влажен и на Нила ѝ се струваше, че всеки момент ще припадне. Едва вчера Ветас я бе изпратил по задачи в града и слънцето, милвало безпрепятствено лицето ѝ, беше било толкова прекрасно, че тя едва не бе напуснала града, забравяйки за Ветас и Яков, и всички ужасни спомени от последните няколко месеца.

Сърцето ѝ се качи в гърлото, когато чу вратата на спалнята да

се отваря, но се принуди да не реагира по никакъв начин. Не беше Ветас. Той влизаше откъм коридора. Не от вратата към детската стая, където Яков тихо си играеше с малка армия от дървени коне и често се оплакваше от топлината.

— Нила — призова я глас. — Трябва да се облечеш.

Нила погледна към роклята, положена върху леглото ѝ. Един от главорезите на Ветас я донесе преди около час. Красива дълга рокля от бял муселин с висока талия. Беше обточена с алено, което ѝ придаваше лек цвят при подгъва, деколтето и краищата на късите ръкави. Изглеждаше изключително удобна и много по-прохладна от вечерната рокля, с която Ветас я беше изпратил вчера.

Върху нощното шкафче лежеше сребърна верижка с една-единствена перла с големината на мускетен куршум и кутия с чифт високи до коленете ботуши, за които Нила от пръв поглед можеше да прецени, че ще ѝ станат точно по мярка. Други три тоалета, кой от кой по-скъп, висяха в гардероба.

Все подаръци от лорд Ветас. Никога през живота си не бе притежавала толкова хубави дрехи. Роклята върху леглото беше достатъчно семпла, нищо крещящо, но кройката беше перфектна. Един поглед под подгъва ѝ бе разкрил инициалите Д. Х. — мадам Делехарт, най-добрата кроячка в цял Адопещ. Роклята струваше повече от цялата годишна заплата на една перачка.

— Нила — настоя гласът. — Обличай се.

От скъпите дрехи и бижута ѝ се гадеше. С по-голяма охота би приела даровете на някой демон, отколкото от змия като Ветас. Знаеше, че за тези подаръци си има цена.

— Няма — каза Нила.

Нечии стъпки проскърцаха по дъските. Фая коленичи пред Нила и я хвана за ръката.

Двете бяха затворени заедно в това имение вече шести ден, но младата жена все още не знаеше много за жената. Знаеше, че синът на Фая е затворен в подземието и че тя има и други деца, също пленени от лорда. Знаеше и че Фая би убила Ветас, ако ѝ се удадеше такава възможност.

Или поне щеше да се опита. Нила започваше да се чуди дали изобщо Ветас можеше да бъде убит. Той не приличаше на човек: почти не се хранеше, не спеше и не се напиваше, без значение колко вино погълнеше.

Фая задърпа Нила за ръката.

— Стани — рече тя. — Облечи се.

— Ти не си ми майка — каза Нила. Думите излязоха като ръмжане.

— Тя би ти казала същото, ако беше тук.

Нила се приведе напред.

— Тя е мъртва. Никога не съм я познавала, както и ти. Може би щеше да ме посъветва да строша този прозорец и да си прережа вените, вместо да се подчинявам на исканията на Ветас.

Фая се надигна. Умолителната мекота изчезна от лицето ѝ и изражението ѝ стана по-строго.

— Може би. Ако е така, значи е била глупачка. — Фая започна да крачи из стаята.

Нила беше предположила, че е домакиня, женена за търговец от средната класа. Каква ли полза имаше лорд Ветас от нея? Фая не беше говорила за това. С изключение на някоя и друга откъслечна дума за децата си. Всъщност, жената беше твърде спокойна. От избухването си в кухнята онази нощ насам Фая оставаше покорна като питомно порче. На нейно място Нила не би могла да си отдъхне, докато децата ѝ не бяха вън от опасност. Или Фая беше много търпелива — и далеч по-силна, отколкото Нила я смяташе, или изобщо не беше това, за което се представяше. Може би беше някаква уловка на Ветас? Шпионин?

В това нямаше логика. Нила беше прекалено дребна риба, че да бъде шпионирана. Ако Ветас искаше да се сдобие с нещо от нея, просто щеше да прибегне до мъчения.

При всички положения, Нила не вярваше на Фая. Не можеше да си позволи да се довери на никого в леговището на Ветас.

— Ако не се облечеш — отново заговори Фая, — Ветас ще излее гнева си върху теб или върху детето. А може би и върху двамата.

— Аз не съм му държанка — каза Нила.

— Той не е поискал нищо унизително от теб. — Неизреченото *засега* увисна във въздуха между двете им. — Просто иска да го придружиш по задачите му. Тъкмо отново ще имаш възможност да излезеш от тази проклета къща. Аз ще държа Яков под око, докато те няма. Хайде, дай да ти помогна.

Нила позволи на Фая да я изправи на крака и да съблече роклята ѝ.

— Има и ново бельо — каза Фая и взе една малка кутия от леглото.

Нила грабна кутията и я запрати на пода.

— Видях за какво става въпрос, благодаря — тросна се тя. — Само една курва би се облякла така.

Пое си дълбок дъх, осъзнала, че ръцете ѝ треперят.

Фая остави ръцете си да се отпуснат край тялото ѝ. Пристъпи до вратата на детската стая, хвърли поглед към Яков и я затвори. Обърна се към Нила, с ръце на хълбоците.

— Виждала ли си стаята в мазето? — попита Фая.

Нила предизвикателно отвърна на погледа ѝ. За каква се мислеше тази старица, че да ѝ нарежда?

— Е? — настояваше другата.

Нила кимна рязко и се опита да не мисли за помещението с потъмнели от кървави петна маси и подноси с разнообразни ножове.

— На мене също ми го показа — рече Фая. — Когато за първи път ме доведоха тук. Нямам никакво намерение да се озовавам в онази стая и съм сигурна, че и за теб важи същото. Затова го дръж доволен.

— Аз съм…

— Хич не ме е грижа каква си — прекъсна я Фая — или защо си тук. Но виждам, че си загрижена за Яков. Ветас не е от хората, които биха се поколебали да насочат коварните си практики срещу деца.

— Той не би сторил подобно нещо.

Фая направи крачка към нея. Нила не отстъпи от мястото си, но погледът в очите на жената я изплаши.

— Той отряза пръста на сина ми. Право пред очите ми. Право пред другите ми деца. Всички ние крещяхме, а неговите изроди ни задържаха назад. После изпрати пръста на съпруга ми, за да си подсигури съдействието му в един от плановете си. — Фая плю на пода.

— И какво правиш сега? — попита Нила.

— Изчаквам.

— Какво? — навъси се Нила.

— Подходящата възможност. — Думите бяха едва доловими. Фая обърса една сълза от крайчеца на окото си и си пое дълбоко дъх. — Има моменти, в които да се гневиш. И други, в които е нужно търпение. Ветас ще си получи заслуженото.

— Ами ако му разкажа за казаното от теб? Откъде си сигурна, че можеш да ми имаш доверие?

Фая я изгледа, килнала глава настрани.

— Върви и му кажи, щом искаш. Нима според теб не знае, че бих го изкормила през задника, ако ми се удаде такава възможност? — Тя поклати отвратено глава. — Моят съпруг е инспектор. Той е умен и принципен човек. Винаги е смятал, че благородниците са шепа кръвосмешаващи се идиоти. Веднъж го попитах как може да търпи присмеха на един барон или тъпата идиотия на една херцогиня достатъчно дълго, че да приключи с някакъв сензационен случай.

Нила мълчеше и продължаваше да гледа лицето на събеседничката си отстрани.

— Той ми каза — продължи Фая, — че именно умението да

смълчава гордостта си и да бъде търпелив му е позволило да отгледа децата си и да издържа семейството си през всички тези години. Каза ми още, че ако вместо това бил действал по инстинкт и им отвръщал както си трябва, в най-добрия случай щял да се озове в затвора. Всичко, което мога да сторя в момента, е да чакам. И затова аз чакам. Ти също трябва да чакаш. Облечи проклетата рокля.

Нила се опитваше да открие някакви признаци на преструвка. В очите на Фая имаше огън. Ярост. От онзи тип, на който само една майка беше способна.

— Искам да се преоблека на спокойствие — каза Нила.

Когато на вратата се почука, тя беше приключила с тоалета си. Вратата към коридора… Нила преглътна страха си, щом чу как вратата се отваря, и се зарадва, че все пак е облякла дрехите.

— Това е съвсем друго нещо — каза лорд Ветас. — Обърни се.

Младата жена се извърна с лице към него, като се насили да го погледне в очите.

Ветас я огледа преценяващо и бавно завъртя виното в чашата в дясната си ръка.

— Да, ще свърши работа — продължи той.

— За какво? — попита Нила.

И да беше чул гнева в гласа ѝ, беше го пренебрегнал.

— От известно време се опитвам да уредя среща на официален обяд с жена на име лейди Винцеслав. Най-сетне успях. Ти ще ме придружиш на обяда като моя племенница. Ще играеш ролята на срамежлива девойка и няма да казваш нищо повече от *да* или *не*. Имам намерение да я ухажвам. Тя ще бъде по-дружелюбно настроена, ако с мен има и роднина от женски пол. Всичко ще отнеме не повече от няколко седмици.

— Коя е…

— Това не те касае. Ако изиграеш ролята си добре, ще ти позволя да задържиш дребните свободи, които ти отпуснах. Представиш ли се неубедително, ще те накажа. Разбрано?

— Да — каза Нила.

— Много добре. Къде е момчето?

Страшно ѝ се искаше да го излъже. Но къде другаде можеше да се намира Яков, ако не в стаята си?

— Яков — повика тя, — ела тук, моля те!

Вратата на детската стая се отвори и Яков влетя вътре. Той вдигна глава към Ветас поздрави усмихнато.

Лордът се усмихна широко в отговор. Изражението напомни на Нила за лъскавия череп, който веднъж бе видяла у аптекаря.

— Здравей, момчето ми. Харесват ли ти новите дрехи?

Яков се завъртя, разперил ръце, за да се изфука с моден

костюм от синьо сако, подобаващи панталони с дължина до колената и високи чорапи.

— Много са красиви — отвърна Яков. — Благодаря ви.

— Удоволствието е мое, детето ми — каза Ветас. — Донесъл съм ти нещо.

Той пристъпи обратно в коридора и се върна с кутия, голяма почти колкото онази с ботушите на Нила. Ветас я постави на пода и отмести капака, за да разкрие комплект дървени войници и коне, общо двадесет.

Възторженият Яков веднага се зае да ги вади от кутията и да ги разхвърля по пода.

— Занеси ги в стаята си — обади се Нила.

Яков престана да ги изважда и я погледна навъсено. Върна играчките обратно в кутията и започна да я влачи към другата стая.

— Харесват ли ти? — попита Ветас.

— И още как! Благодаря ви, чичо Ветас!

— Няма за какво, момчето ми.

Широката усмивка на Ветас изчезна в мига, в който Яков се изгуби от поглед. Той отпи глътка вино и заръча:

— Да си готова след половин час.

Той напусна стаята и Нила чу как вратата бива заключвана от външната страна.

Чичо Ветас.

По какъв ли начин Фая планираше да го убие? Нила определено би я изпреварила, стига да ѝ се отвореше подобна възможност.

Глава девета

Таниел крачеше забързано из Адопещ, заслепен от неверие. Тамас мъртъв? Не, не беше възможно. Дъртакът беше прекалено упорит, за да умре. Беше късно утро и движението беше натоварено, та му се налагаше да си проправя път през пешеходците и да отбягва коли и карети. Някъде зад себе си чуваше как Фел се извинява на изблъсканите от него хора.

Таниел поспря за момент, за да се увери, че Ка-поел не е изостанала. Тя се оказа точно до него, вярна като собствената му сянка. Фел изникна от тълпата. От вестоносеца, намерил ги в свърталището, нямаше и следа.

— Пола — каза Таниел, — можеш ли да разбереш дали е мъртъв?

Ка-поел изглеждаше неподготвена за подобен въпрос.

Той я хвана за раменете и я дръпна към себе си.

— Някога правила ли си негова фигурка? Притежаваш ли някаква връзка?

Лицето ѝ се проясни и тя поклати глава. Не, нищо.

Таниел изруга и се извърна.

— Съжалявам за баща ви — каза настигналата ги Фел.

— Ще повярвам, че дъртият негодник е мъртъв, когато видя трупа му — отговори Таниел. Внезапно му прилоша заради връхлетялото го видение: застиналият Тамас лежи в отворен ковчег. Таниел прогони образа, но откри, че се е облегнал на Ка-поел за опора.

Стъкленозелените ѝ очи се обърнаха към него. Те съдържаха смесица от чувства: гняв, обърквање, състрадание, решителност. Погледът ѝ се втвърди и той погледна встрани.

— Къде, по дяволите, сме всъщност? — попита той. — Тук нищо не ми е познато.

— Защото се врязвахте в тълпата напосоки — каза Фел. — Домът на народа е натам. — Тя посочи на изток. Бяха се движили на север.

— Водете — кимна Таниел. Ръката му беше все още върху рамото на Ка-поел. Тя не я беше отместила. — Пола — обърна се той към нея, — аз…

И замлъкна. Мътилката все още не бе напуснала съзнанието му, но беше сигурен, че човекът, който вървеше насреща им, му изглежда познат. Можеше да се закълне, че го е виждал да се навърта в свърталището на Кин. Беше висок, широкоплещест и леко накуцваше. Имаше нещо смущаващо в него.

Мъжът повдигна очи, улавяйки погледа на Таниел. Друго

предупреждение магьосникът така и не получи.

Мъжът направи две големи крачки към Таниел. Избльска Капоел от пътя си и в следващия миг Таниел почувства как пестникът на нападателя се стоварва върху гърдите му. Силата на удара го захвърли назад, над главите на тълпата, след което той се приземи с рамото напред върху твърдите плочи.

Таниел с мъка се опитваше да си поеме дъх. Може би имаше счупени ребра?

Около него вече се събираше малка тълпа. Чу как различни гласове се осведомяваха за здравето му. Някакъв изискан господин предпазливо побутна ръката му с бастуна си. Някаква жена пищеше.

Само едно създание можеше да удря с подобна сила.

Пазител.

Таниел изтръгна бастуна от ръката на джентълмена, без да обръща внимание на възмутения му вик, и успя да се изправи тъкмо навреме, за да види как млада жена бива хвърляна на земята, щом Пазителят я избута от пътя си, след което хвана Таниел за гърлото с двете си ръце.

От гърлото на Пазителя щръкна острие, спряло на сантиметри от очите на Таниел. Пазителят запрати мага на земята и рязко се извъртя, за да разкрие кинжал, забит във врата му точно при гръбнака. Съществото изхъхри и нападна Фел, която го избегна с гъвкаво движение далеч по-пъргаво, отколкото Таниел би си помислил.

Барутният маг скочи на крака и стовари бастуна в тила на Пазителя. От силата на удара дървото се пръсна на трески.

Пазителят дори не трепна. Той се извърна към Таниел, сетне отново към Фел, сякаш се опитваше да реши коя от целите да нападне. Докато го наблюдаваха, той извади носна кърпичка от джоба си, а с другата ръка се пресегна назад и измъкна кинжала от собствения си гръбнак. Противна, черна кръв започна да се стича от дупката във врата му. Таниел чу как някой повръща неудържимо на улицата.

Пазителят натика кърпичката в раната, за да спре кървенето. Цялата тази процедура отне не повече от няколко секунди. После той избра да се насочи към Фел с бърз скок.

Таниел беше готов. Той се хвърли напред, като държеше назъбения край на счупения бастун като кинжал. Изтегли ръка назад, за да го забие с все сила в гърба на Пазителя.

Тогава нещо го удари отстрани. Зъбите му изтракаха. За момент му причерня.

Секунда по-късно Таниел се взираше в разкривеното лице на втори Пазител. Този бе опрял коляно в гърдите му и пръстите му

се сключваха около шията на Таниел. Магът започна да се мята, но не можа да се освободи. Трябваше му барут.

Съумя да повдигне коляно и да избута тежестта на Пазителя от гърдите си. Това му позволи да намести строшения бастун в свободната си ръка и да я забие дълбоко в тази на Пазителя. Създанието се засмя и отново притисна гърдите му с коляно.

Таниел простена, когато натискът се усили от допълнителна тежест. Ка-поел бе скочила на гърба на Пазителя. Дългата ѝ игла потъваше отново и отново в гърба на противника. Той се разтърси като бик, опитващ се да отхвърли неканения си ездач. Таниел помисли, че е усетил пукот в гърдите си.

Пазителят се надигна, неуспял да отърси Ка-поел от гърба си, и Таниел изпъшка, с радост усетил прилива на въздух в дробовете си. Трябваше да се махне. Да се отдръпне. Трябваше му барут.

Претърколи се по корем и залитайки, се изправи на колене. Ритникът на Пазителя го повали обратно върху каменната настилка. Таниел се помъчи да се вдигне на крака. Зад него Ка-поел продължаваше да се бори да се задържи на гърба на Пазителя, докато той размахваше огромните си ръце в опит да я отскубне.

Хората вече викаха полицията. Тълпите зяпачи бяха станали още по-многолюдни, но стояха на разстояние.

Ка-поел не можеше да надвие в тази битка. Проблемът беше, че Таниел също нямаше да успее. Той разгърна сетивата си. Някъде наблизо трябваше да има барут. Все някой трябваше да разполага с поне малко.

Със залитане той се отправи към младеж с мека шапка, който носеше пушка на рамото си. Оръжието беше модел *Хруш* и изглеждаше съвсем ново, още неупотребявано. Таниел сграбчи младежа за ризата.

— Дай ми барутния си рог!

Другият се опита да се освободи. Таниел пъхна ръка в торбата му и веднага долови познатите цилиндрични очертания на барутния рог. Извади го ликуващо от торбата и се извърна към продължаващата битка. Ка-поел все още се намираше на гърба на Пазителя, макар и със сетни сили.

— Пола, слез!

Ка-поел разтвори пръсти и отхвърча встрани. Таниел запрати барутния рог като граната и съсредоточи мисълта си, за да взриви барута във въздуха и да пръсне създанието на парчета.

Но не се случи нищо.

Пазителят улови барутния рог с една ръка. Като гледаше Таниел в очите, той обърна острия край на рога към себе си и го *отхапа*. Леко отметна глава и остави сипещия се барут да

изпълни устата му, след което започна да го дъвче.

Таниел заотстъпва, докато не се блъсна в собственика на барутния рог.

— Фишеци — провикна се Таниел. — Трябват ми фишеци!

По челото му бяха избили капчици студена пот. Този Пазител… Това нещо…

Младежът с бомбето се обърна и побягна. Таниел чу писъци и видя и други хора да бягат. Ботушът му се удари в нещо, докато се опитваше да отстъпи. Младият мъж бе захвърлил и оръжието, и торбата си.

Таниел започна бързо да рови в нея, без да отделя поглед от Пазителя. Ръката му напипа няколко фишека. Смачка края на един и насипа ивица барут върху опакото на дланта си. Пазителят все още дъвчеше съдържанието на рога. *Цялото съдържание.*

В това нямаше смисъл, но по някакъв начин Пазителят беше изкривено отражение на самия Таниел. Беше барутен маг.

Таниел рязко вдиша тъмния прах.

За момент му се струваше, че ще припадне. По краищата на зрението му светът потъмня, а после внезапно стана толкова ярък, че го заболяха очите. Той раздвижи рамене и докосна гръдния си кош. Нямаше болка. Със стиснати зъби повдигна оръжието с две ръце.

Пазителят се хвърли насреща му без предупреждение. Таниел пристъпи встрани, стиснал дулото с две ръце, повдигна приклада високо над рамото си и насочи замаха си право в лицето на Пазителя.

Разхвърчаха се трески и създанието се стовари на земята с удовлетворяващо тупване. То се превъртя по корем, оттласна се и заби главата си в гърдите на Таниел.

Таниел направи няколко крачки назад, опитвайки да се задържи на крака. Знаеше, че не би могъл да надвие в ръкопашен бой Пазител — не и ако Пазителят беше в барутен транс. Той постави единия си крак зад себе си, за да спре движението си назад и обви ръце около гръдния кош на противника. Извади го от равновесие и го пусна.

Пазителят се извъртя надалеч от Таниел и бавно се вдигна на крака.

Лицето на създанието беше бъркотия от безформена плът и стърчащи едри трески. От носа и устата му се стичаше кръв, а едно от очите му беше подпухнало и се беше затворило. Пазителят оголи зъбите си към Таниел. Половината от тях липсваха.

— Какво си ти, мътните те взели? — каза Таниел.

Пазителят извъртя глава и повдигна косата си — кестенява и

дълга, пристегната на опашка — за да открие все още възпалена дамга. Образът на пушка с големината на човешки пръст бе прогорен в кожата му.

С този символ кезианските Привилегировани бележеха барутните магове, преди да ги екзекутират.

Пазителят отпусна коси. Задържа погледа си върху Таниел още няколко мига, преди да се извърне. Ка-поел стоеше встрани, стиснала иглата си, готова за скок. Тя изръмжа към Пазителя.

— Пола, отдръпни се…

Създанието скочи към нея. То се движеше с невероятна скорост, преодолявайки разстоянието за части от секундата.

Благодарение на барутния транс, сега Таниел беше по-бърз. Той се хвърли подире му само за да види как в последния момент противникът му се извърта. Юмрукът на Таниел мина покрай лицето на Пазителя и той за пореден път почувства как пръстите на съществото се затягат около шията му.

Този път създанието нямаше да се опита да го удуши. Щеше да му извие врата, да го прекърши, както дете би прекършило клечка кибрит.

Таниел нанесе рязък удар в гърдите му. Пазителят изсумтя приглушено. Таниел повтори и потрети удара със скоростта на светкавица. Усети как пръстите на създанието се отпускат. Ка-поел се хвърли върху Пазителя. Той я пресрещна с опакото на ръката си, запращайки я на земята.

Пред очите на Таниел се спусна червена пелена. В опасенията си виждаше Ка-поел да лежи върху плочите, с изкривена под неестествен ъгъл глава и вперен в небето безжизнен поглед.

Пазителят неочаквано се отпусна. Таниел сви пръстите си в юмрук, събра сили за нов удар…

И застина в ужас. Черната кръв на Пазителя се стичаше по ръката му. В юмрука си стискаше едно от масивните ребра на противника, с все още полепнали по него парчета плът. Погледна надолу. Рухналият Пазител също се взираше в него. Дрехата му подгизваше от кръв.

Образът на издъхналата Ка-поел отново го връхлетя и Таниел заби отчупеното ребро право в очната кухина на притежателя му.

Няколко секунди остана неподвижен, поемайки накъсани глътки въздух. Нечия ръка го докосна и той едва не изкрещя, толкова бе напрегнат. Беше Ка-поел. Не беше мъртва. Тя постави малката си ръка върху неговата, без да обръща внимание на кръвта.

— Никога не бях виждала барутен маг да прави подобно нещо — каза Фел, която задъхано се приближаваше към тях по опустялата улица. Чиновническата ѝ униформа лепнеше от черна

пазителска кръв, примесена с нейната собствена. Едната от бузите ѝ изглеждаше червена и подута, но тя не ѝ обръщаше внимание.

— Къде е другият Пазител? — попита Таниел.

— Избяга — каза Фел.

— Ти не си обикновена подсекретарка — рече Таниел, спомнил си кинжала, който Фел безстрашно бе забила в тила на съществото. — Пазителите не бягат.

— Този го стори, когато видя какво стори с приятеля му — обясни Фел. — До този момент аз само му създавах работа. — Тя изсумтя и додаде: — Ти не си обикновен барутен маг.

Таниел сведе поглед към ръцете си. Беше пробил кожата на Пазител и беше откършил едно от ребрата му. Никой не бе способен на подобно нещо. Дори и той, пък било и в най-дълбокия барутен транс. Но може би беше по силите на един богоубиец? Нещо му се беше случило горе в планината.

— Явно. — Таниел се огледа. Най-близките зяпачи се намираха на повече от стотина крачки разстояние и сочеха оживено. Пронизителният зов на полицейските свирки вече се усилваше.

— Това беше капан — каза той. — Кезиански капан. Но как така враговете са проникнали в града? Нали Тамас разобличи предателя Шарлемунд и неговия кезиански съучастник?

— Така беше — потвърди Фел. Изглеждаше притеснена.

Таниел разчопли нов фишек и затвори очи. Отново в барутен транс… Усещането беше невероятно. Сетивата му се чувстваха преродени. Можеше да долови и най-незначителната миризма във въздуха, да чуе всеки звук на улицата.

Сърцето му все още биеше оглушително от битката.

— Напускам града — заяви Таниел, като хвана Ка-поел за ръката.

— Но Рикар…

— Рикар да върви по дяволите — прекъсна я той. — Заминавам на юг. Ако Тамас наистина е мъртъв, а кезианците са започнали да превръщат барутни магове в Пазители, войската ще има нужда от мен.

Тамас яздеше редом с Олем начело на Седма бригада. Колоната се извиваше далеч зад тях, по протежението на Северната магистрала, преминаваща нагоре и надолу през хълмовете на Адранските планини. Хората му вече бяха прашасали и изморени, а пътуването към Адро едва започваше.

Отправяха се на северозапад, без вече да разполагат с

чудодейната мъгла на Михали, която преди четири дни им бе помогнала да избягат от кезианската армия. На изток се издигаха скалистите, заснежени върхове на адранската планинска верига, докато знойната лятна горещина съкрушаваше армията на Тамас. На юг и запад се простираше Кехлибарената шир — житницата на Деветте и източникът на голямото богатство на Кез, разпростряла се надлъж, докъдето поглед стига.

Тамас би предпочел да върви пеш, наравно с хората си. Ала кракът му все така го наболяваше, а и трябваше да може бързо да обхожда колоната. По негово нареждане много от офицерските коне бяха преразпределени и дадени на редови войници, за да се подсилят разузнавачите от кавалерията.

— Храната ни привършва — каза Олем от гърба на коня до Тамас.

Той не за първи път споменаваше дажбите, нямаше и да е последен.

— Знам — отвърна Тамас. Войниците му разполагаха единствено със суха храна за една седмица. Нямаха нито обоз, нито придружаващи ги цивилни. Вече четвърти ден се придвижваха с ускорен ход и фелдмаршалът не се съмняваше, че някои от хората му вече са изяли всичко, напук на заповедите. — Намалете дажбите наполовина.

— Вече ги намалихме веднъж, сър. — Олем дъвчеше нервно края на цигарата си.

— Направете го отново.

Тамас погледна на запад. Беше влудяващо. Обграждаха ги милиони акри обработваема земя, сякаш на един хвърлей разстояние, а в действителност непреодолимо далеч. Най-близките ниви се намираха на осем мили от тях — и то без пътища, които да ги достигат. Нямаше как да прекосят хълмовете и да слязат в равнината, да нахлуят с повече от десет хиляди войници и да се върнат обратно на пътя, без да загубят цели два дни, които иначе щяха да оползотворят, за да продължат напред.

Тамас не можеше да рискува преднината, която имаха пред кезианските армии — дори за храна.

— Ще започнем да изпращаме повече фуражири — каза фелдмаршалът. — По двадесет души на отряд. Но да не се отдалечават на повече от миля от Северната магистрала.

— Ще трябва да забавим ход — каза Олем, изплю крайчето на цигарата си и бръкна в джоба си за нова. Но не я запали, а след кратък оглед я плъзна обратно. Той промърмори нещо под нос.

— Какво? — попита Тамас.

— Казах, че рано или късно ще ми свършат цигарите.

Цигарите бяха най-малкият проблем на Тамас.

— Момчетата са изтощени. — Той се извърна в седлото по посока на колоната. — Не мога да ги пришпорвам така още ден. Единствената причина, поради която можаха да напредват толкова бързо, беше заради останките от храната на Михали.

Олем отдаде чест и препусна назад.

На Тамас му се искаше да беше взел и бога със себе си. Обходи с поглед лицата на мъжете от Седма и Девета бригада. Повечето от тях отвръщаха на погледа му. Бяха корави мъже. Най-добрите му бойци. Бяха изминавали по двадесет и пет мили на ден в продължение на четири дни. Кезианската пехота изминаваше средно по дванадесет.

Фелдмаршалът забеляза конник, отправил се към началото на колоната. Ездачът изглеждаше огромен дори и яхнал боен кон.

Гаврил.

Когато шуреят му се изравни с него, Тамас повдигна шапка в приветствие.

Гаврил прокара ръкав по потното си лице и отпи няколко глътки от манерката си. Заради тукашната жега беше захвърлил дебелите кожи на планински стражник. Носеше единствено униформената си жилетка и чифт тъмносини кавалерийски панталони.

Той изсумтя в поздрав. Никакво отдаване на чест. Друго Тамас и не очакваше.

— Какво ново? — попита Тамас.

— Забелязахме врага — отвърна Гаврил. Без да добави „сър“.

Тамас усети как сърцето му се качи в гърлото. Знаеше, че кезианците го преследват. Щеше да е глупаво да си мисли друго. Ала за четири дни не бяха зървали врага нито веднъж.

— И? — Тамас повдигна собствената си манерка до устните си.

— Най-малко две конни бригади.

Фелдмаршалът се задави и заля цялата си предница с вода.

— Две *бригади*?

— Да, бригади.

Тамас изпусна накъсан дъх.

— На какво разстояние са?

— Петдесет и пет мили някъде.

— Приближихте ли се достатъчно, за да прецените по-точно?

— Не.

— С какво темпо напредват?

— Не може да се каже точно. В откритата равнина кавалерията им може да изминава по четиридесет мили дневно, ако се напънат. С такава численост и сред хълмовете — по двадесет и пет, може би тридесет мили на ден.

Което означаваше, че ако Тамас спреше, за да позволи на хората си да отпочинат и да съберат храна, кезианците щяха да ги настигнат след седмица. В най-добрия случай.

— След шест дни — рече Гаврил — ще стигнем покрайнините на Юндорийския лес. Заради тамошните стръмнини кавалерията им няма да може да ни обгради. Ще душат по петите ни, но само толкова. Поне докато не достигнем Крезимирови пръсти.

Тамас затвори очи, за да си припомни разположението на северен Кез. Това беше старото свърталище на Гаврил, от времето, когато беше Якола от Пенсбрук, най-прословутият женкар в цял Кез.

— Крезимирови пръсти — повтори Тамас. Място, познато му не само заради маркировката му на картата…

— Каменир — тихо каза Гаврил.

Въпреки горещината, Тамас почувства надолу по гръбнака му да полазват студени тръпки. Проблясък на спомен и той отново се намираше край плиткия гроб, изкопан с голи ръце в мразовитата нощ край ревяща оглушително, буйна река. Краят на един дързък, но напълно провалил се план, както и най-мъчителното бягство в дългата кариера на Тамас.

Гаврил подръпна залепналата за тялото му жилетка.

— Ще минем право край мястото. Аз ще спра да отдам почит.

— Не мисля, че ще мога да го открия — отвърна Тамас, макар да осъзнаваше, че лъже. Мястото на гроба беше прогорено в паметта му.

— Аз мога — каза Гаврил.

— Доста встрани от пътя е, ако не греша.

— Ти също ще дойдеш.

Тамас отново погледна назад, към колоната войници. Те продължаваха да вървят, прахта се стелеше около тях, понесена от лек ветрец към небето.

— Аз съм отговорен за тези хора, Якола — каза той. — Няма да спирам за каквото и да било.

Гаврил изсумтя.

— Сега името ми е Гаврил. И да, ще спреш. — Той продължи, без да дава възможност на Тамас да протестира: — При Пръстите ще можеш да се отървеш от преследвачите. Просто трябва да стигнем първия мост преди тях.

Крезимирови пръсти наричаха поредицата дълбоки, подхранвани от снеготопенето на Адранските планини реки. Бяха невъзможни за прекосяване, дори и на конски гръб. Северният път успяваше да ги преодолее благодарение на серия мостове, построени почти преди столетие.

— *Ако* успеем да достигнем моста преди тях — натърти

Тамас. Радваше се, че може да остави темата за самотния гроб. — А дори и да успеем, тяхната кавалерия може да заобиколи от запад и да ни причака, щом слезем в равнините.

— Все ще измислиш нещо.

Тамас стисна зъби. Той разполагаше с единадесет хиляди пехотинци, двеста кавалеристи и само четири дни преднина пред кезианска кавалерия, чиято численост без проблем можеше да се равнява на числеността на хората му. А драгуните и кирасирите притежаваха сериозно предимство в битката с пехотинци.

— Трябва ни храна — каза Тамас.

Гаврил погледна на запад, към изкусителните житни поля на Кехлибарената шир.

— Ако се забавим прекалено, кавалерията им ще ни настигне преди Юндорийския лес. Щом стигнем гората, в околията има няколко ферми. Може да хванем някой друг дивеч, но той не би стигнал за всички.

— Ами градът?

Тамас си спомни, че на юг от леса има населено място. Дали градчето бе получило названието си от гората, или обратното, той не знаеше.

— *Град* е твърде силно казано. Вярно, че има стени, но едва ли има повече от няколкостотин жители. Оттам бихме могли да купим или откраднем достатъчно храна за ден или два. — Гаврил направи пауза. — Надявам се, че не възнамеряваш да обереш околността до шушка. Местните и без това си имат достатъчно затруднения. Ипил третира крепостниците си много по-лошо, отколкото Мануч някога.

— Една войска се нуждае от храна, Яко… Гавриле.

Тамас се втренчи в заснежените върхове, ала погледът му оставаше невиждащ — той размишляваше. От фелдмаршала се искаше да постигне и поддържа съвършено равновесие между изхранването и сигурността на следващите го войници. Достигнеха ли Юндорийския лес без храна, хората му щяха да започнат да гладуват и да дезертират. Вложеха ли прекалено време в набавянето на храна, вражеската кавалерия щеше да ги настигне на открито.

Приключилият със задачата си Олем се завърна и пусна коня си в лек галоп редом с Тамас и Гаврил.

— Олем — каза Тамас, — дай сигнал за спиране. — Тамас дръпна юздите на коня си и започна да оглежда околността. От лявата страна на пътя имаше тревясала поляна. Просторна около половин миля, равнината постепенно се спускаше към дефиле. — Това ще свърши работа.

— За какво, сър?

Тамас се стегна.

— Време е да говоря с тях. Да се строят по чин.

Измина близо час, преди и последните войници от колоната да ги достигнат. Губеха безценно време, но досега Тамас бе оставял на офицерите да се грижат за хората си и да ги държат в течение. Ако искаше да запази дисциплината и верността им през предстоящите седмици, трябваше да се обърне към тях лично.

Той стоеше в края на пътя и гледаше надолу по склона. Поляната бе стъпкана, зеленото бе заменено от адранското синьо на стоящите свободно редици, като множество тревни стръкове.

Тамас знаеше, че много от тези мъже щяха да умрат, без да достигнат домовете си.

— Мирно! — ревна Олем.

Последва шумно местене на крака и изправяне на гърбове, щом войниците застанаха мирно.

Светът бе притихнал. Надигна се лек ветрец, задухал надолу по планините, който леко побутваше гърба на Тамас. За чест на войниците, нито един не повдигна ръка, за да задържи шапката си.

— Войници от Седма и Девета бригада — поде Тамас, като крещеше, за да бъде чут от всички. — Знаете какво се случи. Знаете, че Будфил падна и че врагът напира в Адро, удържан единствено от адранската армия.

— Аз скърбя за Будфил. Зная, че и вие скърбите заедно с мен. Мнозина от вас се питат защо не останахме да се сражаваме. — Тамас замълча за момент. — Врагът ни превъзхождаше и по численост, и по сила. Превземането на градските стени обезсмисли първоначалната ни стратегия. Ако бяхме влезли в битка, нямаше да я спечелим. А както всички знаете, аз не влизам в битки, които не мога да спечеля.

Отговори му одобрително мърморене. Гневът от изоставянето на Будфил се бе уталожил през изминалите дни. Войниците разбираха. Нямаше смисъл да обсъжда повече този въпрос.

— Будфил може и да е превзет, но Адро не е. Аз ви обещавам — *заклевам* се пред вас — че Будфил ще бъде отмъстен. Ще се върнем в Адро, ще се присъединим към братята си и ще защитим отечеството си!

Сред мъжете се надигнаха насърчителни викове. Откровено казано, не съдържаха особен ентусиазъм, но и това беше нещо. Фелдмаршалът повдигна ръце за тишина.

— Но първо — продължи той, когато хората му притихнаха — ни предстои опасно пътуване. Няма да ви лъжа. Останала ни е малко храна, а няма откъде да вземем нови припаси. На подкрепления също не можем да разчитаме. Куршумите ни ще

намаляват, а нощите ни ще са студени. Ние сме съвсем сами насред вражеска територия. Дори и в този момент противникът насъсква кучетата си по петите ни.

— Да, по дирите ни напредва кавалерия, приятели. Кирасири и драгуни, чиято численост се равнява на нашата, може би дори и повече. И съм готов да заложа шапката си, че ги предвожда Беон ди Ипил, любимият син на краля. Той е смел мъж и не е от хората, които се отказват лесно.

Тамас можеше да види страха в очите на хората си. Той умишлено помълча още няколко секунди, оставяйки паниката да се разгърне. Едва тогава посочи към войниците си.

— Но вие сте Седма и Девета бригада. Вие сте най-добрите сред адранските войници, което ви прави най-добрата пехота, която светът е виждал. За мен е удоволствие и чест да ви предвождам на бойното поле и — ако се стигне до това — да умра редом с вас. Но ние няма да умрем тук — на кезианска почва.

— Нека врагът да заповяда — провикна се с цяло гърло Тамас. — Нека изпрати най-знаменитите си пълководци. Нека обърне шансовете срещу нас. Нека ни връхлети с цялата си злост, защото онези хрътки по петите ни скоро ще открият, че си имат работа с лъвове!

Той замълча. Гърлото му бе пресипнало от виканието, юмрукът му — вдигнат високо над главата.

Хората му се взираха в него. Никой не издаваше и звук. Можеше да чуе ударите на сърцето си в ушите. И тогава някъде откъм края на редиците някой извика: *Ура!*

Към него се присъедини втори глас. И трети. Ревът не престана да се разгръща и усилва, докато не обхвана единадесет хиляди гърла. Единадесет хиляди ръце повдигнаха оръжията си в поздрав, катарами и мечове затракаха със звук, който можеше да заглуши и оръдеен изстрел.

Това бяха неговите хора. Неговите войници. Неговите синове и дъщери. Те нямаше да се поколебаят да скочат в бездната заради него. Той се отдръпна назад, отвъд пътя, за да не видят сълзите му.

— Хубава реч, сър — каза Олем, засланяйки клечка кибрит, с която палеше цигарата, стисната между устните му.

Тамас прочисти гърло.

— Махни тази усмивка от лицето си, войнико.

— Слушам, сър.

— Когато се успокоят, потегляме отново. Днес ще спрем да нощуваме малко по-късно, за да наваксаме.

Олем тръгна по задачите си, а Тамас си позволи още няколко

мига, за да се овладее. Той се взираше на югоизток. Струваше ли му се, или сред тамошните хълмове наистина съзираше движение? Не. Кезианците не бяха толкова близо. Още не.

Глава десета

Адамат прекара нощта в тъмнина, завързан за стол. В един момент мехурът му не бе могъл да издържи повече и той се бе подмокрил. Въздухът миришеше на пикня, влага и пръст. Мазето, в което се намираше, принадлежеше на оживена сграда и той можеше да чуе скърцането на дъските над главата си от движещите се по тях крака.

Първоначално бе закрещял, събудил се в пълен мрак. Някой се бе отзовал, за да му каже да млъкне. Адамат бе разпознал сипкавия глас на крадеца и го бе наругал.

Крадецът се беше оттеглил, развеселен.

Утрото беше настъпило преди часове — Адамат определи това по светлината, процеждаща се през дъсчените пролуки в тавана. Стомахът му къркореше. Гърлото му беше пресъхнало, езикът подут. Вратът, краката и гърбът го боляха от дългото време, прекарано завързан за стола — четиринадесет часа, ако не и повече.

Китовият балсам, придавал подмладен вид на кожата му, започваше да я възпалява. Веществото трябваше да се махне след по-малко от дванадесет часа от нанасянето му.

Почувствал как се унася, Адамат тръсна глава. В такава ситуация сънят беше смъртоносен. Трябваше да остане буден. Да остане нащрек. Беше ранен в главата. Щеше да му е необходима повече светлина, за да определи дали очите му се фокусират правилно.

Беше му трудно да определи къде се намира. Гласовете над него бяха приглушени, а не усещаше никакви специфични миризми — като се изключеха тези на собствената му урина и студената влага на мазето.

Той чу проскърцването на врата, сетне с периферното си зрение зърна проблясък. Извърна глава — болезнено движение — за да наблюдава как една лампа подскача надолу по стълбите. Можеше да чуе два гласа. Нито един от тях не принадлежеше на крадеца.

— Не е казал много, освен че е напсувал Тоук — каза единият. Гласът му звучеше носово и пискливо. — Носеше единствено банкнота от петдесет крана и изкуствен мустак. Нито чекова книжка, нито документи. Може да е фанте[1].

Отговори му глас, твърде тих, че Адамат да може да чуе.

— Ами, да — отвърна първият глас. — Повечето фантета, дори да се опитват да окошарят някого, носят някакъв нишан. Може да е от онези, шпионите под прикритие. Фелдмаршалът ги

използва, за да разобличи кезианските доносници.

Пореден прошепнат отговор.

Сега в първия глас звучеше нотка на паника:

— Не знаехме. Тоук каза да го хванем и ние го направихме. Този проследи дамата обратно до къщата.

Говорещият пристъпи пред Адамат заедно с лампата и я доближи до лицето му. Инспекторът неволно се отдръпна от трептящата светлина. Замига срещу ярката светлина и се опита да види лицата на говорещия и на шептящия мъж. Можеше да е Ветас. Той щеше да разпознае Адамат за секунди и тогава инспекторът го очакваше смърт… или по-лошо.

— Аз съм Тини — представи се първият глас. — Погледни нагоре, към началството. — Тини го сграбчи за брадичката и извърта главата му към светлината. Адамат изстреля гъстата си храчка право в окото му. За награда получи рязък удар в лицето, който прекатури стола му.

Инспекторът падна назад, право върху вързаните си ръце. Пред очите му затанцуваха светли петна. От устните му неволно се изплъзна стенание. Зачуди се дали при падането не си беше счупил китките.

— Изправи го — каза тихият глас.

Тини окачи лампата на тавана и изправи стола на Адамат. Инспекторът се изкушаваше да удари с глава мъжа, но реши, че в последно време тя бе страдала достатъчно.

— Какво искате от мен? — Адамат се опита да изрече думите троснато, но заради пресъхналото му гърло те прозвучаха по-скоро като хриптене.

— Зависи — отвърна му тихият глас. — Защо следеше жената в червената рокля?

Защо…? Значи не беше Ветас. Или пък беше Ветас, но още не го беше познал.

— Никого не съм следил — каза Адамат. Опита се да имитира провлечения говор на човек от северозападната част. — Просто бях излязъл на пазар и на разходка.

— Без никакви документи? И с фалшив мустак? Тини, доближи светлината до лицето му.

Тини отново сграбчи Адамат за брадичката и натика фенера до лицето му.

Тихият глас леко се засмя.

— Ах ти, проклет глупак.

— Защо да съм глупак? Че излязох на разходка ли? — попита Адамат.

— Не говорех на теб.

Фенерът се отдръпна от лицето му и на светлината Адамат

можа ясно да види Тини. Очите му бяха широко отворени, ликът му бе пребледнял.

— Не знаехме, началство… Кълна се!

— Остави ни — нареди тихият глас. — Почакай. Кажи на господаря, че инспектор Адамат е при нас.

Тини окачи отново лампата и излезе. Адамат не успя да потисне ледените тръпки страх, полазили по тила му. Той мижеше на слабата светлина в опит да различи притежателя на тихия глас.

— Адамат — неочаквано изрече гласът в ухото му.

Инспекторът се сепна. Не беше чул онзи да помръдва, а други хора в усойното подземие нямаше.

— Кой? — каза Адамат. Продължи преструвката. Прави се на глупак. Не им позволявай да те пречупят.

Гласът въздъхна край ухото му. Внезапно до гърлото му се допря острие. Усещането веднага му напомни за случилото се преди не повече от два месеца, когато едно бръснарско острие също бе заплашвало да прекъсне живота му. Той се дръпна инстинктивно назад, като изпусна рязко дъх, но ножът не го последва. Въжето около китките му трепна и те се оказаха свободни.

Адамат побърза да разтърка ръце, загледан право пред себе си. Не дръзваше да си помисли, че е бил освободен. Всеки момент можеше да почувства пробождаща болка в ребрата или шията си. Нямаше съмнение, че стоящият зад него е нащрек. Дори и инспекторът да успееше да го надвие, той все още се намираше в мазе под нечий щаб.

Адамат все още не знаеше къде е. Тихият глас принадлежеше на човек, който го бе познал дори под такава слаба светлина. Той запрехвърля в главата си стотиците имена на мъже, опитвайки се да намери съответстващо на гласа лице, но без успех.

По-скоро усети, отколкото чу как непознатият се премества пред него. Адамат различи очертанията на масивно тяло в дреха без ръкави. Под светлината на фенера проблесна гладко избръсната глава. Това *определено* не беше лорд Ветас.

Адамат се опита да прочисти насълзените си очи и вдиша дълбоко. Дъхът му секна заради познатата сладникава миризма. Същото ухание беше усетил в дома си онази нощ, при атаката на Бръснарите.

— Евнухът… — Думата се изтръгна от гърлото му със сдържана въздишка на облекчение. По опъна на въжетата, все още пристегнати около глезените му, той осъзна, че се е отпуснал на стола. В следващия миг обаче отново се скова. Бе осъзнал, че е напълно възможно Съдържателя и неговият евнух да си

сътрудничат с лорд Ветас.

Евнухът се извърна към Адамат.

— Тъй, ето че престанахме с преструвките. Сега, защо следеше онази жена?

Адамат вдиша през носа. Сега, след като ръцете му бяха развързани, поради някаква причина миризмата на собствената му урина го дразнеше повече.

— Работех по случай — каза инспекторът.

— Какъв?

— Докладвам само и единствено на фелдмаршал Тамас. Ти би трябвало да го знаеш.

Евнухът потупа с показалец по челюстта си, преценявайки Адамат с присвити, безчувствени очи.

— Двамата сме на една и съща страна, нали? — попита Адамат. Не остана доволен от плахата обнадежденост на тона си.

— До няколко минути господарят ще е решил какво да прави с теб. Ако реши да те остави жив, съветвам те да запазиш тази среща в тайна.

— Ако?

Евнухът сви рамене.

— Бих искал да знам дали двамата се стремим към противоречиви цели. Носят се слухове за теб, Адамат. Твоето присъствие на онова място може да означава две неща.

Адамат изчакваше евнухът да му разясни какви са тези две неща. Той не го направи.

— Означава, че или съм с вас, или съм срещу вас — предположи инспекторът.

— Нещата рядко са толкова прости.

— Работех по една своя догадка — обясни Адамат. — Опитвах се да намеря един човек.

— Лорд Ветас?

Няколко дълги секунди инспекторът наблюдаваше евнуха. Нямаше потрепване. Нямаше намек. Нямаше нищо издайническо. Оставаше неразгадаем като мраморна статуя. Основателни ли бяха опасенията му, че Съдържателя заема на Ветас от хората си?

— Да.

— Защо?

Адамат сведе поглед към ръцете си. Под мъждивата светлина можеше да различи тъмните белези, където доскоро бяха вързани. Пръстите му все още се движеха, за което трябваше да е благодарен. Знаеше, че няма да почувства истинската болка, докато не се опиташе да ходи. Той отново погледна към евнуха.

Мъжът оставаше все така неразгадаем. В тази ситуация истината можеше да коства живота на Адамат. Съществуваха

десетки лъжи, към които можеше да прибегне. Считаше се за добър лъжец. Ала погрешно избраната лъжа щеше да доведе до фатални последици, дори и ако бъдеше разказана добре. А ако евнухът го заподозреше в лъжа, пак щеше да свърши зле.

Налагаше му се да разчита на истината.

— Той отвлече близките ми — каза Адамат. — Изнудваше ме и все още държи съпругата ми и най-големия ми син. Искам да си ги върна и след това да го убия бавно.

— За семеен човек, това си е много насилие — отбеляза евнухът.

Адамат се приведе напред.

— Семеен — повтори той. — Запомни тази дума. Нищо не може да направи един човек по-отчаян или способен на насилие, както застрашаването на семейството му.

— Интересно. — Евнухът не изглеждаше особено трогнат.

Отвори се врата. В отсрещния край на подземието се очерта светло петно и нечии стъпки започнаха да слизат по стълбите.

— Господарят поръча да го доведем, началство — каза Тини.

Евнухът се навъси.

— Сега ли?

— Да. Иска да го види.

Адамат приглади наквасеното си сако. Не мислеше, че може да е по-изнервен от времето, когато бе стоял в мазето, завързан за стол, под милостта на кой знае кого, но ето че беше.

— Ще се срещна със Съдържателя?

— Така изглежда. — Евнухът му подаде ръка и му помогна да се изправи на крака. — Не се притеснявай. В Деветте държави има всичко на всичко трима души, които са виждали лицето му. Ти няма да си сред тях.

Въпреки това Адамат не се чувстваше спокоен. Погледна надолу към панталоните си и изстиналото, мокро петно, прилепило ги към краката му.

— Ами как…

Евнухът разбра. С жест той повика Тини и му заръча:

— Адамат вече е наш гост. Нека две от момичетата му помогнат да се почисти, след което го отведи при господаря след двадесет минути.

Тини неспокойно пристъпи от крак на крак.

— Господарят изглеждаше много настоятелен.

— Виждал ли си новия му килим?

Тини кимна неуверено.

— Искаш ли да се вмирише като това мазе?

— Не, началство.

— Да го почистят и *после* го заведи при господаря.

Първата работа на Адамат бе да усвои колкото се може повече подробности за мястото, където го бяха отвели. Той разглеждаше украсата и архитектурата, но и двете не му бяха от особена полза. Под стъпките му проскърцваха лакирани дъски. Стените бяха облицовани донякъде с дърво, над което бяха измазани; светилниците бяха месингови. Беше просторно и в същото време практично.

Адамат бе отведен в къпалня, където имаше гореща течаща вода. Две прислужници безцеремонно го разсъблякоха, без дори да му оставят време да възрази. Когато евнухът бе заръчал да бъде изкъпан от две момичета, Адамат беше сметнал, че става дума за курви. Момичетата бяха две здрави перачки.

Те бързо изтъркаха гърба и косата му, обляха го с хладка вода и му предоставиха нов панталон. Същите две жени го сресаха на излизане от къпалнята и изправиха яката му.

Тини чакаше до вратата. На светло Адамат можеше да види, че е среден на ръст и има болнав вид. Носеше двуреден жакет с четвъртити пешове и колосана вратовръзка. Сакото, в съчетание с кремавите панталони и високите до коленете ботуши бяха толкова посредствени, че Адамат се съмняваше, че ще може да разпознае Тини сред редица мъже на улицата, въпреки че беше запомнил лицето му.

Именно в това се изразяваше Чудатостта на Адамат. Той никога не забравяше лице. Не би забравил и лика на Съдържателя. Стигаше му само един поглед.

Тини му върна портмонето.

Адамат го отвори. Банкнотата от петдесет крана все още беше вътре. Заедно с фалшивите му мустаци.

Инспекторът облече предложеното му от едно от момичетата сако и прибра портмонето в един от джобовете. Стори го, без да отделя поглед от Тини. Другият го наблюдаваше с известно презрение и го огледа от горе до долу.

— Мисля, че това е достатъчно — каза той. — Поне вече не миришеш на пикня. — Той отправи злостна усмивка към Адамат. — На лицето ти е останал белег.

От удара, който Тини му бе нанесъл. Прекрасно.

— Виждам, че си изчистил храчката от своето.

Усмивката на Тини увисна в ъгълчетата и той сграбчи Адамат за палтото. Със снижен глас каза:

— Стига господарят да заръча, ще те разпоря целия. Ще ми отнеме три дни да те убия. Разбрах какъв си. Фанте. Никак не ги обичам тия като тебе.

В облъхващия го дъх Адамат различи миризмата на вино. Одеве в мазето не беше надушил нищо. Нима Тини толкова се боеше от евнуха, че се беше напил? Интересно. По-значителен беше начинът, по който Тини стоеше: леко наклонен на лявата си страна, което издаваше, че или левият му крак бе по-къс, или десният е бил раняван.

Адамат грубо се освободи от ръцете му.

— След теб — каза Тини.

— Настоявам. — Адамат го подкани с жест.

Тини се поклони подигравателно и пое по коридора. Адамат наблюдаваше краката му. Другият определено накуцваше, за да щади десния си крак.

Адамат атакува внезапно, стоварвайки подметката на ботуша си върху уязвимия прасец. Тини залитна встрани, сепнатият му възклик потъна в дланта на Адамат. Инспекторът го притисна към пода с тежестта си и стегнато обви гърлото му с ръка.

— Никога не заплашвай да убиеш някого, освен ако не си сигурен, че ще ти се удаде такава възможност — прошепна Адамат. — Трябва да ти кажа, че прекарах цяло лято преследван от най-могъщите хора в Деветте. Мислиш ли, че ми пука за някакъв куц лакей? Мислиш ли, че имам време да се занимавам с теб?

— Отивам да говоря с господаря ти. Ако разговорът се развие зле за мен, не се съмнявам, че той ще ме убие. Но ти обещавам, че ако ме оставят в една стая с теб, без значение колко здраво съм завързан, ще се освободя и ще те убия.

Адамат освободи врата и устата на Тини.

Различните типове хора реагираха по различен начин на демонстрацията на сила. Някои се гневяха. Някои се примиряваха мълчаливо. Някои се ужасяваха до такава степен, че бяха готови да повярват на всичко, което им кажеш, без значение колко скалъпено.

Според погледа в очите на Тини, той спадаше към последната категория.

Адамат продължи по коридора. Цялото тяло го болеше от прекараната неподвижно нощ и той с усилие потисна собственото си накуцване. Подмина дузина мъже и жени. Всички бяха облечени по стандартен начин, досущ като Тини. Вероятно пратеници и други подобни.

През живота си Адамат бе посещавал леговищата на половин дузина престъпни босове. Всяко едно от тях беше представлявало луксозен дворец или бърлога на поквара. Средището на Съдържателя смайваше със своята непретенциозност. То по нищо не се отличаваше от седалището на някой влиятелен, но пестелив

аристократ.

В залата, където го отведе коридорът, Адамат видя първите телохранители. Едри мъжаги, неизменно навъсени, с подпъхнати в коланите пистолети. Те стояха край прозорците и до вратата. Инспекторът зърна и познато лице: съдържателката на един от публичните домове в източната част на Адопещ, която веднъж му бе казала къде да намери някакъв убиец. Носеше най-хубавата си рокля и седеше на пейка недалеч от входа. Имаше вид на ученичка, изчакваща да влезе при директора.

Някой сграбчи Адамат за ръката. Инспекторът сам се изненада от спокойствието, с което се извърна. Насреща му се взираше едрото лице на един от гигантските телохранители.

Преди великанът да е успял да заговори, Адамат каза:

— Търся евнуха. Преди малко той заръча да ме изкъпят, а водачът ми, изглежда, се изгуби някъде. Съдържателя ме очаква.

Едрият мъж отвори уста, сетне я затвори. Навъси се. Очевидно не бе очаквал това.

— Адамат — долетя глас.

Евнухът се приближи плавно към тях и кимна на телохранителя. На дневната светлина Адамат видя, че евнухът е облечен в елегантен кафяв костюм с дълги краища отзад на сакото и с изумрудена вратовръзка. Телохранителят се отдръпна, а инспекторът се остави да бъде отведен в един страничен коридор.

— Къде е Тини? — попита евнухът.

— Спъна се и падна по едни стълби. Казах му, че и сам ще те намеря.

— Разбирам. — Изглежда евнухът не възнамеряваше да оспорва историята му. — Е, ако благоволиш да влезеш ето тук, господарят ще те приеме веднага.

Двамата бяха спрели пред една от вратите по протежение на коридора. Най-обикновена, без каквато и да било украса. Адамат се огледа.

— Тук?

— Да.

— Разбирам.

— Нещо по-различно ли очакваше? — попита евнухът. — Нещо по-грандиозно?

Адамат огледа коридора. Зърна жена, носеща купчина документи, която с дългата си, семпла рокля изглеждаше толкова обикновена, че чак му бъркаше в мозъка.

— Не, предполагам, че не.

Евнухът почука на вратата.

— Влез — дочу се кратката заповед.

Адамат прекрачи прага и затвори вратата след себе си.

За негова огромна изненада помещението се оказа добре осветено. Представляваше просторен кабинет с дървена облицовка по стените, високи прозорци с арки и богато украсена камина. Две захабени кресла стояха пред камината, недалеч от вратата. В отсрещния край на помещението имаше голямо бюро, отчасти закрито от параван. Адамат веднага забеляза, че с изключение на скъпия килим, в стаята нямаше друга украса.

До бюрото седеше жена със строго лице, волева брадичка и дълбоки бръчици в краищата на очите. Позата ѝ излъчваше работна дисциплина, полата ѝ беше грижливо пригладена. В скута ѝ почиваше недоплетен шал.

— Инспектор Адамат? — поинтересува се тя.

Адамат кимна, любопитно поглеждайки към паравана. Иззад него долиташе стърженето на писалка.

— Казвам се Амбър — продължи жената. Произнесе името като „Амба“. — Най-напред държа да ви кажа, че ако зърнете лицето на господаря, дори и неволно, ще трябва да умрете.

Адамат установи, че от предишното му любопитство не е останала и следа.

— Седнете — каза жената и посочи едно от креслата пред камината.

Адамат седна и Амбър продължи:

— Аз съм гласът на господаря. Говоря от негово име: обръщайки се към мен, вие се обръщате към него, както и аз ще ви говоря сякаш съм него. И така… Бих искал да се извиня за неудобството, което си изтърпял в подземието. Изключително неприятно стечение на обстоятелствата.

Писалката бе притихнала. Освен това Амбър вече не гледаше към Адамат, а държеше главата си извърната към паравана. Може би господарят си служеше със специални знаци?

— Наистина беше неприятно, уверявам ви — каза Адамат.

— Нека преминем към същината на въпроса — отвърна Амбър от името на господаря си. — Човекът на име лорд Ветас създава значителни затруднения в работата на моята организация.

— Това име не ми е познато — излъга Адамат, макар сам да не знаеше защо. Вече бе казал на евнуха за Ветас и семейството си.

— Хайде сега. Ветас е изключително предпазлив, но въпреки това името му се разнася сред най-висшите етажи на Тамасовия военен кабинет. Редом с твоето. Намирам за твърде огромно съвпадение обстоятелството, че моите хора са се натъкнали на теб, докато следваш един от шпионите на лорд Ветас.

— И по-странни неща са се случвали — каза Адамат.

— Като например Таниел Двустрелни — каза Съдържателя. — Знаменитият герой от войната, който прострелял бог на върха на Южната планина? Или пък фелдмаршал Тамас, един от най-благоразумните хора в цял Адро, който обяви някакъв си готвач за бог Адом?

Адамат започна да барабани по крака си. Той гледаше Амбър, а тя продължаваше да гледа зад паравана. Воден по този начин, разговорът бе объркващ, но алтернатива нямаше.

— Но вие не вярвате на тези глупости, нали?

— Не съм казвал, че вярвам — отвърна Съдържателя чрез своята посредница. — Склонен съм да вярвам само на неоспорими факти. Но ако *действах* единствено въз основа на тях, в момента нямаше да се намирам тук. Половината от дейността ми се опира на мълви и слухове. На информацията.

— Информацията е сила — съгласи се Адамат. — Определено сте развили дейността си добре.

— Не само сила, а и богатство. Все пак ми позволи да ти съобщя нещо безплатно: фелдмаршал Тамас е мъртъв.

Адамат хвана ръцете си една в друга, за да скрие треперенето им. Това истина ли беше? Можеше ли фелдмаршалът да е загинал? Ако беше така, тогава Адамат се оказваше без спонсор. Подкрепата, с която разполагаше, и сега му се струваше недостатъчна срещу толкова опасен човек като Ветас, но шестнадесет войници и отворена чекова книжка не бяха за пренебрегване. Адамат не беше сигурен, че е готов да се справи с Ветас сам.

— Откъде знаете? — попита инспекторът, когато се увери, че гласът му няма да потрепери. И все пак това се случи.

— Тази сутрин получих вести от генерал Хиланска от Втора бригада. — Иззад паравана се протегна ръка, която предаде бележка на Амбър. Тя на свой ред я протегна към Адамат. — Предполагам, че останалите членове на неговия революционен съвет — лейди Винцеслав, ректорът, председателят Ондраус и Рикар Тамблар — са получили същата вест.

Адамат избута копринената ивица и разгърна свития на руло лист. Буквите на посланието бяха адрански, но самият текст оставаше неразгадаем.

— Шифър? — каза Адамат.

— Точно така. В съобщението се казва, че…

Инспекторът го прекъсна:

— Крезимир се е завърнал, а фелдмаршал Тамас е останал отцепен зад редиците на врага, разполагайки само с две бригади. Смятан е за мъртъв.

Съдържателя мълчеше. Още няколко мига Амбър остана загледана към паравана. На лицето ѝ изникна лека изненада, преди да предаде отговора на господаря си:

— Това беше… впечатляващо.

Адамат ѝ върна съобщението.

— Съвършената памет улеснява разгадаването на шифри. Като малък прекарах две лета в разглеждането на повече от четиристотин шифъра, от най-разпространените до най-редките. Този е изключително необичаен, но аз не забравям нищо. Крезимир. Мислех, че Таниел Двустрелни го е застрелял в окото?

— Богове. Слухове. Изградих тази подземна империя, като се опирах на усета си, а в момента той ми подсказва, че генерал Хиланска не би говорил за подобно нещо, освен ако не е напълно убеден.

Адамат се облегна назад. Отново се загледа в паравана, този път някак без предишния страх. Кой ли седеше отвъд? Що за човек? Изникналата за момент ръка беше става, очевидно мъжка, с добре поддържани нокти. Съдържателя не прекарваше целия си живот зад този параван. Някъде другаде бе приел някаква самоличност. Такава, която да му позволява да се движи свободно из града.

— Само шепа хора в Адопещ разполагат с тази информация — каза Адамат. — Защо я споделяте с мен?

Съдържателя, изглежда, се колебаеше.

— Защото те освобождава от предишния ти работодател — Тамас.

— И вие искате да ме наемете? — Адамат настръхна. Никога не си беше и помислял, че един ден ще получи предложение за работа директно от Съдържателя.

— Рикар Тамблар ще те покани да му помогнеш в издигането на кандидатурата за ръководител на новото министерство. Ще ти предложи добри пари, но аз ще ти предложа повече. Като изключим тези два варианта, с какво друго би могъл да се занимаваш? Да се върнеш обратно в полицията? Не мисля, че гориш от желание да обикаляш по улиците в униформа през следващите няколко години.

— За каква работа ще ме наемете?

— Това ни връща към първоначалния ми въпрос. По каква причина се интересуваш от лорд Ветас?

Адамат наклони глава в размисъл. Съдържателя не знаеше за отвлечената му съпруга, което означаваше, че евнухът все още не му е казал. И освен това значеше, че или Ветас действително не е негов съдружник, или сътрудничеството между двамата не е укрепнало достатъчно, че Ветас да му каже за Адамат.

— Той държи съпругата ми. Искам да го открия, да я освободя и да го убия.

Инспекторът дочу тих смях иззад паравана. Не можа да не се смръщи.

— Идеално — предаде Амбър. — Просто идеално.

— А вие защо се интересувате от лорд Ветас?

— Както вече казах, той затруднява дейността на моята организация.

— Какви затруднения?

— От онези, които не бих могъл да разреша, без да вдигна твърде много шум. Той разполага с най-малко шестдесет души, сред които има и Привилегирован.

Сърцето на Адамат подскочи. Привилегирован? По дяволите, как се очакваше да преодолее подобно препятствие?

— Ще ми помогнете, ако бъдете по-конкретен относно типа на затрудненията.

— Нищо, което да те засяга.

Адамат отново приглади ризата си.

— Да не би да е започнал да експлоатира вашата територия и намалява печалбите ви? Или да създава неприятности в подземния свят? Да привлича хората ви към себе си? — Това би обяснило присъствието на Роя Лисугера сред главорезите, държали децата на Адамат за заложници — но ако Роя действително беше преминал на страната на лорд Ветас, *без* благословията на Съдържателя, това означаваше, че е преценил Ветас за по-силния от двамата.

Определено плашеща мисъл.

— Нищо — с донякъде хладен тон предаде Амбър, — което да те засяга. Тази среща приключи. Свободен си.

Адамат замига объркано при тази внезапност.

— Не искате да ме наемете?

— Вече не.

— И няма да ме убиете?

— Не. Върви.

При се изправи Адамат и се постара отново да обхване кабинета с поглед, като се стараеше да не поглежда твърде много към паравана. Цялата мебелировка се отличаваше с високо качество, но не изглеждаше да е изработена специално по поръчка. Дървените панели бяха от стандартните, фабрично произведени; свещниците изглеждаха втора употреба. Дори самото бюро изглеждаше досущ като десетките, които майсторите на мебели сглобяваха ежедневно. Нищо в това помещение не подлежеше на лесно проследяване.

Освен килима. Гурлански, според шарката му, и дори

необиграното око можеше да различи, че нишките му са изкусно изтъкани.

Адамат заопипва сакото си за носна кърпичка. Издуха шумно носа си и я изтърва, сетне се наведе и я грабна от пода, като се увери, че гледа встрани от господарското бюро.

При изправянето си срещна погледа на Амбър, който недвусмислено показваше, че Адамат се е задържал по-дълго от полагащото се. Тя отмести поглед към вратата и той кимна.

Отвън го чакаше евнухът.

— Остани тук — каза той и влезе в кабинета.

Адамат се възползва, за да огледа няколкото нишки, които бе успял да откъсне. Бяха само няколко, изсъхнали и смачкани. За него по нищо не се отличаваха от всички останали конци. Но познаваше жена, която може би щеше да ги разпознае.

Евнухът се появи отново, като затвори вратата зад себе си с изщракване. Изглеждаше разтревожен.

— Свободен си да си вървиш — каза той. — Естествено, няма как да те изпратим през главния вход… Считай дрехите за подарък.

Адамат отвори уста, за да отвърне, но нечии ръце го сграбчиха. Към лицето му се притисна кърпа. Последното нещо, което помнеше, бе задушаващата миризма на етер.

Глава единадесета

Глух оръдеен екот изтръгна полузадрямалия върху седлото Таниел от унеса му.

В главата му се въртяха неприятни мисли, мрачни като облаците дим в свърталището за мала. Пред очите му непрекъснато се завръщаше образът на Пазителя, подложил уста под барутния рог. Барут, умножил и без това чудовищната сила на създанието. Що за метод използваха кезианците, за да превърнат барутен маг в Пазител? Самата природа на Пазителите и Привилегированите определяше подобно начинание като невъзможно.

Но пък от друга страна, да намушкаш Пазител със собственото му ребро, след като си го откършил от гръдта му, също беше невъзможно…

Внезапното усещане за падане го накара панически да се вкопчи в седлото, с което подплаши коня. Струваше му се, че всичко наоколо се върти. Пое си няколко дълбоки, накъсани глътки въздух. Дори след като разбра, че в действителност не пада, пулсът му продължаваше да тупти ускорено. Вече пети ден караше без мала. Ръцете му трепереха, устата му пресъхваше, а главата му пулсираше. Горещината на слънцето определено не му помагаше.

Неочаквано нечия хладна ръка докосна бузата му. Ка-поел седеше в седлото зад него, обгърнала кръста му с ръце за по-голямата част от пътуването, тъй като не умееше да язди. Присъствието ѝ толкова близо би трябвало да е мъчително в горещината, но някак то бе единственото, което му носеше облекчение.

Не че Таниел щеше да признае това пред нея.

Беше ранен следобед; планините започваха да се издигат от двете им страни, докато двамата пътуваха през Суркови проход. Бяха нощували във Фендейл, голям град с няколко стотици хиляди жители, който понастоящем се пръскаше по шевовете заради пристигащите резерви за армията и бежанците от Будфил.

Малкото сън, който Таниел бе успял да си осигури, бе неспокоен и изпълнен с кошмари. Веднъж беше чел, че развилите зависимост към мала изпитват затруднения да заспиват в отсъствие на наркотика.

Ка-поел отдръпна ръка от бузата му, за негово определено смущаващо разочарование. Какво щеше да прави с тази девойка? Тя, изглежда, смяташе, че Таниел ѝ принадлежи. Предполагаше, че може да спи с нея, но тази мисъл будеше противоречиви

чувства. Тя беше дивачка, негова слугиня. Спътничка и нищо повече. Пък и цялото адранско общество смяташе подобни постъпки за изключително неблагопристойни.

Но кога изобщо се бе интересувал от мнението на обществото, напомни си той. А що се отнасяше до това, че е *дивачка*… Нейната магия на няколко пъти бе спасила живота му. Тя беше нещо много повече от дивачка.

Таниел се опита да прогони мъглата, тегнеща над ума му, но без успех. Подобно отнесено състояние беше опасно. Утре вечер щяха да са стигнали фронта, където му предстоеше да разбере дали в армията са останали някакви барутни магове и да разпита за вести за баща си. И естествено, трябваше да се яви на рапорт пред… пред кого? До този момент винаги беше докладвал на фелдмаршал Тамас.

Възможно ли беше Тамас действително да е мъртъв? Таниел беше леко изненадан от горчилката, стегнала гърлото му при тази мисъл. Той обичаше Тамас, дори му се възхищаваше, но не го харесваше. По тази причина двамата не бяха особено близки. В крайна сметка, старият негодник му заповяда да убие най-добрия си приятел… Таниел дори не знаеше къде е Бо в момента. Може би беше загинал на планината или Тамас го беше екзекутирал още преди седмици.

Той се надяваше, че и двамата са живи — и Тамас, и Бо. Все още имаше много неща, които искаше да им каже.

А що се отнасяше до Ка-поел… Уважение. Това бе всичко, което Таниел изпитваше. И безнадеждност, тъй като Тамас беше най-добрата възможност на Адро да спечели войната.

Двамата спряха да починат в едно от многобройните градчета, разположени между Фендейл и Будфил. В мирно време жителите на тези места не надхвърляха няколко хиляди. Заради войната обаче бяха пренаселени. През града преминаваха натоварени с продоволствия коли; униформени резервисти се разхождаха по улиците и се наслаждаваха на няколкото дни далече от фронта. Таниел наблюдаваше дузина коли, които минаваха покрай него, карящи ранени и мъртви войници от фронта. Беше видял стотици подобни коли, откакто беше напуснал Адопещ. Това не вещаеше нищо добро за развоя на войната.

— Капитане, ако продължавате да се преструвате, че не ме чувате, ще наредя да ви бичуват.

Ка-поел, приседнала до него на тревата, докато ядяха обяда си, го сръчка с лакът. Таниел повдигна изненадано очи. Той действително не беше чул някой да му говори.

Някакъв полковник го наблюдаваше смръщено от седлото си.

Той посочи с късия си камшик към Таниел.

— От коя бригада сте, капитане? — След като не получи отговор, полковникът продължи: — Махнете това глупаво изражение от лицето си. Толкова труден въпрос ли ви зададох?

— От никоя.

— От никоя? Вие да не сте си изгубили ума? Служите ли в адранската армия, или не? Внимавайте как ще ми отговорите, синко, защото иначе ще ви арестувам за неправомерно представяне за офицер!

Таниел замислено плъзна възглавничката на пръста си по капитанските звезди върху ревера си. Бяха златни — в бързината не можа да намери нови сребърни копчета, с които да замени продадените в пушалнята за мала. Значката, изобразяваща буре с барут, почиваше в джоба му. Кой, по дяволите, беше този мъж? Таниел никога не беше докладвал на друг, освен на фелдмаршала. Сигурно се водеше зачислен към някоя от бригадите, може би Седма?

Таниел сви рамене.

Лицето на полковника почервеня.

— Майоре!

Жена, прехвърлила тридесетте, спря коня си до неговия.

— Сър?

Имаше дълга кестенява коса, стегната в плитка, и изпито лице с бенка върху лявата буза. След като отдаде чест, тя погледна към Таниел.

— Арестувайте този човек — отвърна полковникът.

— По какви обвинения, сър?

— Неуважение към по-висш офицер. Не отдаде чест, не отговори на въпросите ми, дори не се изправи, докато говореше с мен.

Майорът слезе от коня си и направи знак на двама войници в изрядна униформа.

Таниел наблюдаваше как тримата се приближават. Отхапа от овнешкото със сирене и задъвка бавно.

— Изправете се, капитане — каза майорът. Таниел не реагира и жената кимна към един от войниците. Той се приведе да сграбчи Таниел за ръката.

Таниел повдигна пистолета, премести ударника и го насочи към мъжа.

— Лоша идея, войнико. — Той едва не прихна при вида на лицата на майора и полковника, но се съмняваше, че това ще помогне на положението му.

— Простете, сър — обади се единият от войниците, — вие да не сте Таниел Двустрелни?

— Същият — потвърди Таниел.

— Преди служих в Седма бригада. За мен е чест да ви срещна, сър, но изглежда се налага да ви арестуваме.

Таниел улови погледа на майора и рече:

— Опасявам се, че това няма да се случи днес.

Майорът се отдалечи и тихо размени няколко думи с полковника. След известно време полковникът кимна и я отпрати заедно с войниците.

Таниел продължи да се храни, но полковникът продължаваше да стои на коня си на няма и пет метра от него. Мъжът се приближи малко по-близо. Таниел вдигна поглед. В момента не му беше до това.

Върху лицето на полковника все така личеше неодобрение.

— Съжалявам, капитане, не ви познах. С вас сме се срещали и друг път, преди много години. Баща ви беше велик човек.

Таниел преглътна. Как се предполагаше да отговори на това?

— Да, така беше.

— Трябва да ви предупредя, че фелдмаршалът търпеше войниците му да своеволничат, особено маговете. След смъртта му нещата вече не са същите. Съмнявам се, че Генералният щаб ще направи изключение за вас, въпреки репутацията ви. Ако отново си позволите да насочите оръжие към висшестоящ офицер, ще бъдете…

— Прострелян? — предположи Таниел. Този път не успя да сдържи усмивката си.

Полковникът се навъси.

— Обесен.

— Благодаря за предупреждението. *Сър.*

Полковникът кимна.

— Радвам се да видя, че сте се възстановили, капитане. На фронта ще имаме нужда от вас.

Той замълча сякаш чакаше Таниел да се изправи и да козирува. Можеше да седи и да си чака цял ден, ако искаше — на Таниел му беше все едно. След около минута полковникът обърна коня си и препусна.

Таниел не можа да не се зачуди защо полковникът не беше на фронта с останалата част от армията.

— Пола — заговори той, — не ми се струва разумно да продължаваш с мен.

Тя подбели очи.

— Говоря сериозно, Пола. Това е военна зона. Знам, че и преди си участвала във война. — По дяволите, тя го придружаваше по време на сблъсъка със същия противник само преди два месеца. Пред очите му бе избила половината кезианска

кабала Привилегировани в Крезим Курга. — Но се чувствам… странно, откакто ме свести. Сам не зная какво да очаквам от себе си. Не искам да те излагам на риск.

Той отново си спомни за кръвта по ръцете ѝ — едно от първите неща, които бе видял при събуждането си от комата. Имаше и мъртви войници, а някакъв човек, когото усещаше, че би трябвало да познава, лежеше на земята в безсъзнание. Ка-поел се бе опитала да му обясни с жестове. Таниел бе разтълкувал, че е разменила нечий живот за неговия. Не знаеше чий, но от самата мисъл му се повдигаше.

Ка-поел отчупи късче сирене от парчето в ръката му и задъвка. Това, изглежда, изчерпваше отговора ѝ.

— Е, длъжен бях да опитам. Ще се радвам да те имам край себе си.

Ка-поел се подсмихна лукаво.

— *Край* себе си, Ка-поел. Нямах…

Тя постави пръста си на устните му и се усмихна още по-широко.

— На другите няма да им се понрави, че си с мен — каза Таниел. — На мъжете и жените на военна служба е забранено да се *сближават*. Нарушения се случват непрекъснато, разбира се, но офицерите обичат да си придават строгост. Възможно е да се опитат да те накарат да спиш в друга палатка.

Тя разпери ръце неразбиращо.

— Какво не ти е ясно? За близостта ли? Е, нали знаеш. Когато мъжът и жената са… заедно. Интимно.

Ка-поел посочи към пространството между двамата и рязко разсече въздуха с длан. *Но ние не правим това.* Усмивката върху лицето ѝ караше пантомимата да изглежда присмехулна. Точно като заловено на местопрестъплението пакостниче, което отрича да е сторило белята.

Таниел почувства как пулсът му се учестява, а лицето му пламва.

— Добре, момиче, време е да вървим. Само първо да се облекча.

При завръщането си завари Ка-поел вече настанена върху седлото, но в предната част — изглежда очакваше Таниел да седне зад нея.

— Премести се назад — каза той.

Тя го пренебрегна. Таниел се настани зад нея, като му се наложи да пъхне ръце под нейните, за да хване юздите. Девойката се облегна удобно на него, а Таниел подкани коня и въздъхна.

В близост до фронтовата линия пътят ставаше все по-оживен. За последните десет мили палатките бяха тъй многобройни, че

запълваха цялата долина. Същинско море от хора — войници, ковачи, курви, готвачи, перачки и търговци. Можеха да се видят войници с нашивки от почти всяка бригада в Адро, включително и от *Крилете на Адом*, наемниците на лейди Винцеслав. Досега тя също трябваше да е научила за смъртта на Тамас. Интересно дали щеше да изтегли наемниците си от войната?

Пътят изчезваше някъде под тълпата и Таниел знаеше, че само един хубав порой ги дели от това да се превърне в лайняна дупка от кал. Още повече че точно на това място се извиваше река Адола, с покафенели от мръсотията на хиляди хора води. На места по брега ѝ се поклащаха шлепове — несъмнено пристигнали от столицата с нови запаси от храна, оръжия и пушечно месо.

В лагера на редовните войски се забелязваше повече ред. Таниел дори се изненада от одобрението, с което оглеждаше равните редици палатки. Той не спадаше към боготворящите дисциплината, но въпреки това си отдъхна, че е оставил зад себе си безпорядъка на запасняците и цивилните.

През по-голямата част от пътуването им през прохода оръдейният огън бе долитал до тях под формата на далечен тътен. Сега Таниел можеше да различи отделните изстрели. Изглежда, артилеристите бяха постоянно ангажирани. Това не го изненадваше; той познаваше числеността на вражеската армия.

Изненада го друго — специфичният пукот и отблясък на магия. В сражението участваха Привилегировани, и то от двете страни. Но нали по-голямата част от кезианската кабала бе погинала при настъплението им към Южната планина и изненадващата атака на Ка-поел? И откъде Адро бе намерил Привилегировани?

Трябваше да поразпита наляво-надясно, но скоро Таниел откри най-близката офицерска столова. В нея завари предимно офицери от Трета бригада. Той хвърли значката си на бара.

— Трябва ми стая — каза барутният маг.

Барманът го погледна подозрително.

— Няма нищо свободно, сър. Всичко е заето.

— Изхвърлете някого — каза Таниел. — Няма да спя в палатка сред тази кал.

Самият той би одрал човека, който се опиташе да го изгони от квартирата му. Но нямаше никакво намерение да се осланя единствено на някакви платнени стени, когато ставаше дума за Ка-поел.

— Съжалявам, сър, не мога да го направя.

Таниел погледна към значката си.

— Знаеш какво е това, нали?

Барманът я плъзна обратно към него.

— Вижте какво, *сър*, вече не са останали никакви барутни магове. Бяха заличени до крак. Така че не се опитвайте да ме баламосвате.

Таниел го погледна сепнато. Всички? Унищожени?

— Как така са били заличени? Какви ги говориш?

— Бяха изгубени в тила на врага заедно с фелдмаршал Тамас.

— И отсам Будфил не е останал нито един Отличник?

— Не само отсам, всички са мъртви.

— Видял ли си телата? — настояваше Таниел. — Е? Видял ли си ги? Познаваш ли някого, който ги е видял? Наскоро да са пристигали вести от Кез? Така си и мислех. Сега ми налей едно и се погрижи за стая.

Барманът скръсти ръце пред мърлявата си престилка и не помръдна.

— Виж, ако аз действително съм последният барутен маг северно от Будфил, това ме прави знаменитост. Врагът разполага с Привилегировани, които трябва да бъдат убити. Ако не се подкрепя и не поспя, няма да мога да се погрижа за тях.

— Притеснява ли те този човек, Фредерик?

На бара приседна някаква жена, която съсредоточено гледаше към Таниел. Той я разпозна, майорът с бенката. Същата жена, опитала се да го арестува по-рано днес. Нима го следеше?

— Той твърди, че е барутен маг, мадам — отвърна Фредерик.

— Такъв е. Това е Таниел Двустрелни.

Барманът побърза да кимне.

— Простете, сър. Какво ще пиете?

— Джин — отвърна Таниел и прочисти гърло. — Не са нужни извинения.

— А за дивачката?

Ка-поел барабанеше с пръсти по плота и видимо скучаеше.

— Името ѝ е Ка-поел. За нея — вода.

Тя го удари по рамото.

— Вино — поправи се Таниел. — Да не е с много натрапчив вкус.

Майорът го гледаше бдително, като го преценяваше сякаш изучаваше противник.

— Нима позволявате на слугите си да се отнасят с вас по подобен начин? — попита жената.

— Извинете — каза Таниел, като се стараеше да не издава раздразнението си. — Пропуснах да чуя името ви.

— Аз съм майор Доравир от Трета бригада. Адютант съм на генерал Кет.

— Моята *слугиня* е костноока, майоре. Тя е по-могъща от

половината кезианска кабала накуп.

Не личеше Доравир да е повярвала на думите му.

— Тя ваша съпруга ли е?

— Не.

— Годеница?

Таниел погледна към Ка-поел. Нима майорът имаше основание да смята подобно нещо?

— Не.

— Има ли някакъв чин?

— Не.

— В такъв случай тя няма място в офицерската столова. Нека да ви почака отвън.

— Тя е моя гостенка, майоре.

— По заповед на генерал Кет единствено на офицерските съпруги е позволено да ги придружават в заделените за ръководството помещения. Покрай всичките тези тълпи прекалено зачестиха случаите, в които офицерите си водеха фльорци.

Таниел се улови да посяга към пистолета, но си спомни предупреждението на полковника, получено по-рано днес. Не, моментът не беше подходящ. Той се обърна към Ка-поел.

— Пола, ще се омъжиш ли за мен?

Ка-поел кимна напълно сериозно.

Таниел мислено изруга. Дано тя разбираше причината за постъпката му.

— Тя е моя годеница — каза барутният маг, обръщайки се отново към Доравир. — Намерете ми стая — додаде, вече към мъжа зад бара.

Доравир изсумтя.

— Забавен сте, Двустрелни. Можете да останете в моята стая с мен. Фредерик, дай му ключ.

— Ами моята годеница?

— Тя може да спи в гардероба.

Доравир отправи подигравателна усмивка към Ка-поел. Това не вещаеше нищо добро.

Таниел повдигна чашата с джин и я пресуши на един дъх. Това едва не го събори от столчето. Кога за последно бе пил твърд алкохол? Той премигна няколко пъти с надеждата, че очите му не са започнали да сълзят.

— Ще си намеря друго място, благодаря.

— Успех — изсумтя Доравир. — Всички квартири на пет мили от фронта са заети. А без Тамас силно се съмнявам, че някой от офицерите ще обърне внимание на исканията на един най-обикновен капитан. Ще трябва да изхвърлите някой редник

от палатката му.

Таниел откри, че изпитва удовлетворение от раздразнението в гласа ѝ.

— Струва ми се, че ще постъпя именно така. Ела, Ка-поел.

Плесниците, нанесени му от нечия груба ръка, пробудиха Адамат. Той сепнато отвори очи, напразно опипващ за бастуна си, и се огледа замаяно.

Намираше се в карета в компанията на още един човек — същия крадец, който го беше ударил с дръжката на пистолета си. Каретата не се движеше. Вън се носеше познатото оживление на настъпващата вечер.

— Ти си Тоук, нали? — попита Адамат.

Другият кимна. В дясната си ръка държеше пистолет със запънато петле, насочен към Адамат.

— Слизай.

— Къде съм?

— Четвърт миля северно от Изборния площад — каза Тоук. — Слизай.

Адамат слезе от купето и побърза да заслони очите си от следобедното слънце. Колата потегли в момента, в който инспекторът спусна и другия си крак от стъпалото, и скоро вече изчезваше по улицата. Адамат разтърка очи и се постара да се съсредоточи. Гадеше му се. С какво го бяха упоили? А, да, с етер. Щеше да се чувства замаян още часове.

Дочака да се стъмни в едно от близките кафенета, като си поръча газирана вода, за да успокои стомаха си.

Защо Съдържателя му бе предложил работа, а после, просто така, го бе зарязал на улицата? Много странна постъпка. Той се славеше с тактичност и ефикасност. Имаше репутация на човек, който винаги държи на думата си и е безпощаден към съперниците. Не беше типично за него да се държи странно.

Реакцията му трябваше да се дължи на нещо, казано от Адамат.

Трябваше му близо час, за да осъзнае очевадното, за което обвини етера.

Съдържателя бе възнамерявал да го наеме, за да го използва срещу лорд Ветас. Само дето нямаше никаква полза да плащаш на човек за нещо, което той сам възнамерява да стори. Адамат поклати глава. Беше глупаво — и от негова, и от страна на Съдържателя. Ако Тамас действително беше мъртъв, Адамат щеше да изгуби поверените му от фелдмаршала войници. А сам инспекторът не можеше да се изправи срещу Ветас.

Вече знаеше къде се укрива лордът: къщата, до която го бе отвела младата жена в червената рокля. И на чийто прозорец зърна детето на херцог Елдаминз.

Сега, след като знаеше това, беше необходима фронтална атака. Както бяха направили при освобождаването на децата му. Внезапно нахлуване, което да ги хване неподготвени. Мъж като Ветас щеше да разполага с охрана. Какво беше казал Съдържателя? Най-малко шестдесет мъже, сред които и Привилегирован.

Адамат се нуждаеше от военна сила. Нуждаеше се от помощ. Помощта на Съдържателя.

Не се съмняваше, че Съдържателя е възложил на хората си да го следят. А инспекторът предпочиташе да запази в тайна скривалището и личните си проучвания. Той стана от масата и повика една наемна кола.

Подир три прекачвания и преминаването през двойно толкова сгради, Адамат реши, че се е отървал от преследвачите си.

Беше късна вечер, когато пристигна в текстилната фабрика. Дори и по това време машините работеха. Инспекторът уреди да бъде допуснат и се закатери по клатещо се стълбище от ковано желязо, което го отведе до помещение с изглед към цеха. Намиращата се вътре жена стоеше приведена над месингов микроскоп. Тя беше около четиридесетгодишна, с боядисана в черно коса, за да скрие побелелите корени. По стените на кабинета ѝ висяха разнообразни мостри плат — от най-евтино зебло до коприна по сто крана лакътя.

Адамат почука на вратата.

Без да повдига глава от микроскопа, жената му направи знак да влезе.

— Здравей, Марги — каза инспекторът.

Тя най-накрая вдигна поглед.

— Адамат! Каква приятна изненада.

— Радвам се да те видя — отвърна Адамат и свали шапката си.

— И аз теб.

Докато поемаше ръката ѝ, Адамат обмисляше дали да ѝ разкаже всичко. Марги беше една от най-близките приятелки на Фая. В крайна сметка предпочете да не рискува.

— Нужна ми е известна помощ — каза той.

— Да разбирам, че си дошъл по служба?

— За съжаление.

Марги отново погледна в микроскопа.

— Изненадана съм. Обикновено възлагаш на Фая тези задачи.

Като стана дума за нея, как е тя? Не съм я чувала цяло лято.

Адамат се присви.

— Не е добре. Напрежението покрай революцията никак не ѝ се отрази благоприятно.

— Съжалявам да го чуя. — Марги неочаквано се изхрачи на пода, озлобена. — Проклет да е Тамас с глупавия си преврат!

— Марги? — Адамат не успя да скрие шока от гласа си. Марги винаги беше говорила без заобикалки, но той в никакъв случай не би я определил като роялист. Тя се бе издигнала до ръководителския пост на най-голямата текстилна фабрика в Адро със собствени сили, без някой да я поставя там.

— Той ще закопае всички ни — каза тя, размахала пръст към Адамат. — Само почакай. Надявам се, че не се връзваш на нелепиците как искал да подобри света. Това е просто неговият начин да се добере до властта.

Адамат побърза да вдигне ръце.

— Аз предпочитам да стоя встрани от политиката.

— Ще дойде денят, в който всеки от нас ще трябва да избере страна, Адамат. — Тя прибра немирен кичур коса зад ухото си и прочисти гърло. Личеше, че е леко засрамена от ожесточението на изблика си. — Кажи сега с какво мога да ти помогна.

Адамат внимателно измъкна нишките от джоба си. Надяваше се, че това са същите онези нишки от килима в кабинета, а не откъснали се от дрехата му.

— Искам да науча нещо повече за този килим.

Марги ги пое внимателно.

— Това не са боклуци, нали? Спомням си, че Фая на няколко пъти донасяше безполезни влакна.

— Силно се надявам този случай да не се окаже такъв.

Жената постави нишките върху стъкълцето на микроскопа и настрои фокуса му.

— Вандувийска вълна — оповести тя.

— Скъпа ли е?

— Най-скъпата. Притежателят на този килим трябва да е много, много богат.

— Има ли вероятност да се проследи покупката?

Марги се отдръпна от микроскопа.

— Възможно е. Малко са търговците на килими, които предлагат продукти от Вандувия. Ще поразпитам. Ела след две седмици, тогава може и да съм разбрала нещо.

— Цели две седмици? — каза Адамат.

— По-скоро ли ти трябва?

— Ако е възможно. Става дума за нещо спешно.

Марги въздъхна.

— Няма да бъде безплатно.

— Не съм донесъл много пари.

— Не става дума за пари. Кажи на Фая, че някой път, преди листата да пожълтеят, трябва да ме заведе на вечеря в *Палмите*, и сме квит.

Адамат преглътна и се насили да се усмихне.

— Разбрахме се.

Марги отново насочи вниманието си към микроскопа.

— Другата седмица ще мога да ти кажа за килима.

Глава дванадесета

Докато се приближаваше към фронта, Таниел откри, че вълшебството на Привилегировани, което бе видял по-рано, всъщност беше дело на наемниците от *Крилете на Адом*.

Те заемаха позиции в западния край, притиснати между планинските склонове и адранската армия. Имаха четири бригади на фронта, униформите им бяха в червено, златисто и бяло.

Магията, с която си служеха и двете страни, беше слаба. Огнени езици се сблъскваха с щитове от втвърден въздух и мълнии се врязваха сред редиците воюващи, но всичко се случваше някак без ентусиазъм. Дори престижна наемническа армия като *Крилете* не можеше да плаща толкова добре, колкото една кралска кабала, а изглеждаше, че кезианците използваха най-слабите си и неопитни мистици. След сечта в Крезим Курга, кой изобщо им беше останал?

Таниел метна торбата си на рамо и навъсено се загледа към западния бряг на реката. От хълма, на който се намираше, щеше да излезе добро място за прицелване — беше високо над бойното поле и на сто стъпки отстояние. Доколкото можеше да прецени от видяното обаче, адранската армия отстъпваше ежедневно.

Фронтът се намираше на около пет мили северно от Будфил. Градът димеше, над по-бедните квартали все още се забелязваха пламъци. Какво ли бяха сторили кезианците с жителите му? Нямаше съмнение, че мнозина са успели да избягат на север при превземането на града. Неуспелите да се измъкнат бяха или поробени, или мъртви.

Кезианците се славеха с жестокостта си към покорените.

Ка-поел приседна на хълма и остави раницата си в скута. Извади парче восък и започна бавно да го моделира. Кого ли изработваше сега, почуди се Таниел?

— Можеш ли да правиш магии без тях? — попита той, сядайки кръстато до нея. — Без фигурките, имам предвид. И някаква част от човека?

Тя вирна брадичка и го изгледа отвисоко за момент, преди да се върне към работата си.

— И откъде, по дяволите, намираш восъка? Никога не съм те виждал да купуваш каквото и да е. Имаш ли изобщо някакви пари?

Ка-поел бръкна под ризата си и извади снопче навити на руло банкноти. Тя го размаха пред лицето на Таниел и го прибра.

— Откъде ги взе?

С два пръста тя го удари по носа. Здравата.

— Ох. Ей. Отговори ми, момиче.

Тя отново повдигна пръсти.

— Добре де, добре. Крезимир, просто питам. — Таниел сне пушката в скута си и плъзна ръка по приклада. Нямаше резки. И дулото беше чисто. Съвсем ново оръжие. Войникът, който му го даде, го увери, че е било изпробвано. *Никога не използвай в битка оръжие, което сам не си изпитал.* Тамас му го беше казал. Тамас, който най-вероятно беше мъртъв и погребан в масов гроб заедно с войниците от Седма и Девета бригада.

Какво означаваше това за адранската армия? Ами за самия Таниел? Интересно, дали Тамас беше оставил някакво завещание? Таниел никога не се беше замислял за това. Още от малък винаги беше смятал, че Тамас ще живее вечно.

В момента в сражението участваха единствено двете артилерии. Някои от снарядите попадаха встрани от адранските редици, а други се сблъскваха с невидими магически прегради и падаха преждевременно.

Обстрелът изглеждаше почти като формалност. И от двете страни нямаше почти никакви жертви, и нито едно от оръдията не биваше поразено.

— Имаш ли от червените куршуми? — попита Таниел.

Ка-поел поклати глава.

— Можеш ли да ми направиш нови?

Тя се намръщи и с настойчив жест посочи към восъка в ръката си. *Не виждаш ли, че в момента работя над нещо?*

— Барутът ми трябва сега — каза Таниел.

Ка-поел престана да моделира восъка и за няколко мига задържа погледа си върху Таниел. Зелените ѝ очи бяха неразгадаеми. Неочаквано тя кимна и извади рога му раницата си.

Ръцете му трепереха, докато насипваше първия барут върху хартийката, за да направи фишек. Приятно беше отново да борави с черния прах. Твърде приятно. Чувстваше го като… мощ. Таниел облиза устни и насипа ивица върху опакото на дланта си. Повдигна ръка…

И спря. Ка-поел го гледаше.

Подир рязкото смръкване в главата му избухна пожар. Таниел се люшна назад, тялото му затрепери и се затресе. Чу някакъв хленч — жалък и тих. Той ли издаде този звук? Таниел хвана главата си с ръце и изчака, както му се стори, няколко минути, преди треперенето най-накрая да спре.

Когато повдигна глава, светът сияеше.

Таниел премигна. Не беше отворил третото си око. Не се

взираше Отвъд. И въпреки това всичко пред погледа му сияеше… Не, не беше точно сияние. По-скоро изглеждаше, че очертанията на всичко са подсилени повече от всякога. Светът ставаше съвсем ясен по начин, недостижим за обикновените хора. Сякаш бе прекарал всеки момент извън барутния транс под вода и едва сега излизаше на повърхността.

Когато бе вдишал барута при битката с Пазителя в Адопещ, пак ли всичко бе изглеждало така? Или просто не беше забелязал?

Как изобщо можеше да е мислил малата за добра алтернатива на това? Нямаше място за сравнение с който и да било наркотик.

Той почувства как се усмихва широко, но не направи опит да го скрие.

— О, мамка му. Това се казва барут.

Приключи с приготвянето на дузина фишека, прибра ги в торбата си и окачи рога на рамото си. После залегна и започна да оглежда вражеските редици.

Отвъд източния бряг на река Адола имаше Привилегировани. Повечето от тях носеха яркоцветни униформи и стояха обградени от телохранители и знаменосци. Имаше и много Пазители. В отсъствието на Тамас кезианците бяха престанали да се страхуват от барутните магове. Но в близките дни им предстоеше да си припомнят този страх.

Таниел си набеляза магьосниците за главни цели.

Следваха офицерите. Те се различаваха още по-лесно, защото само те яздеха коне. Къде беше цялата им кавалерия? Беше странно, че врагът не е довел конни войски на север от Будфил. Какво пък, офицерите щяха да свършат работа.

Те ставаха втори по приоритет.

Младият мъж отмести поглед към артилеристите.

Най-накрая щеше да се прицелва в тях.

Разтърсването на земята достигна до него преди звука от ударите на копита. На няколко метра от ляво на него се бяха събрали около двадесет адрански конници. Офицери. Неколцина генерали. Таниел разпознаваше някои от тях.

Генерал Кет беше красива жена на около петдесет — красива, ако не се броеше липсващото дясно ухо. Широкото ѝ лице му изглеждаше някак познато, сякаш я бе виждал скоро, макар в действителност да знаеше, че от последната им среща са изминали години. Тя предвождаше Трета бригада.

Кет не беше единственият член на групата, загубил част от себе си в битка. Генерал Хиланска от Втора бригада беше болезнено затлъстял и имаше само една ръка: лявата липсваше

изцяло.

Никой от тях не забелязваше Таниел.

Изглеждаха неспокойни. Непрекъснато сочеха и жестикулираха, докато наблюдаваха бойното поле през далекогледите си. Хиланска изкрещя към артилеристите да изтеглят оръдията назад.

Да се изтеглят назад? С това на практика отстъпваха земя на противника. Защо биха…?

Но ето че и самият Таниел видя. Вражеските редици се раздвижваха. Цели роти заемаха позиция непосредствено зад противниковата артилерия. Готвеха се за щурм, да изтласкат адранските сили.

Таниел присви очи. Сред ротите различи необичайно едри фигури. Уродливи фигури.

Не можеше да прецени дали са обикновени Пазители, или от новите, създадени от барутни магове, като онези, нападнали го в Адопещ.

И в двата случая развоят за адранската армия не се очертаваше никак благоприятен.

Таниел забеляза, че адранската артилерия е разположена разпръснато, на разстояние от двеста крачки. Това позволяваше изтеглянето на предните оръдия при запазен обстрел от задните редици. Явно не за първи път им се налагаше да посрещат подобна атака. Може би точно такива сблъсъци бяха протичали през изминалите десет дни. Напълно логично разположение, ако знаеш, че така или иначе ще отстъпваш.

Но на Таниел не му харесваше.

Той остави Ка-поел и се спусна към офицерите.

— Какво става, сър? — обърна се магът към генерал Хиланска.

В първия момент генералът го изгледа с пренебрежение, но сетне се вгледа по-продължително.

— Отстъпваме, момчето ми.

— Това е глупаво, сър. Нашите позиции са разположени по-високо. Можем да удържим.

Генерал Кет приближи коня си до Таниел и го изгледа от глава до пети. Дали изобщо го помнеше? Вероятно се бе променил за четири години.

— Да не би да подлагате на съмнение преценката на своите офицери, капитане? — попита тя.

— Тази тактика е глупава, мадам. Тя предвижда, че ще изгубим сблъсъка.

— Капитане, ако не се извините незабавно, ще бъдете понижен.

Друг генерал, рус мъж със сковано поведение, се обади:

— Предполагам, че затова е все още само капитан.

Генерал Хиланска повдигна ръката си.

— Успокой се, Кет. Не виждаш ли кой е този младеж? Това е Таниел Двустрелни, героят от Фатрастанските освободителни войни. Радвам се да те видя сред живите.

Таниел сведе почтително глава. Тамас му беше разказал някоя и друга история, когато беше бил още момче, за това какъв тип мъж е Хиланска — верен, пламенен. Точно от типа хора, които човек би искал да има край себе си на бойното поле. Макар и обременен от тежестта на годините и килограмите, Таниел си представяше, че той си остава същият порядъчен човек.

— Не ме е грижа кой е — каза Кет. — Никой от служещите в тази армия няма да проявява неуважение безнаказано.

— Тамас… — поде Хиланска.

— Тамас е мъртъв — прекъсна го Кет. — Тази войска вече не му принадлежи. Ако ти…

Появата на пратеник прекъсна спора.

— Господа офицери, врагът настъпва.

Кет препусна надолу към фронтовата линия, крещейки заповеди.

Жребецът на Хиланска пристъпи на място и изпръхтя.

— Започнете да изтегляте оръдията! — Подир това той отново се обърна към Таниел: — На твое място не бих се спускал долу. Онези разполагат с нов вид Пазители. По-дребни, по-бързи и по-коварни. Никога не съм виждал нещо подобно. Черни Пазители, така ги наричаме.

— Кезианците са открили как да превръщат барутни магове в Пазители — обясни Таниел. — Двама от тях се опитаха да ме убият в Адопещ.

— Радвам се да видя, че са се провалили. Барутни Пазители, казваш? Как изобщо е възможно такова нещо? — Хиланска му отправи преценяващ поглед. — Добре, върви, капитане. Помогни да ги удържим, докато артилерията се оттегли.

Таниел се върна при Ка-поел на върха на хълма. Тя напредваше с восъчната си фигурка.

— Врагът напада — каза Таниел. — Отивам на бой.

Защо ѝ го казваше? Нима тя щеше да се опита да му попречи? Или да го последва?

Ка-поел не отговори, затова той грабна торбата с фишеците и заслиза към фронта. В крайна сметка реши, че за нея би било по-безопасно да остане на хълма. Ами той? От Раменздид насам да не спираше да се пита кой кого защитава в действителност.

Кезианските войници вече напредваха, тласкани от ритъма на

барабанчиците. В адранския лагер звучаха тръби и към фронта се стичаха още повече мъже.

Таниел спря и огледа приближаващите се редици. Сред тях нямаше Привилегировани, но… ето там.

Пазителите, в тъмните си, меки шапки и черни шинели, излизаха пред кезианската пехота като кучета, излизащи начело на глутницата. Те едва ли не прелетяха над празното поле. Някои носеха саби, други размахваха дълги пики. Виеха като животни — нечовешки звук, който успя да заглуши екота на оръдия и барабани и да накара Таниел да потръпне.

Той се отпусна на едно коляно и се прицели. Вдиша веднъж. Втори път. И стреля.

Куршумът изхвърча. Таниел си послужи със съвсем малко барут, за да промени траекторията му. Съсредоточи се върху един от Черните Пазители. На куршума му трябваха две-три секунди, за да измине разстоянието и…

Пропусна.

Таниел не вярваше на очите си. Беше далеч зад фронтовата линия, стабилен като скала, без нищо, което да го разсейва. Как така беше пропуснал?

Той презареди пушката си. Пазителите приближаваха бързо. Щом достигнеха адранските позиции, щяха да предизвикат невъобразим хаос. Таниел се прицели отново и дръпна спусъка.

Куршумът се вряза в окото на Пазител. Поразеното създание рухна на земята. Никой от другарите му, изглежда, не забеляза. Един дори измъкна сабята от все още гърчещата се ръка почти без да забавя устрема си.

Нямаше начин Таниел да успее да спре още от тях. Оставаше му време за… може би два изстрела в най-добрия случай. След това Пазителите щяха да достигнат насипите, отвъд които започваха адранските позиции.

Таниел бръкна в раницата си за щика и разгърна обвивката му. Прикрепи го към оръжието си, застопори го и се изправи. Спря се само за да добави резка върху приклада с един ръждив пирон, който държеше в джоба си. Внезапно си помисли за Капоел и отново се почуди дали е редно да я оставя сама.

Той се присъедини към адранските пехотинци, стичащи се към фронта, като започна да си проправя път напред, енергично работейки с лактите си. Войниците се движеха твърде бавно.

Отекна заповед за спиране. Таниел нямаше да успее да достигне навреме мястото на първия сблъсък. Той тичаше с все сили, три пъти по-бързо от останалите. Почувства как в гърлото му се надига ръмжене.

— Прицели се! Огън! — изкрещя офицер наблизо.

Над адранските редици се издигна дим. Много от Пазителите се олюляха. Някои от тях рухнаха. Но не достатъчно.

Един участък от укрепленията се издигаше по-високо от останалите. На това място вече бяха заели позиция неколцина офицери. Таниел осъзна, че именно натам щяха да се насочат и Пазителите. Щяха да оставят равното за обикновената пехота, а самите те да ударят най-защитените места.

Още докато си го помисляше, Таниел видя как неколцина от уродите рязко променят посоката си. Един от тях тичаше особено бързо. Върху шинела му вече личаха няколко тъмни петна, а тялото му се гърчеше под попаденията на мускетите, но въпреки това не забавяше ход. Той повдигна сабя и се понесе нагоре по склона на насипа, като преодоля върха със скок.

Таниел го пресрещна във въздуха. Сблъсъкът го остави без дъх; и двамата се стовариха болезнено на земята и се затъркаляха по наклона. Той почувства силни ръце върху гърдите си и Пазителят го отхвърли от себе си. Таниел се претърколи и скочи на крака. Озова се право срещу полетелия към лицето му меч.

Той го изблъска встрани с щика си и удари на свой ред. Острието потъна в Пазителя почти с цялата си дължина, ала без никакъв ефект.

Пазителят отскочи назад, за да се освободи от пронизалия го щик и да се озове извън обхвата му.

Таниел се извъртя тъкмо навреме, за да посрещне връхлитащия към него втори Пазител. Присви колене и замахна с щика нагоре в безпогрешно преценен удар: уродливото създание наниза брадичката си. Таниел трябваше да пусне оръжието и да отскочи встрани, за да избегне сабята на предишния си противник. Той изтегли собствената си сабя и се подготви да продължи сражението.

Пазителят не атакува веднага. Най-напред хвърли цял барутен фишек в устата си. С хрущене прахът изчезна между почернелите му зъби и той изплю обвивката на земята.

Боят със саби не беше сред силните страни на Таниел. Той беше бърз и умел, но ако това създание беше обучено, то щеше да мине право през него.

Таниел пресрещна намушкващия удар и изтласка острието встрани. Пазителят запълни празнината с другия си юмрук. Но Таниел го очакваше.

Той улови пестника на създанието и стовари чело върху носа му. Със задоволство усети как костта се врязва в мозъка на създанието. Това трябваше да е докарало смъртта му, ала мускулите на Пазителя все още се съпротивляваха. Таниел направи крачка назад и разсече гърлото му. Хъхрещият урод се

свлече на земята, обезвреден, макар и все още вкопчен в живота.

Таниел можеше да почувства черната лепкава кръв на Пазителя по лицето си.

— Ей! — Някой извика откъм насипите над него. — Врагът ще те настигне!

Таниел с изненада установи, че кезианската пехота се намира почти до него. Той грабна пушката си и се закатери по насипа, като хвърляше пръст и ругаеше. Когато Пазителите го правеха, бе изглеждало лесно. В действителност не беше.

Няколко чифта ръце помогнаха на Таниел да се прехвърли отвъд и го потупаха по гърба.

— Върнете се по местата си! — изкрещя някой.

Таниел поклати глава и си позволи да отдъхне за момент. Притискаше оръжието към себе си, за да не позволи на ръцете си да треперят. Чудеше се дали не е допуснал грешка да напуска позициите по такъв начин.

Някой го зашлеви през лицето. Почти очакваше да е Ка-поел, но вместо нея зърна насреща си майор Доравир. Изглеждаше бясна.

— Да не би да ви е омръзнал животът, капитане? — попита жената, сграбчи го за яката и го разтърси като прегрешил ученик. — Е? Никой няма право да напуска позициите без заповед. Никой!

— Да ви пикая на заповедите.

И Таниел я изблъска от себе си. Ако не беше самоконтролът му, щеше да я е пронизал с щика.

Тя се взираше в него с мразовита ненавист.

— Ще ви окача на бесилото, капитане.

— Опитайте.

— Зареди оръжие — провикна се офицер. Таниел отдели момент, за да се ориентира. От мястото си можеше да наблюдава случващото се и от двете страни на неравната линия. Пазителите бяха преминали отвъд насипите и покосяваха по няколко души наведнъж, ала благодарение на Таниеловата намеса, отстранила двама от тях, пресрещналите ги адранските войници бавно, но неизменно вземаха превес. Останалите защитници пълнеха оръжията си, готови да отблъснат кезианската пехота.

Таниел загърби Доравир и също започна да презарежда. С периферното си зрение видя как тя бясно се отдалечава, крещейки нареждания.

— Бъдете внимателен, капитане — тихо каза един от войниците край него. — Ако тази си ви набележи, или ще легне с вас, или ще ви убие. А може би и двете.

— Да се продъни в бездната. Хич не ме е грижа за нея.

— Тя е сестра на генерал Кет — продължи войникът. — Прави каквото си иска. Обаче е страшно добър офицер. Което си е право…

Сестра на Кет, значи. Затова си беше помислил, че е виждал Кет наскоро. Приликата между двете беше голяма, макар Доравир да беше с по-слаба структура.

— Един страшно добър офицер би ме оставил да си върша работата — отвърна Таниел. Той пъхна втори куршум и го застопори с къс плат.

Войникът се взираше в него.

— Всичко наред ли е, капитане? Сложихте два куршума, но не и барут.

— Ето ти една загадка — отвърна Таниел със самоувереност, съдържаща се предимно в гласа му. — Що за човек скача отвъд насипа, за да пресрещне двама Пазители сам-самичък, и освен това не сипва барут в оръжието си?

Той облиза барутния прах от пръстите си, за да поддържа транса, и се прицели. Първите вражески редици все още се намираха на около двеста крачки от тях. Извън обхвата на мускетите. Стрелците с пушки щяха да открият огън всеки момент.

Таниел си избра двама офицери, намиращи се дълбоко сред редиците на настъпващите, и стреля. Пое контрол над двата куршума едновременно.

Порази единия офицер в гърдите. Онзи се вкопчи в раната си и рухна от седлото, при което телохранителят му едва не обезумя от паника. Таниел трепна. Другият куршум бе пропуснал целта си. Как бе възможно подобно нещо? Нима малата беше притъпила уменията му?

— Крезимир да ме тръшне — каза войникът. — Вие сте Таниел Двустрелни. Ей — той потупа другаря си по рамото. — Това е Таниел Двустрелни.

— Аха — отвърна другият. — А аз съм генерал.

— Преди малко беше отпред пред барикадата. Свали четирима Пазители собственоръчно.

— Да бе.

— Видях го със собствените си очи.

— Ама разбира се.

Таниел се съсредоточи върху кезианските редици. Ропотът на техните барабани се забиваше право в мозъка му. За момент той отвори третото си око и се загледа в пъстрите багри, покрили земята. Над цялото бойно поле се разливаше магия.

— Готов ли си да умреш заедно с нас, Двустрелни? — попита го вторият войник, изтръгвайки го от вглъбението му. Тонът не

съдържаше заплаха. Просто въпрос.

— Не, нямам такова намерение.

— Всеки ден отстъпваме. Понякога по два пъти. Всеки път онези проклетници тръгват в атака ей така. И всеки път губим по триста наши, ако не и повече.

Таниел не можеше да повярва.

— Всеки път?

Войникът кимна бавно.

— Отстъпваме… — Таниел се извърна назад. Оръдията вече бяха отместени зад следващата ивица окопи и барикади от пръст. — Проклети малоумни глупаци. Трябва да удържим позициите си. Не можем да оставим врага да ни изтласква така. Ние на практика му позволяваме да източва силите ни.

— Не знам дали източва сили, обаче се пролива много кръв. Не можем да удържим. Опитахме. Нищо не може да спре онези Черни Пазители. Колкото и от тях да убием, никога не се свършват.

— Звучиш изненадващо спокоен — каза Таниел.

— Има някакво спокойствие в това, предполагам. Да знаеш, че ще умреш. Ей онзи хлапак от другата ти страна…

Таниел се извърна. Момчето изглеждаше съвсем младо, още юноша с недокосван от бръснач мъх по лицето. От треперенето на ръцете му дулото на мускета се люлееше.

— … той не мисли като мен.

— Всички понякога ни хващат нервите — отвърна Таниел и погледна към противника. Около сто и петдесет метра. Барутният маг презареди оръжието си, повдигна го и стреля.

— С вас се съмнявам да е така — обади се първият войник. — Чувал съм, че първият, когото сте застреляли, бил Привилегирован. Уцелили сте го право в окото.

— Наистина беше така. Но пък мен ме е учил самият фелдмаршал Тамас. — Таниел замълча за момент. — Учат ви да стреляте по мишени — обърна се той към младия войник до себе си. — Съвсем различно е, когато осъзнаеш, че насреща ти стои друг човек, който на свой ред се прицелва към теб. Аз се намирах на две мили от магьосника. Предимството на изненадата беше на моя страна. А ти, момчето ми, си поеми дълбоко дъх и дръпни спусъка. Стреляй право и точно, защото може и да не получиш възможност за друг изстрел.

Момчето ми. Разликата във възрастта им надали надхвърляше пет години.

Докато говореше, Таниел постави пореден куршум в оръжието си, прицели се и стреля. Рухна още един офицер.

Младежът гледаше към Таниел. Ръцете му не бяха спрели да

треперят.

— Не мисля, че съветът ви помогна — обади се първият войник.

— Тихо вие там! — провикна се майор Доравир. Тя държеше сабята си високо над главата, а в другата ръка стискаше пистолет. — Прицели се!

Кезианските войници вече навлизаха в обсега на мускетите. Наброяваха хиляди, безкрайни редици. Сега Таниел разбра защо се налагаше да отстъпват. Той си спомни, че в планинските сражения на няколко пъти едва не изгубиха крепостта. А там врагът трябваше да настъпва срещу каменен бастион през проход, широк стотина крачки. Тук, на откритото, укрепленията от пръст не можеха да спрат настъплението на врага.

— Огън!

Настъпващите в челото на врага и мнозина от втората редица рухнаха под залпа. Адранските войници започнаха да презареждат.

Преди защитниците да са успели да дадат втори залп, кезианските редици спряха. Пехотинците от предните линии приклекнаха и се прицелиха, запращайки собствен залп.

Таниел веднага залегна и дръпна младия войник със себе си. Заслуша се в залпа и в последвалия звук от рикошираното на мускетните сачми от пръстта. Юношата понечи да се изправи. Таниел го задържа.

— Ще стрелят последователно — обясни той. — Онези зад тях също ще изпразнят оръжията си, и чак след това ще се хвърлят на нож. Сега ще чуеш.

Вторият залп действително не закъсня. Таниел преброи до три, преди да пусне момчето и да се изправи, готов за стрелба.

Кезианските редици тичаха насреща им с рев, свели щикове.

— Стреляй по своя преценка! — нареди някой от офицерите.

Таниел вдиша дълбоко барутния дим. Главата му веднага забуча, пулсът му се ускори. Ръцете му вече не трепереха заради липсата на мала. Тялото му вкусваше нещо много по-добро. Той насипа малко барут върху опакото на дланта си и смръкна.

Врагът достигна подножието на насипите и започна да се катери. Таниел се надигна колкото да може да стреля по тях, когато забеляза една Привилегирована на около на стотина крачки, която енергично движеше ръце, насочвайки магия. Таниел се премери и дръпна спусъка.

Жената рухна сред пръски кръв, вкопчена в гърлото си.

Кезианските войници изникваха от върха на укрепленията като същински потоп. Таниел заби щика си в нечий стомах, строши черепа на друг пехотинец с приклада, след което скочи

отгоре на върха, като замахваше и мушкаше, за да им попречи да се прехвърлят отвъд него.

Сигналът за отстъпление достигна до него съвсем глухо.

— Почакайте! — изкрещя Таниел, докато с приклада си събаряше един гренадир от насипа. — Можем да удържим!

Младият войник, стоял до него, падна, пронизан от щик. Таниел скочи да му помогне, като прониза кеазианския пехотинец с лекота.

Момчето можеше да умре от подобна рана. Острието бе потънало право между ребрата, най-вероятно разкъсало дроб. В такъв случай юношата щеше да умре, задавен от собствената си кръв.

Но Таниел не можеше да го остави. Адранските войници отстъпваха.

— Отблъснете ги, негодници проклети!

Таниел остана почти сам на върха на насипа. Момчето лежеше в краката му. Разпозналият го войник лежеше в равнината отзад, вперил невиждащи очи в небето. Майор Доравир не се виждаше.

Таниел се пресегна към кезианската пехота и откри барута им. Една мисъл беше достатъчна, за да го подпали. Използва съзнанието си, за да извие силата на взрива встрани от себе си и насипите. Звукът изкънтя в ушите му, запращайки го на колене. Целият барут в радиус от десетина крачки избухна.

Серист дим изпълни въздуха и овъглени тела застлаха насипите. Ранените стенеха и молеха за милост. Войниците отвъд насипа бяха спрели да се сражават и се взираха в него. Барутният маг направи крачка към тях, за да помогне в удържането на противника, когато осъзна, че не е останал нито един войник в синя униформа.

Обгръщаше го море от песъчливи униформи. Врагът беше превзел насипите.

Момчето беше още живо и кашляше кръв. Таниел метна оръжието си на рамо, хвана младия войник под мишниците и започна да го влачи към адранския лагер.

Напредваше бавно, наполовина пренасяйки момчето през стоте крачки до следващата група от насипи. Повечето от кезианците не му обръщаха внимание. На няколко пъти куршуми отскачаха в близост до него, но иначе враговете бяха прекалено заети да обезопасяват новозавладяната територия. Щяха да сринат насипите и да поемат обратно към собствения си лагер, за да избутат артилерията си напред с нови сто крачки и да се подготвят за утрешното нападение.

Изтощен, все още под остатъчното влияние на барутния

транс, Таниел достигна адранската армия.

— Погрижи се за него — обърна се той към изтичалия насреща им лекар. Жената погледна тялото и се вторачи в Таниел.

— Той е мъртъв, сър.

— Проклятие, просто се погрижи за него! Поне да не се мъчи!

— Нямам предвид, че умира, сър. Той вече е мъртъв.

Таниел се смъкна на едно коляно до момчето и допря два пръста до шията му. Нямаше пулс. Със същите два пръста той склопи очите на младия войник.

— Проклятие — каза той.

Лекарката застана на колене до него.

— Добре съм! — каза Таниел и отблъсна пръстите ѝ.

— Ръката ви, сър.

Таниел сведе поглед. Униформата му беше разкъсана, върху лявата ръка зееше разрез. Дори не го беше усетил.

— По-добре се погрижете за някой, който си заслужава, докторе — каза глас. Майор Доравир се приближаваше към тях, кафявата ѝ коса беше разрошена, а лицето ѝ чернееше от барутни обгаряния. Куртката ѝ я нямаше, по ризата ѝ личаха петна от пот и кръв.

Таниел се изправи на крака.

— Майор Доравир. Под достойнството ви е да умирате заедно с хората си, а?

Нейният шамар, нанесен с опакото на ръката, изви главата му на една страна. Таниел допря пръсти до лицето си. Шамарът беше достатъчно силен, че да накара зъбите му да изтракат.

— Направете го отново и ще ви строша ръката — каза той.

— Аз бях последната, която отстъпи — процеди Доравир.

— Не. Последният бях аз. Имахме възможност да удържим. Вместо това изгубихме територия и кой знае колко стотици от хората си.

— Аз се подчинявам на нарежданията, за разлика от вас. Бяха ви дадени достатъчно предупреждения, капитане. Този път ще се погрижа да увиснете на бесилката. — Тя се извърна рязко и се отдалечи, зовейки с виковете си военната полиция.

Таниел потърка брадичката си и забеляза, че Ка-поел го наблюдава от разстояние. Тя се отправяше към бойното поле, където кезианските войници вече бяха започнали да сриват насипите, а цивилни и от двете враждуващи страни отнасяха мъртвите и ранените.

— Къде, в името на бездната, отиваш? — провикна се Таниел.

Ка-поел посочи към бойното поле и повдигна фигурка. Проклето момиче. Тук това нямаше да свърши работа. Тук, за

разлика от Крезим Курга, имаше прекалено много врагове. И далеч недостатъчно кукли.

Таниел хвърли поглед към майор Доравир. Тя разговаряше с двама войници с отличителни знаци на раменете си. Военна полиция. Доравир посочи към Таниел.

Той реши, че моментът е подходящ да се оттегли.

Глава тринадесета

Тамас изникна от палатката си и довърши закопчаването на униформата си. Намести блестящите еполети на раменете си и се зачуди дали днес ще вали. На изток небето над планините едва започваше да избледнява, а останалата част от света все още спеше в мрак.

Тамас се взираше в леката светлина и се чудеше как ли се развиваха нещата отвъд планината. Будфил бе превзет. Кезианците несъмнено напредваха през Суркови проход. Тамас се надяваше, че неговите генерали ще успеят да организират отбраната. Той сгримасничи. След падането на Будфил битката щеше да се развие изцяло в полза на кезианците. Тамасовите войници се нуждаеха от него. Родината се нуждаеше от него. Синът му се нуждаеше от него. В името на всички тях той трябваше да успее да прекоси тези проклети планини.

Лагерът вече се разбуждаше — долитаха тихите подвиквания на сержантите, които изритваха хората си от леглата. Миризмата на дим се разнесе от огньовете с приготвящата се закуска, макар и оскъдна.

Олем седеше край палатката на Тамас. Фуражката му беше спусната ниско над очите, беше облегнал крака на един дънер, а ръцете си държеше пъхнати в джобовете. Позата му беше изкуствена. Чудатостта на Олем отстраняваше нуждата му от сън.

— Спокойно ли протече нощта? — попита Тамас, като приклекна край малкото, тлеещо огнище и разтри ръце. Толкова рано сутринта изобщо не личеше, че е лято, поне не и тук, сред хълмовете. Той разрови въглените с пръчка, която след миг захвърли вътре. Клонката гореше зле. В тукашната степ нямаше какво да се гори.

— Тук-таме мърморене, сър, и малко недоволстване. — Олем изсумтя сякаш недоволстването не представляваше нищо повече от лека досада.

Хората му бяха гладни. Тамас го знаеше и се измъчваше от това.

— Аз възстанових реда, сър — продължи Олем.

Тамас кимна. Долови нечии тихи стъпки. Олем се размърда и ръката му се подаде съвсем леко от палтото. Стискаше пистолет.

Трупа тупна право до Тамас. Той се сепна.

— Лос, сър — обяви Влора, докато приклякаше до него.

Тамас почувства леко облекчение. Месо…

— Има ли още? — попита той с надежда.

— Андрия също улови един. В момента раздава порции на

барутните магове. Този е за офицерите.

Тамас задъвка вътрешността на устата си.

— Олем, нека да го почистят и да раздадат месото на хората. По един малък, суров къс на всеки. Нека войниците си го приготвят сами. Тръгваме след два часа.

Олем се изправи и се протегна. Прибра пистолета в кобура си и се отдалечи, извиквайки няколко имена.

— Утре по пладне ще сме достигнали Юндора, сър — каза Влора. Раменете ѝ тъмнееха от кръвта на лоса. Явно се намираше в барутен транс; в противен случай млада жена с нейния ръст не би могла да пренесе цял лос на раменете си.

— Разстояние?

— Около шестнадесет мили. Минах край него по време на лова.

— И?

— Малко градче, точно както каза Гаврил.

— С крепостни стени?

— Стената е развалина. Някъде осем крачки висока. Но не бих се тревожила за това, сър. Градът изглежда изоставен.

Изоставен? Лошо. На необитаваните места нямаше нито барут, нито храна.

— Има ли нещо друго нагоре в тази посока?

— Теренът става по-стръмен. Пътят се вие по склоновете. И има много мостове, поне доколкото можах да видя. Веднъж навлезем ли в гората, на драгуните няма да им е никак лесно да ни обкръжат.

— Точно на това се надявам.

— Лошата новина е, че пътят става значително по-тесен. Ще можем да вървим само по трима или четирима души в редица.

При това положение водената от Тамас колона щеше да се разтегли на почти четири мили дължина. За една войска, преследвана от драгуни, подобна подредба не беше никак подходяща. Фелдмаршалът изруга под нос.

Загледа се в небето за момент. Не, днес нямаше да вали.

— Онзи път те излъгах — каза Тамас.

Влора се намръщи, без да откъсва очи от тлеещия огън.

— Сър?

— В Будфил ме попита дали имало някакви новини за Таниел. Тогава излъгах.

Влора понечи да заговори, но Тамас продължи, преди да е успяла да каже каквото и да е.

— Няколко дни преди да преминем през подземията, пристигна съобщение от Адопещ. Таниеловата дивачка се е събудила.

— А Таниел?

— За него не пишеше нищо. Но щом единият от тях е дошъл в съзнание, логично е другият да го последва. И не мисля, че това дивашко момиче е по-издръжливо от сина ми. Той ще… — За момент гласът му се пречупи. — Той ще се оправи.

Тамас наблюдаваше Влора с крайчеца на окото си. Стори му се, че е видял сълза на лицето ѝ.

— Как е кракът ви, сър? — попита тя.

Тамас погледна към крака си. Михали го беше излекувал. Той можеше да ходи. Можеше да язди. По дяволите, можеше и да танцува, ако поискаше. Но вътрешността на прасеца все още го наболяваше. Болката пулсираше точно на онова място, откъдето бяха извадили проклетата златна звезда от плътта му. Въпреки целителната намеса на един бог, все още имаше нещо не наред с раната.

— Добре е. Сякаш нищо не е било.

— Все още накуцвате — отбеляза Влора.

— Нима? Навик.

Влора приседна на пети.

— Чувала съм, че разкъсваната тъкан не може да се възстанови сама. Нужни са ѝ упражнения и масажи. Ако желаете…

— Не са ми притрябвали мълвите, които ще плъзнат заради това, че ми разтриваш крака — каза Тамас. Той се изкиска и си отдъхна, щом Влора също се засмя.

— Щях да кажа да накарате Олем да го стори, сър.

— Ще се оправя. — Тамас задържа погледа си още малко върху нея. Тя вдигна очи към него, после отново се загледа в огъня. Все още не можеше да го погледне в очите.

Той откри, че копнее за предишната непринуденост между двамата. При други обстоятелства Влора щеше вече да е негова снаха. Преди да замине за университета, тя единствена от войниците дръзваше да се обръща към него на малко име. Не се смущаваше да ходи с него под ръка и дори да го прегръща пред всички.

Но това беше преди да преспи с онова илеманско леке и Таниел да развали годежа.

Тамас се изправи.

— Искам двамата с Андрия да продължите да ловувате. Трябва ни колкото се може повече месо.

— Рано или късно барутът ни ще свърши, сър — отвърна Влора.

— Ще поискаш от оръжейника на Седма бригада.

— Говорех за барута на хората ни.

Тамас забарабани с пръсти по колана си. Армия на поход без каквито и да било запаси. Всичко щеше да им свърши — и то по-скоро рано, отколкото късно. Единственото им предимство се състоеше в бързината. А ето че нуждата от събиране на храна и изтощението, предизвикано от глада, заплашваха да ги лишат от него.

— Ще се погрижа маговете да получават всичко необходимо — рече той. Всеки от барутните му магове струваше повече от дузина войници.

Влора кимна.

— Ще говоря с квартирмайстора. — Тя се надигна и с бързи крачки се отправи към лагера.

Тамас я изпроводи с поглед. В този момент той се чувстваше стар. Съжаляваше за толкова много неща…

През следващите няколко минути глъчката се усили, защото и последните спящи се надигнаха. Отекналото ликуване подсказваше, че Олем е започнал да раздава месото. Не беше много, ала дори и един неголям и тънък къс месо беше повече от нищо.

Тамас разпусна и стегна палатката си. Точно навиваше постелката си, когато Олем се завърна, понесъл нещо, увито в кърваво платнище.

— Аз щях да се погрижа за това, сър.

Фелдмаршалът погледна към кървавото платнище и почувства как устата му се пълни със слюнка.

— Ти се занимаваше с по-важни неща. Аз също някога съм бил войник, Олем. Известно ми е как се раздига лагер.

— Щом настоявате, сър. — Олем приклекна край огъня и извади приготвената заострена пръчка. Подир това разгъна кървавото платнище, за да разкрие къс месо.

Тамас се изправи и погледна на юг. Някъде в тази посока кезианската кавалерия приключваше с раздигането на лагера си. Навярно се надяваха да успеят да настигнат адранските бригади, преди последните да са успели да навлязат сред условната безопасност на гората.

Тамас по-скоро чу, отколкото видя галопиращия през лагера кон. Няколко мига по-късно от задържащия се все още утринен мрак изникна Гаврил, възседнал треперещ от изтощение кавалерийски кон.

Тамас улови животното за оглавника, докато Гаврил скачаше от седлото. По хълбоците на коня блестеше пяна, погледът му беше обезумял. Планинецът беше яздил здраво.

— Шестнадесет хиляди — каза Гаврил. — Над десет хиляди драгуни и повече от пет хиляди кирасири. Три пълни

кавалерийски бригади.

Велики Крезимир. Как хората на Тамас щяха да надвият толкова голяма кавалерия?

— На какво разстояние са?

— Ще успеем да достигнем гората преди тях, ако тръгнем веднага. Но още не съм говорил с хората си, пратени на север.

— Влора преди малко се върна от север. Намираме се на шестнадесет мили от Юндора.

Гаврил прие подадената му от Олем манерка и отпи една глътка, а с остатъка обля главата си. Тялото му изпусна пара.

— Няма да ни остане време да плячкосваме града.

— Влора каза, че мястото е изоставено. Ще изпратя неколцина мъже да огледат, но вероятно направо ще го подминем.

— Изоставено, казваш? — Гаврил почеса обраслата си челюст. — Бихме могли да се укрепим вътре.

Тамас отново отправи тревожен поглед на юг. Нямаше как да види кезианската кавалерия, но му се струваше, че усеща близостта ѝ.

— Може би.

Олем му подаде плоска калаена чиния с димящо парче месо.

— Загоряло в краищата и сурово в средата, обаче пак е вкусно — с широка усмивка каза телохранителят.

Тамас чу как стомахът му изкъркори. Месото върху чинията трябваше да е почти един килограм.

— Вие с Гаврил яжте — каза Тамас. — Не съм гладен.

Олем повдигна вежда.

— Чак оттука чувам как стомахът ви ръмжи, сър. Трябва да пазите силите си.

— Наистина, добре съм.

Гаврил посегна към месото с голи ръце.

— Както искаш — рече той и разкъса печеното на две. Едната половина върна обратно в чинията, а другата започна да тъпче в устата си. Измежду хапките се провикна към друг, току-що пристигнал конник.

— Сър — каза Олем, докато Гаврил се отдалечаваше, — трябва да се храните.

— Вдигай хората на крак — каза Тамас. В него се надигна внезапно усещане за неотложност едновременно с надигналия се порив на вятъра, който едва не бе отвял шапката му. — Искам предната колона да е напуснала лагера до двадесет минути. — Продължи да гледа на юг, докато Олем не се отдалечи.

Шестнадесет хиляди вражески кавалеристи. Те щяха да смажат неговите две пехотни бригади. Хората му щяха да умрат

гладни, изтощени и на чужда земя, докато врагът опожаряваше домовете им.

Той не можеше да допусне подобно нещо.

Той *нямаше* да допусне подобно нещо.

Тамас закрачи към най-близките палатки.

— Роти — провикна се фелдмаршалът. — Пригответе се за тръгване.

Сержант Олдрич и неговият взвод стрелци се бяха настанили в една огромна изоставена постройка на южния бряг на река Адра, недалеч от Гостанския фар. Сградата, някога служила за казарма, беше изоставена и празна, с изключение на едно особено, подивяло куче. Предният вход стоеше закован и преграден с вериги, но една от многобройните странични врати беше оставена отключена.

Именно през нея влезе Адамат, прекоси два опустели плаца и достигна малката столова, където Олдрич и войниците му наблюдаваха как четирите най-малки деца на Адамат разиграват пиеса.

Адамат се спря тихо на прага и не можа да сдържи усмивката си при вида на Астрит, която разсеяно играеше с тъмните си къдрици, докато се опитваше да си спомни репликите на пленената във висока кула принцеса. Ролята на злия неин похитител се изпълняваше от единия от близнаците — обвилите го стари чаршафи явно трябваше да представляват одеждата на Привилегирован.

— Тате! — извика зърналата го Астрит.

Инспекторът се оказа връхлетян от децата, които го обсипаха с прегръдки и целувки. Той се постара да целуне всяко едно от тях, като ги назоваваше по име — с изключение на близнаците. Така и не бе свикнал да ги различава и нямаше намерение да си признава.

Едва подир няколко минути боричкане на пода Адамат успя да се освободи. Той подкани малчуганите да подновят пиесата и се присъедини към сержант Олдрич на масата в ъгъла.

— Кафе? — предложи сержантът, докато разсеяно дъвчеше парче тютюн, закътано в бузата му.

— Бих предпочел чай, ако имате.

Олдрич повика един от хората си и му заръча да донесе чай. След това навъсено погледна Адамат.

— Изглеждате ужасно. Пипнаха ви, нали?

— Да. — Инспекторът установи, че наблюдава децата си. Те бяха прекрасни деца. Наистина бяха. Самата мисъл, че нещо

можеше да ги сполети, караше кръвта му да кипне и затова той се насили да отмести поглед. — Но успях да се измъкна невредим. И освен това намерих леговището на Ветас.

— Не мислех, че ще успеете. — Олдрич повдигна чашата си с кафе в израз на почит. — Смятах, че подир онова, което спретнахте на хората му в Офендейл, негодникът ще се е изпарил.

Адамат изсумтя.

— Той не се бои от мен. Не мисля, че се бои от каквото и да било. Някога виждали ли сте парна машина? Днес с тях задвижват станове, чукове, печатни преси… — Адамат си припомни собствения си провал с печатницата, но успя да избута тази мисъл настрана.

— Аха — потвърди Олдрич. — Вече оборудват и кораби с тях.

— Именно. Е, Ветас е същият като тези машини. Не спира. Не мисли и не чувства. Каквато работа му възложиш, ще я свърши.

Олдрич сръбна от кафето си.

— Почти да ти стане жал за него.

— Не — каза Адамат. — Аз все още възнамерявам да му изтръгна сърцето с голи ръце.

— А аз се надявам, че ще имате тази възможност. Ще се заемаме ли с него?

— С колко хора разполагате? — попита Адамат, макар отлично да знаеше отговора.

— Петнадесет — отвърна Олдрич. — Двама да пазят децата…

— Петима.

— Петима да пазят децата, значи десет души. С нас двамата — дванадесет.

— Не стигат.

— С колко души разполага Ветас, че един взвод от най-добрите войници на фелдмаршала да не стига?

— Най-малко шестдесет главорези, сред които и Привилегирован.

Олдрич подсвирна.

— Ах. Не мисля, че можем да направим нещо по този въпрос.

— Да му се не види. Благодаря — добави Адамат, тъй като пред него бе поставена чаша с чай. Инспекторът пусна две бучки захар и започна да го разбърква, за да изстине по-бързо. — Четохте ли вече сутрешния вестник?

— Не съм. Искате ли го? Ехей, някой да донесе на детектива вестник!

Адамат мислено изруга. Той се надяваше да чуе, че Олдрич още не е видял заглавията. Нямаше никакво намерение да насочва вниманието му към тях. Е, какво да се прави.

— Спомняте ли си един Привилегирован на име Борбадор? — попита инспекторът с надеждата да смени темата.

Олдрич отговори утвърдително. При това изражението на лицето му, обичайно приветливо, неочаквано стана по-предпазливо.

— Струва ми се, че той може да ни помогне. Борбадор беше сред най-добрите магьосници от кабалата. Сам е отблъсквал атаките на кезианските магьосници при Рамензид. Зная, че Тамас го е оставил жив и го държи някъде в града. Ако успеем…

— Не — прекъсна го Олдрич.

— Какво не?

— Привилегированият Борбадор е омагьосан от повеля да убие фелдмаршала.

— Това ми е известно. Самият аз го съобщих на Тамас.

— Какво не ви е ясно тогава? Освобождаването на магьосника би изложило Тамас на опасност. Няма да го направя.

Адамат отпусна глава в ръцете си. Чувстваше, че напоследък го прави все по-често.

— Това е единственият ни шанс да отстраним Привилегирования на лорд Ветас.

— Можете да се обърнете към Таниел Двустрелни — каза Олдрич. — Той убива Привилегировани за развлечение. Пък и се носят слухове, че е в града.

— Във вестника пишеше, че тази сутрин е заминал за фронта. — Адамат осъзна грешката си още докато думите излизаха от устата му.

— Значи все пак сте чели вестника? — С ботуша си Олдрич придърпа плювалник изпод масата и се приведе над него. — Имаше ли нещо, което искахте да видя?

— Сър — провикна се един от войниците откъм прага. Беше съвсем млад, може би само с година или две по-голям от Адаматовия син Йосип. — Сър, трябва да видите това! — Той притича до Олдрич и хвърли в скута му вестник.

Сержантът го повдигна. Заглавието на първа страница гласеше: *Будфил плячкосан, фелдмаршал Тамас мъртъв.* Последваха няколко минути мълчание, през които Олдрич четеше статията. През цялото време младият войник остана да изчаква край масата. След като приключи, Олдрич сгъна вестника и го подаде обратно на войника.

— Нямаше ли да ми кажете?

Адамат се почувства като дете, заловено да тършува из килера.

— Щях. След като измислех начин да ви убедя да останете да ми помогнете. — Адамат преглътна мъчително. Ето че му

предстоеше да изгуби и последната помощ, с която разполагаше, за да си върне Фая. Щом Олдрич отведеше хората си, Адамат щеше да остане сам с осем деца — а съпругата и синът му все още щяха да са в ръцете на врага.

— Няма какво да ме убеждавате — каза Олдрич. — Аз следвам заповед. Тамас е мой началник и стар приятел. Той ми възложи да изпълня тази задача, без значение дали самият той доживее до края на войната.

— И вие ще го сторите?

— Да.

Адамат не се стърпя да не въздъхне от облекчение. Едва сега осъзна, че по челото му е избила пот и побърза да я попие с носната си кърпичка.

— Благодаря ви. — Инспекторът замълча. — Понасяте новината изненадващо спокойно.

— На вестниците заглавия им дай — обясни Олдрич и посочи към вестника. — Той всъщност е „смятан за мъртъв“. Останал е в тила на врага заедно със Седма и Девета бригада и оттогава не е забелязван. Тези две бригади се състоят от най-коравите мъже в адранската армия. Докато не видя трупа, ще зная, че Тамас е някъде в Кез и пердаши врага.

— Да разбирам, че по никакъв начин не мога да ви убедя да освободите Привилегирования Борбадор?

— Съжалявам. Ще трябва да измислите нещо друго. И по-добре мислете бързо, защото ако вражеската армия достигне Адопещ, няма да можете да разчитате на помощта ми.

Адамат се изправи.

— Ще измисля нещо.

— И друго — каза Олдрич. — След като Тамас е смятан за мъртъв, бюрократите няма да проявяват същата склонност да ви отпускат пари. А на нас при всички положения ще ни трябват средства — я за припаси, я за подкупи. Така че ако имате някоя и друга скътана крана…

— Ще видя какво мога да направя — отвърна Адамат. Той неохотно се сбогува с децата тръгна към вратата. Сержантът го последва в коридора.

— Исках да ви кажа още нещо — каза Олдрич със снижен до шепот глас. Погледна към столовата. — За да ви успокоя поне малко. Не искам да се тревожите за децата си. Момчетата истински се привързаха към тях. Ако някой ни намери и дойде да търси децата, хората ми здравата ще го подредят, без да пестят усилия.

Адамат се опита да възпре изникналите в краищата на очите му сълзи.

— Благодаря ви — успя да промълви той. — Това наистина… наистина означава много за мен. Благодаря ви.

Адамат се прибра в убежището си към един през нощта. Уморено изкачи стълбището към етажа над хазяйката, като се вслушваше в проскърцването на старите дървени стъпала под краката си. Наистина ли бяха минали пет дни, откакто се беше намирал тук за последно? Беше нощувал на пейка в парка, в приют за бедни и на стол в едно заведение през дните, след като се бе срещнал със Съдържателя. Същевременно планираше следващия си ход относно лорд Ветас.

Страшно му се искаше да се изкъпе.

Сусмит седеше на дивана, до притворен фенер. Боксьорът вдигна поглед от пасианса пред него, сбърчил чело.

— Здравата се притесних — оповести той.

С въздишка Адамат затвори вратата. Надяваше се, че ще може да се наспи, преди да се занимава със Сусмит. Чувстваше се отвратително. Тялото го болеше, за изминалите десет дни не беше спал като хората нито веднъж и освен това беше гладен. Досега се беше чувствал така само веднъж или два пъти в живота си, във времето, когато Мануч дойде на власт — хората бяха неспокойни и полицейските служители работеха по осемнадесет часа на ден.

Никога не си беше помислял, че отново ще се почувства така. Мислеше, че е оставил това зад гърба си.

— Съжалявам — рече той.

Сусмит отново се върна към пасианса си. Премести една карта върху друга, а нови две махна от масата и ги остави на дивана до себе си.

— Изглеждаш ужасно — продължи боксьорът.

— Така се и чувствам.

— Къде си бил? — попита Сусмит. Свитите му очи оглеждаха лицето на Адамат.

— Съдържателя ме пипна. — Адамат докуца до едно кресло край канапето и се стовари в него. — Неговите хора ме обработваха цяла нощ, преди да ме отведат при него. Оказа се, че цялата работа била някаква проклета грешка. Изхвърлиха ме навън с едно голо извинение.

— Видял си Съдържателя?

Тревога ли беше това в гласа на Сусмит?

— По-скоро бях при него. Стоях в една стая с него. Той беше зад параван. Някаква плетачка ни служеше за посредник сякаш той самият е ням. — Адамат се навъси. Може би Съдържателя

наистина беше ням. Може би жената не беше просто мярка за сигурност, а негова преводачка. — Имаме ли някаква храна?

Сусмит посочи с палец една захлупена чиния край дивана. Под похлупака се криеше сандвич. Месото и сиреното се бяха постоплили, но на Адамат му се сториха най-вкусното нещо, което някога беше опитвал. Със сандвич в ръка инспекторът се отпусна обратно в креслото.

Докато приключваше с яденето си, Адамат почувства как малка част от силата му се връща.

— Изглежда, той преследва същата цел като мен — каза той между последните си хапки. — Лорд Ветас му създавал неприятности. Хората на Съдържателя ме прибраха само защото се оказа, че сме следили една и съща жена. — Адамат облиза пръстите си. — След като Съдържателя разбра, че интересите ни съвпадат, той реши да се оттегли и да ме остави да свърша работата сам. Което е срамота, защото се нуждая от помощта му! — Адамат изрече последните думи с повишен глас. Грабна чинията, приютявала сандвича, и я запрати през стаята. Тя издрънча в един ъгъл.

Сусмит се облегна на дивана, пасиансът му беше забравен, и се загледа в Адамат.

— Никога през живота си не съм искал да убия човек толкова силно, колкото лорд Ветас — прошепна Адамат. — Знам къде е. Намерих леговището му. Отваря ми се възможност и с помощта на Съдържателя може и да успея. А онзи просто ме изхвърля на улицата. — Инспекторът пое разтреперано дъх. — Предстои ми да направя нещо много глупаво, Сусмит, и би било най-добре да не те свързват с мен. От този момент считай отношенията ни за приключени.

Сусмит повдигна вежди.

— Аз сам ще реша това.

— Имам намерение да изнудвам Съдържателя.

Боксьорът започна да събира картите в едната си ръка. Само след секунди беше приключил и се изправи на крака.

— Като никога — каза Сусмит — съм съгласен с теб.

Адамат затвори очи. Не винеше Сусмит, разбира се. Въпреки това обаче бе таил скрита надежда, че боксьорът отново ще откаже да си тръгне. Че ще остане до Адамат и ще му помогне да доведат нещата до край.

Сусмит взе сакото си от закачалката край вратата.

— Съжалявам, друже — рече той. — Знаеш, че бих умрял за теб, но Съдържателя не би се задоволил само с мене.

Разбира се. Сусмит трябваше да мисли за семейството на брат си.

Двамата стиснаха ръце. Тежките стъпки на Сусмит се спуснаха по стълбището и заглъхнаха отвъд входната врата.

Адамат се отпусна в креслото и сведе глава.

Сусмит беше едър и силен, и в битка струваше колкото петима, ала освен това беше и негов приятел. А Адамат не можеше да си позволи да има приятели. Не и с оглед на онова, което му предстоеше да направи.

Инспекторът се вдигна мъчно на крака, колкото да намери леглото си, а после се отпусна в него, без да си прави труда да сваля дрехите си.

Глава четиринадесета

Таниел разтърка очи и се опита да си спомни какво е да спиш. Пет пъти в рамките на три дни се сблъскваше с противника на боевата линия. Пет пъти отстъпваше последен от насипите, когато натискът на врага станеше неудържим. Пет пъти му се налагаше да крачи назад сред телата на мъртви и ранени, вбесен, че за пореден път оставяха предните си редици да паднат под кезианската атака.

Колко още можеха да отстъпват, преди армията да се превърне в нищо повече от мъртви и ранени?

Спря се, за да погледне на юг. С всеки изминал ден разстоянието между тях и Будфил нарастваше. Предната линия — или по-точно онова, което беше представлявало предната линия допреди половин час — се намираше на четвърт миля от тях, все още обгърната в барутен дим. Кезианските войници вече сриваха насипите и отнасяха мъртвите си.

Приключилият току-що сблъсък бе протекъл особено неблагоприятно за силите на Адро. Неопитните пехотинци от Седемнадесета бригада побягнаха преждевременно, много преди сигнала за отстъпление. Таниел се почуди дали е останал и едничък човек, останал невредим след тази бъркотия. Стенанията на ранените, долитащи откъм походните лазарети, караха кожата му да настръхва.

Той завари Ка-поел да седи до огнището край палатката им. Втренчена в жаравата, девойката разсеяно чоплеше ноктите си с върха на една от дългите си игли. Над пламъците кипеше котле с вода. Тя погледна към Таниел за момент и отново се загледа в пламъците.

Барутният маг се тръшна на земята до нея. Цялото тяло го болеше. Покриваха го безчет синини и рани. Един особено костелив Пазител едва не му видя сметката — пресният разрез отстрани на корема му свидетелстваше за сблъсъка.

Ка-поел се изправи безшумно, премести се зад него и започна да свлича куртката му. На Таниел не му харесваше тя да го съблича — е, *харесваше* му, но вече и сам дочуваше някои от офицерите да мърморят за неблагопристойността на техните отношения. Само че тази вечер се чувстваше прекалено изтощен, за да се възпротиви. Тя разкопча ризата му и започна да почиства шията и гърдите му с потопена в гореща вода кърпа.

Таниел се отпусна на хълбок, за да я остави да зашие раната върху стомаха му. Макар и стиснал зъби, той потрепваше при всеки бод.

— Пола — заговори той, докато лежеше, — спомняш ли си нещо за намерението на Тамас да открие школа за барутни магове в Адопещ?

Тя почука леко с два пръста по ръката му. *Да.*

— Струва ми се, че Сабон отговаряше за училището. Интересно дали той е все още в столицата? Не бих отказал помощта му. — Таниел се умисли. Отново виждаше пред себе си усмивката на Сабон, блеснала на фона на смугла кожа. Сабон беше единственият човек, в чиято дума Тамас се вслушваше. Той беше научил Таниел да стреля. Добър войник и добър човек. — По дяволите, трябваше да попитам Рикар. Дори и ако Сабон е с Тамас, в Адопещ все трябва да е останал някой друг барутен маг. Имаме нужда от тях на фронта.

Ка-поел приключи със зашиването и Таниел се изправи на крака. Ризата му чернееше, вкоравена от засъхналата кръв. Миришеше на кланица. Той я остави на земята. Ка-поел щеше да намери някой, който да му я изпере. Таниел измъкна резервната си риза и я нахлузи.

Палатката му се намираше в близост до един от склоновете, които обгръщаха Суркови проход. Това означаваше, че му се налага да спи върху наклон, но също така му позволяваше да вижда голяма част от долината. В момента гледаше към лагера на *Крилете на Адом*. Наемниците се намираха по-близо до фронта от адранците, в източния край на долината, досами реката.

Според докладите наемниците удържаха позициите си всеки ден, но бяха принудени да отстъпват заедно с редовните адрански войски, за да не бъдат обкръжени от врага.

Ако Тамас беше тук, щеше да побеснее — хора, които се сражаваха срещу заплащане, да се представят по-добре от редовната адранска войска.

Двама от наемническите бригадни генерали бяха напуснали лагера си и вървяха към огромната синьо-бяла щабна палатка в задната част на адранската армия. Неколцина други офицери също напредваха в тази посока. Явно предстоеше съвещание. Ако Тамас беше тук, Таниел също щеше да присъства.

Но в негово отсъствие много неща се бяха променили.

Недалеч от щабната палатка се намираше столовата. В повечето армии за приготвянето на храната отговаряха избрани сред войниците готвачи, делени по роти или взводове. Тук, на фронта за прехраната се грижеше един-единствен готвач или поне така твърдяха слуховете.

Михали.

Неговото едро, шишкаво тяло веднага се забелязваше сред огньовете — той не спираше да обхожда помощничките си и да

дава напътствия. Таниел се навъси. Кой беше този мъж, който се представяше за бог? Таниел бе виждал лицето на бог — Крезимир — и го беше прострелял в окото. Виж, Крезимир приличаше на бог. За разлика от Михали.

Таниел взе куртката си и заслиза към щабната палатка.

Войниците сякаш го наблюдаваха навсякъде, където идеше. Някои от тях повдигаха почтително фуражки. Някои отдаваха чест. Някои просто се взираха в него, докато ги подминаваше. При всички случаи на Таниел не му се нравеше това внимание. Нима за тях той представляваше някаква атракция? През всички тези изминали години се бе чувствал като у дома си във войската, ала сега, в отсъствието на Тамас и барутните магове, се чувстваше изолиран и чужд.

Как ли изглеждаше в техните очи? Миришеше като задната уличка на касапница и вероятно не изглеждаше по-добре. Покриваха го плитки и не толкова плитки рани, тъмните му коси бяха опърлени от барутна експлозия от вчера, а лицето му тъмнееше от мръсотия и синини.

Той самият се чудеше какво е. В пет ожесточени, кървави сражения се бе отървал без сериозни наранявания. За изминалите два дни го бяха ожулили седем куршума. И поне шест пъти се отърва на косъм от вражи щик. Възможно ли беше да е просто толкова бърз? Или ставаше дума за нещо друго?

Подобен късмет просто не се проявяваше. Беше необичайно. Така ли беше било и във Фатраста? Не, никога не беше участвал в толкова ожесточен сблъсък. Таниел си спомни как откъсва ребро на Пазителя в Адопещ и се зачуди дали имаше някаква връзка между тогавашния му късмет и новопридобитата му сила.

Вече се намираше пред щабната палатка. Без да обърне внимание на постовия, започнал да протестира, Таниел прекрачи отвъд платнището.

Завари палатката препълнена. Вътре стояха близо двадесетима офицери — всички наемнически генерали и адранските висши офицери. Ехтяха разпалени гласове, размахваха се юмруци. Таниел се вмъкна по-навътре, опитвайки се да улови нишката на разговора.

Забелязал познато лице сред тълпата, той се насочи към него.

Полковник Етан беше с десет години по-възрастен от него. Беше висок мъж, с широки плещи и кестенява, късо подстригана коса над плоско, грозно лице. Не че някой би дръзнал да му каже, че е грозен. Гренадирите от Дванадесета бригада бяха най-едрите и най-силни бойци в адранската армия и ако някой кажеше и една дума против полковника им, щеше да му се наложи да се изправи пред всички две хиляди от тях.

— Какво става? — прошепна Таниел.

Полковникът му хвърли бърз поглед.

— Говорят за… — Етан се загледа в него. — Таниел? Ямите да ме глътнат, чух, че си се върнал при нас, обаче не вярвах. Къде беше?

— По-късно ще ти разправям — отвърна Таниел. — За какво спорят?

Приветствената усмивка на Етан посърна.

— Пристигнал вестоносец от Кез. Настоявали да се предадем.

— Е, и? — изсумтя Таниел. — Няма какво да се спори. Няма да се предадем.

— И аз мисля така, но някои от горните не са на това мнение. Нещо ги е уплашило.

— Естествено, че са уплашени. Та те отстъпват от всяка битка! Ако удържим едно-едничко настъпление, ще смажем тези кезиански негодници.

— Не става дума за това — отвърна Етан. — Кезианците твърдят, че разполагат с Крезимир на тяхна страна. И то не просто в преносен, а и в буквален смисъл. Бил се намирал в лагера им.

Таниел почувства как цялото му тяло изстина. И изруга.

— Добре ли си? Не изглеждаш добре.

— Крезимир няма как да е в лагера им. Аз самият го убих.

Сега Етан го наблюдаваше особено внимателно.

— Ти… си го убил? Чух някакви невероятни слухове за битка на върха на планината, преди тя да падне, но ти…

— Да — каза Таниел. — Прострелях го в окото и в сърцето. Видях как рухва сред собствената си божествена кръв.

— Генерал Кет! — развика се Етан. — Генерал Кет! — Той сграбчи Таниел над лакътя и започна да си проправя път сред събраните офицери. Всички се заблъскаха да му направят място — никой не можеше да устои на натиска на огромния гренадир.

— Недей, Етан… — възпротиви се Таниел.

Етан го изведе в средата на помещението, където двадесетина навъсени лица нетърпеливо се взираха в тях.

— Разкажи им каквото каза на мен — обърна се Етан към Таниел.

В този момент барутният маг имаше още по-големи основания да се срамува от окървавените, разпрани дрехи и немитото си лице. Стаята като че ли леко се въртеше, а въздухът беше топъл и задушен.

Таниел прочисти гърло.

— Крезимир е мъртъв. Аз го убих.

Последвалата какофония от гласове, долитащи от всички

страни, се вряза болезнено в главата му по-силно от мускетен залп. Таниел се огледа в търсене на някой, който да го подкрепи. Сред множеството зърна генерал Кет, но тя определено не попадаше сред съюзниците му. Къде ли беше генерал Хиланска?

— Оставете го да продължи! — изкрещя женски глас. Той принадлежеше на бригаден генерал Абракс от *Крилете на Адом*. Беше десет години по-млада от бащата на Таниел, с два пъти по-строго лице и късоподстригана до ушите коса. Униформата ѝ беше бяла с червено и златно по кантовете.

Генерал Кет се възползва от настъпилата тишина, за да отправи насмешлива усмивка към Таниел.

— Невъзможно е да се убие бог.

— Аз го сторих — възрази Таниел. — С очите си видях как умира. Застрелях го с два омагьосани куршума. Видях как попаднаха в целта. Видях как той рухва. Бях в планината, когато тя започна да се срива.

— Нима? — настоя Кет. — Тогава как успяхте да слезете?

Таниел понечи да отвърне, но замълча. Как наистина беше слязъл? За последно помнеше как прегръща зашеметената Капоел в опит да я предпази от срутващите се отломки.

— Така си и мислех — продължи генерал Кет. — Барутът ви е размътил мозъка.

— Той е герой, генерале! — възрази полковник Етан.

— Дори героите понякога си губят ума! Полиция! Изведете го! Един капитан няма място на това съвещание.

Някой изблъска Таниел настрана и той чу нечий глас да казва:

— Крезимир бил при тях? Що за глупости?

— Аз го видях.

Всичко притихна. Таниел познаваше този глас. Генерал Хиланска.

Хиланска седеше, докато всички останали бяха прави. Носеше парадната си униформа, обкичена с десетки медали, с прясно колосана яка. Празният ляв ръкав стоеше прикрепен към гърдите. Генералът изглеждаше изтощен. Едрото му тяло беше провиснало от ръба на стола, лицето му беше изопнато от умора.

Боботещият, равномерен глас на Хиланска продължи:

— Всички вие го видяхте! На сутрешните преговори. Той беше там, проклети глупаци, а вие не му обърнахте внимание. Беше мъжът отзад, който мълчеше. Носеше златна маска, с отвор само за едното око. Ако някой от вас си беше направил труда да слуша, Привилегированите от *Крилете на Адом* казаха, че той направо смърдял на магия — магия, по-силна от всичко, което някога са виждали.

— Бил е обикновен Привилегирован — каза Кет. — А не бог.

Хиланска се изправи бавно на крака.

— Наречи ме луд, Кет. Предизвиквам те. Тамас вярваше, че Крезимир се е завърнал. Вярваше, че Таниел го е уцелил. Ала куршумите не са били фатални. Все пак Крезимир е бог.

Кет наблюдаваше Хиланска много внимателно.

— И все пак Тамас отведе Седма и Девета в тила на врага, с което ги обрече.

— Той не е мъртъв — намеси се Таниел, усещайки как кипва.

Кет се обърна срещу него.

— Казва сополанкото на мъртвия ни фелдмаршал.

— Сополанко? — Причерня му. — Аз убих стотици. През изминалите два дни едва ли не със собствени сили удържам пристъпа на врага. Чувствам се сякаш съм единственият, който иска да спечели тази война, а вие ме наричате сополанко?

Кет плю в краката му.

— Мислиш, че всички заслуги са твои? Ама че самочувствие! Само защото си се пръкнал от слабините на Тамас, не означава, че си наследил и умението му, момче.

Таниел не можеше да мисли. За това ли се беше сражавал всеки ден на фронта? Обзе го гняв.

— Ще те убия, кучко малоумна!

Той вече напрягаше мускули за скок, когато нещо го удари по главата. Таниел залитна и понечи да се хвърли към нея. Нечии ръце го сграбчиха и го задърпаха настрана. Нов удар се стовари върху главата му. Макар да се мяташе и да крещеше, беше изведен от палатката.

— Таниел — чу той гласа на полковник Етан. — Таниел, успокой се, моля те!

Едва видът на насочените към лицето му пики накара Таниел да се опомни. Израженията на военните полицаи, сграбчили дръжките на тези оръжия, показваха, че ще го надупчат целия за един миг.

— Достатъчно — каза Етан и изблъска встрани една от пиките. Той успя да накара полицаите да се отдръпнат на няколко крачки.

След като яростта му бе отминала, Таниел се чувстваше слаб и измръзнал. Тялото му трепереше. Наистина ли беше наругал генерал Кет пред очите на всички висши офицери? Какво го прихващаше?

— Да не би да ти е омръзнал животът? — остро попита Етан. — Чух слухове, че през последните дни на фронта се бил появил някакъв барутен маг, който се хвърлял към враговете сякаш искал да умре. Изобщо не си бях помислял, че може да си ти. Ще

извадиш късмет, ако се отървеш само с бичуване. Да се нахвърлиш на генерал Кет! Не мога да повярвам.

Таниел присви колене до гърдите си и се опита да овладее треперенето си.

— Приключи ли?

Защо се тресеше така неудържимо? Това го плашеше много повече от сблъсъците с Пазителите. Може би тялото му още копнееше за мала? Или за барут?

— Таниел… — Етан се взираше в него. В погледа му личеше искрена тревога. — Ти ме влачи няколко крачки подире си, преди да успея да те ударя по главата. Повалял съм два пъти по-едри от теб хора с този удар, а трябваше да го направя три пъти, преди дори само да те зашеметя. Мамка му, *аз* самият съм два пъти по-едър от теб! Знам, че барутните магове са силни, но…

— Ще поема цялата вина за случилото се — отвърна Таниел. — Да се надяваме, че няма да те държат отговорен.

— Не се тревожа за себе си.

— Капитане?

Двамата повдигнаха очи. Край тях стоеше генерал Хиланска. От военните полицаи нямаше и следа.

— Полковник, бих искал да разговарям с капитана насаме, ако обичате.

Етан ги остави, а Таниел се изправи бавно на крака. Не беше сигурен, че ще успее да се задържи, но със сигурност знаеше, че насреща му стои единственият му съюзник в целия лагер.

— Сър? — Той се олюля и се спъна. Хиланска го задържа с единствената си ръка.

— Кет иска главата ти — каза генералът.

— Мога да си представя.

— Знаеш ли — продължи ветеранът, — в отсъствието на Тамас барутните магове нямат голям престиж. Някои от висшите офицери успешно са си внушили, че никога не ви е имало.

Таниел облегна глава назад и повдигна очи към смрачаващото се небе. Първите звезди вече проблясваха, а луната сияеше ярко на източния хоризонт.

— Вярвате ли, че е мъртъв?

Хиланска закрачи, с което принуди Таниел да го последва с несигурната си походка. Поне ръцете му вече трепереха по-слабо.

— Не ми се иска да вярвам — отвърна Хиланска. — Никой не иска, без значение как се държат някои. Всички обичахме баща ти. Той беше ненадминат стратег. Ала изгубихме всякаква връзка. Вече трета седмица не сме получавали никакви вести от шпионите си сред кезианската войска. Налага се да приемем фактите. Тамас най-вероятно е мъртъв.

А ако Тамас беше мъртъв, същото се отнасяше и за Влора, Сабон и всички останали магове от барутната кабала, както и за Седма и Девета бригада. Сърцето на Таниел се сви. Не се насълзи. Нямаше да пролива сълзи за Тамас. Но това, че си е отишъл завинаги…

— А Крезимир?

— Каквото и да си му причинил, е оцелял.

— А този, Михали? Богоготвачът?

Хиланска сви рамене.

— Баща ти смяташе, че той наистина е прероденият Адом.

— А вие?

— Нямам доказателства нито да потвърдя, нито да отхвърля твърдението. Гозбите му са великолепни. Смята се, че между него и Крезимир съществува някакво споразумение. Договорили са се да оставят смъртните сами да изясняват недоразуменията си — каза Хиланска и плю. — Никак не ми се нрави идеята, че служим за пешки в някаква космическа битка.

— На мен също — отвърна Таниел. Главата му започваше да се проясняват. Вече не му се виеше свят. — Какво може да ми причини Кет?

— Тя е генерал, а ти си капитан. Цяла стая офицери току-що видяха как се опитваш да я убиеш.

— Нямаше да я убия. Освен това не съм прост капитан, аз съм барутен маг.

Хиланска кимна.

— Зная. Тамас те държеше извън военната йерархия. И ако беше тук, щеше да ти се размине. Кет е добър генерал, но има ограничена визия за нещата. Тамас знаеше това. Ала без него ти си един обикновен капитан.

— По чия заповед непрекъснато отстъпваме от позициите си?

Хиланска спря и се извърна към него.

— По моя.

— Ваша? — Таниел трябваше да се сдържи да не отстъпи крачка назад.

Хиланска бащински отпусна ръка върху рамото му.

— Няма как да устоим на натиска им — обясни той. — Преди твоята поява по никакъв начин не можехме да се противопоставим на Черните Пазители. Те се врязваха в пехотата ни като вълци сред стадо. По-бързи и по-силни са от обикновените Пазители, а в близост до тях барутът отказва да се възпламени. Дори с твоята помощ не можем да удържим.

— Ами с магия? *Крилете* имат Привилегировани.

— Черните Пазители не се влияят от магията им. Което е озадачаващо. Не мога да си представя, че кезианската кабала ще

създаде нещо, което да не може да контролира.

Таниел се замисли над чутото. Умът му отново започваше да работи. Това беше добър знак. Яростта се превръщаше в далечен спомен.

— Може би тези Пазители не са били създадени от Кез.

— Какво искаш да кажеш?

— До този момент не бяхме виждали барутен маг, превърнат в Пазител. Може би е дело на Крезимир. Може би остатъкът от кезианската кабала няма право на глас по този въпрос.

— Звучи логично. — Хиланска го наблюдава известно време. — Къде нощуваш?

Таниел изви очи към планинския склон.

— В една войнишка палатка там горе.

— Ще ти намеря истинска стая. Имаш нужда от почивка. Потърси ме след час, все ще съм уредил нещо. Сега обаче трябва да убедя Кет да не те окачва на бесилката.

Таниеловият пулс най-сетне се бе успокоил. Той се чувстваше отмалял.

— Благодаря ви. Генерале?

Хиланска спря и отново се извърна към него.

— Над десетина квартирмайстори отхвърлиха молбата ми за повече барут. Всички твърдят, че запасите ни не достигат и че от щаба определят дажбите. Наистина ли има недостиг? — Таниел си спомни разговора си с Рикар Тамблар. Профсъюзният ръководител бе споменал, че поръчките за барут от фронта били необичайно високи.

— Ситуацията не е чак толкова лоша — тихо отвърна Хиланска. — Ще се погрижа да получиш необходимото. Има ли нещо друго?

— Да — колебливо каза Таниел. Не беше сигурен, че иска да знае отговора на този въпрос. — В Адопещ останали ли са някакви барутни магове? Знам, че по нареждане на Тамас вече протичаше обучение на нови.

— Всички заминаха с него, дори и обучаемите.

— Хиляди ями. Надявах се, че Сабон все още е някъде там.

Лицето на Хиланска помръкна и той изпусна лека въздишка.

— Значи не си чул?

— Какво да съм чул?

— Сабон е мъртъв, момчето ми. Преди около месец беше простреляН в главата от въздушна пушка.

Генералът потупа Таниел по рамото и потъна в сумрака.

Трябваше да изминат няколко секунди, преди Таниел да успее да поеме нов, накъсан дъх. Той отново се загледа в небето. От светлината на деня оставаше единствено тънка ивица над

западните върхове; небето над него представляваше одеяло с искрящи на тъмносиния му фон звезди.

Сабон — мъртъв. Неговият ментор. Неговият учител.

Това несъмнено трябваше да е покъртило Тамас. Може би достатъчно, за да го тласне към грешки.

Щом Сабон беше мъртъв, тогава може би същото се отнасяше и за Тамас.

Нима Таниел оставаше последният барутен маг в цял Адро? Така изглеждаше. Адранската войска отстъпваше ежедневно. Крезимир беше жив и изискваше от тях да се предадат. Какво можеше да стори Таниел?

Да се бие.

Единственият възможен отговор.

Глава петнадесета

Тамас стоеше изправен в стремената и наблюдаваше през далекогледа как вражеските разузнавачи прекосяват и последния хребет, който делеше кезианската кавалерия от двете адрански пехотни бригади.

Подир още няколко секунди оглеждане фелдмаршалът се отпусна в седлото си и подаде далекогледа на Олем.

— Приблизително две трети от хората ни ще са навлезли в гората, когато врагът ни достигне.

Зад него, над планините се издигаше Юндорийската гора. Прерийните земи около леса бяха изсечени още преди век, ала самата Юндора представляваше барикада от дървета, защитена с кралски декрет и обявена за национално богатство на Кез. Местността тук рязко се променяше — хълмовете на прерията преливаха в остри планински хребети, които се виеха като могъщи стари корени към Кехлибарената шир.

Тамас подозираше, че кезианците са обявили гората за национално богатство не толкова заради затрудненията по изсичането ѝ, колкото заради слабостта на краля към лова.

Той пришпори коня си и препусна обратно, за да настигне края на колоната. Хората му напредваха с по-бавен от обичайния си ход, защото другарите им, до този момент вървели в редици по шестима, сега поемаха по четирима заради стесняващия се горски път.

— Полковник Арбър — приветства Тамас, достигнал ариергарда. По армейските стандарти полковник Арбър беше древен. Той беше с десет години по-възрастен от Тамас и отдавна беше изгубил голяма част от слуха и всичките си зъби. Въпреки годините си, можеше да върви, да се бие и да пие като тридесетгодишен — факт, който Арбър приписваше на непоклатимия си режим от чаша вино и скъпа пура преди лягане. Полковникът крачеше в самите крайни редици на колоната, окачил пушката си на рамо като най-обикновен войник. На колана му се поклащаше кавалерийска сабя. Войниците от Първи батальон на Седма бригада попадаха сред най-добрите хора на Тамас. Неслучайно именно те съставяха ариергарда.

— Да? — отвърна полковникът.

— Да беше възседнал кон. — Тамас трябваше почти да крещи, за да е сигурен, че полковникът ще го чуе.

Полковникът размърда челюст и извади изкуствените си венета.

— Не върви — отвърна той. — Задницата ми не търпи седло.

Пък и нали конете ни трябват за разузнаване, сър. — При това Арбър хвърли многозначителен поглед към конете на Тамас и Олем.

— След петнадесетина минути ще си имаме компания — каза Тамас. — Ще се натъкнат първо на вас. Искам да се оттегляте в движение. Равномерно и спокойно.

Арбър прочисти гърло и изплю дълга и гъста храчка.

— Батальон! — провикна се той. Сред предните редици някакъв капитан подскочи сепнато. — Сложи щиковете! Заеми формация за непрекъсната стрелба. Пъзльовци след десет минути!

Сержантите предадоха нареждането по протежение на колоната, макар че поне половината бригада трябваше да ги е чула. Арбър отри изкуствените ченета в куртката си и ги прибра в задния си джоб.

— Не искам да се счупят в предстоящата битка — намигна той на Тамас.

— Аха. — Фелдмаршалът пришпори коня си по посока на барутните магове, които маршируваха по-напред. Зад него батальонът на Арбър се разгръщаше сред прерията в широка дъга.

— Сър! — Андрия отдаде чест, когато Тамас се изравни с кабалистите. Още петима магове се събраха около него. Всички бяха прекарали нощта в разузнаване и лов, за което свидетелстваха торбичките под очите им. Миризмата на барут ги обгръщаше като облак.

Фелдмаршалът пое успоредно с тях.

— Кезианският авангард е зад онзи хълм. Около хиляда и двеста драгуни, приближаващи бързо.

— Ще ги отблъснем ли? — попита Андрия с обичайното си жадно изражение, щом станеше дума за проливането на кезианска кръв.

— Не — каза Тамас. — Авангардът им разполага с около час преднина пред останалите. За нас е по-важно дотогава да достигнем гората. Не се притеснявай — додаде той, забелязал разочарованието на Андрия. — Няма да мине без убийства.

Фелдмаршалът огледа бойното поле — защото пътят беше именно това. Нямаше съмнение, че в следващия час ще бъде пролята първата кръв. Преценяващият му взор обхвана разположението на дърветата и особеностите на терена, преди да се насочи към каменните стени на изоставения град Юндора. При други обстоятелства, оставили му малко повече време за подготовка, било то ден или дори няколко часа, фелдмаршалът щеше да успее да подготви капан, който да види сметката на вражеския преден отряд. Но в настоящата ситуация трябваше да

изтегли хората си в леса.

Той посочи към мястото, където гората рязко се издигаше от прериятa.

— Андрия, искам да разположиш хората си на стотина крачки от дърветата. Влора, вие заемете позиция върху ето онези скали. — Той посочи на север. — Щом врагът влезе в обсег, целете се в конете отпред. Опитайте се да спънете цялата колона. Когато се разгърнат за атака, убийте офицерите. Свободни сте.

Барутните магове се пръснаха. Само след минути щяха да са заели позиции, готови за стрелба. Това щеше да спечели на бригадите му още няколко минути.

Тамас разполагаше стрелците си по високи места, което им осигуряваше предимство, ала пред гората участъкът от пътя преминаваше в широко дере. Теренът щеше да облагодетелства врага.

Войниците от Четвърти батальон на Седма бригада вече бяха заели позиции за стрелба в края на гората. При нужда те щяха да прикрият другарите си от Първи батальон.

Тамас насочи коня си на северозапад, към леса, и слезе от седлото. Смачка барутен заряд между пръстите си и насипа част от праха върху езика си. Веднага почувства как барутният транс го обзема.

— Карабина — нареди той.

Олем, през цялото време намирал се неотлъчно до него, му подаде заредена карабина. Тамас се смъкна на коляно. Карабината беше късоцевна пушка, с която можеше да се стреля и да се презарежда по-лесно по време на езда, отколкото дългоцевната. Въпреки това, най-добре беше да се стреля от твърда земя. Вместо приклад, който да я държи стабилно, към дулото бе прикрепена метална дръжка.

Тамас стисна оръжието и се прицели към хоризонта. Първите вражески разузнавачи вече приближаваха.

Стандартната екипировка на кезианските драгуни включваше карабина, пистолет и дълга сабя. По-възрастните пълководци ги използваха като придвижваща се с коне пехота — те яздеха, но в битка влизаха спешени. По-младите офицери си служеха с тях като лека кавалерия.

В настоящите обстоятелства щяха най-напред да изпразнят карабините си, сетне пистолетите, след което да препуснат в атака с надеждата да разбият ариергарда на Тамас. Фелдмаршалът бе готов да заложи коня си на това.

Не след дълго и самият кезиански авангард се показа над хълма. Тамас издиша бавно и леко коригира прицела си. Драгуните се намираха на повече от миля, все още напредващи по

четирима в редица. Декоративните гриви върху шлемовете им се развяваха под устрема им.

Някъде от лявата си страна Тамас дочу пукота на пушка — Андрия беше възпроизвел първия си изстрел. Последвалите мигове се проточиха, изпълнени със стрелба.

Първият драгун залитна. Конят под него се сгърчи конвулсивно и рухна. Последва го втори, сетне трети. Те се строполяваха на пътя сред облак прах. Конете непосредствено зад предната линия се спънаха и много от тях паднаха, като се премятаха и биваха стъпквани под копитата на собствените си другари.

На Тамас не му трябваше да чува цвиленето на конете, за да ехти то в главата му.

Несъмнено драгуните знаеха, че той разполага с барутните си магове, и въпреки това напредваха в сгъстени редици. Що за глупава грешка? Трябваше да са взели мерки.

Но пък от друга страна… Малцина биха седнали да се опасяват от куршуми, когато врагът едва се вижда на хоризонта.

Фелдмаршалът дръпна спусъка.

Няколко секунди по-късно куршумът му потъна в конско око. Животното се сгърчи и падна. Ездачът изхвърча от седлото и се стовари върху пътя, строшавайки врата си.

Тамас подаде на Олем карабината и взе друга, заредена.

Кезианската колона се разгърна извън пътя, разширявайки формацията си. Над хълма изникваха още драгуни. Тамасовият възторг, зародил се при вида на първите дузина повалени, бързо се стопи. Насреща му напредваха още хиляда и двеста. Покосяването на неколцината в челото на колоната едва ли можеше да се смята за победа.

Той започна да претърсва с поглед драгунските редици, дирейки да зърне офицерски еполети. Почти веднага намери търсеното и подпря карабината на рамото си. Вдиша дълбоко. Издиша. И дръпна спусъка.

Куршумът се вряза в гърлото на младия офицер. Той падна от седлото, а Тамас вече подбираше следващата си цел.

През следващите няколко минути неговите барутни магове сами подбираха мишените си. Почти всеки куршум намираше целта си. Вражеският авангард неумолимо стопяваше разстоянието.

— Най-добре се върнете на коня, сър — обади се Олем без следа от нервност в гласа.

По заеманата от драгуните формация Тамас разпозна намеренията им. Те се разгръщаха на източната страна на пътя в колони по шестима. Щяха да ударят във фланг Първи батальон, за

да го изтласкат встрани от потенциалната закрила на стените на Юндора. Щяха да нанесат бърз и съсредоточен удар, подир който мигновено да се оттеглят извън обхвата на мускетите. Щяха да заемат позиция зад стените на Юндора, прикривайки се от барутните магове, а сетне щяха да връхлетят върху фланга на колоната.

Тамас видя как драгуните повдигат карабини. Той се метна на седлото и почисти дулото на своята.

— Не изпускай стената от очи — обърна се той към Олем. — Да вървим.

Воденият от Арбър Първи батальон забавяше ход. Половината от тях неочаквано спряха, извърнаха се назад и коленичиха за стрелба. Тамас чу вика на полковника за стрелба и във въздуха се издигна облак дим. Повече от петдесет драгуни бяха покосени. Адранските войници скочиха на крака и възобновиха хода си, като презареждаха вървешком.

Тамас препусна към тях и изтегли закривената си кавалерийска сабя.

Драгуните отвърнаха със собствен залп, оставяйки своите облаци барут да се стелят зад тях.

Редицата от пехотинци се олюля. Някои рухнаха, други закуцукаха, викащи за помощ. Нито един не се отдели от формацията, за да се погрижи за ранените.

Бяха добре обучени.

Драгуните прибираха карабините в седлата си. Извадиха пистолети и се прицелиха.

Предпоследната редица на адранските бойци се обърна, приклекна и стреля.

Над конниците отново се издигна барутния облак от ответната стрелба. Само след секунди те вече изхвръкваха от него, изтеглили саби, готови да връхлетят.

Хората от Първи батальон се извърнаха да ги пресрещнат. Прикрепените към мускетите щикове придаваха на оръжията дължината на пики. Тамас изруга. Формацията им беше твърде разредена.

Драгуните ги връхлетяха.

Разнесоха се писъци на коне, щом животните се нанизаха на щиковете. Ездачите им падаха на земята. Адранските войници биваха посичани през гърлата и лицата от прави кавалерийски мечове. Линиите на пехота и кавалерия се сблъскаха, изчезващи в кървава бъркотия.

Тамас се приведе към шията на коня си, изисквайки още бързина от него. Олем препускаше до него. От другата страна на бойното поле, където старите стени на Юндора заобикаляха

някакъв хълм, изникна друга кавалерия.

Предвождаше я Гаврил. Двеста кирасири в тъмносините панталони и алените мундири на адранската тежка кавалерия се понесоха през преприята точно когато парцаливите останки от кезиански драгуни се оттегляха от мястото на сблъсъка си с Първия батальон.

Макар и все още тройно по-малко на брой, кирасирите на Гаврил връхлетяха върху драгуните със силата на артилерийски снаряд. Към последвалия оглушителен сблъсък се прибавиха отчаяните викове на драгуните, които не бяха очаквали появата на противник откъм фланга им. Някъде от сърцевината на неразборията прозвуча отчаяният сигнал за отстъпление на кезианска тръба.

Миг по-късно самият Тамас се хвърли в битката. Той замахна с кавалерийската си сабя и чисто преряза сънната артерия на вражески драгун. Завъртя се в седлото и на косъм пресрещна удара на втори драгун. Той се протегна със сетивата си и взриви барутен фишек, който драгунът съхраняваше в джоба на куртката си. Веднага след това пришпори коня си напред в търсене на нова мишена.

Останалото от авангарда на драгуните вече препускаше обратно по пътя, бягайки към бригадите си.

Хората на Тамас заликуваха. Радостните викове, подети от Първи батальон, се предадоха по колоната към войниците от Девета бригада, които вече бяха достигнали укритието на леса.

Докато конят на Тамас подбираше пътя си през труповете на мъже и коне по посока на Гаврил, той успя да си поеме дъх.

— Няма да преследваме — извика фелдмаршалът към Гаврил. Мъжът кимна и предаде нареждането на кирасирите си.

— Основната сила на кавалерията им ще пристигне до час — продължи задъхано Тамас. Сърцето му все още биеше припряно, барутният дим гложде очите му и му напомняше, че вече е възрастен човек.

Гаврил приближи коня си до неговия и попита тихо:

— Какво ще правим с мъртвите и ранените?

Тамас огледа полесражението. Имаше поне хиляда ранени и убити, общо и от двете страни. Оттеглилите се драгуни надали наброяваха повече от триста. Фелдмаршалът обаче нямаше как да вземе ранените със себе си.

— Арбър! — каза Тамас с търсещ поглед. — Олем, намери Арбър.

Много скоро възрастният полковник стоеше до него. Имаше пресен разрез на бузата си и барутни изгаряния по ръкавите. Виждаше се, че и самият той е влязъл в битка.

— Сър?

— Какво е състоянието на Първи батальон?

— Още шаваме, сър. Хубаво ги подредихме. Още не мога да дам точна бройка, но да съм изгубил не повече от двеста души.

Двеста души от най-добрия батальон на Тамас. Почти една четвърт от състава му. Победата срещу близо хиляда и двеста драгуни си оставаше впечатляваща, но Тамас не можеше да си позволи да загуби и едничък войник, камо ли двеста от най-елитните си бойци.

— Събери ранените си и ги изпрати напред. Оберете от бойното поле всичко, което може да е от полза.

— Разрешавате ли да доубием повалените коне, сър? — поинтересува се Арбър. — Месото ни е нужно.

— Да. Погрижете се да погребете погиналите си другари по войнишки. Иска ми се да имахме повече време, но възнамерявам по времето, когато същинските сили на врага пристигнат, вече да сме навлезли в гората.

Арбър кимна отсечено и веднага започна да дава нареждания на хората си.

— Какво е това фронтово погребение, сър? — поинтересува се Олем.

— Така правехме по време на походите в Гурла. Когато не ни оставаше време да погребем мъртвите си другари, загръщахме телата им в собствените им палатки, надписвахме ги и се надявахме, че врагът ще прояви достатъчно благоприличие и ще ги погребе по подобаващия им начин. — Тамас въздъхна. Не харесваше този тип погребения. Мъртвите заслужаваха повече уважение.

— А те?

— Какво?

— Погребваха ли ги по подобаващия начин, сър?

— В четири от пет пъти — не. Оставяха телата да се разлагат в гурланския пек.

Тамас се спусна от седлото и се приведе над ранен адрански войник. Пехотинецът се взираше в небето, стиснал зъби — коляното му беше кървава пихтия. Единствен поглед стигаше на Тамас да разбере, че най-вероятно ще се наложи кракът да се ампутира. А междувременно войникът трябваше да бъде преместен, но как? Фелдмаршалът извади ножа си и протегна дръжката към ранения.

— Захапи — каза му. — Така няма да боли толкова. Олем, прати неколцина от момчетата да огледат града. Може би ще намерят няколко изоставени коли. Гавриле, кажи на хората си да уловят оцелелите кезиански коне. Може да ни потрябват.

Той се загледа към южния хоризонт. Съвсем скоро петнадесет хиляди кавалеристи щяха да изникнат над хребета на хълма.

На Адамат му бяха нужни четири дни търсене и над хиляда крана подкупи, преди да открие мястото, където фелдмаршал Тамас държеше Борбадор — единствения оцелял Привилегирован от някогашната адранска кабала.

Имаше ирония във факта, че инспекторът използваше парите на фелдмаршала, за да неутрализира собственото му нареждане.

До него стоеше полковник Верундиш. Тя беше интелигентно изглеждаща жена, прехвърлила петдесетте, от деливански произход. Черната ѝ кожа изглеждаше като продължение на изрядната тъмносиня униформа, а черната ѝ права коса беше вързана на опашка.

— Той е тук? — попита Адамат.

— Да — отвърна тя.

Двамата се намираха в най-северната част на столицата, на място, където редиците къщи неочаквано отстъпваха пред земеделски земи. Тукашните улици не воняха на сажди и изпражнения. Наоколо почти не се виждаха нито фабрики, нито хора.

Нелошо място за живеене. Ако Адамат доживееше да се пенсионира, може би той и семейството му можеха да се преместят тук.

Верундиш кимна към имението под тях. Градината имаше занемарен вид, повечето прозорци бяха строшени, а по стените личаха нанесени щети. Личеше, че и този дом е бил оплячкосан от войниците на Тамас и сетне, след екзекутирането на предишния му собственик, бе станал общодостъпен за хората.

Адамат последва Верундиш по нанадолнището и влезе в двора на имението през някаква задна порта. Окаяният вид на мястото караше Адамат да изпитва жал. Не таеше голяма любов към аристокрацията, даже изобщо, но много от тези имения бяха представлявали архитектурни шедьоври. Някои бяха изгорени до основи, други бяха разрушени заради камъните им. Този се беше отървал единствено с вандализъм.

Двамата влязоха през слугинското крило и се отправиха към втория етаж. По пътя Адамат наброи над двадесетина мъже и жени, все войници, ако можеше да се съди по вида им. Напук на лятната жега всички носеха шинели над униформите си. Докато ги подминаваше, всеки от тях му хвърли по един бегъл поглед.

Специфичните им нашивки над значка с барутен рог указваха принадлежността им към *Железните оси*, още от най-добрите

войници на Тамас.

Верундиш спря пред последното помещение в края на слугинското крило.

— Имате пет минути — каза тя.

— Какво ще стане с него сега? — попита Адамат. — След като Тамас е мъртъв?

Полковникът сви устни.

— *Ако* Тамас е мъртъв, ще изчакаме генералите му да се завърнат в столицата, за да им го предадем. Те ще решат съдбата му.

— Той вече не застрашава фелдмаршала.

— Не ме интересува какво си мислите, че знаете, инспекторе — каза Верундиш. — Фелдмаршалът унищожи кралската кабала с причина, а този човек е последният ѝ жив представител. Вървете — отново подкани тя и извади джобния си часовник. — Вашите пет минути вече започнаха да текат.

Адамат отвори вратата и се вмъкна вътре.

Привилегированият Борбадор седеше в един от ъглите на стаята, завързан за стол. Краката му бяха здраво пристегнати към тези на стола, а ръцете му бяха заключени в метални ръкавици, които възпираха движението на пръстите му. Въпреки това не изглеждаше да му е неудобно. Беше по-слаб, отколкото Адамат си го спомняше, а брадичката му приютяваше гъсто израснала брада. Пред стола му имаше стойка от онези, върху които музикантите държат нотите си. Бо вдигна очи от нея.

— Бо — каза Адамат и свали шапката си, взимайки я в ръце.

Магьосникът прочисти гърло.

— Да?

— Името ми е Адамат. Запознахме се преди няколко месеца в Рамензид.

— Да, инспекторът. Помня ви. Вие разказахте на Тамас за повелята, под която се намирам.

Адамат сгримасничи.

— Моля да ме извините. Тогава работех за него.

— Но вече не?

— Носят се слухове, че той е мъртъв.

Бо разкърши врат — единственото възможно за него движение — но не каза нищо.

— Бо — продължи Адамат, — огърлицата на врата ви, онази, която подхранва повелята, да се е разхлабвала в последно време?

Борбадор присви очи насреща му. Едва забележимо, но достатъчно, за да може Адамат да разбере всичко, което го интересуваше. Повелята все още действаше. Тамас беше жив. И Бо беше пропуснал да го съобщи на охраняващите го войници.

— Интересно — каза Адамат на глас.

— Бихте ли отгърнали на следващата страница? — попита Бо, кимвайки към пиедестала пред себе си.

Инспекторът пристъпи към него и видя, че върху стойката бе положена книга. Той услужливо обърна страницата и я приглади с ръка.

— Много ви благодаря. Вече от половин час четях едно и също…

— Колко силна е повелята да убиете Тамас? — попита Адамат.

— Защо питате?

— Можете ли да ѝ устоите? В момента фелдмаршалът се намира доста далеч от Адопещ. Можете ли да устоите на повелята да тръгнете да го търсите?

— За известно време — потвърди Бо. — От смъртта на крал Мануч са изминали едва шест месеца. Мисля, че разполагам с още около година, преди повелята да ме убие.

— Две минути! — провикна се полковник Верундиш от коридора.

Инспекторът понижи глас.

— Ако ви освободя, ще ми помогнете ли?

— С какво да ви помогна?

— Трябва да спася жена си и да убия човек, който представлява заплаха за цялата държава.

Адамат нямаше представа дали Бо е патриот, но добавката звучеше добре.

— Какво е това, някакъв евтин роман? — презрително се подсмихна Бо.

— Доста е сериозно всъщност.

Усмивката на магьосника изчезна.

— Защо ви е моята помощ?

— Човекът, когото трябва да убия, разполага с над шестдесет телохранители, сред които има и Привилегирован.

— Така ли било? Вие работите за фелдмаршал Тамас — понастоящем смятан за мъртъв — и преследвате човек, който е отвлякъл съпругата ви и който е достатъчно влиятелен, за да си позволи услугите на шестдесет пазачи и Привилегирован? — Адамат на практика можеше да усети желанието на Бо да раздвижи пръстите си. — Някога да сте обмисляли оттеглянето си от разследванията, инспекторе?

— И представа си нямате.

— Измъкнете ме оттук и ще стана и шут в кралската пантомима, ако пожелаете — каза Бо.

Адамат го наблюдаваше замислено. Дали този човек се

намираше в състояние да се изправи срещу друг магьосник? Инспекторът знаеше, че Привилегированите се нуждаят от ръкавици, за да боравят с магията си и да се защитят от допира с Отвъд. Само че ръкавиците на Бо не се виждаха никъде. И можеше ли изобщо да се довери на един Привилегирован?

— Добре тогава. Ще направя каквото мога — обеща Адамат.

Верундиш отвори вратата.

— Времето изтече, инспекторе.

Тя го съпроводи до изхода на слугинското крило. Достигнали края на двора, жената го спря и попита:

— Ще се оправите ли нататък?

— Да. — За един дълъг момент Адамат я изучаваше. Тя го наблюдаваше с неразгадаем поглед. Можеше да познае, че е военна и без униформата — стоеше изпъната, със сключени зад гърба ръце, като войник в свободно положение.

Инспекторът поемаше голям риск, но ако искаше да освободи Борбадор, а после и Фая, не му оставаше друг избор.

— Нуждая се от услугите на Привилегирования Борбадор — поде Адамат.

— Извинете? — Полковник Верундиш тъкмо се канеше да поеме обратно. Тя спря и се втренчи в него.

— Трябва да го освободите.

— Това няма да се случи, инспекторе.

— Посочете цената си. Фелдмаршал Тамас е мъртъв. Ако освободите Бо, вие и хората ви ще можете да се присъедините към бранителите на Суркови проход. Или да напуснете страната. Това вероятно би било най-разумно, предвид вестите, които пристигат от фронта.

— Та вие загатвате за държавна измяна! — прекъсна го тя с рязък и отривист тон.

— Моля ви. Привилегирования Борбадор е единственият ми шанс да спася съпругата си. Може би дори да спася Адро. Свободен той би бил от полза. Под ключ просто обезсилва вас и хората ви.

— Съветвам ви да си вървите, инспекторе — каза Верундиш.

Адамат въздъхна. Той почти беше очаквал, че тя ще го арестува на място. Трябваше да е доволен, че го пуска.

— Инспекторе.

Той спря.

— Да?

— Седемдесет и пет хиляди крана. В банкноти. Имате една седмица.

Глава шестнадесета

Таниел крачеше сред покриващите бойното поле трупове и се опитваше да прецени бройката им.

Стотици? Хиляди?

Лекари, обирджии, близките на войниците — всички сновяха сред телата, отделяха ранените и ги понасяха към прилежащите им армии, едва след което се връщаха, за да започнат да товарят труповете в колите — като дърва за огрев — и да ги подкарат към масовите гробове.

Ранените винаги преобладаваха пред мъртвите. Дори когато беше замесена магия, нещата не бяха по-различни. Поне що се отнасяше до времето непосредствено подир битката. В течение на следващата седмица половината от оцелелите щяха да умрат. Мнозина други щяха да останат осакатени за цял живот.

Беше си избрал отвратителна професия, разсъди Таниел.

Е, не точно избрал. Когато баща ти е фелдмаршал Тамас, за какъв избор можеше да става дума? Таниел не можеше да си спомни време, когато да не е искал да стане войник. Влора, момичето, което бе смятал за любовта на живота си, също бе искала да стане войник. Така че Таниел се бе поддал на волята на баща си и бе започнал да се обучава за барутен маг. Това беше единственият начин на живот, който познаваше.

А сега Тамас, Влора, Сабон и всички останали, насърчавали го в младините му, си бяха отишли завинаги.

Таниел се опита да се отърси от тежестта на тази мисъл и продължи да върви.

След подобна схватка войниците не биваше да остават на бойното поле. Примирието, което се установяваше подир всяко сражение, така че двете воюващи страни да могат да се погрижат за ранените и убитите, си беше достатъчно крехко и без присъствието на въоръжени и сприхави мъже на бойното поле.

Въпреки това някои от тях оставаха. Пред погледа на Таниел някакъв ридаещ кезиански войник и ранен адрански сержант се сбиха. Кезианските и адранските офицери от военната полиция бързо потушиха боя и провинилите се си тръгнаха.

— Колко дълго оставаш тук след битката? — попита Таниел.

Ка-поел коленичи край трупа на адрански войник. След кратък оглед тя повдигна лявата ръка на мъртвеца и с една от иглите си измъкна нещо изпод наядените му нокти. Какво ли беше? Косъм от кезиански офицер? Кръв на някой все още жив? Само тя си знаеше.

Всъщност Таниел не очакваше отговор. В последно време Ка-

поел оставаше затворена в себе си, дори повече от обикновено.

Тя пристъпи към следващия труп. Таниел я последва и видя как отрязва парче от кървавата риза на мъртъв кезиански офицер.

Таниел беше оставил униформената си куртка и оръжията в лагера. Нямаше намерение да привлича внимание към себе си. Въпреки това някои от адранските лекари му кимваха почтително. Други почтително се задържаха на разстояние.

Той вдигна поглед към вражеския лагер. Къде ли беше Крезимир? Мисъл, породила тръпки на страх нагоре по гръбнака му. Богът се спотайваше. Оставаше незабелязан. Дори когато отвори третото си око, Таниел не откри никаква следа от познатото ослепително сияние, което трябваше да обгръща могъществото на един бог.

Засега Таниел се притесняваше повече от това да не бъде убит от кезианците, отколкото да попадне в ръцете на бога.

Противникът продължаваше да настъпва с всеки изминал ден. Понякога само със стотина крачки. В други дни кезианците успяваха да напреднат с четвърт миля, че и повече. Но винаги бяха малко по-близо до Адопещ от преди. Накрая проходът щеше да се отвори към адранската равнина и кезианците щяха да се възползват от многобройната си численост, за да обкръжат адранската армия и да нападнат няколко града наведнъж. Щяха да опустошат провинцията и Адро щеше да бъде принуден да капитулира.

Какво би сторил Тамас?

Ха, Тамас щеше да удържи позициите. Това беше всичко, което се изискваше от адранската армия: да престане да губи територия с всеки изминал ден.

Таниел можеше единствено да се сражава. Нямаше как да попречи на генералите да заповядат отстъпление дори и когато усещаше, че кезианците са на ръба да се пречупят и да побегнат. Той не можеше да свърши цялата работа сам.

— Нещата, които събираш — обърна се Таниел към изправящата се Ка-поел, — само на живите ли принадлежат?

Тя кимна и постави нещо в една от кесийките в торбата си.

Дори и оцелелите оставяха частица от себе си на бойното поле. Кръв, коса, нокти. Понякога някой пръст или парченце кожа. Ка-поел прибираше всичко това и го пазеше за по-късно.

Таниел трепна при неочаквания пукот на мускет, ала се оказа, че става дума за военен полицай, прострелял крадец. Барутният маг навлажни устни и отново погледна към кезианския лагер. Ами ако Крезимир също обхождаше полесражението? Ами ако зърнеше Таниел? Ако разпознаеше в негово лице простосмъртния, дръзнал да го простреля?

— Връщам се в лагера — каза Таниел. На няколко пъти по време на дългия обратен път той се извръща през рамо и наблюдава как Ка-поел продължава да крачи сред труповете.

Той достигна лагера точно за вечеря. Квартирмайстори се връщаха при хората си с порции месо, котлета със супа и самуни хляб. Войниците рядко виждаха толкова добра храна на бойното поле. Таниел долови аромата на храната и устата му се напълни със слюнка. Онзи готвач, Михали — бог или не — приготвяше невероятни ястия. Таниел не знаеше, че хлябът може да съчетава толкова различни вкусове и да е така мек.

Той влезе в стаята си. Генерал Хиланска бе успял да му намери собствено помещение. Не беше кой знае какво, но поне можеше да се усамотиш. Таниел грабна куртката си, напъха няколко фишека в джоба ѝ и колебливо се загледа в колана с оръжията си. Трябваше да може да броди из собствения си лагер без опасения, но нещо го тласна да се въоръжи. Може би беше просто параноя. А може би беше заради мисълта, че военната полиция на генерал Кет все още го издирваше. Защо не го бяха намерили досега, никой не знаеше.

Таниел закопча колана, с два пищова, около кръста си.

Беше изминал едва няколко крачки от палатката си, когато някакъв войник го заговори.

— Сър!

Таниел спря. Войникът беше млад, на около двадесет и пет, и все пак по-възрастен от Таниел. Според отличителните му знаци беше редник от Единадесета бригада.

Таниел не отговори и войникът продължи колебливо:

— Сър, ние с момчетата се чудехме дали бихте ни оказали честта да вечеряте заедно с нас. Храната е все същата, сър, а компанията е добра. — Той държеше фуражката си в две ръце и не спираше да я мачка.

— Къде? — попита Таниел.

— Съвсем наблизо, сър — оживи се войникът. — Останала ни е една дамаджанка с дубински ром, а Финли много го бива с флейтата.

Таниел, жегнат от някакво подозрение, отпусна ръка върху дръжката на единия от пистолетите си.

— Защо си толкова нервен, редник?

Войникът сведе глава.

— Простете, сър, не исках да ви притеснявам.

Той понечи да се отдалечи, видимо разстроен.

С няколко едри крачки Таниел го догони.

— Спомена нещо за дубински ром?

— Тъй вярно.

— Невероятна гадост. Пият я простите моряци.

Войникът се навъси, сбърчил чело.

— Това е най-доброто, с което разполагаме, сър. — В очите му проблесна гняв.

И двамата спряха по средата на пътя, войникът продължаваше да стиска фуражката си. Сега той се взираше ядно в Таниел. По погледа му можеше да се разгадае какво се върти в главата му: *Проклети офицери. Мислят си, че са толкова големи и могъщи. В офицерската столова си имат изобилие от отбрани неща за пиене. Не искат да седнат с един обикновен войник дори само за момент.*

— Как се казваш, войнико?

— Флинт.

Тонът на редника ставаше по-свойски — без „сър“ накрая. Таниел кимна сякаш не беше забелязал.

— На кораба, с който се връщах от Фатраста, имаше само дубински ром. Цяло лято не съм го вкусвал. За мен ще бъде чест, ако ме приемете.

— Подигравате ли ми се?

— Не — отвърна Таниел. — Ни най-малко. Води.

Лицето на Флинт започна да се прояснява.

— Насам, сър.

Огънят на Флинт беше на не повече от двадесетина крачки по-надолу. Около него седяха двама мъже, които се суетяха около старо желязно котле, в което пазеха супата на Михали топла. Единият се отличаваше с огромен нос, зараснал накриво, тъй като не беше наместен след счупването си, а другият беше дребен, пълничък мъж, който на практика преливаше отвъд униформата си. Онзи с носа застина при появата на Таниел — лъжицата увисна във въздуха на половината път до устата му.

— Запознайте се, господин капитан — каза Флинт, сочейки приятелите си. — Онзи с носа е Финли. Най-грозната мутра в цялата бригада. А пък онази лоена топка е Фейнт[2], защото първия път, когато стреля с мускет, припадна. Финли, Флинт и Фейнт. Ние сме симпатягите от Единадесета бригада.

Таниел повдигна вежди. Никога не би предположил, че Фейнт е жена.

— Симпатяги, това е капитан Таниел Двустрелни, героят от фатрастанските войни и битката при Южната планина.

Фейнт го гледаше скептично.

— Сигурен ли си, че това е Таниел Двустрелни? — попита тя.

— Той е — обади се Финли. — Бях с капитан Аюкар, когато преследвахме онази Привилегирована в университета.

— Знаех си, че съм те виждал и преди — рече Таниел. —

Никога не забравям нос.

Флинт се засмя и побутна Финли с юмрук. Финли падна от столчето си и Таниел се чу да се смее. Смехът му прозвуча хрипливо и неприятно, като отдавна неизползван музикален инструмент. Кога за последно се беше смял?

Флинт донесе един сгъваем стол за госта. Финли наля супа в канчетата им и започна да раздава хляб и овнешко.

Първите няколко минути се хранеха мълчаливо. Таниел първи наруши тишината.

— Чух, че Втора бригада яла пердах преди две седмици.

— Така беше — потвърди Флинт.

— Бяхме на стената — каза Фейнт, — онази на Будфил, когато дойдоха Черните Пазители.

Финли се взираше мълчаливо в супата си.

— Нашата Фейнт — продължи Флинт — цапардоса един от уродите право в носа. А нейните юмруци каквито са огромни… Онзи отхвърча назад.

— Падането трябва да го е разтърсило здравата — съгласи се Таниел. — Чух, че битката е протекла ужасно. Радвам се, че сте се измъкнали.

— Малцина имаха този късмет — тихо каза Финли. Усмивките на Флинт и Фейнт изчезнаха.

Таниел прочисти гърло и се огледа. Обикновено войниците се хранеха по взводове.

— Само това ли е останало от вашия взвод? — попита той колкото се може по-почтително.

Фейнт се изсмя. Финли я блъсна.

— Не е смешно — каза той.

— Само малко — отвърна тя.

Таниел не беше сигурен дали да се усмихне.

— Посветете ме.

— Не става дума единствено за взвода ни, сър — заговори Флинт.

— Само това остана от цялата ни рота.

Таниел почувства как устата му пресъхва. Стандартната адранска рота наброяваше около двеста бойци. А насреща му стояха само трима…

— Нима не е имало ранени? — попита той.

— Сигурно ще да е имало — отвърна Фейнт и си сипа още супа. — Но ние не знаем. Споразумението с кезианците да прибираме мъртвите и ранените след битка бе сключено чак впоследствие, много след Будфил. Ние избягахме от града стремглаво, оставяйки зад себе си припаси, амуниции, оръжия… близки. Всички, които не успяха да избягат, са или поробени, или

ги е сполетяло нещо още по-лошо.

— Че какво може да е по-лошо от робството? — попита Флинт.

Финли, започнал да си свива цигара, вдигна поглед.

— Откъде мислиш се сдобиват с Пазители? Защо да измъчваш и покваряваш собствените си хора, след като имаш пленници?

— За създаването и обучаването на Пазител са нужни години — каза Таниел.

— Наистина ли? — рече Финли. Той запали цигарата си с пръчка от огъня. — Напоследък се носят слухове, че самият Крезимир се намирал сред кезианците.

Флинт поклати глава.

— Ако това наистина беше така, отдавна щяхме да сме мъртви.

— Прероденият Адом е при нас — каза Фейнт, стиснала парче овнешко и къшей хляб. — Михали не му позволява да ни унищожи.

— Хайде сега, още измислици — подбели очи Флинт.

— Това не е единственият слух — рече Финли и повдигна глава, за да улови погледа на Таниел над пламъците. — Говори се, че Таниел Двустрелни пронизал Крезимир с куршум в окото и сега богът криел половината си лице зад маска само с една дупка за окото. — Войникът се приведе над огъня и предложи запалената си цигара на госта.

Таниел дръпна продължително. Не обичаше цигарите, но винаги правеше изключение в подобни случаи, когато отказът се считаше за обида.

— Пък аз чух слух — каза той, кашляйки, като извърна глава към Флинт, — че край този огън човек можел да намери дубински ром.

— Това — Фейнт посочи с пръст Таниел — е факт. — Тя потъна в палатката си за момент, а когато се появи отново, в ръцете си стискаше дамаджана. — Донеси си флейтата, Финли — каза жената. — Омръзнаха ми тези мрачни приказки.

На Таниел предложиха да пие първи. Той отпи една глътка и усети как цялото му тяло потръпна. Тръсна глава и обърса уста в ръкава си.

— Баща ми работи за Дубин — обясни Фейнт, докато поемаше дамаджаната. — Проклетията има вкус на демонска пикня, нали? — Тя отметна глава назад и удари една здрава, продължителна глътка.

Таниел се облегна назад, загледан в огъня. Не можа да се сдържи да не прихне, когато Флинт изплю своята дажба връз

огъня и пламъците лумнаха моментално.

— Не го хаби! — провикна се Фейнт и побърза да грабне дамаджаната от ръцете му.

Само след още няколко глътки Таниел почувства влиянието на алкохола. Сковаността напусна тялото му, а мисълта му се замъгли. Той се намести удобно, загледа се в огъня, а не след дълго Финли започна да свири на флейтата си.

Беше тиха, тъжна мелодия. Нищо общо с пронизителната пискливост, с която Таниел обикновено асоцииращe звуците на флейта. Скоро Фейнт запя. За изненада на Таниел, гласът ѝ бе чист тенор.

Таниел започна да се унася. Болките вече не измъчваха тялото му, фронтът изглеждаше далеч.

Той дочу някакво шумолене, толкова тихо, че можеше и да си го е въобразил, но тогава в скута му се намести Ка-поел. Просто така. Без да пита или да се колебае, с увереността на отдавнашна любима. При други обстоятелства Таниел би се смутил. В момента обаче той се чувстваше отпуснат и загрят. Доволен. Дори щастлив.

В този унес той изгуби представа за времето. Събуди се с притреперване. Не можеше да определи колко време е минало, но слънцето бе залязло и над тях се бе простряло звездното небе. Нима онзи миг доволство му се беше присънил?

Не.

Флинт се взираше в червената жарава. Финли прибираше флейтата си, а Фейнт похъркваше тихо, легнала на земята край огнището. Ка-поел лежеше свита в прегръдките на Таниел. Очите ѝ бяха затворени, с лека усмивка на лицето.

Със свободната си ръка Таниел отмести един рижав кичур от челото ѝ. Косите ѝ растяха изненадващо бързо и червеното изглеждаше по-наситено и по-ярко отпреди.

Барутният маг почувства нечий поглед върху себе си. Флинт го гледаше.

— Тя е красива — каза той.

Таниел предпочете да замълчи. Не се чувстваше уверен в себе си, за да го направи. Думи като *неблагопристойно* и *дивачка* минаха през ума му, но те бяха лишени от обичайната си острота. Какво значение имаха тези неща? Всеки следващ ден можеше да се окаже последен.

— Благодаря — каза той, — че ме поканихте.

— Удоволствието беше наше, сър. На войниците рядко им се удава възможността да вечерят с герой като вас.

— Аз не съм герой. Аз съм просто човек, чието сърце е изпълнено единствено с ярост.

— Ако в сърцето ви наистина имаше само ярост, това момиче нямаше да спи толкова спокойно, положила глава на него — каза Флинт и му намигна. Таниел се изчерви. — Но трябва да ви предупредя, сър…

— Слушам те.

— Военната полиция ви търси. Говори се, че генерал Кет иска да ви обеси.

Таниел се навъси.

— Ако ме търсеха, досега да са ме намерили. Всеки ден съм на фронтовата линия.

— Не искат да ви арестуват пред хората. Вие всеки ден спасявате мнозина на фронта. Войниците не са сигурни дали сте демон или агнел, но виждат, че вас ви е грижа за тях. Виждат как се сражавате, докато останалите офицери стоят далеч назад и ни гледат как умираме. Ако бъдете задържан публично, има опасност да избухне бунт.

— Стаята ми не е много трудна за откриване — рече Таниел и погледна към барачката, в която нощуваха двамата с Ка-поел.

— Ченгетата подпитват, естествено. Нас ни питаха няколко пъти — подсмихна се Флинт. — Всички им казват да вървят да ви търсят на фронта.

Таниел почисти парченце хрущял, заседнало между зъбите му. Значи пехотинците му пазеха гърба. Тази им проява на привързаност пробуди у него най-вече тъга. Той не заслужаваше подобна закрила. Всеки ден излизаше на фронта, защото умееше единствено да убива. Не защото искаше да спаси войниците.

— В такъв случай трябва да ви благодаря и за това.

— Не е необходимо, сър — каза Флинт. — Просто продължавайте да бдите над нас. Никой друг не го прави.

— Ще се постарая.

— И още нещо, сър. Стойте настрана от Трета. Генерал Кет е много обичана от бригадата си. Не зная защо, но хората ѝ са изключително предани и не биха се поколебали сами да ви предадат на военната полиция.

Таниел намести тежестта на Ка-поел върху рамото си и внимателно се изправи, държейки я на ръце. Тя не реагира на разбутването, освен че сгуши лицето си по-близо до врата му. Допирът беше лек и нежен и Таниел почувства как тялото му се отзовава.

— Лека нощ, Флинт.

— Лека нощ, сър.

Таниел отнесе Ка-поел обратно в бараката им. Положи я в леглото си и я зави с одеяло, преди да извади барутен фишек от джоба си.

Няколко мига остана загледан в заряда. Една малка доза барут щеше да му позволи да вижда по-добре в тъмното. Нямаше да му се наложи да запалва фенера. И без това в последно време почти не спеше. Трудно му беше да си спомни кога за последно се е наспивал както трябва. Можеха ли хората да съществуват по този начин? Той се чувстваше вдървен и бавен, сякаш се движеше в сън.

Но барутът неизменно прогонваше сънливостта и възвръщаше жизнеността му.

Таниел взе щипка барут и я доближи до носа си. Спря. Свали я обратно и върна праха във фишека, като наново пристегна хартията. Драсна клечка кибрит и запали лампата край леглото. Помещението бе залято от светлина.

Таниел издърпа пушката си изпод леглото и започна да я почиства. Рутинният процес го успокои и му позволи да овладее мислите си. Той престана да мисли за Ка-поел, свита в леглото му, за полицията на генерал Кет, за смъртта на баща си и за непреклонния напредък на кезианската армия.

Той приключи с пушката и почисти и пистолетите си, след което приготви няколко дузини фишеци. Улови се, че не може да откъсне очи от черния прах. Нуждаеше се от него. Копнееше за него.

Но не си разреши да вземе.

Накрая дойде ред и на щика. Таниел го извади от кожената му обвивка и го огледа под светлината на лампата. В един от жлебовете тъмнееше петънце засъхнала кръв. Той го отстрани, след което излъска метала. Усетил леко движение зад себе си, той се извърна.

Ка-поел лежеше с подпряна на лакът глава. Другата ѝ ръка стоеше отпусната на хълбока. Зелените ѝ очи се взираха в него. Ризата ѝ леко се беше повдигнала и разкриваше луничките върху кръста и извивката на бедрата ѝ. Таниел почувства как пулсът му се ускорява.

— Трябва да убия Крезимир — каза той. — Този път завинаги. Но не знам как.

Ка-поел се премести към ръба на леглото. Тя се приведе, бръкна под леглото и отвори торбата си. След кратко ровичкане извади някаква кукла.

Таниел преглътна тежко. Восъкът представляваше съвършеното подобие на човек. Златна коса, красиво лице, крепки рамене и почти по женски чувствени устни. Таниел веднага разпозна лицето. То принадлежеше на мъжа, спуснал се върху облак от небесата.

Крезимир.

Но Ка-поел никога не беше виждала Крезимир. Поне така си мислеше той. Откъде знаеше как изглежда?

— Не мисля, че дори *твоята* магия е достатъчно силна, че да убие бог. Аз го прострелях с два от куршумите с червена ивица.

Ка-поел замислено допря пръст до брадичката си. Показалецът ѝ бавно се спусна по шията, после над ризата, между гърдите ѝ. Спря, след което отново се насочи към шията ѝ. Тя направи отсечено движение и разпери пръсти.

— Кръв? — попита Таниел с пресъхнало гърло.

Тя кимна.

— Кръвта на Крезимир?

Ново кимване.

— Никога няма да успея да се приближа достатъчно.

Ка-поел безмълвно изрече дума. *Опитай.*

— Искаш да се хвърля срещу един бог с надеждата, че ще успея да пролея кръвта му?

Ка-поел спусна крака на пода. Измъкна щика от ръцете му и го остави на масичката. Премести се върху скута му, като го възседна.

— Пола, аз не…

Тя допря пръст до устните му. Той си спомни пушалнята за мала в Адопещ. Как се бе притиснала плътно до него в хамака, лицето ѝ — така близко до неговото. Той потръпна.

Ка-поел допря два пръста до устните си и ги премести върху челото му. Отново изрече дума.

Макар и беззвучно, словото отекна в ума му.

Спи.

Спи.

Той почувства как се обляга назад и клепачите му се затварят, изведнъж станали непоносимо тежки.

Спи.

— Защо ухажвате лейди Винцеслав? — попита Нила.

Най-забележителното в трапезарията на лорд Ветас бе огромната маса от твърдо дърво, която можеше да събере шестнадесет гости. Ветас седеше на централното място, с празна чиния пред себе си и чаша червено вино в дясната си ръка. Лявата почиваше върху плота на масата с леко раздалечени пръсти. Нила седеше от дясната му страна, а Яков от лявата. Фая седеше до Нила.

Като малка Нила си мечтаеше как гостува на приеми в изискани зали, как се любува на отражението си в сребърни съдове и отпива от позлатени винени чаши. Никога не си беше

представяла, че един ден мечтата ѝ ще се превърне в кошмар.

За десета поредна вечер те се хранеха заедно с Ветас. Въпреки обичайната суматоха, изпълваща дома денем, и множеството от мъже — в някои дни наброяващи повече от шестдесет — вечерите неизменно протичаха тихо. Ветас използваше времето, за да обучава Нила да се държи изтънчено и да засипва Яков с похвали и подаръци. Нила ненавиждаше всяка секунда от тези вечери. Лордът не спираше да говори за незначителни неща, като от време на време добавяше по някое напътствие или пък разпитваше *гостите* си.

Нила отлично знаеше, че това не беше проява на дружелюбност. Ветас изтръгваше информация. Откриваше нови неща за тях и ги складираше в онзи свой коварен ум.

Разбира се, за себе си не издаваше нищо. Беше майстор в избягването на въпроси. Ето защо Нила се изненада, когато благоволи да отговори на нейния.

— Лейди Винцеслав — обясни Ветас — притежава елитните наемници от *Крилете на Адом*. Вярвам, че си чувала за тях?

— Всеки е чувал за тях — каза Нила и хвърли бърз поглед към Фая. Жената седеше сковано на стола си, втренчена в празното място до Яков. През всяка една от досегашните вечери там бе седял синът ѝ Йосип, юноша на около петнадесет, с липсващ безименен пръст на дясната ръка. Тази вечер столът беше празен.

— Почти всеки, да — съгласи се лордът. — В момента те се сражават срещу кезианската армия. Аз бих искал да ги използвам за друго.

Нила заръчка храната с вилицата си. Не искаше да е тук. Не искаше повече да гледа безчувственото лице на Ветас.

— И това е всичко? Те са наемници. Не можете ли просто да… ги наемете?

— Това е всичко — каза Ветас и ѝ отправи скована усмивка.

Това далеч не беше всичко, разбира се. Съществуваше и друга причина, поради която ухажваше дамата. Вероятно наистина искаше да наеме хората ѝ, но замисълът му едва ли се изчерпваше само с това. Не че на Нила ѝ пукаше. Просто ѝ се искаше тази вечеря да приключи. Но нямаше. Не и докато Ветас не кажеше.

— Вие искате да я използвате — каза тя.

Ветас я погледна въпросително над ръба на чашата си.

— По някакъв начин да я включите в замислите си… — Тя посочи по протежение на масата. Като се изключеше тукашния край, останалата част от нея беше покрита с документи — писма, списъци, фактури; всичко, свързано с дейността на лорда. Нила

беше прочела няколко от тях, когато ѝ се бе удала възможност. Не изглеждаше да имат някакво значение.

Ветас се усмихна на Яков.

— Лейди Винцеслав е вдовица и много интелигентна жена. От нея би излязла чудесна съпруга.

— Съпруга? — прихна Нила. Почти в същия миг тя се опомни и сепнато притисна длан над устата си.

— Да — потвърди Ветас сякаш не беше чул неверието в гласа ѝ. — Съпруга. — Той се приведе към Яков. — Нали разбираш, че всеки благородник се нуждае от добра съпруга. Важно е да се ожениш за жена с връзки.

— Да, чичо Ветас.

— Добро дете.

— Чичо Ветас, аз мислех, че в Адро вече няма благородници?

Ветас му кимна.

— Адранските благородници се крият, момчето ми. Не забравяй, че ти си престолонаследникът. Някой ден благородниците ще се завърнат и когато това стане, ти ще застанеш начело.

Нила престана да ровичка в чинията си. За първи път чуваше Ветас да отваря дума за аристокрацията. Винаги се бе досещала, че Яков, в качеството си на кандидат за престола, има своето място в плановете на лорда, ала до този момент той не бе говорил за това.

Тя зачака Ветас да продължи. Той обаче само отпи глътка от виното си.

Фая продължаваше да се взира в празния стол срещу нея. Беше започнала да се поклаща едва забележимо, с отпуснато чене и сбърчено чело.

— Вие използвате всички — каза Нила. — Мен. Яков. Лейди Винцеслав. — *Какво всъщност искаш от нас?* — идеше ѝ да изкрещи. — *Защо си дошъл в Адопещ?*

Ветас я погледна с известна изненада.

— Разбира се. Нали така правят благородниците. Но — той се пресегна и бащински потупа ръката на Яков — то е за ваша защита. Аристократите са длъжни да защитават народа, без значение до какви неприятни средства им се наложи да прибегнат.

Нила стовари длан върху плота, с което стресна Яков.

— Престанете! — кресна тя. Трябваше да се вкопчи в ръба на масата, за да спре треперенето си.

— С какво да престана? — невинно се поинтересува Ветас.

— Нила — обади се Яков, — защо крещиш на чичо Ветас?

Ветас отново ѝ се усмихна сковано.

Тя щеше да сграбчи ножа за хранене и да се нахвърли върху него, ако Фая не беше заговорила.

— Къде е синът ми?

Пръстите на Ветас изтрополиха по масата. Вниманието му се пренасочи от Нила към Фая.

— Нила — каза той, без да я поглежда, — мисля, че е време да заведеш Яков в стаята му.

— Няма ли да има десерт, чичо Ветас? — попита момчето.

— Разбира се, детето ми. Ще заръчам да ти донесат. Бягай сега.

Нила все още се изкушаваше да грабне ножа и да се хвърли към лорда. В продължение на една секунда тя остана неподвижна, заета да преценява шансовете си за успех.

— Ела, Яков — каза накрая и се надигна от мястото си, като протегна ръка към детето.

Тя заведе Яков на горния етаж и му помогна да извади няколко играчки, преди да влезе в собствената си стая и да изхвръкне в коридора. Стъпваше внимателно, за да избегне скърцащите дъски, и така се прокрадна до стълбището на прислугата, отвеждащо до кухнята. Нила слезе до средата му и положи ухо на стената.

— … била опожарена — спокойно казваше Ветас. Гласът му беше приглушен от стените. — Имало единадесет гроба. Изглежда огънят ги е връхлетял в леглата им. Местните казаха, че намерили единствено пепел и овъглени кости.

Разнеслото се ридание сепна Нила. Последва тихият звук на плач. Фая.

Ветас продължи сякаш не беше забелязал реакцията на Фая.

— Няма да имам време да проуча въпроса лично. Във всеки случай изглежда, че всичките ти деца са мъртви.

— Къде е синът ми? — настоя Фая. Хлипането ѝ притихваше, последвано от няколко подсмърквания.

— Освен това получих достоверни сведения, че съпругът ти е бил затворен от Тамас. Изглежда, е признал, че е изнудван, и фелдмаршалът възнамерява да го екзекутира по обвинение в държавна измяна. — Гласът на Ветас продължи все така монотонно, като че говореше за времето. — Информаторите ми сред служителите на затвора не са много, но би трябвало до около седмица да разполагам с повече информация.

— Къде — масата изкънтя като от нечий удар с юмрук — е синът ми?

— Предвид арестуването на твоя съпруг, двамата със сина ти вече не сте ми нужни. Теб ще задържа за някоя и друга седмица, а сина ти продадох на кезианците. Той ще бъде пренесен тайно…

Прекъсна го рев, последван от трясък. Стените се разтърсиха, сетне всичко притихна. Нила затаи дъх. Нима Фая беше нападнала Ветас? Дали беше успяла?

Тишината се разтегли. Стори ѝ се, че долавя нечие тежко дишане откъм трапезарията.

— Това — заговори накрая Ветас — не беше много разумно. — Вратата на трапезарията се отвори и лордът заговори на един от мъжете си: — Отведете я в мазето. След малко и аз ще се присъединя.

Нечии тежки стъпки отекнаха в трапезарията. Звукът от борба се възобнови.

— Ще те убия, мерзавецо! — крещеше Фая. — Очите ще ти избода! Ще ти откъсна езика! Нищо няма да остане от теб, след като приключа! — Множество проклятия и викове последваха Фая извън трапезарията и скоро заглъхнаха, щом я отведоха в мазето.

Нила се ослушва още няколко минути, преди да чуе как Ветас напуска трапезарията. Неговите леки, отмерени стъпки се отправиха надолу по коридора; вратата към подземието изскърца. Нила преброи до сто, преди да се спусне в кухнята.

Тя се огледа бързо. Веднага забеляза, че кухнята е била прежданa. Премести едно от столчетата до мивката и се покатери на него, за да достигне най-горния ред шкафчета. Нищо. Нила изруга под нос и слезе. Намери търсеното под мивката. Пак на старото, достъпно за деца място.

Тя грабна буркана с луга и го остави на кухненската маса. Бързо намери празна кутия от подправки. Издуха останалите на дъното засъхнали листенца и преля половин чаша луга вътре.

— Какво правиш?

Нила едва не изтърва съда с луга. Тя повдигна очи.

Привилегированият Дъфорд стоеше на прага на кухнята. Ръстът и магьоснические му ръкавици го караха да изглежда внушително, а всички в прислугата добре познаваха сприхавия му характер.

— Отсипвам си малко луга, милорд — отвърна тя.

— За какво ти е?

— Одеве си накапах ръкава със сос — каза Нила и защипа единия ръкав на роклята си. Надяваше се, че Дъфорд няма да си направи труда да се вглежда по-отблизо. — Искам да го изпера, преди да е останало петно.

— Мислех, че Лорд Ветас ясно заяви, че вече не бива да се занимаваш с пране.

— Това е само едно малко петно, милорд. — Нила се опита да докара срамежлива усмивка и издаде раменете си напред, за да накара гърдите си да изпъкнат. — Не исках да притеснявам

останалите слуги.

Погледът на Дъфорд се задържа върху пазвата ѝ.

— Хубаво. Но се увери, че момчето е заспало. Тази вечер дъртата харпия най-сетне ще си получи заслуженото и ще е трудно да я смълчим. — След кратко тършуване из шкафовете Дъфорд откри половин хляб и го отнесе със себе си, като дъвчеше замислено.

Нила върна лугата на мястото ѝ, а кутията от подправки прибра в джоба на роклята си. Тя се върна в стаята си, чудейки се колко ли щеше да е трудно да отрови едновременно и Ветас, и Дъфорд.

Глава седемнадесета

Адамат беше разтревожен, докато наемната кола свиваше по дългата провинциална улица, водеща до къщата му.

Не беше идвал тук от почти два месеца — от деня, в който трябваше да разкрие пред лорд Ветас, че фелдмаршал Тамас се кани да арестува архидиоцел Шарлемунд. Адамат се бе оказал принуден да изиграе Ветас, но въпреки това едва не бе причинил смъртта на Тамас. Ветас щеше да иска Адамат — жив или мъртъв.

Инспекторът беше готов да се обзаложи, че Ветас е поставил къщата под наблюдение.

Докато се приближаваше към дома си, той държеше улицата под око. Никакви подозрителни мъже, никакви силуети по околните прозорци, проявяващи неоправдан интерес към къщата му. В тази част на града почти не се срещаха пешеходци. Само някакво отправило се на пазар семейство и старец с ведър вид, излязъл да се разходи на слънце.

Адамат спря колата на три къщи от своята. Провери късоцевния пистолет в джоба си. Зареден и готов за стрелба.

Той повдигна яката на връхната си дреха, нахлупи шапката си по-ниско и слезе. След като се разплати с кочияша, Адамат закрачи предпазливо към дома си, здраво стиснал бастуна в едната си ръка.

Капаците бяха затворени, завесите дръпнати — както ги беше оставил. Огледа мястото пред къщата в търсене на някакви признаци, че нещо е било докосвано или разместваво. Нищо.

Той отвори портата към алеята между къщите и отиде в задния двор. Тукашният бърз оглед му показа, че и в градината всичко е наред. Изминаха още няколко минути, посветени на внимателно проучване. Никакви драскотини по ключалката, никакви стъпки в градината.

В главата му бавно започна да се оформя мисълта, че е надценил значимостта си за Ветас. Лордът ръководеше някакъв далеч по-широкомащабен план от името на господаря си, лорд Кларемон. Беше ли Адамат все още от значение? В края на краищата, доколкото Ветас знаеше, Тамас тихомълком бе екзекутирал инспектора по обвинение в държавна измяна. Ами ако Ветас тотално го беше отписал? Може би Фая и Йосип бяха вече мъртви, заровени някъде в плитък гроб.

Адамат стисна, а сетне отпусна юмруци. Не. Не можеше да си позволи да мисли така. Фая беше жива. Ветас все още я държеше в плен. И Адамат щеше да си я върне.

Той отключи задния вход и пристъпи вътре. Затвори очи и си

пое дълбоко дъх. Помещенията бяха топли и задушни заради затворените прозорци, но все още се носеше и аромата на старо дърво, книги, прах и леко загатване за лавандула, останало от любимите благовонни свещи на Фая. Адамат извади пистолета си и предпазливо започна да обхожда стаите.

Всичко си стоеше непокътнато: кървавите петна върху дивана и килима от един от хората на Ветас, дупка от куршум в тавана, още една в антрето и в пода, както и бъркотията, оставена след сблъсъка с Бръснарите.

Все така стиснал пистолета в едната си ръка и бастуна в другата, Адамат се качи на втория етаж. Бръснарите го бяха нападнали именно тук. Това петно кръв в краката му принадлежеше на Сусмит, почти неразличимо върху тъмните дъски.

И горе беше пусто. Нямаше следи някой да е ровил из принадлежностите му или претърсвал къщата.

Адамат си отдъхна и отпусна пистолета. Почти беше разочарован. Излизаше, че лорд Ветас напълно е забравил за него.

Инспекторът пусна бастуна си в поставката за чадъри край главния вход и се отправи към кухнята. Може би в килера бе останала някоя консерва с боб или нещо друго, с която да се подкрепи. След това щеше да намери лопатата си и…

Той забеляза движението, но не успя да се отдръпне навреме. Ударът се стовари в лицето му в експлозия от болка. Адамат се озова проснат по гръб, с насълзени от болката очи и пламнал нос.

Някой се извиси над него. Инспекторът беше сграбчен за реверите, повдигнат от земята и миг по-късно, запратен към стената. Той преглътна известно количество от собствената си кръв и направи опит да вдиша през носа, довел единствено до изтръгнато стенание.

Две силни ръце го притискаха към стената. Адамат ги заудря без особен ефект, след което повдигна ръка, за да избърше очите си, и се взря в лицето на мъж с петна от сажди по бузите и ризата си. Инспекторът го разпозна — един от главорезите на Ветас.

Той преглътна мъчително и се постара да си придаде небрежен тон.

— Ти беше Кейл, нали?

— Същият — озъби се огнярят. — Отдавна те чакам.

Главата на Адамат пулсираше болезнено. Носът му трябваше да е счупен. Вероятно изглеждаше отвратително. Това беше вторият съсипан костюм в рамките на една седмица.

— Лорд Ветас иска да си поговори с теб — продължи Кейл. — Сега ще дойдеш тихо и кротко, иначе ще започна да ти троша

зъбите.

Откъде, по дяволите, се беше появил? Нали Адамат бе проверил цялата къща? Сигурно се беше крил в избата. И с какво го беше ударил? С тояга?

— Добре — каза Адамат.

Кейл отпусна хватката си. Адамат усети как се плъзга по стената, докато краката му не опряха в пода. Този беше бърз. И силен. Мамка му, какво ли не би дал, та Сусмит да беше тук с него.

— Почисти си дрехите — заръча Кейл и се отдръпна.

Колената на Адамат не издържаха и той се стовари на пода. Беше паднал върху нещо. Точно под гърдите му. Пистолетът. Инспекторът обви пръсти около дръжката на оръжието.

Почувства ръката на Кейл върху гърба си.

— Добре съм — каза Адамат. — Просто… боли. Ще ида да взема друга риза от спалнята и ще дойда. Без номера. — Гласът му звучеше носово, гъгнещо.

С известно усилие се изправи на крака. Проклятие, тази болка в лицето му. Подобна агония не можеше да бъде смълчана с по-малко от три пръста уиски. Адамат направи няколко крачки по коридора и се обърна, като повдигна пистолета и дръпна спусъка.

От звука на изстрела главата му — някак — го заболя още повече.

Кейл погледна към оръжието, сетне към Адамат.

Адамат погледна към оръжието, сетне към Кейл. После сведе очи към пода.

Куршумът лежеше на земята. Трябваше да е изпаднал от дулото, когато Адамат бе изпуснал пистолета.

Кейл преодоля разстоянието помежду им с две дълги крачки, изби оръжието от ръката му и го сграбчи за шията, като го повдигна във въздуха и го удари във входната врата. Стените се разтресоха от съприкосновението.

Адамат се бореше да си поеме дъх. Той риташе и удряше. Нищо не успяваше да разхлаби хватката на Кейл.

— Това ще ти коства палец — оповести главорезът.

Адамат заопипва припряно наоколо с дясната си ръка. Трябваше да стори нещо, трябваше да… Ръката му докосна дръжката на бастуна му, подпрян в поставката за чадъри. Той сграбчи бастуна колкото можа по-надолу, повдигна го и го стовари върху слепоочието на Кейл.

Кейл залитна встрани и поотпусна хватката си. Адамат го избълъска с една ръка и стовари бастуна си колкото можа по-силно.

Огнярят пресрещна удара с една ръка, докато се препъваше надалеч от Адамат. Той сграбчи края на бастуна и дръпна.

Адамат се намери в надпревара по дърпане. Кейл дръпна отново и почти притегли Адамат до себе си. Очите на огняря се присвиха в крайчетата и инспекторът разбра, че няма да успее да задържи бастуна за трети път.

Затова той извъртя дръжката му. Отзова се тихо щракване.

Кейл дръпна силно. Той се катурна назад и изненадано се втренчи в края на бастуна, останал в ръката му.

Адамат се хвърли напред, стиснал бастуна кинжал пред себе си, и заби късото острие в стомаха на Кейл. Изтегли го и го заби отново, и после отново. Инспекторът залитна на една страна след последния тласък, загледан в Кейл.

Огнярят също се взираше в него, притиснал ръце към стомаха си, и тихо стенеше заради болката.

— Той ще разбере — каза Кейл. — Лорд Ветас ще разбере, че си се върнал, и ще убие жена ти.

Адамат се изправи и насочи острието към лицето му.

— Значи още е жива?

Кейл не отговори.

— Ами Йосип? Синът ми?

— Извикай лекар — каза Кейл. — Ако го направиш веднага, ще ти кажа за сина ти.

— Съседът ми е лекар. Кажи ми и ще го доведа.

Кейл изпусна дълъг, изтерзан дъх.

— Синът ти… Синът ти го няма. Отведоха го… Не зная къде, но го няма. Жена ти е там. Тя…

— Какво тя?

— Доведи лекар.

— Кажи ми. — Главоболието на Адамат ставаше неистово. Агонията бе нетърпима и според вида на подгизналата риза и сакото му, трябваше да е изгубил много кръв.

— Ветас… ще научи. Смяташе, че може би Тамас те е прибрал… че си арестуван… или застрелян… но сега ще разбере, че си жив.

Адамат скръцна със зъби.

— Не и ако не открият тялото ти. — Той не се чувстваше уверен, че ще тласне право и точно, но върхът на укриваното в бастуна острие потъна в окото на Кейл и спря едва когато достигна тилната кост. Адамат го извади и зачака конвулсиите на тялото да затихнат, преди да почисти оръжието в дрехата на Кейл.

Инспекторът се съблече до кръста и хвърли кървавите си дрехи върху трупа на Кейл. Отново обходи къщата в търсене на

следи от присъствието на огняря, след което отиде да вземе огледалото си за бръснене.

Насреща му се взираше окървавено лице с мътен поглед. Сам не можеше да се познае.

Носът му стоеше изкривен почти под прав ъгъл. Адамат го докосна съвсем леко — и едва не изкрещя от болка.

Постави по една ръка от всяка страна на носа си и се втренчи в очите си. Сега или никога.

Той сграбчи носа си и го изправи.

Дойде на себе си проснат върху кухненския под. Осъзна, че са го свестили нечии удари по главния вход. Бавно се надигна и погледна в огледалото. Под слоя засъхнала кръв можа да различи, че носът му отново си беше на мястото. Почуди се дали съкрушаващата болка, която дори в момента го караше да иска да припадне, си заслужаваше.

Отне му цяла минута, за да презареди пистолета с треперещите си ръце. Едва тогава той се приближи до входната врата и надникна през прозореца.

Беше една от съседките му. Възрастна жена, прегърбена от старост, припряно наметнала шал над дневната си рокля. Адамат така и не бе научил името ѝ.

Той открехна вратата.

При вида му жената едва не изпищя.

— Какво желаете? — попита инспекторът.

— Добре ли… добре ли сте? — попита тя с треперещ глас. — Стори ми се, че чух изстрел, а преди няма и пет минути чух сърцераздирателен писък.

— Изстрел? Никакъв изстрел не е имало. Ужасно съжалявам, че отварям в такъв вид: паднах и си счупих носа. Тъкмо го намествах. Вероятно това е бил писъкът, който сте чули.

Тя продължаваше да се взира в него сякаш имаше някакво привидение насреща си.

— Сигурен ли сте, че сте добре?

— Просто счупен нос — махна с ръка към лицето си Адамат. — Нещастен случай, уверявам ви.

— Ще отида да доведа доктора.

— Не, моля ви — спря я Адамат. — Аз самият ще отида при него скоро. Няма нужда да го правите.

— Няма да ме затрудни, настоявам.

— Госпожо! — Адамат прибави строгост към гласа си, ала не прецени, че повишеният тон ще резонира в носа му. Болката едва не го повали обратно на пода. — Ако нямате нищо против, и сам мога да се грижа за себе си. При никакви обстоятелства не викайте доктор!

— Ако сте сигурен…?

Проклети сплетници.

— Да, госпожо, благодаря, сигурен съм. — Адамат затвори вратата и огледа безпорядъка в коридора. Навсякъде имаше кръв — по килима, по пода, по стените. И по цялата входна врата.

Трябваха му часове и голяма част от чаршафите на Фая, за да отстрани всичката кръв. Работеше припряно — знаеше ли, някой друг от хората на Ветас можеше да се появи всеки момент. Но трябваше да изчисти къщата. Не трябваше да остават никакви следи, че е бил тук.

Когато приключи, Адамат се зае да почисти и самия себе си. Пълна бутилка вино притъпи болката в главата му до глухо бучене. Беше се смрачило. Инспекторът омота трупа на Кейл във вече използваните за почистване чаршафи и го извлече през задния вход, като мислеше колко ядосана щеше да бъде Фая, след като научеше за какво са отишли всичките ѝ чаршафи.

В единия ъгъл на малката му градина имаше барака, а под нея имаше неизползвано мазе. То беше малко, с размерите на пътническо купе. Адамат влезе в него и заопипва в тъмнината, докато не откри търсеното: въже, чийто край изчезваше в пръстения под. Той хвана въжето и задърпа, освобождавайки заровения дървен сандък.

Отнесе го в градината и се върна в подземието, за да хвърли там трупа. Пренареди инструментите, така че да изглежда сякаш от известно време никой не е бил тук, и затвори вратата след себе си.

В сандъка бяха всичките му заделени до момента спестявания, които бе започнал да събира от момента, в който узна, че задълженията по заема, теглен за печатницата *Адамат и Приятели*, е бил продаден на Палагий. Оттогава Адамат нямаше доверие на банкерите.

Вътре имаше малко под двадесет и пет хиляди. Не беше достатъчно. Изобщо не беше достатъчно.

Посвети още няколко часа на почистване, за да се увери, че е отстранил всички следи от кръв, след което събра един куфар с детски дрехи, взе сандъка, пистолета и бастуна си и пое по улицата да търси наемна кола.

Облегнат на пръстения насип, Таниел гледаше към облачното небе.

Огромни бели облаци се движеха заплашително сред небето, тътнещи като пяната върху гребена на вълната, когато се разбиваше в брега. На места облаците сивееха. Може би дъжд?

Надяваше се да не е така. Насипите щяха да се превърнат в кал, а дъждът щеше да повреди барута и на двете страни.

В далечината глухо отекваха кезианските барабани. От мястото, на което Таниел беше легнал върху хладната, твърда земя, му се струваше, че звукът идва от много далеч. Виж, виковете на адранските офицери бяха по-близки. Искаше му се да им кресне да млъкнат. Всеки мъж на фронта знаеше, че е много вероятно днес да срещне смъртта. Всеки мъж на фронта знаеше, че атаката на кезианците ще бъде успешна и те отново ще завземат насипите, както предишния ден, и както деня преди това.

Духът на войниците беше не просто мъртъв. Той беше обесен, застрелян, после завлечен, разсечен и заровен в каменист гроб.

— Какво е положението? — попита Таниел.

Полковник Етан стоеше на няколко крачки зад върха на насипа, като размахваше сабя и прибавяше своите насърчения към безполезното дърдорене на офицерите. Носеше униформената си висока шапка от меча кожа с лилаво перо, подобаваща на офицер от гренадирите. Погледът му беше фиксиран върху настъпващата кезианска пехота, която все още беше далеч отвъд насипите.

— Идват — отвърна Етан.

Таниел разглеждаше облаците.

— Събудете ме, когато дойдат — каза той и притвори клепачи.

Някои от гренадирите се засмяха. Таниел отвори очи, подири с поглед веселяците и им се ухили в отговор. Сам се изненада от лекотата, с която се усмихна. Само преди дни самото действие му се струваше чуждо. Сега…

Той зърна Ка-поел да стои близо до Етан. Девойката седеше върху насипа, с вдигнато коляно, подпряла брадичка на дланта си. Тя също наблюдаваше настъпващите редици. Дори гренадирите — най-силните и храбри мъже в адранската армия — имаха леко изнервен вид. Те знаеха какво е да се намираш на фронта. Но погледът на Ка-поел оставаше замислен, проницателен, без никакъв намек за страх. Изглеждаше смъртоносна като фатрастанска дива котка.

Таниел се зачуди какво ли виждаше тя, което другите не можеха.

— Приближават — каза Етан. Той стоеше напрегнат, стиснал до болка дръжката на сабята си.

Къде ли беше Крезимир? Защо богът не беше се показал? Защо не ги беше избил, попилявайки ги с магия, вместо да позволява на армията си да отнема ден след ден, къс по къс

адранските отбранителни позиции?

— Ето ги!

Таниел стисна пушката си с две ръце. Трябваше да разчете времето до последната секунда. Не биваше да има никакво колебание. Трябваше да…

— Сега!

С крайчеца на окото си Таниел улови бегла сянка. Той тласна оръжието си право нагоре, забивайки две педи и половина стомана право между краката на скачащия Пазител.

Сблъсъкът едва не изтръгна пушката от ръцете на Таниел. С вик той заби щика още по-високо — при което Пазителят остана да размахва крайници във въздуха подобно на лакомство на клечка — и го тръшна на земята.

Явно дори един Пазител можеше да бъде сварен неподготвен. Създанието лежа няколко мига в пълен шок, ококорило очи, с паникьосан вид на лицето. После започна да се мята в опит да се освободи от щика, който Таниел бе забил в задника му.

Дузина гренадири връхлетяха връз Пазителя с щикове и саби. Само след секунди всичко, което беше останало от него, беше купчина окървавена кайма. Таниел освободи щика си от мъртвото създание в мига, в който адранските бранители откриха огън.

— Разкарайте го — нареди Етан. Сам той и още двама гренадири повдигнаха мъртвия Пазител и го хвърлиха отвъд насипа, оставяйки го да се търкаля надолу по склона.

Настъпващите редици се поколебаха при пресрещналия ги мускетен залп. Стотици рухнаха, ала кезианската военна машина продължи напред, стъпквайки телата им. Ето че вече свеждаха собствените си мускети и се хвърляха *на нож*.

Таниел се изправи над насипа и стреля. Кезиански майор падна от седлото си.

Етан се приближи до него.

— За мен беше удоволствие да те познавам, приятелю — каза гренадирът, вперил поглед в приижданите врагове.

— Днес няма да изгубим — отвърна Таниел и постави увит в памук куршум в оръжието си, а после разкъса с палеца си края на барутен фишек. С едно продължително вдишване изшмърка целия заряд и потърка носа си с опакото на дланта си. — Не и днес — каза той. После повтори по-силно: — Днес няма да изгубим.

Почувства как в него се надига гняв. Защо трябваше да губят? Защо трябваше да отстъпват и да бягат? Те бяха по-добри от кезианците. Адранската армия се ползваше със заслужената репутация на страховита в целите Девет кралства.

Той се обърна към гренадирите.

— Вие хора на фелдмаршал Тамас ли сте? Е?

— Фелдмаршалът е мъртъв — обади се някой.

Таниел почувства как плюнката изхвръква от устата му.

— Попитах ви нещо! — провикна се Таниел.

— Аз съм войник на фелдмаршала! — Етан повдигна меча си. — И винаги ще си остана такъв!

— Ами вие? — изрева Таниел към гренадирите.

— Да! — отвърнаха те в един глас, повдигнали мускети.

— Адранската армия — армията на Тамас — не губи. Можете да побегнете — Таниел протегна ръка към гренадирите, — когато прозвучи сигналът за отстъпление. Бягайте, щом искате, при генерал-тиловаците, оставете врага да се упражнява в стрелба по гърбовете ви. Но аз ще остана тук, докато кеазианците не се пречупят.

— Аз също — каза Етан и размаха сабята си.

— Аз също — изкрещяха в един глас гренадирите.

Таниел отново се обърна към врага.

— Да им дадем да се разберат!

Той зърна лицето на баща си като прокъсан флаг пред себе си. Видя Влора, Сабон, Андрия и всички останали барутни магове. Можеше да види и приятелите си от Седма и Девета. Видението трая само миг, заменено от кървава пелена. Таниел почувства как краката му го отвеждат отвъд върха на насипа и право към щурмуващия враг.

Пукотът на мускети и тътенът на оръдия внезапно се изгубиха сред грохота на връхлитащата пехота. Таниел изкорми кезиански войник с щика си и блъсна друг с приклада, като го изблъска и го запрати на земята.

Офицерска сабя жилна бузата му, непосредствено под окото. Таниел почувства разреза, но барутният транс и адреналинът превръщаха болката в незначително усещане. Той изплющя с приклада по челюстта на офицера, сетне прониза някакъв пехотинец.

Кезианците бяха навсякъде около него и Таниел почувства внезапна паника. Бързината и силата нямаше да му помогнат срещу подобна тълпа. Те просто можеха да го удавят с числеността си, както самият Таниел и гренадирите бяха разкъсали онзи Пазител.

Той видя щик да полита към сърцето му. Приведе се рязко и усети как острието разкъсва дрехата и минава над рамото му, след което заби юмрука си в лицето на войника.

И тогава, неочаквано, вече не беше сам. Адранските гренадири с високите си шапки и куртките с алени маншети се озоваха около него. Техните мускети пресрещнаха кезианския

наплив.

— С приклад! — разнесе се гръмовният глас на Етан. — Напред! Сечи! С приклад! Напред! Сечи!

Докато кезианските пехотинци връхлитаха в безредие, гренадирите от Дванадесета бригада се движеха в сгъстен строй. Всички те бяха избрани заради огромния си ръст и бяха обучени да посрещат врага без колебание. Бяха скочили след Таниел отвъд насипа и сега напредваха методично, без да спират да размахват щикове. Приличаха на земеделци, излезли на коситба.

Таниел се сля с редицата гренадири и се присъедини към настъплението им. За негова изненада, кезианската пехота се разпадаше пред тях. Той познаваше силата, познаваше и бързината. Ала мощта на задружните гренадири го смая. Ритъмът, с който се движеха, започна да кънти в гърдите му.

Един от кезианските войници излезе от редицата си напред, като се хвърли към Таниел и го блъсна назад. Гренадирите запълниха образувалата се пролука, без да нарушават ритъма си. Таниел се заборичка с противника си, хвърли го на земята и притисна с пета шията му. Хвърли поглед към линията на гренадирите и…

С крайчеца на окото си зърна как един Пазител се врязва в редицата им. Най-едрите и силни мъже в цял Адро се разлетяха като кукли под напора му.

Втори Пазител се хвърли сред тях. Полковник Етан залитна назад с окървавено чело. Той бързо се опомни и замахна с тежката си сабя, отсичайки китката на съществото. Пазителят скочи към него, сграбчи го за шията и започна да разтърсва стокилограмовия мъж във въздуха, както куче — плъх.

Прозвуча тръба.

Отстъпление.

Таниел бе разкъсан от ярост. Не. Той нямаше да отстъпи. Щеше да напусне бойното поле единствено като победител.

Той оголи зъби, войникът под ботуша му беше забравен. Етан изпадаше в шок, подбелил очи. Таниел вдигна пушката си, насочил щика, и се затича.

Нещо се стовари върху него отстрани. Той отхвърча, неконтролируемото падане затормози сърцето му за няколкото мига, преди да удари земята. Таниел отскочи от трупа на някакъв пехотинец. Сблъсъкът изтръгна пушката от ръцете му и когато се изправи на крака, се оказа невъоръжен.

Нямаше време да реагира. Този нов Пазител беше твърде бърз. Едър юмрук се заби в лицето му и го накара да залитне.

Таниел възстанови равновесието си и се подготви за нов удар. Мислено докосна парченце барут, но нищо не се случи.

Имаше насреща си Черен Пазител.

Следващият удар пропусна, тъй като Пазителят започна да се мята в опит да отърси скочилата на гърба му Ка-поел. Тя висеше на една от иглите си, забита дълбоко в рамото на съществото. Беше пропуснала гръбначния му стълб на косъм, така че раната единствено го разяряваше още повече.

Таниел изтегли ножа от ботуша си. Напрегна мускули, готов за скок, когато Пазителят неочаквано се вцепени, залитна напред и тежко се свлече на колене. Ка-поел спокойно изтегли иглата си и се отдръпна. На лицето ѝ бе изникнала злостна усмивка, а в едната си ръка държеше полузавършена восъчна фигурка. Пръстите ѝ трескаво я дооформяха.

Пазителят се изправи на крака, макар все още да се олюляваше и залиташе. След една неуверена крачка встрани той внезапно се затича напред, срещу кезианците.

Половината от гренадирите все още се сражаваха, макар и без предишната ефективност. Все повече от тях рухваха под вражеската пехота. С един-единствен скок Пазителят прелетя над главите им и се приземи сред кезианските редици.

Повечето от пехотинците не му обърнаха внимание. Те бяха свикнали с присъствието на Пазителите. Ужасът се разрази едва когато Пазителят грабна нечия захвърлена сабя и започна да сече.

Паниката на кезианците беше заразителна. Пред погледа на Таниел те започнаха да отстъпват с крясъци от създанието. Неколцина се опитаха да останат и да се бият. Някои дори нападнаха урода. Нечий щик прониза шията му. Пазителят го отчупи като клечка и продължи да нанася уроди. Кезианците започваха да поддават.

Таниел бе убивал Пазители в ръкопашен бой — същите създания, които тероризираха адранската армия, а сега Ка-поел бе насъскала едно от тях срещу кезианците. По цялото му тяло — от петите до върха на пръстите, премина тръпка и той се зачуди в какво точно се беше превърнал, че да може да се изправи пред подобно свирепо чудовище.

— При мен! — Таниел повдигна пушката над главата си. — При мен! — изкрещя той над звука от тръбите, които още по-настойчиво призоваваха гренадирите да се оттеглят. — Майната им на тръбите, ще се бием!

Кезианските редици се разкъсаха окончателно. Никой от техните барабанчици не даваше сигнал за отстъпление, но въпреки това те бягаха. Малцината останали Пазители бяха надвити и безмилостно посечени. Някои от кезианците захвърлиха оръжие и паднаха на колене в знак, че се предават.

Контролираният от Ка-поел Пазител преследва кезианците

почти до самия им лагер. Десетина други Пазители се стекоха, за да се опитат да го обезвредят.

Погледът на Ка-поел сияеше с веселие, восъчната фигура в ръцете ѝ потрепваше и се въртеше. Устните ѝ се разтвориха в безгласен смях.

Пазителят продължи да се бие. Противниците го пронизваха, сечаха и прострелваха, ала той не рухваше.

И тогава Ка-поел повдигна фигурката и бутна с палец главата ѝ.

Пазителят се свлече на земята.

Таниел се взираше в нея с отворена уста. Как беше възможно това момиче, същата жена, притискала се така плътно до него, в един момент да спи като дете в прегръдките му, а в следващия да се появи на бойното поле със силата на богиня на отмъщението?

Тя се обърна, сякаш почувствала погледа му, и му се усмихна срамежливо. За един миг отново се превърна в невръстната девойка, която бе открил в колиба сред фатрастанските блата.

Таниел едва се сдържаше да не изтича до нея, да я грабне на ръце и да я отнесе далеч от тази лудост, да се увери, че е добре. Но той чувстваше, че вече няма право да се нарича неин закрилник. Не и след случилото се в Крезим Курга. Имаше усещане, че Ка-поел бе започнала да разкрива коя — или каква — е в действителност.

Без да мисли за собствените си рани, Таниел се зае да търси полковник Етан. Откри го затиснат под трупа на Пазител. Той избута тялото и с облекчение откри, че Етан все още диша. В очите на полковника обаче личеше дълбока уплаха.

— Не мога да си движа краката — каза Етан.

Таниел коленичи край него и почувства как същата паника завладява и него.

— Всичко е наред. Ще ти доведем лекар.

— Не си чувствам краката! — Етан се вкопчи в ръката му. Той изпъшка; по лицето му пролича, че се опитва да се раздвижи. — Не ги чувствам!

Сърцето на Таниел изстина. Етан бе един от най-силните мъже, които познаваше. Да умреш в битка беше едно, но да осакатееш по такъв начин…

— Доведете лекар! — изкрещя Таниел. — И им кажете да престанат да надуват проклетите тръби! Вече победихме, мамка му!

Етан се отпусна.

— Победихме ли?

— Победихме. — Таниел огледа бойното поле. Откъм адранската страна вече тичаха подкрепления. Ако сред тях

нямаше и едничък лекар, Таниел щеше да удуши някого.

— Ти успя — каза Етан. — Отблъсна врага.

— Не. Ти го стори. Ти и твоите гренадири.

— Нямаше да успеем без теб. — Сега Етан често притваряше клепачи. Таниел се опитваше да открие някаква рана върху тялото му. С изкривено от болка лице полковникът се вкопчи в ръкава му толкова силно, че кокалчетата на ръката му побеляха. — Видях как те гледаха момчетата. Бяха готови и в задгробните ями да те последват. Също като Тамас. Също като баща ти.

— Не говори такива ужасяващи неща — отвърна Таниел. По бузите му се стичаха горещи сълзи. — Аз нямам нищо общо с дъртия негодник.

— Таниел… Обещай ми, че ще спечелиш войната. Обещай ми, че ще довършиш всичко това. Обещай, че това няма да е последната победа на Адро.

— Няма нужда от обещания — рече Таниел. — Ти няма да умреш.

Етан го дръпна към себе си.

— Не си чувствам проклетите крака. Много добре знам какво означава това, задник такъв. Никога повече няма да помириша бойно поле. Затова сега ми обещай, че ще спечелиш войната.

— Не знам дали мога.

Етан го зашлеви. Бузата на Таниел пламна под удара.

— Обещай ми. — Вторият шамар едва не събори барутния маг. Дори и проснат на земята, с обездвижени нозе, Етан беше силен. — Обещай!

Жена в униформата на военен лекар припряно се приведе от другата страна на полковника. Тя го огледа, сбърчила чело.

— Къде сте ранен?

— Кръстът ми е счупен — каза Етан. Гласът му секна за момент. Той погледна Таниел в очите. — Обещай ми.

— Не.

В очите на полковника блеснаха сълзи.

— Страхливец. Ако умирах, щеше да ми обещаеш. Защото тогава нямаше да ти се налага да отговаряш пред мен. Но аз не умирам и затова отказваш да обещаеш. Проклет страхливец.

Таниел се извърна. Сам знаеше, че това е истина.

Една от покритите болнични коли се приближи, за да отнесе Етан обратно в лагера. Полковникът извърна глава от Таниел. Самият барутен маг не тръгна редом до него, щом потеглиха.

Вражеската атака бе отблъсната. Дадените от врага жертви сигурно наброяваха хиляда. Ранените бяха двойно повече, а няколко стотици бяха пленени. Отне му известно време да осъзнае, че е обграден от войници. Гренадирите от Дванадесета

бригада. Най-ниският от тях се извисяваше с една глава над Таниел. Колко ли бяха погинали днес? Несъмнено трябваше да са понесли ужасяващи загуби.

Един от гренадирите се приближи към него. Таниел обмисли дали да не се отдалечи. Можеше да си проправи път през тях и да се прибере в лагера. Бяха ли чули разговора му с Етан? Бяха ли чули как полковникът го нарече страхливец?

Гренадирът стискаше шапката си в едната си ръка. Другата беше празна. Свита в юмрук. Таниел повдигна брадичка и зачака удара.

— Сър… — каза гренадирът.

— Хайде, заслужавам си го.

Гренадирът го погледна объркано. Той сведе поглед към юмрука си и отпусна пръсти.

— Сър, вие не сте страхливец. Полковникът… Никой не иска да свърши по такъв начин. Нещата, които ви наговори… Вие не сте страхливец. Току-що видяхме как *сам* се хвърлихте срещу цяла вражеска бригада. Исках да ви кажа, че ако имате нужда от нещо, каквото и да е, просто кажете. Можете да разчитате на мен. Подозирам, че повечето от момчетата ще ви кажат същото.

Останалите потвърдиха с кимване, след което с уморена крачка поеха обратно към лагера.

Няколко минути Таниел не помръдна от мястото си, останал да наблюдава как санитарите отнасят мъртвите и ранените. Когато почувства присъствието зад себе си, не му трябваше да се обръща. Беше Ка-поел.

Барутният маг обърса сълзите от лицето си с ръкава на куртката си.

— Не трябва ли да претърсваш телата, или каквото там правиш? — попита той.

Тя го хвана за ръката. Таниел искаше да се отдръпне, но не можеше.

Двамата стояха неподвижно, в мълчание, докато край тях кръвта на умиращите и убитите се смесваше и превръщаше в червено море адранската пръст. Таниел повдигна ръката на Ка-поел. Жестът беше импулсивен, ненадеен и по-късно сам не можеше да си обясни какво го беше подтикнало да го направи, но той притисна устни до дланта ѝ.

— Ще сложа край на всичко това — каза Таниел. — Ще убия Крезимир. Този път завинаги. Казваше, че ти трябва кръвта му? Ще я получиш, дори ако се наложи да умра заради това.

С крайчеца на окото си видя как тя леко поклаща глава.

Неочаквано Ка-поел пристъпи пред него, обгърна тила му с пръсти и го придърпа надолу към себе си, притискайки топлите

си устни до неговите. Под допира кръвта на Таниел сякаш пламна, а когато тя най-сетне се отдръпна, той не можеше да си поеме дъх. С усилие се задържа на крака, като се опита да се убеди, че обзелата го слабост се дължеше на изгубената от него кръв.

Тогава моментът отмина и неразгадаема както винаги, Капоел пое по задачите си, като се приведе над трупа на мъртъв адрански войник.

Смаяният Таниел остана да я наблюдава няколко минути, докато някакво раздвижване в тила на кезианските редици не го изтръгна от унеса му. Войникът в него се пробуди отново, вечно нащрек за нови заплахи от страна на врага.

Кезианските войници издигаха нещо в небето над лагера си, на север от стените на Будфил. За да се вижда от подобно разстояние, трябваше да става дума за нещо с височината на най-малко осеметажна сграда. Таниел вдиша щипка барут, за да изостри зрението си.

Беше огромна греда, очевидно оформена от ствола на вековно дърво. Войници и пленници се суетяха около дървената колона и се разгърнаха като ветрило зад нея, опънали многобройни въжета, вързани за върха ѝ. Колоната бе повдигната високо, след което внезапно пропадна на около пет метра надолу — вероятно в предварително изкопана дупка — и застана изправена.

Таниел се навъси. Можеше да различи нещо отстрани върху колоната. Може би човек?

Магът присви очи. Да. Приличаше на жена. Беше гола, прикована към колоната за китките, а дланите ѝ липсваха. Пристегнало кръста ѝ въже я придържаше към колоната.

Таниел се взираше вцепенен. Може би беше предателка, която използваха за пример? Липсващите китки сочеха, че е била Привилегирована. Какво можеше…

Тялото се раздвижи. Хиляди ями, тя беше още жива.

Тя повдигна глава и кръвта на Таниел се смрази. Той я познаваше. За последно двамата се бяха сблъскали в Крезим Курга, където барутният маг напразно се опита да ѝ попречи да призове Крезимир. Беше Жулин.

Глава осемнадесета

Тамас изчакваше завръщането на разузнавачите и се вслушваше в познатата глъчка на събиращите лагера войници.

Тази сутрин хората разговаряха непринудено помежду си — нещо, липсвало през последните две седмици, откакто бе започнал неистовия им поход към дома. Някой се засмя в далечината. Нищо не ободряваше така, както пълният стомах. Когато към това се прибавеше и възторгът от победата над кезианския авангард, Тамас почти можеше да нарече хората си щастливи.

Почти.

Фелдмаршалът не обичаше да яде конско месо. Напомняше му за трудните времена в Гурла, за глада, болестите и пустинната жега, когато той и другарите му бяха принудени да убиват напълно здрави коне, за да оцелеят. Вкусът беше леко сладникав, а мирисът беше по-силен от този на говеждото. Освен това месото на кавалерийските коне беше жилаво.

Но пък поне стомахът му вече не къркореше.

— Какво има, войнико?

Влора стоеше мирно от другата страна на огъня. Тя отсечено отдаде чест.

— Приближава вражеска делегация, сър. Носят бяло знаме.

Тамас запрати парченце мазнина сред пламъците и се заслуша в съсъка му. Изправи се бавно, като бършеше ръце във вече омазнена носна кърпа. Това представляваше друг проблем, пред който бяха изправени — липсата на цивилни означаваше липса на перачки. И двете му униформи бяха изцапани и прашасали, а самият Тамас смърдеше на помийна яма.

Адом да не дава да си изпереш собствената униформа, обади се тънко гласче от дълбините на ума му. Тамас се изкиска.

— Сър? — попита Влора.

— Нищо, войнико. Ще посрещна делегатите отвъд лагера. Олем!

— Тук съм, сър.

Той се присъедини към Тамас заедно с неколцина от хората си. Войниците от Девета бригада, които щяха да поемат последни, вече привършваха с приготовленията — събираха палатки и гасяха огньове. След двадесет минути щяха да потеглят. Техните другари от Седма бригада вече напредваха, някои вече отдалечени на половин миля надолу по пътя.

Фелдмаршалът подмина редица коли, които бяха намерили сред изоставените руини на Юндора. Дъските им тъмнееха от

попилата в тях кръв на ранените и миришеха на смърт от десет крачки разстояние. Днес те щяха да пренесат ранените, които бяха успели да останат живи през последните два дни.

— Нека войниците да измият колите — обърна се Тамас към Олем. — Всъщност, искам къпането да стане задължително. В гората има множество потоци. Организирайте нещата с разузнавачите. Край всеки поток, който минем, да се умиват по петдесет души. Ако не се пазим, много скоро из лагера ще плъзнат зарази.

— Тъй вярно, сър. — Олем потърка потъмнялата си от прах униформа. — Аз също не бих имал нищо против да се освежа.

Лагерът остана зад тях; скоро те подминаха и последните постове. Гората отвъд оставаше спокойна, озвучавана единствено от подвикванията на птиците и цвъртенето на катерици. Тамас приветстваше птичата песен. Тя му напомняше за мирните дни, разсейваше го от противните крясъци на мършоядните гарвани и споменът за планини от трупове, който изникваше, щом затвореше очи.

Тамас зърна кезианските конници, преди те да го забележат.

Бяха около дванадесет. Бяха спрели конете си насред пътя, безстрастно загледани в адранските постове. Носеха тежки кирасирски нагръдници над кафеникави униформи със зелен кант. При появата на фелдмаршала те слязоха от седлата, а един от тях свали шлема си и закрачи да го пресрещне.

— Фелдмаршал Тамас? — попита той.

— Същият.

— Аз съм генерал Беон ди Ипил — каза мъжът на адрански, като говореше с лек акцент. Той протегна ръка. — За мен е удоволствие.

Тамас стисна протегнатата ръка. Насреща му стоеше млад мъж, някъде към края на двадесетте. Лицето му изглеждаше момчешко — следствие от кабалистичните процедури, запазващи младежкия вид на владетелите на Деветте кралства. Дори само въз основа на тази особеност Тамас можеше да отгатне, че има насреща си един от синовете на Ипил, ако не заради името и репутацията му.

— Любимият син на краля. Военните ви постижения са известни на мнозина.

Беон скромно наклони глава.

— Същото се отнася и за вас.

— На какво дължа честта? — попита Тамас. Обикновена формалност, разбира се. Той отлично знаеше защо е дошъл.

— Интересуват ме намеренията, довели ви в границите на моята родина.

— Отправил съм се към собственото си отечество, за да го защитавам от агресията на един тиранин.

Беон дори не мигна при тази насочена към баща му обида. Тамас мислено си отбеляза този факт. Явно притежаваше по-голямо хладнокръвие от братята си.

— Опасявам се, че не мога да ви позволя това.

— В такъв случай попадаме в безизходно положение.

— Изход има, струва ми се — рече Беон. — Дойдох да поискам да се предадете.

— Изход няма. Няма да се предам — лаконично заяви Тамас.

Беон кимна, макар и по-скоро на себе си.

— Страхувах се, че ще кажете това.

— Нима? — Тамас отлично познаваше репутацията на Беон. Страхът не се вписваше в нея. Той беше почти безразсъдно храбър. Не се поколебаваше да се възползва от обстоятелства, пред които посредствените пълководци биха се стъписали. Тази му дързост му беше служила добре.

— Не горя от желание да преследвам прословутия фелдмаршал Тамас. Вече се погрижихте за моя авангард. Накарахте ги — как го казвате — да подвият опашки, нали това е изразът? — Беон погледна през рамо към един от придружителите си. Въпросният носеше униформата на драгун, с прав меч и без нагръдника на кирасир. — Командирите им едва се отърваха живи.

— Бихте могли просто да ме оставите да си вървя — ведро напомни Тамас. — Трябват ми само няколко седмици.

Беон се засмя.

— И тогава баща ми ще ми отсече главата. Вашите войници са гладни, Тамас. Нямате храна, като изключим месото на убитите коне от моя авангард. Ще бъда честен. Ще ви кажа пред какво се изправяте, а вие ще решите дали да се предадете. Съгласен ли сте?

Фелдмаршалът изсумтя.

— Това е повече от честно.

— Чудесно. Следват ме десет хиляди драгуни и пет хиляди и петстотин кирасири. По-големият ми брат се намира на около седмица път зад мен, начело на тридесет хиляди пехотинци. Знам, че вие предвождате единадесет хиляди души. Това прави съотношение четири към едно в наша полза. Безнадеждно е да очаквате, че ще успеете да прекосите границата. Предайте се сега и хората ви ще бъдат третирани хуманно, както подобава на военнопленници. — Беон замълча и повдигна ръка с благоговеен жест. — Изучавал съм делата ви, Тамас. Вие не захвърляте живота на хората си без причина.

— Щом сте запознат с кариерата ми — тихо каза Тамас, — значи знаете, че аз не губя.

Беон го наблюдаваше развеселено.

— Вие сте мъртвец, Тамас. Имате ли някакво последно желание?

— Да. Имам над сто ранени. Ако ви ги предам, ще получа ли думата ви, че ще бъдат третирани като военнопленници?

— За да напредвате по-бързо ли? Не. Всеки ранен, който попадне в ръцете ни, ще бъде екзекутиран като престъпник.

Беон беше джентълмен от глава до пети. Напълно вероятно беше да блъфира. Можеше ли Тамас да поеме този риск?

— В такъв случай, генерале, нямам какво повече да ви кажа.

Беон кимна почтително.

— Бих ви пожелал успех, но…

— Разбирам ви отлично.

Кезианците отново възседнаха конете си и препуснаха обратно по пътя. Тамас ги наблюдаваше как си отиват. Този генерал щеше да му създаде затруднения. Кезианската армия на практика поощряваше некадърността, тъй като тамошните благородници закупуваха офицерските си чинове или ставаха генерали по прищявка на краля.

Но понякога все пак се случваше талантът да изплува над плявата.

— Олем — каза Тамас.

Телохранителят се изпъна, макар че погледът му оставаше вперен по посока на кезианците. Личеше, че ръцете го сърбят за битка.

— Сър?

— Намери ми брадва и ела в челото на колоната.

В стандартната екипировка на адранския пехотинец влизаха брадвичка и лопата — за сечене на дърва и изкопаване на помийни ями.

Добрите пълководци им намираха още много приложения.

Тамас се качи на коня си и препусна към началото на колоната. Намери полковник Арбър и неговия батальон в авангарда. Полковникът раздвижваше челюст и извади изкуствените си ченета тъкмо когато Тамас застана до него.

— Хубав ден, сър. Дърветата поддържат гората хладна.

Тамас огледа пътя. Той се виеше по протежение на стръмен, гъсто обрасъл с дървета хълм. Все пак до земята достигаше достатъчно светлина, за да може да се развие гъста ниска растителност — шипеста и оплетена. Без пътя местността щеше да е почти непроходима.

— Имам задача за хората ти, полковник — рече Тамас. —

Вземи два взвода и ги отведи встрани.

Арбър изрева по адрес на Деветнадесети и Тридесет и четвърти взвод. По времето, когато войниците вече се намираха встрани от пътя, изникна Олем. Той слезе от седлото и подаде на Тамас брадва.

Фелдмаршалът свали куртката и ризата си и погледна войниците.

— По петите ни търчат петнадесет хиляди кавалеристи — обяви той. — Благодарение на конете си те напредват по-бързо от нас и същевременно не се изморяват толкова. Е, аз имам намерение да променя това. На всяко място, където пътят се стеснява, както е ей там — Тамас посочи към участъка близо до върха на хълма — ние ще изсипваме по няколко тона отломки. Съберете камъни, паднали дървета, всякакви отломки. Веднага щом колоната отмине, затрупваме пътя.

Тамас си избра едно дърво. Дори трима нямаше да успеят да опашат ствола му с ръце. Щеше да свърши идеална работа. Фелдмаршалът пристъпи до него и започна да сече.

Войниците от двата взвода последваха примера му. Някои се захванаха да секат и кастрят, други събираха всичко, което можеха, от околния лес. Много скоро от двете страни на пътя изникнаха огромни купчини. Тамас привлече помощта на още два взвода и по времето, когато и последните войници от колоната отминаха, другарите им бяха готови да повалят шест огромни дървета връз пътя.

Дочул тропота на копита, Тамас извърна глава.

Беше просто Гаврил. Той спря коня си край фелдмаршала.

— Ти ли си последният от разузнавачите ни? — попита Тамас.

— Тъй вярно — каза Гаврил. — Кезианците се намират на една миля зад мен. Никак не пришпорват конете. Не изглежда да бързат. — Той огледа струпаните купчините камъни и клони. — Седнал да сече дърва като дървар. Харесвам тази ти страна. Дано всичката тази работа си е заслужавала.

— Ще им отнеме часове, докато разчистят пътя — изтъкна Тамас.

— Или просто ще заобиколят.

Фелдмаршалът обърса потта от челото си. Ако врагът действително намереше друг път през гората, целият им труд щеше да е отишъл на вятъра.

— Ще могат ли?

— Ще трябва да обходят местността — каза Гаврил. — И ще напредват бавно, защото ще се опасяват да не си заложил капани. Така че… може и да си ни спечелил малко време.

Тамас взе ризата си от Олем, а един от войниците доведе коня му. Фелдмаршалът го възседна.

— Дърпай! — провикна се той към хората, стиснали въжетата.

Минути по-късно дърветата се сгромолясаха на земята.

Повалянето им бе разчетено с идеята да се вклинят едно в друго и да запречат пътя. Отстраняването им нямаше да е толкова лесно, колкото просто да метна въже около тях и да ги изтеглят.

Войниците нахвърляха отгоре им останалите приготвени отломки. Когато приключиха и с това, Тамас ги изпрати да маршируват с двойно ускорен ход, за да догонят колоната.

— Кажи на разузнавачите си да набелязват други подходящи места за блокада — обърна се Тамас към Гаврил.

— Смятай го за свършено.

— Олем, погрижи се хората, които работиха тук, вечерта да получат двойна порция месо. Заслужиха си го.

— Слушам, сър.

Тамас облече ризата си.

— Мислете по какъв друг начин бихме могли да забавим преследвачите. Сигурен съм, че след разчистването на всяка блокада ще изпращат подире ни някоя и друга рота, за да не ни позволяват да се откъснем, но искам да задържим ядрото на силите им колкото се може по-далеч от нас.

— Чух, че си се срещнал с кезианския генерал — каза Гаврил.

— Да. Беон ди Ипил. Най-малкият син на краля.

Гаврил изсумтя.

— Чувал съм, че бил свестен — доколкото това е възможно за едно от изчадията на Ипил.

— Такъв е.

— Как мина?

— За едно нещо съжалявам, а за друго се надявам.

Гаврил го погледна с любопитство.

— За какво се надяваш?

— Надявам се, че не съм допуснал ужасна грешка с отказа си да се предам.

— А за какво съжаляваш?

— Жалко е, че Беон не е първородният син на Ипил. От него щеше да излезе чудесен крал. Съжалявам, че ще се наложи да го убия.

— Дойдох при първа възможност — каза Адамат.

— Седни.

Адамат седна срещу Рикар и се облегна назад. Лицето на Рикар беше мрачно. Малкото останала му коса стърчеше в произволни посоки. Очите му бяха изтощени, брадата му стоеше невчесана, дрехите — смачкани. Нещо съвсем нетипично за Рикар.

Приятелят му се взираше в пода.

— Разбра ли новините? — попита той и посочи към вестника върху бюрото си.

Броят, оповестяващ смъртта на фелдмаршал Тамас, вече беше остарял със седмица.

— Цял Адро знае — каза Адамат.

Рикар най-сетне вдигна поглед. Щом зърна лицето на Адамат, едва не падна от стола си.

— Богове, какво ти се е случило?

Адамат щеше да изсумти, ако не беше болката. Вероятно изглеждаше далеч по-зле от Рикар. Недоспал, с наскоро чупен и наместен нос, с ранички и синини по цялото си лице. Този страховит вид пречеше на работата му: никой не искаше да си има вземане-даване с човек, ял подобен пердах…

— Натъкнах се на известни затруднения в последно време — каза Адамат.

Рикар чакаше някакво обяснение. Но Адамат нямаше намерение да се впуска в подробности.

— Ясно, е… — С видимо усилие Рикар откъсна поглед от лицето на събеседника си. — Цялата страна е настръхнала. Кезианците напредват на южния фронт, а след като Тамас вече го няма, неколцина роялисти започват да изплуват на повърхността. Той беше онова, което държеше нацията единна. — Рикар прокара пръсти през косата си. — Оставащите му съветници… вече започнахме да се караме помежду си. Не знам какво ще правим.

— Все още ли възнамеряваш да организираш избори?

Рикар вдигна раздразнено ръце.

— Нямаме друг избор. Бихме могли да обявим военно положение и да ги отложим, само че цялата армия е на южния фронт и се опитва да удържи кезианците. — Той разтърка очи. — Което ни води до причината да те повикам: лорд Кларемон задейства плана си.

Адамат седна по-изправено.

— И?

Рикар плю на пода, за което веднага съжали.

— Официално обяви намерението си да се кандидатира за министър-председател на Адро.

— Но как? — смая се инспекторът. — Та той дори не е

адранец!

— Напротив. Поне според документите, които е депозирал пред министерската комисия. Фел! Фел, ела тук!

Младата жена, с която Адамат се бе запознал преди, се вмъкна в стаята. Косата ѝ беше вдигната високо на плитка, която се спускаше над рамото ѝ, и носеше надиплена блуза с широка яка.

— Да, господин Тамблар?

— Какво научи за Кларемон?

— Нищо — каза Фел. — Ако актът му за раждане е фалшив, то изработката е изключително класна. Проучването му е поверено на цял екип от хората ни. Всъщност той никога не е твърдял, че е бруданец, а и Брудано-гурланската търговска компания не изисква президентът да притежава бруданско гражданство, за да я оглави.

Адамат се улови, че се е втренчил във Фел, внезапно подозрителен, без сам да знае защо.

— Продължавайте — подкани я инспекторът.

— Простете? — обърна се към него Фел.

— Открихте ли някаква връзка с лорд Ветас? — Неговата информация за връзката между Ветас и Кларемон идваше от евнуха — и от собствените думи на Ветас. Но ако го бяха подвели по някакъв начин, цялата досегашна насока на разследването му беше грешна.

— Не, нищо.

— Но защо му е на Кларемон да става адрански министър-председател? Рикар, нали ти ми каза, че този пост е по-скоро с представителна функция?

Рикар се намести неловко на стола си.

— Това е моята представа за премиер, да.

— Истината е — намеси се Фел, без да изчаква одобрението на Рикар, — че първият министър-председател ще очертае границите, към които ще се придържат всичките негови наследници. С колко власт ще разполага заемащият поста оттук насетне и как ще я използва ще зависи изцяло от това колко агресивен реши да бъде първият, заел длъжността.

Адамат приглади сакото си. Какво го безпокоеше толкова в тази жена? Имаше нещо в маниера ѝ, което по-рано му бе убягнало… само че не можеше да определи какво.

— Това означава, че ако Кларемон бъде избран, има възможност да придобие властта на крал?

— Не точно на крал — уточни Рикар. — Съществуват известни ограничения. Но… пак става дума за значително влияние.

Адамат изруга.

Фел се приближи до Рикар.

— Господин Тамблар, ако разрешите…

— Това е! — Адамат се взираше в нея.

— Какво? — попита Рикар.

Адамат пъхна бавно ръка в джоба си и стисна дръжката на пистолета.

— Вие говорите като него — каза той на Фел. — С подобна интонация. Не е лесно забележимо. Не е сякаш сте роднини или нещо подобно, а по-скоро сякаш сте учили в една и съща гимназия.

— С кого? — попита Рикар.

— Лорд Ветас.

Рикар и Фел се спогледаха.

— Това е лошо — каза Фел.

Рикар се съгласи:

— Много лошо.

Адамат местеше поглед от единия към другия. Установи, че с едната си ръка стиска дръжката на пистолета, а с другата — тази на бастуна му. Стисна здраво челюсти. Какво ставаше тук? Какво знаеха тези двамата?

— Ще му кажа — каза Рикар на Фел.

— Това знание не е за всеки — смръщено отвърна Фел.

— За какво, по дяволите, говорите? — попита Адамат.

Рикар се облегна на писалището си, подпрял брадичката си с ръка.

— Чувал ли си за академията *Фонтен* в Старланд?

— Не — отвърна инспекторът. Нито Рикар, нито Фел имаха вид на хора, готови да му се нахвърлят, затова той престана да стиска пистолета и бастуна. — Това някаква висша школа ли е?

— Нещо подобно — каза Рикар. — Място с изключително високи критерии. На всеки хиляда обучаеми се дипломира само един.

— И какво го прави толкова трудно? — попита Адамат.

— Тежките условия — обясни Фел. — Ежедневни осемнадесетчасови занятия в продължение на двадесет години. Обучение от всички сфери: бойни изкуства, сексуално привличане, мнемотехника[3], етикет, точни и естествени науки, политика, философия. Запознанство с всички философски школи. Доживотна раздяла с близки и приятели. Готовност от страна на обучаемите да останат верни на господарите си пред най-изкусителни подкупи и заплахи за мъчителна смърт.

— Звучи ужасно — каза Адамат. — Щях да съм чувал за подобно място.

— Не — отвърна Рикар, — нямаше.

Фел гледаше ноктите си.

— Единствено потенциални клиенти знаят за академията. Закупуването на обучаем струва тридесет милиона крана.

— Закупуване? Значи говорим за робство? — Адамат се олюля назад в креслото си. Тридесет милиона. Та това беше чудовищна сума. В целите Девет държави надали щяха да се намерят повече от петдесет души, които да могат да си я позволят. Той не смяташе, че Рикар е един от тях.

Адамат не беше сигурен дали вярва на всичко това. Как можеше подобна организация да съществува? Несъмнено в някои части на света робството все още съществуваше, но на територията на Деветте? По тези земи нямаше такава практика от стотици години насам.

— Искате от мен да повярвам, че вие и лорд Ветас сте завършили академията *Фонтен*?

— Така изглежда — каза Фел. — Не мога да потвърдя със сигурност, но привляклото вниманието ви сходство надхвърля възможността за съвпадение.

— Тогава какво можете да ми кажете за него?

— Всеки обучаем специализира в определена сфера. Но щом е завършил, значи е опасен. Имате си работа с човек, изключително опитен в изнудването и саботажа. По-умен от повечето хора в града, включително и от вас. Умее да си служи с всякакви оръжия, но вероятно предпочита ножове и пистолети.

— А вие какво сте специализирали? — попита Адамат.

Фел се подсмихна, но не отговори.

— Може ли да продължим разговора си на четири очи? — обърна се инспекторът към Рикар.

Рикар кимна на Фел.

— Сър — каза тя, — академията *Фонтен* не е тайна в абсолютния смисъл на думата, но ние обичаме дискретността. Тази информацията трябва да остане несподелена.

— Ще се съобразя с това — каза Адамат.

Фел излезе, оставяйки го насаме с Рикар.

Адамат мълча близо минута, вперил поглед в приятеля си, преди да проговори.

— *Купил* си си жена?

— Адамат…

— Не мислех, че дори ти си способен да паднеш толкова ниско.

— Не е това, което си мислиш, аз…

— Нима? — Адамат повдигна вежди.

— Добре де, има го и този момент. Но не по тази причина го

сторих.

— Тогава защо?

Върху лицето на Рикар изникна сурово изражение.

— Аз обичам тази страна. Обичам и профсъюза си. Нямам намерение да видя как рухват заради машинациите на някакъв чужденец. Ще бъда първият премиер дори да умра заради това — или да ми се наложи да отнема нечий живот.

— Кога?

— Какво кога?

— Кога я… закупи?

— Формалностите приключиха през лятото. Тя пристигна преди четири седмици.

— И откъде, по дяволите, намери тридесет милиона?

— Тя струваше само десет — каза Рикар. — Около половината от спестяванията ми. Преминала е само десет години от обучението си. Обичайно са двадесет.

Адамат поклати глава.

— Десет милиона за това девойче. Къде ти е бил умът?

— Тя ръководи организацията по-добре, отколкото аз бих могъл — тихо каза Рикар. — За един месец, за един-единствен месец, тя ми спечели петдесет хиляди крана. Сложи ред в министерската ми кампания. И преди имах някои добри идеи, но сега имам истински шанс да стана министър-председателя на Адро. Нито за миг не съжалявам за тази инвестиция.

— А можеш ли да ѝ имаш доверие? Какво я спира просто да те убие и да заеме мястото ти начело на профсъюза, щом е толкова умна?

— Лоялността — отвърна Рикар. — Следващите тридесет години от живота ѝ принадлежат на мен. Това е цената за обучение в академията. Освен това Фел трябва да мисли за репутацията си. Ако по някакъв начин не оправдае доверието ми, наставниците ѝ сами биха я убили.

Адамат отново приглади сакото си. Всички тези неща му идваха в повече.

— Като стана дума за пари… Имам нужда от заем.

— Още ли имаш дългове към Палагий? — попита Рикар, видимо облекчен от промяната на темата. — Радвам се, че най-после си поумнял. Какви бяха тези глупости, да не ми позволяваш да се разплатя с него?

— Палагий е мъртъв. Не, не става дума за него. Нужни са ми петдесет хиляди крана. Веднага. В банкноти.

Рикар премигна насреща му.

— Петдесет? Мога да ти напиша чек за петдесет. За теб винаги.

— Трябва да са в брой.

— За това вече не мога да ти помогна. Никоя адранска банка не би ми позволила да изтегля петдесет хиляди наведнъж. Но до две седмици…

— Не мога да си позволя да чакам толкова — прекъсна го Адамат и разтърка очи. Рикар беше единствената му надежда да намери парите, за да плати на полковник Верундиш да пусне Бо. Сам той никога нямаше да успее да събере такава сума за една седмица.

Е, може би Рикар не беше единствената му надежда.

— Смърдиш като долницата на магаре, тръгнало по нанагорнище — изтърси Гаврил.

Тамас наблюдаваше как конят му пасе сухата трева край пътя. Колоната бе спряла за кратка почивка; фелдмаршалът се намираше близо до челото ѝ.

В далечината той дочуваше пукота на пушки. Поредните кезиански разузнавачи, доближили се досами последните им редици. От срещата с генерал Беон насам врагът не спираше да им диша във врата. На групи по десет или двадесет драгуните се навъртаха близо до ариергарда и не пропускаха нито една възможност да напакостят.

На Тамас му беше дошло до гуша. Беше оставил дузина блокади, беше убил стотици драгуни, но хората му пак не можеха да спрат да съберат необходимото, без да рискуват да се окажат заобиколени от преследващите ги части.

Гаврил демонстративно подуши въздуха, за да подчертае думите си.

Тамас сведе поглед към униформата си. Мръсотията не личеше толкова върху тъмносиньото, но същото не можеше да се каже за златно-сребърната украса. Ризата му жълтееше от пот, ръкавите бяха станали черни от барутни изгаряния и прахоляк. Слой вкоравена прах покриваше лицето и ръцете му като втора кожа, а за миризмата, скривана от ботушите му, не смееше дори да мисли.

— Нищо не надушвам — каза Тамас на шурея си.

— Първо правило на хигиената — рече Гаврил. — Ако не можеш сам да се надушиш, значи е дошло време за баня. Спряхме, за да ядем, а тъй като вече не ни е останало никакво месо, поне можем да дадем на хората един час почивка. Следвай онова поточе там. Недалеч нагоре по течението му има водопад. Може да ти осигури малко усамотение.

— Няма ли да докладваш?

— След като се изкъпеш.

Тамас се взря в него. Гаврил не приличаше на човека, когото беше срещнал преди толкова много години. Якола от Пенсбрук беше строен, ведър и гладко избръснат тип с широки рамене. Гаврил беше натрупал доста килограми през времето си в планинската стража. Прилягаха му, а и щяха да му послужат да оцелее дълго след като гладът надвиеше всички останали.

Фелдмаршалът се засмя на черния си хумор.

— Сериозно говоря — рече Гаврил.

Тамас се изправи на крака. Нямаше как. Някакъв неочакван момчешки импулс го накара да отправи неприличен жест по посока на Гаврил, подир което фелдмаршалът закрачи по протежение на колоната. Войници с лепнещи от пот униформи бяха налягали край пътя. Никой не отдаде чест, но Тамас не обърна внимание. Някъде в далечината двама се сбиха. Сержантът им бързо ги разтърва. Със завръщането на глада се появяваше и предишното раздразнение. Нещата тепърва щяха да се влошават.

Сред студената вода на планинския поток бяха нагазили няколко десетки от хората му, за да се измият. Тамас ги подмина и продължи нататък.

Поточето се спускаше през дере със стръмни склонове. Дърветата над тях растяха още по-нависоко, извисявайки се на стотици стъпки над главата му, и го караше да изпитва лека клаустрофобия.

Отвъд, ручеят правеше завой. Бученето на вода ставаше все по-силно. Той спря и огледа върха на дерето. Мястото беше крайно неподходящо. Цяла войска можеше да се приближи незабелязано до него, прикрита от шума на водопада.

Благодарение на постовете обаче, разполагани при всяко спиране, никой не можеше да се приближи на четвърт миля от колоната, без да бъде забелязан.

Отвъд завоя Тамас откри, че малкият вир вече е зает. Голият до кръста Олем стоеше нагазил във водата, извърнал лице към струите на водопада.

Фелдмаршалът пристъпи по-близо, при което поздравът замръзна върху устните му.

Влора стоеше под водопада заедно с Олем. Беше напълно гола, захвърлила униформата и снаряжението си на брега на вира. Олем бе заровил ръце в тъмните ѝ коси и ги разресваше. Тя каза нещо и Олем се засмя. Влора се обърна с лице към него и притисна тялото си към неговото. Тя разтвори устни и Олем приведе глава към нейната.

Очите ѝ примигнаха ококорено. С ловко движение Влора

заобиколи Олем и се извърна с гръб към Тамас. Олем промърмори нещо и хвърли плах поглед към фелдмаршала. В следващия момент телохранителят енергично се зае да мие косата си.

— Какво има? — нечия ръка тупна Тамас по рамото. — Не си ли виждал гола жена?

Гаврил го подмина и пристъпи към вира, съблечайки ризата си.

Тамас се опомни и безмълвно благодари, че не подскочи от неочаквания допир. Осъзнал, че не е благоприлично да се взира по подобен начин, със зачервено лице, той се доближи до водата и започна да сваля униформата си.

Влора излезе от вира и бързо започна да се облича. След няма и минута Тамас, Гаврил и Олем вече бяха сами.

— Не знам дали знаеш — обърна се Гаврил към Олем и хвърли униформата си върху крайбрежните камъни, — но по принцип е редно човек да си събуе панталона, когато се къпе.

Олем прочисти гърло и се засмя смутено, като хвърли бърз поглед в посоката, в която беше изчезнала Влора.

Гаврил се засмя с цяло гърло.

— Голяма красавица. Разбирам защо ги беше оставил нахлузени. — От свойското му ръгване в ребрата Олем едва не се преви. Телохранителят му отправи крива усмивка, но след като хвърли поглед към Тамас, усмивката му изчезна.

— Влора беше годеница на Таниел — обясни Тамас. — Поне до началото на това лято. — Той се взираше в Олем. На какво бе станал свидетел преди малко? На нещо отдавнашно или на случайна среща?

И да беше забелязал напрежението, Гаврил избра да го пренебрегне.

— Но вече не е сгодена за него, нали така? — Той сви огромните си рамене. — Хубавицата си е хубавица. Това, че е свободна, е само бонус.

— На моменти забравям… привичките ти… спрямо жените.

Гаврил се обърна с цялото си тяло към Тамас, без да се смущава от голото си тяло.

— Явно забравяш и онези седемнадесетгодишни аристократки, които се опитваха да оплетат най-желания ерген в Деветте подир смъртта на Ерика… преди да отидем в Кез. Колко от тях си катурнал?

Тамас беше забравил за къпането. Той стисна куртката си в една ръка и процеди през зъби:

— Мери си приказките, Якола.

В някакъв момент Олем бе напуснал вира, беше взел ризата,

куртката и пистолета си от земята и вече се изнизваше надолу по течението.

— Още не съм приключил с теб, Олем — каза Тамас.

Олем застина. Капчици вода проблясваха в пясъчнорусата му брада.

Гавриловият месест пръст бутна Тамас в гърдите.

— Ти самият далеч не си девственик, Тамас. А си спал и със сестра ми. Това ми дава правото да се изкажа.

Тамас сведе поглед към пръста на Гаврил, като сериозно обмисляше дали да не го строши. Какво, по дяволите, си въобразяваше, да му говори по такъв начин? Пред свидетели Тамас би се принудил да му даде урок. В настоящата ситуация му се искаше да го прасне в носа. Ако се стигнеше до бой, Гаврил притежаваше повече сила и по-голяма тежест. Но бързината беше на страната на Тамас, а ако имаше и барут, всичко се предрешаваше. Можеше…

Той се сепна. Намираше се дълбоко във вражеска територия, преследван от армия, четири пъти по-голяма от неговата, и всичко, което искаше, беше отново да се почувства чист преди следващата битка. А какво правеше той? Гаврил не беше негов враг.

Един бърз поглед през рамо му показа, че Олем все пак си е отишъл.

— Прекалено голям сухар си, Тамас — каза Гаврил.

Тамас преметна униформата си на един щръкнал корен и пристъпи под водопада. Първоначалният шок от съприкосновението с водата секна дъха му. Беше ледена — все още носеше хладината на планинските върхове, извисяващи се на изток от тях.

— Велики Крезимир! — Фелдмаршалът почувства как раненият му крак се вцепенява.

— В стражата съм се къпал с далеч по-студена вода — каза Гаврил.

Тамас гледаше надолу по течението, където бе изчезнал Олем.

— Влора беше сгодена за моя Таниел. Не е изключено той да е мъртъв. Няма да допусна…

— Годежът е бил развален — прекъсна го Гаврил. — Ти самият ми го каза. Гледай напред. Ти колко пъти си се забавлявал зад гърба на Ерика?

— Нито веднъж — отвърна Тамас. Гласът му беше по-студен и от водата в потока.

Гавриловата гримаса показваше, че не вярва и на дума от казаното. Той отвори уста, но Тамас го изпревари.

— Хайде, давай, усъмни се в честта ми — подкани фелдмаршалът.

— Няма да говоря повече за това.

— Радвам се. Сега кажи каквото имаш да докладваш.

— Кезианците са изостанали на почти осем мили от нас. Някои от блокадите ти са свършили работа, други — не. Тук пътят позволява на конниците да яздят единствено по двама, така че тяхната колона се проточва с мили назад. Навсякъде гъмжи от техни разузнавачи, които търсят преки пътища. Казал съм на хората си да стоят нащрек за малки групи, опитващи се да ни нападнат във фланг, но засега най-големият ни враг е липсата на храна.

— След колко време ще стигнем Крезимирови пръсти? — Тамас отърка пръсти в мустаците си. Лицето му плачеше за бръснене.

— Шест дни.

— Добре.

— Във връзка с това имам лоши новини.

Тамас въздъхна.

— Точно каквото се надявах да чуя…

— Кезианците са изпратили кирасирите на запад към равнините. Това са пет хиляди и петстотин души тежка кавалерия. Времето, изгубено в заобикалянето на Юндора, ще го наваксат в равното. Ако съм преценил правилно, ще стигнат Пръстите приблизително по едно и също време с нас.

— От последния път, когато ги прекосявах — продължи Гаврил, — помня, че между гората и първата река има около миля открито пространство. Съвсем голо и равно място. И отвъд него има тесен дървен мост.

— Идеалното място да ни пленят.

— Именно.

Тамас затвори очи в опит да си представи терена. Тринадесет години бяха изминали, откакто бе минавал оттук за последно.

— Трябва да ги разбия.

— Моля?

— Да разбия частите им. Не мога да позволя кавалерията им да ни преследва чак до Делив. Дори и да им се изплъзнем при мостовете, те ще ни причакат на север. Сред тамошните плата няма да имаме никакъв шанс срещу три кавалерийски бригади.

— И как ще разбиеш толкова голяма кавалерия? Ти имаш само единадесет хиляди души. И преди съм те виждал да вършиш чудеса, но това е отвъд възможностите ти.

Тамас се отдръпна от водопада и грабна униформата си. Нахлузи панталоните си върху мокрото си тяло.

— Ще напредваме с двоен ход. Така ще стигнем реките за четири дни и ще имаме време да се подготвим.

— Не можеш да маршируваш четири дни с двоен ход на празен стомах.

Тамас не му обърна внимание.

— Вземи двадесет от най-умелите си ездачи и тръгнете пред нас. Вземете и резервни коне със себе си, от онези, които пленихме.

— Мислех, че ще ги убием, за да имаме прясно месо.

— Убийте ги, когато пристигнете. Искам да унищожите моста.

Гаврил излезе от вирчето и тръсна голямата си глава. Навсякъде се разлетяха пръски. Приличаше на мечка, ловяща риба в реката.

— Да не си се побъркал? — попита Гаврил.

— Имаш ли ми доверие?

Гаврил се забави няколко секунди повече от допустимото.

— Да?

— Унищожете моста, заколете конете и започнете да сковавате салове. Под клетва забрани на хората си да говорят за мисията. Щом ви настигнем, версията ще е, че мостът е бил отнесен от водите и вие сте били изпратени напред, за да строите салове.

— Надявам се да имаш адски добра причина да разрушаваш този мост, преди да сме го прекосили — каза Гаврил. — В противен случай моите хора ще ме обвинят, че се опитвам да убия всички ни.

Тамас облече куртката си.

— Върви. Вземи със себе си хора, на които имаш пълно доверие.

Той закрачи обратно, оставил Гаврил да се облича. Подвикването му го спря.

— Тамасе, опитай се да не докараш смъртта на всички ни.

Глава деветнадесета

— Чудил ли си се — каза Таниел — защо генералите толкова настояват да отстъпваме?

Той седеше край леглото на полковник Етан в една малка, закътана странноприемница в град Роан, на около две мили зад фронтовата линия. Градът беше спокоен, макар че глухият тътен на артилерията се чуваше и тук, напомняйки на Таниел за протичащата без тях война.

Етан лежеше облегнат на купчина пухени възглавници. Пред вратата дежуреше медицинска сестра, а през целия ден прииждаха гренадири, дошли да посетят командира си и да отнесат нарежданията му.

Единствено висшите офицери можеха да очакват подобни грижи, разбира се. Таниел знаеше за неколцина пехотинци, получили сходни наранявания. Повечето от тях бяха умрели след няколко месеца, забравени.

Барутният маг наблюдаваше приятеля си с крайчеца на окото си и нанесе няколко щрихи в скицника си, очертавайки масивната челюст на полковника с въглен. Етан беше отказал да освободи поста си, като бе заявил, че все още може и *ще* ръководи своите гренадири, дори ако му се наложеше да го прави от инвалиден стол. Носеха се слухове, че генерал Хиланска все пак ще го принуди да подаде оставка.

Таниел се надяваше да не стане така. Командването на бригадата бе единственото, което крепеше духа на Етан.

— Отстъпваме — каза полковникът, — защото кезианците винаги се оказват прекалено много. — Той потопи перодръжката си в мастило и довърши започнатото изречение в документа пред себе си. По-рано, когато Таниел извади скицника си, полковникът беше започнал да вика и да сипе проклятия. Сега, изглежда, правеше всичко по силите си да игнорира факта, че Таниел го скицира.

Таниел изучаваше лицето на Етан, ала умът му се намираше другаде. Нещо в сигналите за отстъпление го тормозеше. Всеки път — все същото…

— Ти познаваш историята на Тамасовите кампании не по-зле от историците. Колко пъти е заповядвал отстъпление?

— Седем, ако не се лъжа.

— А в колко сражения е влизал?

— Стотици.

— А колко пъти отстъпвахме пред кезианците през изминалите няколко седмици?

Етан въздъхна, остави пародръжката и разтърка очи.

— Таниел, какво значение има? Генералите нямат избор. Ако отстъпят, търпят известни загуби. Ако не отстъпят, рискуват да изгубят всичките си хора.

— Ами ако някой от генералите си сътрудничи с врага? — размишляваше гласно Таниел. — И всеки път нарежда отстъпление преждевременно?

— Подобни обвинения са изключително опасни.

— Тамас вярваше, че има предател…

Етан го прекъсна:

— И беше прав. Той сам хвана негодника. Шарлемунд ще си остане на топло до края на дните си, без значение какви заплахи отправя църквата.

— Възможно е да не е хванал всички предатели — тихо каза Таниел.

— Тамас лично е подбирал тези генерали. Всички те са го подкрепяли години наред, включително и в превратa, с което поеха особено голям риск — в случай на провал ги заплашваше смъртна присъда по обвинение в държавна измяна, а шансовете за успех далеч не бяха обещаващи. Всички тези хора са опитни и верни.

Таниел загреба щипка барут и го вдиша. Беше му трудно да се съсредоточи. По-рано няколко прашинки от черния прах бяха достатъчни да изострят ума му, ала напоследък се нуждаеше от все повече и повече…

Барут. Второто нещо, което го притесняваше.

— Имаш ли достъп до складовата статистика? — попита Таниел.

Етан приключи поредната заповед и я остави на масичката край леглото си.

— За моя полк — със сигурност.

— Не се интересувам само от твоя полк, а от цялата войска. Можеш ли да ми осигуриш тези сведения?

— Ще трябва да се възползвам от определени връзки…

— Направи го.

Етан присви устни.

— Защото в момента горя от желание да ти правя услуги.

— Моля те? — каза Таниел, докато скицираше раменете му.

— Защо?

— Върти ми се нещо в главата… Просто искам да видя колко барут изразходва армията.

— Добре — с въздишка се съгласи Етан. — Ще видя какво мога да направя по въпроса. — Той замълча и през последвалите минути се чуваше единствено стърженето на перото му.

Полковникът изглеждаше напълно потънал в работата си. Подир раняването си се беше потопил изцяло в административните тънкости. През последните три дни не беше спрял да преглежда продоволствени отчети, справки за числеността на новобранците и досиетата на хора, подходящи за повишение.

Таниел се радваше, че приятелят му си е намерил занимание, което да ангажира мислите му.

Звукът от перото на Етан внезапно спря.

— Откъде кезианците са намерили толкова много Черни Пазители? — попита той. — Нали баща ти имаше — има — затруднения с намирането на магове?

— Не мога да ти отговоря със сигурност — каза Таниел, докато удебеляваше контурите на брадичката. Самият той също си беше задавал този въпрос. — На всеки две години кезианците прочистват провинциите си от барутни магове, а междувременно правят и чести изненадващи проверки. Тамас смяташе, че кезианците отвеждат барутните магове, за да ги екзекутират. Не е получавал сведения, които да загатват друго.

Етан замислено допря перодръжката до листа.

— Мислиш, че в действителност само са ги държали в плен?

— Да — рече Таниел. — Населението на Кез е много по-голямо от адранското, което отчасти обяснява бройката. И мисля, че Крезимир има пръст в превръщането им в Черни Пазители. Не може да е съвпадение, че тези уроди се появиха по едно и също време с него.

Полковникът отново започна да драска по хартията, но миг по-късно спря.

— О — каза той, — имам нещо за теб.

— Така ли?

Етан извади сребърна табакера и му я подаде.

— Чух, че си изгубил своята в планината. Реших, че ще се зарадваш.

Таниел отвори капачето. Върху вътрешната му страна имаше гравировка. *На неубиваемия Таниел Двустрелни.*

— Неубиваем? — присмя се барутният маг.

— Така са започнали да ти викат момчетата.

— Това е нелепо. Всеки може да бъде убит. — Таниел протегна табакерата обратно към Етан. — Не мога да я приема.

Полковникът се закашля. Облегна се назад, притиснал ръка към ребрата си.

— Ще я вземеш, упорито леке такова, или отново ще започна да ти крещя, че си страхливец. Ти и онова твое момиче ни отървахте кожите тогава.

— Тя не е мое момиче.

Етан изсумтя.

— Нима? Слуховете говорят друго, Таниел. — Етан сведе поглед към ръцете си. — Не бива да ти казвам това, но от щаба възнамеряват да ви разделят. Смятат, че за духа на войниците е неблагоприятно един герой да се размотава с дивачка.

— Не ми казвай, че и ти разсъждаваш като тях? — наежи се Таниел. Той нямаше намерение да слуша подобни глупости.

Етан повдигна помирително ръка.

— Виждал съм те как я гледаш. По същия начин, по който преди гледаше Влора. — Той сви рамене. — Аз не те съдя. Просто те предупреждавам за слуховете.

Таниел си наложи да се успокои. Начинът, по който беше гледал Влора? Това беше почти толкова нелепо, колкото и званието, лепнато му от гренадирите.

— Какво да направя? Няма да я отпратя.

— Ожени се за нея?

Таниел се засмя и поклати глава. Това пък беше съвсем нелепо.

— Говоря напълно сериозно — продължи Етан. — Онези от генералния щаб могат и до утре да проповядват за морал, обаче ако става дума за твоята съпруга, ще трябва да се примирят. — Той отново се закашля, този път по-продължително.

— Трябва да щадиш силите си — каза Таниел. Лицето на приятеля му беше пребледняло като хартията в скицника му. Покрай часовете, прекарани в разговор, барутният маг бе забравил за сериозността на нараняванията му. Изтерзаният вид на Етан изведнъж му припомни за това.

— Трябва да изпратя още заповеди.

— Почивай сега. — Таниел изтръгна хартията и перото от ръцете му и ги остави до леглото. До тях остави и табакерата, след което се отправи към вратата.

— Таниел.

— Да?

Етан повдигна табакерата и му я подхвърли. Барутният маг я улови с една ръка.

— Вземи я — каза полковникът. — Иначе ще заповядам да те разстрелят.

— Добре де, добре, ще я взема. — И Таниел затвори вратата след себе си.

Ка-поел го чакаше в коридора, седнала кръстато на пода досами вратата. Работеше над една от восъчните си фигурки. Тя я прибра и се изправи на крака. Нищо в изражението ѝ не показваше да е чула казаното от Етан за нея.

— Можеш ли да му помогнеш по някакъв начин? — попита

Таниел.

Отговори му леко поклащане на главата ѝ.

— По дяволите, Пола, ти на практика ме върна от гроба, а за него не…

Тя повдигна пръст, челото ѝ се свъси в гримаса. Таниел помисли, че тя може и да продължи, но вместо това Ка-поел се обърна и се отдалечи.

Той я последва надолу по коридори и през голямата зала, където ранените войници разговаряха и отпиваха евтино вино в очакване да бъдат изпратени вкъщи или обратно на фронта. В цялото помещение цареше мрачна атмосфера. В един от ъглите, сама, седеше жена с отрязан под коляното крак. Тя стенеше тихо — самотен вой, който всички се опитваха да игнорират.

Времето навън не подобри настроението на Таниел. Небето се въсеше от една седмица насам, всеки ден по-неприветлив от предишния. Вчера вечерта ръмя ситен дъждец — колкото да направи тревата хлъзгава, а битката — още по-опасна.

Таниел спря пред прага на хана и обмисляше дали да не се върне за едно питие, преди да поеме обратно към фронта.

Двама войници се приближаваха насреща му. Тежките стоманени пики и зелените им кантове, както и емблемата, изобразяваща кръстосани палки на фона на планина, отдалече издаваха принадлежността им към военната полиция.

Съвпадение, почуди се Таниел, или го бяха причаквали?

— Капитан Таниел Двустрелни?

— Какво има?

— Трябва да дойдете с нас, сър.

Определено го бяха причаквали.

— По чие нареждане?

— Заповед на генерал Кет.

— Нямам такова намерение. — Таниел отпусна ръка върху дръжката на пистолета си.

— Наредено ни е да ви арестуваме, сър.

Арест? Нещата отиваха прекалено далеч.

— Въз основа на какви обвинения?

— Ще научите лично от генерала.

Единият от тях пристъпи напред и хвана ръката на Таниел.

Таниел се отскубна.

— Дръж си ръцете далеч от мен. Отлично зная какви права има адранският войник. Или ми казвате обвиненията, или се пръждосвате. — Таниел долавяше, че двамата нямат и прашинка барут в себе си. Бяха дошли подготвени. За него.

Или? Полицаят отново го дръпна за ръката, сякаш имаше насреща си някакво непослушно дете.

— По-добре да ни последвате без много шум. Заповядано ни е да доведем и момичето. Къде е тя?

Наистина, къде беше отишла Ка-поел? Таниел се огледа, като отново освободи ръката си от тази на полицая.

— Елате с добро, сър! Не ни принуждавайте да…

Юмрук на Таниел го уцели право в брадичката и го повали на земята. Другият военен полицай наклони пиката си и заплашително направи крачка напред. Таниел пристъпи встрани, сграбчи дръжката на пиката и дръпна рязко. Мъжът залитна напред, право към пресрещналия слепоочието му пестник.

Другарят му вече се изправяше на крака и замахваше, почервенял от гняв, задето е бил повален с един изненадващ удар. Той се извисяваше с една глава над Таниел и беше с двадесетина килограма по-тежък.

Барутният маг улови юмрука му и стовари противоположната си ръка в лакътя. Чу се пукот, строшената кост щръкна, бликна кръв.

Болезненият рев на полицая привлече повече внимание, отколкото на Таниел му се нравеше. Той го остави да се свлече на земята и бързо закрачи обратно към фронта.

Да го арестува? Генерал Кет имаше наглостта да го арестува? Изглежда, Таниел беше единственото, което стоеше между кезианците и Адопещ. Беше убил половината от останалите им Привилегировани, с което бе предоставил видимо преимущество на наемниците от *Крилете на Адом*, и беше останал без свободно място за резки върху приклада си — толкова много от противниците беше убил.

Скоро Ка-поел се присъедини към него. В един миг крачеше сам, стараещ се да не обръща внимание на погледите на онези, които бяха станали свидетели как бе строшил ръката на военен полицай, а в следващия тя беше до него, крачеща сякаш нищо не се е случило.

— Къде изчезна, по дяволите?

Ка-поел не отговори.

Таниел скръцна със зъби. Мамка му. Един от генералите бе издал заповед за задържането му. Рано или късно щяха да го арестуват. Какво можеше да стори той? Да изпотроши ръцете на цялата военна полиция?

— Ако се появят отново, пак се скрий така. Не искам да попадаш в мръсните им лапи.

Тя кимна.

С приближаването си към фронта Таниел почувства как увереността му се завръща. Променил първоначалните си намерения, той се насочи към готварницата.

Откри търсеното в третата платнена столова, в която надникна.

Майстор готвачът Михали стоеше сам и броеше бъчви, стиснал късче въглен в едната си ръка и някакъв лист в другата. Дългата му черна коса беше стегната на опашка.

— Добър вечер, Таниел — каза Михали, без да се обръща.

Таниел, който тъкмо пускаше платнището зад себе си, застина.

— Познаваме ли се?

— Не, но с баща ти сме приятели. Заповядай.

Предпазлив, Таниел не се отзова на поканата, а остана на мястото си. Вмъкналата се подире му Ка-поел безгрижно се настани върху една от бъчвите в ъгъла.

— Тамас е мъртъв — каза Таниел.

— О, не говори глупости. Ти не вярваш в това.

— Постепенно свиквам с тази мисъл.

Михали все още не беше се извърнал с лице към него. Но дори и в гръб неговото излъчване караше Таниел да се съмнява в решението си да дойде тук. В него имаше нещо особено. Може би някаква миризма? Не. Нещо по-неуловимо. Някакво мимолетно усещане за нещо познато.

— Тамас е жив и здрав — каза Михали. Устните му се задвижиха безмълвно, а пръстът му се местеше, докато преброяваше бъчвите в един от ъглите на палатката. — Заедно с по-голямата част от хората си. В момента ги преследват три кавалерийски и шест пехотни бригади.

Таниел изсумтя.

— И откъде знаеш всичко това?

— Все пак съм прероденият Адом.

— Значи *наистина* твърдиш, че си бог?

Михали се обърна с въздишка и вписа още нещо върху листа си. Имаше пухкаво, издължено лице, загатващо за присъствието на адранска и розвеланска кръв. По бялата му престилка личаха петна от брашно и кръв, а на едно място върху гладко обръснатата му челюст се беше залепила обелка от картоф.

— Нима е толкова трудно за вярване? Ти си се опитал да убиеш един бог.

— Видях как Крезимир се спуска от облаците. Видях лицето му. При вида му цялото ми същество усети, че има насреща си бог. А ти… — Таниел замлъкна в очакване на неизбежния гневен изблик.

— А аз изобщо нямам вид на бог? — Вместо да се обиди, Михали се смееше. — Да, Крезимир винаги е бил по-добър в пресъздаването на небрежно величие. Баща ти повярва въз основа

на неща, които видя със собствените си очи. С теб, струва ми се, е необходим по-пряк подход. — Михали пристъпи към него и протегна ръка към главата му. Неочаквано спря и рязко я отдръпна. Таниел забеляза, че ръката на готвача е започнала да трепери.

— Разрешаваш ли? — обърна се Михали към Ка-поел.

Тя отвърна на погледа му, очите ѝ го предизвикваха да опита.

Михали отново протегна ръка към Таниел. Десницата му трепереше все по-силно и по-силно, докато се приближаваше, сякаш пресрещната от някаква невидима сила. Най-сетне пръстите му докоснаха кожата на Таниел.

Сред мислите на Таниел пламна искра.

Сетне сякаш самата вселена се разгърна пред очите му. Векове прелитаха в рамките на миг, за да се влеят в спомените му. Таниел видя как Крезимир за първи път стъпва на тази земя, видя как богът призовава братята и сестрите си да му помогнат за основаването на Деветте кралства. Зърна хаоса на Помрачаването и неумолимия поток на времето. Цели човешки животи прелитаха за частица от секундата.

И тогава образът изчезна.

Таниел се олюля задъхано.

Преди няколко месеца Ка-поел бе сторила нещо подобно с него. Тогавашното видение го бе покъртило до основи, макар да обхващаше само мигове.

Преживяното току-що обхващаше две хилядолетия.

Трябваше му известно време, за да дойде на себе си. Когато се опомни, каза:

— Ти наистина си бог. — В гласа му този път нямаше никакво съмнение.

— *Бог* е интересна дума — отвърна Михали и отново пристъпи към инвентаризацията си. Той драсна черта върху хартията си и се зае да брои чували с лук. — Тя загатва за всемогъщество и всезнание. А аз, мога да те уверя, не съм нито едно от двете.

— Какъв си тогава? — Веднъж Бо му беше обяснил, че боговете не са нищо повече от изключително могъщи Привилегировани. Но как можеше Михали да е нещо различно от бог, предвид тези спомени?

— Семантика! — Михали вдигна ръце. — Нека приемем, че действително съм бог, тъй като в момента нямам настроение за теософски спорове. Предполагам, че и с теб е така. Моля те, седни. — Михали небрежно повдигна една бъчва с вино и я постави до Таниел, след което се отдалечи да донесе друга.

Таниел направи опит да помръдне бъчвата съвсем малко. Не

можа. Той се навъси и повдигна очи към Михали, докато готвачът донасяше бъчва за себе си и за Ка-поел.

Ка-поел небрежно докосна ръката на Михали.

— Да ги нямаме такива, момичето ми — с бащински тон я укори Михали и внимателно докосна пръстите ѝ.

Проблесна огън и Ка-поел отскочи назад, като задуха пръстите си и се намръщи към Михали. Косъм ли се беше опитала да отскубне от ръката му?

Михали се настани на своята бъчва.

— За разлика от братята и сестрите ми, аз реших да не напускам този свят подир основаването на Деветте кралства. Останах скрит, разбира се. Но не спирах да се уча. — Михали занесено се взираше в нещо, видимо само за него. — Далечните звезди са красиви и интересни, но тукашните жители ми се видяха тъй разнообразни и смайващи, че не можах да се откъсна от тях.

Той погледна към Ка-поел.

— Изучавал съм костнооките. Не задълбочено. Посещенията в Диниз и Фатраста ме изтощават. За мен е уморително да се отдалечавам от Адро. Нямам представа как Крезимир и останалите напуснаха планетата. Винаги ме наричаха домошар заради това, че не исках да изследвам космоса. Както и да е. Магията на костнооките е невероятна. Тъй различна от нещата, които Крезимир и останалите могат да си представят. Ти, малка моя, си наистина ужасяваща. Притежаваш толкова потенциал.

Самият Михали нямаше вид на ужасѐн. Напротив, изглеждаше заинтригуван.

Майстор готвачът се обърна към Таниел.

— Ами барутните магове! Крезимир нямаше как да предвиди това. Все пак барутът бе изобретен стотици години подир заминаването му. — Михали потупа брадичката си с пухкавия си пръст. — Той полудява, да знаеш. Онзи омагьосан от костнооката куршум, с който го прострелят в окото, така и не беше изваден. Останал е в мозъка му и му причинява невероятна болка всеки ден.

Таниел откри, че устата му е пресъхнала. Крезимир, един бог, губеше разсъдъка си заради него.

— Той знае ли кой го е прострелял?

— Струва ми се, че да. Това, което ти стори на върха на планината, е просто слух сред адранската армия, а единствените кезианци, оцелели от онази битка, са Крезимир и Жулин. — Михали се замисли. — Разбира се, Жулин е при него, така че трябва да знае.

— Той прикова Жулин за една греда. С отрязани ръце. Защо

му е да го прави?

Михали се намръщи.

— Жулин. Заблудено дете. Може и да си го е заслужавала. Самият аз не мисля, че от мъченията има полза.

Таниел забеляза, че Михали избегна да му даде пряк отговор. Реши да не задълбава в темата.

— Как мога да го убия?

— Крезимир? Какво те кара да мислиш, че ще ти кажа?

Барутният маг го погледна сепнато.

— Но… ти си на наша страна. Нали? — Той се напрегна, почувствал лек страх.

— Аз защитавам Адро. Все пак това е моята страна. Но Крезимир си остава мой брат. Аз го обичам. Не бих искал да видя как умира. Но бих искал да го спра. Да му помогна. Ако успея да измъкна куршума от главата му, възможно е да съумея да го убедя да сложи край на всичко това.

Таниел сви юмруци.

— Аз ще го убия.

— Може това да е съдбата ти. — Михали огледа листа си. Изглеждаше сякаш отново брои нещо.

След няколко секунди мълчание барутният маг заговори отново:

— Ами генералите? Те знаят ли, че ти…

— Тамас им каза. Повечето от тях не повярваха.

— Но знаят, че си могъщ Привилегирован?

Михали кимна.

— Това е една неудобна истина. Те поискаха от мен да се присъединя към сраженията, а аз отказах. Все пак магьосниците от *Крилете на Адом* се справят повече от отлично с остатъците от кезианската кабала.

— А ти съобщи ли им, че Тамас е жив?

— Разбира се.

Таниел примигна.

— Тогава защо не са ми казали? Хиланска не би пропуснал да ми каже, ако имаше някаква надежда.

— Дори един бог не вижда всичко — рече готвачът. — Не зная. Знам само, че нямам доверие на генералите. Убеден съм, че повечето от тях са искрено загрижени за Адро. Обаче неколцина…

— Генерал Кет.

Михали сви рамене.

— Впрочем военната полиция е вече тук.

Таниел се доближи до платнището и надникна. Десетки от тях се бяха събрали отвън.

— Мамка му. Ще успея ли да се промъкна от другата страна?

— Обградили са мястото. Най-добре да тръгнеш с тях.

— Няма да позволя на тези негодници да ме арестуват. Аз…

— Както казах, така ще е най-добре. Поне за момента — изтъкна Михали.

Таниел разсъждаваше трескаво. Как трябваше да постъпи? Да опита да избяга? Или да излезе с достойнство и да ги остави да го отведат?

— Първо ми отговори на следното: какво се е случило с мен? Станал съм по-бърз и по-силен от обичайното. По-бърз и по-силен съм отпреди. Никога не съм чувствал подобна мощ. Нужни бяха огромни дози мала, способни да убият кон, само за да се замая. Зная, че не става дума само за барутна магия. Тя има ли нещо общо? — Таниел посочи към Ка-поел, която повдигна вежда в отговор.

Михали се поколеба.

— Бил си закален — рече накрая той. — Девойката те е обгърнала в закриляща магия. Ответният удар, който Крезимир насочи срещу теб, бе достатъчно силен, за да сравни със земята цялата планина. Трябваше да е разкъсал на парчета тялото ти. Мисля, че подобен удар би могъл да убие дори мен, доколкото ми е известно. Но теб… — Михали явно намираше нещата за забавни, защото се засмя. — Теб просто те е направил по-силен.

— В това няма никаква логика, та нали…

— Време е — прекъсна го Михали.

Таниел пое дълбоко дъх.

— Така да бъде. Ка-поел, остани тук. Не искам онези да те докосват. — Без да дочака отговор, той отметна платнището и пристъпи навън.

— Ето ме, негодници. Водете ме при генерал Кет, но…

Някой здравата стовари палката си върху главата му. Таниел залитна напред, плюейки кръв. Друг го удари в стомаха, сетне в коляното. Таниел се свлече на земята. Отгоре му продължиха да се сипят удари, ритници и ругатни, и когато вече му се струваше, че не може да издържа повече, беше вдигнат на крака, а ударите се съсредоточиха върху лицето и главата му и продължиха, докато не изгуби съзнание.

Глава двадесета

Тамас слушаше празния си стомах, докато конят му подтичваше по пътя в края на колоната. Пред него войниците от Девета бригада местеха нозе под самотния ритъм на млад барабанчик. Дори тук, в сянката на високите борове, въздухът беше горещ и непоносимо задушен. Лятната влага попиваше в куртката на Тамас и затрудняваше дишането.

Фелдмаршалът наблюдаваше един от пехотинците пред себе си. Висок, с мръсноруси коси, пристегнати на конска опашка над едното рамо. Преди около двадесетина минути раменете му бяха започнали да се олюляват заплашително. Той щеше да бъде следващият припаднал. Тамас беше готов да се обзаложи на това.

На моменти войниците хвърляха гладен поглед към коня на Тамас. По същия начин гледаха животните на всеки офицер и разузнавач, който все още яздеше. Беше смущаващо.

Последните кезиански коне бяха заклани и разфасовани преди два дни. До Тамас дори достигна слух, че някои от ротните интенданти са задържали последните късчета месо и ги раздават само срещу пари. Той опита да стигне до дъното на нещата, но никой не си признаваше. При всеки ручей, на който се натъкнеха, по десетина от войниците се отделяха от колоната своеволно и започваха да ровят из калта в търсене на речни раци и рибки. Сержантите им трябваше да ги върнат с ритници обратно в колоната.

— Смятат, че скоро ще се натъпчат — обади се Олем.

Тамас се откъсна от унеса си. Чувстваше се замаян, слаб. Вече четвърти ден не беше ял — хората му, предвид че вървяха пеша, имаха по-голяма нужда от храна. Поне от време на време имаше трева за конете.

Олем му посочи два мишелова, които кръжаха високо над дърветата.

— А — отвърна Тамас.

— Следват ни от петдесет мили насам — обясни телохранителят.

— Няма как да си сигурен, че са същите лешояди.

— Единият от тях има червено по връхчетата на крилете си.

Тамас изсумтя. Говоренето го изтощаваше, а и в тази жега не му беше много до приказки.

— Този, червеникавият, ни последва, когато повечето от другите птици останаха в лагера — онзи ден, когато заклахме конете. — Олем присви устни. — Мисля, че се надява на голяма плячка.

Тамас неохотно погледна към мишеловите. Не му се говореше за тях. Беше им се нагледал на множеството бойни полета, които бе видял.

— От близо седмица не съм те виждал да пушиш.

— Шибаното време е прекалено задушно, сър, да ме прощавате. — Олем потупа джоба на куртката си. — Пък и си пазя последната.

— За някакъв специален случай?

Телохранителят му продължаваше да наблюдава птиците.

— Гаврил ми каза, че е възможно да дадем последен отпор при Пръстите. Хубаво би било да умра с цигара в уста.

Тамас не можа да сдържи смръщването си.

— Казал ли си на някого? За битката?

— Не, сър.

— Проклетият Гаврил. Трябва да си държи устата затворена.

— Значи е истина?

— Няма да бъде последен отпор, Олем. Възнамерявам да пречупя кезианците. *Последните* сражения са за хората, които очакват да изгубят.

— Много сте прав, сър.

Тамас въздъхна мислено. Войниците притежаваха необичайно чувство за фатализъм. Повечето от тях не можеха да проумеят, че със съответните ходове и най-безнадеждната ситуация може да бъде обърната.

— Олем… — поде фелдмаршалът.

— Да, сър?

— Онова, което видях онзи ден…

Върху челюстта на Олем трепна мускул.

— Кое имате предвид, сър?

— Струва ми се, че отлично знаеш какво имам предвид. *Влора.* Ако бях пристигнал няколко минути по-късно, сигурно щях да ви заваря в доста по-компрометираща ситуация.

— На това се надявахме, сър.

Тамас го погледна объркано. Не беше очаквал подобна прямота.

— Не можеш да си сдържиш езика, за да опазиш репутацията си, а?

— Не и дори за да опазя живота си, сър.

— Няма да допусна подобен тип отношения, Олем.

— Какъв тип, сър? — Олем присви очи насреща му.

— Между теб и Влора. Тя е капитан, а ти…

— Аз също — каза Олем. — Вие самият ме повишихте. — И той услужливо докосна златните звездички върху реверите си.

Тамас прочисти гърло и вдигна поглед. Проклетите лешояди

още си бяха там.

— Имам предвид, че тя е барутен маг. Знаеш много добре, че моите магове съставят отделна част от армията. Няма да допусна да престъпваш тази граница.

Личеше си, че Олем иска да му отвърне. Той раздвижи челюсти, дъвчейки въображаема цигара.

— Слушам, сър. Както кажете, сър.

Сарказмът струеше от гласа му. Това почти втрещи Тамас. Обикновено Олем беше изключително предан, винаги готов да се подчини. Фелдмаршалът понечи да го скастри.

Войникът с опашката се олюля и се свлече извън колоната. Двама от другарите му спряха, за да му помогнат.

— Върви напред и обяви почивка — каза Тамас. — Хората имат нужда да си отдъхнат.

Твърде облекчен да се махне, Олем пришпори коня си и препусна с викове:

— Спри! Фелдмаршалът нареди почивка!

Тамас чу как заповедта му поема към челото на колоната. Бавно, огромната върволица спря. Някои от войниците се отправиха в търсене на най-близкия поток, други потънаха сред храстите да се облекчат, а трети просто се отпуснаха на земята, твърде изтощени да помръднат.

Тамас отпуши манерката си и я пресуши останалите няколко капки. Водата беше топла и имаше металически вкус.

— Войнико — каза фелдмаршалът, сочейки към един от мъжете, който изглеждаше най-малко изтощен, — намери чиста, студена вода и върви да я напълниш. После кажи на сержанта си, че за тази вечер съм те освободил от копаенето на нужници.

Войникът взе манерката.

— Слушам, сър.

Тамас слезе от седлото и окачи юздите на един клон. Той започна да се разхожда напреки на пътя, за да раздвижи вцепенените си от полудневна езда нозе. Спря и погледна на юг. Нямаше и следа от врага. Гората беше прекалено гъста. По последни сведения кезианците се намираха на десет мили от тях. Отряди от вражески драгуни сновяха между двете сили в опит да уловят изостанали адрански войници и да тормозят края на колоната им, но Тамас се интересуваше от ядрото на кавалерията.

Той щеше да се нуждае от тази значителна преднина.

— Сър.

Тамас се извърна и откри Влора, застанала край коня му. Униформата ѝ беше мръсна, куртката ѝ беше разкопчана при яката, а черната ѝ коса беше пристегната на врата. За момент отново я видя гола под водопада, как се привежда да целуне

Олем. Той побърза да прогони образа, като се постара да скрие срама от лицето си.

— Капитане.

— Как е кракът ви, сър?

Тамас напрегна мускулите на крака си и почувства остра болка. Язденето не им помагаше да се отпуснат, но болката не беше твърде силна.

— Добре е, благодаря. Някакъв късмет с лова?

— Елените странят от колоната. Ако се отдалечим на повече от миля от пътя, няма да можем да донесем плячката си. Затова ловим единствено зайци и катерици. Достатъчно, за да държат барутните магове сити.

Поне неговите магове пазеха силите си. Стомахът на Тамас се обади при споменаването на заешко.

— Ако спрем за по-дълго от една нощ или дори ако напредваме малко по-бавно, може да успеем да осигурим по-едра плячка.

— Съжалявам, капитане. Не мога да го позволя. Трябва да достигнем Пръстите много преди кезианците.

— Разузнавачите казват, че ще пристигнем след два дни, сър.

— Точно така — потвърди Тамас. — Щом прекосим първата река, ще изгорим моста. Тогава ще може да си отдъхнем за известно време и да подновим хранителните си запаси.

— Наистина се надявам на това, сър. Хората не изглеждат никак добре.

Тамас погледна към войника, който преди малко беше припаднал. Вече се намираше в седнало положение, отпиваше от манерка и разговаряше с един от другарите си. Фелдмаршалът сключи ръце зад гърба си и се обърна към Влора.

— Капитане, и двамата знаем, че случилото се онзи ден беше абсолютно недопустимо.

Влора дори не трепна.

— Говорите за деня, когато ме гледахте как се къпя?

Тамас можеше да я зашлеви заради това. Проклетница. Отлично знаеше за какво говори той, но нямаше намерение да го улеснява.

— Вие двамата с Олем…

— С цялото ми уважение, сър, не мисля, че това ви влиза в работата.

— Аз съм твоят командир…

— Така е, сър. И винаги сте изтъквали, че в свободното си време войниците могат да правят каквото пожелаят, стига то да не нарушава границите на йерархията сред ранговете.

— Това е различно. — Наистина беше различно, каза си

Тамас. — Няма да допусна една от моите Отличници да се заиграва с телохранителя ми. Няма да търпя телохранителя ми да се мотае с… с…

— Една курва?

Тя говореше тихо, но Тамас почувства как дъхът му секва.

— Това искахте да кажете, нали, сър? Искате да ме наречете курва заради онова, което причиних на Таниел? Уличница? Видно е какво си мислите, дори да не го изричате.

— Мери си приказките, войнико — предупреди Тамас.

— Разрешавате ли да говоря свободно, сър?

— Не разрешавам.

Влора не му обърна внимание.

— Мислите ли, че не осъзнавам какво причиних на Таниел? Мислите ли, че мисълта, че захвърлих всичко между нас заради няколко месеца увлечение по някакъв идиот, не ме разкъсва отвътре?

— Казах, че не разрешавам, капитане.

— Вие не чувате какво говорят мъжете — повиши глас Влора. — Не чувате какво говорят зад гърба ми — че дори и в лицето ми. Не виждате подигравателните им усмивки. *Влора ще си разтвори краката за всеки.* Не ги чувате да си шепнат подобни приказки край палатката ви нощем, нито как правят залози кой ще бъде първият, тръшнал ме по гръб.

— Не разрешавам! — Тамас пристъпи напред. Всеки друг войник би потръпнал пред яростта, пламнала в очите на Тамас, но не и тя.

— Осемнадесет месеца бях сама, защото *вие* изпратихте Таниел във Фатраста. Таниел, героят от войната. Хората не спираха да приказват как всяка фатрастанка била готова да легне с него. А после чух, че си имал някаква малка дивачка, която го следвала по петите. Какво трябваше да си помисля? В университета никой мъж не смееше да ме погледне, защото знаеха коя съм. Не смееха да ми кажат една мила дума, защото се бояха от Таниел.

Влора захвърляше думите в лицето му, от гласа ѝ капеше горчилка, цялото ѝ тяло се тресеше от гняв.

— Тогава изведнъж изниква мъж, който не се интересува чия годеница съм. Очарователен мъж, който казва, че ме обича и ми се кълне, че на света не съществува друга жена, способна да го дари с подобно щастие. А аз взех, че му повярвах. — Лицето ѝ се изкриви от отвращение. — И тогава научавам, че всичко това е било част от заговор, целящ да злепостави *вас*.

Болката в очите и злобата в гласа ѝ му дойдоха в повече. Някога беше бил неин баща, приятел и наставник. Но сега се

беше превърнал единствено в обект на омраза, враг, достоен за презрение.

— Махни се от очите ми, капитане. Ако не бяхме във война, щях да те изправя пред военен съд.

Влора се приведе напред, по-близо отколкото всеки друг, който не познаваше Тамас така добре, би се осмелил. Достатъчно близо, че да го прегърне. Достатъчно близо, че да забие нож между ребрата му, ако поискаше.

— Убийте ме собственоръчно, щом толкова ви се иска — каза тя. — Недейте да го възлагате на по-незначителни хора.

Тя се врътна на пета и закрачи към началото на колоната. Войниците смаяно се взираха подире ѝ, сетне погледнаха към Тамас в очакване на страховития гняв, който като гръм след светкавица, беше неизбежен.

Тамас наблюдаваше как Влора почти се скри зад завоя на пътя. Тя спря рязко и в полезрението му изникна Олем. Телохранителят се приведе от коня си и ѝ каза нещо. Влора положи ръка на бедрото му. Той меко я избута и отправи многозначителен поглед към Тамас.

Влора сграбчи Олем за колана и го смъкна от седлото, повличайки го подире си съм гората. Тамас изруга под нос и направи две крачки напред.

Някой прочисти гърло. Фелдмаршалът се огледа.

Беше войникът, когото бе изпратил да му намери прясна вода.

— Манерката ви, сър.

Тамас грабна манерката от ръцете му. Когато погледна отново, Олем и Влора бяха изчезнали.

Той пое бавно дъх и се върна при коня си.

— С ваше позволение, сър, след колко време ще потеглим отново? — попита войникът.

Тамас отпи голяма глътка от водата. Беше толкова ледена, че опари гърлото му. Чак зъбите го заболяха.

— След тридесет минути, по дяволите. Върви си почини.

Адамат тропаше по вратата на старшия в текстилната фабрика. Под него десетки задвижвани с пара станове ехтяха целодневно с пълни сили и създаваха такава врява, че заглушаваха всичко друго, освен най-силните крясъци. Стотици работници обслужваха машините, сновейки измежду тях като множество насекоми.

Адамат сам се пусна в кабинета. Вътре беше значително по-тихо.

— Марги — високо изрече той.

Жената изникна от задната част на стаята и се усмихна, щом го видя. Адамат се приведе и я целуна по бузата.

— Къде си успял да се подредиш така? — сепнато попита Марги, като направи крачка назад, за да го огледа.

— Паднах по стълбите — обясни Адамат. Гласът му звучеше носово; лицето продължаваше да го боли сякаш злополуката с носа беше станала едва преди час.

Марги шумно прочисти гърло.

— По-скоро изглежда като да са те ударили — каза тя. — Винаги съм ти казвала, че ако продължаваш да си вреш носа в чуждите работи, рано или късно той ще си изпати…

Адамат примирено размаха ръце.

— Дошъл съм за малко, Марги. Просто минавам да видя как вървят нещата с килима.

— Добре, добре. — Марги пристъпи до масата край микроскопа и започна да рови из документите. — Миналата седмица писах на Фая…

— Ще я питам дали е получила писмото. — Адамат се облегна на рамката на вратата и затвори очи. Лицето го болеше. Гърбът го болеше. Ръцете и главата го боляха. Цялото тяло го болеше, а и не се наспиваше добре. Не помнеше кога за последно яде нещо различно от чай с препечени филийки. Отвори отново очи, когато Марги бутна къс хартия в ръката му.

— Това е купувачът — каза тя. — Не можах да разбера името му, само адреса от една касова бележка.

— Благодаря ти, Марги.

— Кажи на Фая да намине скоро.

— Разбира се.

Адамат не разгърна хартията, докато не напусна текстилната фабрика. Без име щеше да му се отвори повече работа, за да намери собственика, а като познаваше Съдържателя, щеше да му се наложи да проследи няколко фалшиви имена *и* адреса, преди да открие истинската му самоличност.

Той спря една наемна кола и погледна адреса.

Наложи му се да погледне отново, за да се увери, че очите не го мамят.

Адамат познаваше този адрес.

С напредването на деня небето ставаше все по-облачно и Адамат се отби в убежището си в западната част на града, за да си вземе чадър. В коридора той спря. Вратата на апартамента стоеше открехната.

Част от него закрещя да се махне. Имаше голяма вероятност още един сблъсък с главорезите на Ветас да се окаже фатален.

Адамат извади пистолета си и се увери, че е зареден, след което тихо побутна вратата.

Сусмит седеше на дивана. Беше сключил пръсти върху стомаха си, а брадичката му почиваше връз гърдите, докато дремеше. Върху ризата му личеше голямо кърваво петно.

— Сусмит?

Огромният боксьор се сепна и изпъшка.

— Какво е станало? — попита Адамат.

Сусмит повдигна вежда сякаш не беше прилично да се обръща внимание на нечия окървавена риза.

— Ами с тебе? Кой ти е строшил носа?

Адамат извика на хазяйката да кипне вода, след което затвори вратата след себе си.

— Целият си в кръв.

— Не е моя — каза Сусмит. — Поне повечето. Ами твоят нос?

— Един от хората на Ветас се беше скрил в старата ми къща. Удари ме с палка по лицето. Сега е твой ред. Не можеш да седиш в нечия всекидневна покрит с чужда кръв, без да дадеш обяснение.

— Четирима от хората на Ветас изникнаха в дома на брат ми — каза Сусмит. — Застреляха един от племенниците ми. Двамата с Давиел… убихме и четиримата.

— Мамка му. Сусмит, съжалявам. Племенникът ти…

— Хлапето беше на дванадесет. Давиел точно беше събрал пари да го прати да се учи. — Сусмит се изправи и се протегна. Кръвта върху ризата му беше изсъхнала и потъмняла, вероятно отпреди часове. Свинските му очички заблестяха гневно. — Брой ме — каза той. — Съдържател или не, Ветас ще си плати. После ще трябва да се погрижа и за близките си.

Адамат се канеше да попита за труповете, но тогава се сети, че братът на Сусмит е касапин. Вероятно не искаше да знае. Затова само кимна предпазливо.

Можеше ли да се довери на боксьора? Ами ако главорезите на Ветас бяха започнали да изнудват и него чрез близките му, както бяха постъпили с Адамат?

Можеше ли дори да си позволи да задава подобни въпроси? Инспекторът се нуждаеше от всеки, който успееше да привлече на своя страна.

— Преоблечи се — каза той. — Нали си беше оставил някакви дрехи тук?

— Ще ходим ли някъде?

— Трябва да посетя един човек във връзка с петдесет хиляди

крана.

Наемната кола остави Адамат в най-скъпата част на града, изпълнена с внушителни банкерски домове. Тук улиците бяха широки, застлани с плоски павета и обградени от брястове. Инспекторът намести шапката си и се огледа за нужния му дом.

Откри мястото между две от огромните градски имения — скромна откъм размери и украса постройка с отлично поддържана градина. Адамат се отправи по водещата към нея алея, следван от Сусмит.

— Председателят, така ли беше? — попита Сусмит.

— Да. — Председателят Ондраус. Един от съзаклятниците на Тамас, спомогнали за превратa срещу Мануч. Ондраус беше кисел и недружелюбен старец. Адамат не гореше от нетърпение да се срещне с него повторно. Той почука на вратата.

Наложи му се да тропа близо десет минути, преди най-сетне да чуе как резето се раздвижва. Вратата се открехна.

— Изненадан съм — каза Адамат, — че един толкова заможен човек сам отваря на посетителите си.

Председателят Ондраус се взираше в него с присвити очи.

— Махнете се от прага ми или ще наредя да ви арестуват за тормоз. — Старецът носеше халат и чехли. Косата му беше разрошена.

— Трябват ми пари — каза инспекторът. — Вашите счетоводители ми казват, че сте преустановили финансирането ми.

Ондраус изсумтя насреща му.

— Тамас е мъртъв. С това отпадат и всички дадени ви от него финансови привилегии. Съветвам ви да си потърсите нова работа.

— Вижте, това е проблем. Може ли да вляза?

— Не.

Адамат обаче бутна вратата. Ондраус сепнато отстъпи в коридорчето.

— Бъди така добър да останеш на пост — обърна се Адамат към Сусмит. Боксьорът кимна.

Ондраус се спусна към кабинета си. Адамат извади пистолета от джоба си и прочисти гърло.

Председателят замръзна при вида на оръжието.

— Какво означава това? — остро се осведоми той.

Адамат огледа стаята. Малко неща се бяха променили от последното му посещение насам. Камината и полицата над нея бяха почистени, но килимът не изглеждаше по-захабен, а и миризмите си бяха почти същите. Сякаш къщата почти не се

използваше.

— През отворената врата към кабинета ви виждам, че имате звънчево въже — каза Адамат. — При предишното си посещение не му обърнах голямо внимание, но този път не мога да не се зачудя: каква е ползата от това приспособление в една тристайна къща без прислуга? — Инспекторът кимна към самотния стол пред камината. Ондраус седна.

— Да ме ограбите ли сте дошли? — попита Ондраус. — Цялото ми имущество е под формата на инвестиции. Както виждате, тук няма нищо ценно. Дори чекова книжка не държа в дома си.

— Предполагам — продължи Адамат, без да обръща внимание на прекъсването, — че този звънец е свързан с намиращите се под къщата ви група от стаи, в една от които винаги дежурят четирима едри, опасни мъже, готови да ви се притекат на помощ при нужда. Извън тези стаи води тунел, който най-вероятно стига до някое от съседните имения, което притежавате под чуждо име. Разбира се, вие не живеете в него. Просто го използвате, за да прикривате влизането и излизането си под другото ви име.

Ондраус го наблюдаваше мълчаливо от креслото. Гневът в погледа му започваше да отстъпва пред… размисъл. По някаква причина това го правеше много по-страховит.

— Все още не сте ми казали, че съм мъртвец — каза Адамат и преценяващо се вгледа в Ондраус. — Предполагам, че не сте такъв човек.

— По какъв начин сте се обезпечили? — попита Ондраус.

— Чрез писма. Изпратени до определени мои приятели в полицията.

— И в тях пише, че аз съм Съдържателя?

Беше вълнуващо да чуе как Ондраус го изрича на глас. Той не отричаше и не потвърждаваше. Чисто и просто, твърдение, накарало косъмчетата по тила на Адамат да настръхнат.

— Не, разбира се, че не. Пише, че ако изчезна, ще могат да открият трупа ми под къщата ви. Никой не иска да разследва Съдържателя. Но кой би се поколебал да обискира дома на един счетоводител? Вие сте известен като затворен човек. А затворените хора са винаги интересни. На приятелите ми дори може да им се стори забавно. А когато открият подземията, телохранителите, имението и огромните суми в ценни книжа, интересът им само ще се изостри.

Ондраус се навъси.

— И смятате, че това ще ви спаси?

— Точно така — отвърна Адамат, макар увереността му да се

бе пропукала. Ами ако на Ондраус просто му беше все едно? Човек с неговите връзки можеше просто да изчезне още в самото начало на разследването. — Мисля, че няколко месеца затруднения биха ви коствали повече от запазването на моя живот.

— А ако се окаже, че съм сгрешил в тази си преценка — додаде Адамат, — изпратил съм и писмо до един приятел в издателския бизнес, в което го осведомявам, че ми е известна самоличността на Съдържателя. Ако ме намерят мъртъв и приятелят ми научи, че в разследването на смъртта ми сте замесен и вие, той сам ще си направи нужните заключения. Трябва да ви кажа, че той не е особено благоразумен. Цени ефектните заглавия много по-високо от собствения си живот.

Ондраус започна да се смее. Заради необичайната същина на звука в първия момент Адамат го взе за суха кашлица.

— Много хитро — каза домакинът.

— Ако ми бяхте помогнали, вместо да ме оставяте да се заема с Ветас сам, изобщо нямаше да се замисля за самоличността ви.

— Пак щяхте да се чудите — презрително махна с ръка Ондраус. — Какво искате?

— Петдесет, не, седемдесет хиляди крана в брой. И помощта ви в отстраняването на лорд Ветас и спасяването на жена ми.

Ондраус допря пръсти в пирамида и се облегна назад в креслото си.

— Трябва да се научите да извличате повече от изнудването си. Аз съм един от най-богатите хора в Деветте кралства.

— Не ме интересуват парите ви. Просто искам да си върна Фая.

— Ветас все още разполага с Привилегирован.

— Точно това е предназначението на парите. Те ще ми осигурят помощта на мой собствен Привилегирован.

Ондраус преценяваше думите му.

— Изобретателно от ваша страна. И какво ще стане, ако реша да ви оставя жив, след като Ветас бъде отстранен?

— Ще забравя, че съществувате.

— Вие ме изненадвате, Адамат — каза Ондраус. Той вече не излъчваше напрежение или гняв, а седеше напълно спокойно, все така допрял върхчетата на пръстите си. — Изненадан съм от крайностите, до които стигате. Още преди години ме предупредиха, че сте най-принципният и упорит човек в столичната полиция. Дори съм полагал известни усилия, за да не се наложи да се сблъсквам с вас.

— Повярвайте ми, ако не ставаше дума за семейството ми, нямаше да се съм тук — рече Адамат.

— В такъв случай предлагам следното. Когато приключим с това, вие ще продължите да работите за мен.

— Не.

Ондраус повдигна ръка, за да прекъсне възраженията.

— Няма да очаквам от вас да работите безвъзмездно. Задачите ще бъдат опасни. Това е последното ми предложение. Ако не се съгласите, ще убия вас и Сусмит и ще понеса последствията.

Адамат се взря в очите на Ондраус. В погледа му откри решителност, която недвусмислено показваше, че не блъфира. И може би… искрица веселие? Лек намек за усмивка? Нима Ондраус се наслаждаваше на ситуацията?

— Съгласен съм — каза Адамат.

— Прекрасно. — Ондраус замълча. — Сусмит знае ли?

— Той мисли, че съм дошъл да искам пари. — Адамат премълча, че е споделил със Сусмит намерението си да изнудва Съдържателя. Ако боксьорът успееше да навърже нещата, щеше да прояви достатъчно разум и да си мълчи. Но нямаше нужда да споделя тези подробности с Ондраус.

— Ще получите парите утре — каза Ондраус. — Ще кажа да ги доставят на…?

— Нека човекът ви ме потърси на Изборния площад. Край кървавите петна.

— Повече никога няма да идвате тук — заяви Ондраус. — Ще поддържаме връзка чрез моя евнух. Сега вървете.

Адамат прибра пистолета в джоба си, осъзнал, че контролът над ситуацията вече не му принадлежи.

— Още нещо, Адамат — спря го Ондраус. — Ако някога ми се наложи да съжалявам за днешното ни споразумение, всеки, когото някога сте обичали, също ще съжалява.

Глава двадесет и първа

В някакъв момент по време на побоя на главата му бе нахлузена черна качулка и сега Таниел не спираше да се препъва, докато го блъскаха през лагера. Можеше да чуе как полицаите предупреждават околните войници да стоят настрана, както и тихите им ругатни, щом се спънеше. Сам той не би се задържал на крака, ако не бяха двамата стражари, които на практика го влачеха със себе си. Главата го болеше, цялото му тяло пулсираше от болка.

Поведоха го по някакви стълби нагоре и го вкараха в сграда. Може би пивница? Офицерската столова? Не знаеше. Хвърлиха го върху някакъв стол и го завързаха. Таниел се опита да се възпротиви, което му спечели удар върху тила.

Той се отпусна примирен и напрегна слуха си в опит да чуе нещо, което да му подскаже къде се намира. Долавяше единствено войнишките гласове отвън, твърде приглушени, за да чуе гласовете. Можеше да се намира навсякъде из адранския лагер.

Не беше сигурен колко време е изминало. Въздухът стана по-хладен, така че трябваше да е нощ. Лицето му беше напълно изтръпнало. Трябваше да е заприличало на пълна каша от побоя. Провери последователно зъбите си — всички си бяха на мястото. Ризата му беше подгизнала, вероятно от собствената му кръв. Стана му студено.

Безчувствеността на тялото му започна да избледнява едновременно с отслабването на барутния транс, оставяйки го да почувства пълната сила на болката от побоя. Тогава най-сетне чу вратата да се отваря. Към него се приближиха няколко чифта тежки ботуши. Последваха ги нечии по-леки, но също тъй отмерени стъпки.

Качулката бе махната от главата му. Просъска клечка кибрит и фенерите на стената бяха запалени. Помещението се оказа не по-голямо от три квадратни метра и празно, оборудвано единствено с два стола и фенерите по стената.

Пред него стоеше генерал Кет, с безстрастно изражение, скръстила ръце. Двама от военните полицаи стояха от двете ѝ страни. Те се взираха злобно в пленника, стиснали палки в готовност, сякаш го предизвикваха да мръдне.

— Ще ви трябват повече хора — каза Таниел.

По изненадата ѝ пролича, че не е очаквала Таниел да заговори първи.

— Моля?

— Ако искате да ме биете, докато не замоля за милост, или за каквото там сте дошли.

— Мълчете, Двустрелни. — Кет почеса пънчето на липсващото си ухо и започна да се разхожда из помещението. — Заслужавате да заповядам да ви разстрелят.

— Ще трябва да ме обесите — каза Таниел и не издържа да не се засмее. Разстрел… Тези офицери страшно обичаха да си придават вид на всезнаещи, а не осъзнаваха, че не могат да изправят барутен маг пред разстрелващ отряд. Поне не и такъв, въоръжен със стандартни пушки.

Един от войниците стовари юмрука си в челюстта му, вложил цялата си тежест в удара. Главата на Таниел отскочи встрани и светът се завъртя пред очите му. Полицаят се превърна в размазано петно. Таниел го заплю с кървава храчка, а онзи се подготви за втори удар.

— Това не е необходимо — повдигна ръка Кет. Тя рязко се обърна към Таниел. — Нима за вас всичко това е шега? Заплашва ви екзекуция!

— На какви основания? — навъси се Таниел. — Задето съм отблъснал противника?

— На какви основания? — невярващо повтори генерал Кет и спря да крачи, за да застане срещу него. — Неподчинение, поведение, подронващо офицерския авторитет, нарушаване на директна заповед. Посегателство срещу старши офицер. Поведението ви граничи с измяна.

— Вървете да се продъните — каза Таниел. Почувства се горд, че не трепна, щом войникът отново повдигна ръка.

И този път Кет го възпря.

— Недейте да спирате копоите си, мога да правя това цяла нощ — каза Таниел. — Измяна? Измяна ли е да бъдеш единственият офицер в тази проклета армия, който се интересува да спечели битката? Измяна ли е да окуражаваш хората? Да им дадеш причина да се бият? Говорите ми за измяна, а тръбите обявяват отстъпление всеки път, когато има вероятност да победим.

— Това е лъжа! — Кет пристъпи напред и за момент Таниел си помисли, че тя самата ще го удари. — Заповядваме на тръбачите да свирят сигнал за отстъпление, когато сблъсъкът започне да се развива неблагоприятно за нас. От бойното поле вие нямате поглед към цялостната картина. Няма как да видите кога ситуацията е обречена.

Таниел се приведе напред — доколкото му позволяваха въжетата.

— Не го виждам, защото побеждавам. — Той се облегна

назад. — Вие се боите от мен. Да не би да сте минали на страната на кезианците? Това ли е? Боите се, че моето присъствие…

Този път Кет не спря войника. Думите на Таниел бяха прекъснати от удара и той бе искрено изненадан, че всичките му зъби все още си бяха на мястото веднъж след като главата му спря да кънти.

Усети вкуса на кръв в устата си и преглътна.

— Затова ли ме арестувахте тайно? — попита той с известно затруднение заради подутия си език. — Заради това ли ме влачихте през целия лагер с качулка на главата? Та никой да не разбере? — Таниел изсумтя и предизвикателно се втренчи във войника.

Генерал Кет почеса ухото си.

— Вие сте много популярен — призна тя и отново започна да се разхожда. — Но дори популярните хора — такива като вас, които обикновените войници наричат герои, трябва да бъдат дисциплинирани. В противен случай армията ще се разпадне. Неприятно е, но така стоят нещата. Бих използвала наказанието ви за пример, но останалите генерали не споделят мнението ми. Те смятат, че ако бъдете бит с камшик пред войниците, духът им ще пострада. А, Крезимир ми е свидетел, духът им и без това е достатъчно сломен.

— Значи няма да ме убиете.

— Не. Поне засега. Това е първото и последното предупреждение, което ще получите.

— Но ще очаквате извинение?

— Точно така. Няколко при това, като започнете с майор Доравир и приключите с мен.

Таниел сви рамене.

— Няма да го получите.

— Моля? — Кет повдигна вежди с неподправена изненада.

— Аз почти убих бог. Убил съм десетки Привилегировани, може би повече от стотина, вече ми е трудно да ги следя. В отсъствието на фелдмаршал Тамас… Впрочем, защо смъртта му ми беше представена като неопровержим факт, след като чух директно от устата на бог, че е жив? О, да. Богът, който се намира в собствения ни лагер. Богът, който всички в главния щаб се преструват, че не съществува.

— За какво говорех? Да. В отсъствието на Тамас аз съм най-доброто ви средство срещу кезианците. Окуражавам хората и убивам Пазителите и останка от кезианските Привилегировани. Така че — не, няма да се извинявам на никого. Баща ми никога не се съобразяваше с глупаците. Не одобрявам много черти в характера му, но тази не е сред тях.

Генерал Кет мълча през цялото време, което го изненада. Още по средата очакваше да бъде прекъснат от стражеви юмрук. Той възнамеряваше да се доизкаже дори и със строшена челюст, задавян от собствената си кръв.

— Тамас е изгубен за нас — каза тя. — Няма начин да оцелее на кезианска територия. По-добре е да го смятаме за мъртъв. А що се отнася до Михали… Ако войниците не го обичаха толкова много, отдавна щяхме да сме го премахнали. Той е просто един много убедителен умопобъркан, нищо повече.

— Тогава защо изобщо си правим труда да воюваме? — попита Таниел. — Ако Крезимир е на страната на кезианците, не можем да победим. Освен ако… Ах, освен ако не смятате, че Крезимир всъщност не е там. Не смятате, че всички тези свръхестествени неща са истина.

— Вярвам на онова, което видя с очите си — каза Кет. — Виждам две армии, изправени една срещу друга. Ако сред врага имаше и бог, всички отдавна щяхме да сме мъртви. Сега. — Тя придърпа другия стол пред Таниел и седна насреща му, кръстосвайки крака. — Заплахата от физическа болка явно не означава нищо за вас. Смъртта… — Тя го огледа за момент. — Смъртта също.

Генералът продължи.

— Ето какво ще стане: ще бъдете зачислен към Трета бригада. Няма да бъдете понижен, но ще поемете командването на рота подбрани стрелци, чиито задачи ще определям аз. Повече няма да има от онези разходки пред укрепленията. Вие не сте пехотинец.

— Искате да си имате собствен барутен маг, така ли?

Кет не обърна внимание на подмятането му.

— Ще се извините на майор Доравир, публично. След това ще прочетете предварително изготвено обръщение — отново публично, в което се извинявате за извършените от вас провинения и се заклевате в бащиния си гроб, че занапред стриктно ще спазвате изискванията на адранската армия.

— Нищо подобно няма да правя.

— Дивачката повече няма да спи в стаята ви. Няма да търпя подобни незаконни отношения от страна на моите офицери. Особено пък с дивачка.

Таниел я погледна с насмешка.

— В случая няма нищо незаконно.

— Не съм приключила! Момичето ще бъде преместено при перачките на бригадата. Ще ви се разреши да говорите с нея по десет минути на ден. Не повече.

— Това е нелепо! — Таниел се приведе напред. — Тя не е зачислена към адранската армия, тя е…

Юмрукът на войника го смълча. Ударът едва не го прекатури от стола, но другият полицай се приближи и го задържа.

— Повече не ме прекъсвайте — хладно каза Кет. — Достатъчно търпях неуважението ви. Носят се слухове, че момичето е някаква магьосница. Ще я поставя под наблюдение. Ако се опита да напусне лагера, ще бъде бита. Ако се опита да ви потърси, ще бъде бита. Разбрахте ли? И преди да сте казали нещо — да, имам правото да я задържа. Известно ви е принудителното причисляване по време на война, предполагам?

Таниел изчака няколко секунди, преди да отговори.

— Ще убия всеки, който си позволи да я докосне.

— Можете да заплашвате колкото си искате, но не и да я пазите през цялото време. Ако откажете да изпълните нещата, които изредих току-що, ще дам момичето ви на Утайките. Чували сте за тях, нали? Най-голямата измет на Трета бригада. Мъже, толкова пропаднали, че дори в планинската стража не ги искат. Аз превъзпитавам подобни хора, а ако не успея, ги екзекутирам. — Генерал Кет се изправи, пристъпи досами Таниел и прошепна: — Аз не одобрявам и не насърчавам изнасилването. Но знам, че то представлява мощно психологично средство, затова не си мислете, че не бих предала вашата дивачка в ръцете на Утайките, за да правят каквото си поискат с нея.

Таниел се почуди дали можеше да я убие още тук и сега. Щеше да му се наложи да използва зъбите си. За да разкъса гърлото ѝ. Имаше вероятност онези двамата да успеят да реагират навреме, но пък си струваше да опита.

— Аз не съм чудовище, капитане. Не правя това по своя прищявка. Мой дълг е да поддържам реда в този лагер и ще го направя дори и с цената на невинността на вашата дивачка. Разбирате ли?

Гневът на Таниел започваше да се уталожва. Той нямаше — не можеше, да причини подобно нещо на Ка-поел.

— Да — каза той.

Генерал Кет се отправи към вратата.

— Развържете го и го почистете. Да стои затворен, докато не се извини на майор Доравир.

Тамас наблюдаваше как войниците му бавно напускат Юндорийския лес и навлизат сред равнината. Реката, която им предстоеше да прекосят, местните наричаха Големи пръст.

Откритата площ, разпростряла се между реката и края на леса, заемаше около половин миля. Земята беше камениста, но не прекалено, примесена с голямо количество пясъчни наноси. При

по-влажно лято можеше да е непроходима за големи кавалерийски части, което би им осигурило преимущество, ала настоящата горещина бе спекла твърдта.

Големи пръст беше първата от последователност от реки, захранвани от планината, които бяха известни като Крезимирови пръсти. Бърза и същевременно дълбока, човек можеше да я прекоси единствено със сал, който постепенно и предпазливо да се доближи до отсрещния бряг някъде надолу по течението. Или по моста.

От него нямаше и следа.

Тамас чу разтревожени викове, докато вестта се предаваше надолу по колоната. Прониза го болка заради хората му. Те бяха измъчени от глад и жега, изтощени, и тъкмо бяха достигнали лелеяния шанс за спасение само за да се разочароват.

Те не знаеха, че самият Тамас е наредил разрушаването на моста.

В отсрещния край на равнината, досами брега, димяха огньове. Над тях се печеше месо — последните от пленените преди седмица коне. Достатъчно, за да нахранят десет хиляди души.

Гаврил препускаше насреща им — Тамас си отбеляза, че е запазил собствения си кон жив. Той отдаде чест на фелдмаршала и докладва високо:

— Проклетата река е отнесла моста.

— Да му се не види! — Тамас стовари юмрук върху дланта си.

Гаврил продължи:

— Заклахме последните конете и започнахме да търсим подходящи дървета за салове. Ще ми трябват хора за сглобяването им.

— Добре. Разполагаме с половин ден преднина. Олем!

Телохранителят едва не се изтърси от седлото. Той приближи коня си до Тамас. Подир онзи инцидент с Влора гледаше да се задържа по-назад.

— Сър?

— Организирай раздаването на храна и събери офицерите за съвещание.

— Да, сър. — Олем препусна назад, прегърбил се над седлото като хлапе, чието куче току-що е умряло.

Гаврил приближи коня си до този на Тамас.

— Какво толкова си казал на клетника? Толкова гузен поглед не съм виждал, откакто съпругът на лейди Фемор ни завари в леглото с нея и сестра му.

— Казах му, че взаимоотношенията между него и Влора

трябва да престанат.

Докато говореше, Тамас наблюдаваше Олем, който привикваше хора на помощ за раздаването на храната. Трябваше да поддържа нещата организирани. Единадесет хиляди изгладнели гърла бяха предпоставка за започването на безредици.

— Същото наредих и на Влора. Тя… яростно… се възпротиви. — Тамас не можеше да позволи подобно неподчинение, не и по време на война. Не знаеше какво ще направи по въпроса. Вече два дни избягваше да мисли за това.

Гаврил избухна в смях и плесна коляното си. Тамас помисли дали да не се протегне и да го повали от коня, но се отказа. Не му се рискуваше Гаврил да си счупи врата дори и да му се отразеше добре.

— Гладко ли протече всичко? — тихо попита Тамас, като посочи с поглед към реката.

— Да — отвърна Гаврил. — Срутихме моста вчера, макар че момчетата не останаха доволни. Не мога да обещая, че ще си мълчат.

— Не мога да си позволя да плъзнат слухове, че аз съм наредил разрушаването му.

— Ще се постарая да ги смълча — каза Гаврил, — но ако това се окаже смъртоносен капан, ще те проклинам до сетния си дъх. — Изражението му говореше, че се шегува само отчасти.

— Струва ми се справедливо. Колко близо са кирасирите?

— Според разузнавачите ми, на около ден. — Гаврил почеса брадата си. — Надявам се, че си обмислил нещата добре. Можеше вече да сме превели армията отвъд и да сме си осигурили две седмици спокойствие, през които да отдъхнем и да се нахраним. После щяхме да посрещнем врага на северния бряг на Пръстите със свежи сили.

— Сигурен съм — отвърна Тамас. Той погледна на запад. Около миля по-надолу водите на реката правеха завой и изчезваха зад Юндорийската гора. Утре щеше да се изправи пред цяла бригада тежка кавалерия, настъпваща срещу течението, нагоре по тази равнина. Щеше да бъде притиснат и без числено превъзходство. — Нямам намерение да се изправям срещу три от кавалерийските бригади на Беон ди Ипил сред откритите полета на Северната шир. Би било самоубийствено, дори за мен. Ще дойдеш ли на съвещанието?

Гаврил погледна към огньовете.

— Ще помогна на Олем в организирането на обяда.

— Добре. Хората ще имат нужда от сили. Тепърва им предстои още работа. Нощта ще бъде дълга.

Тамас насочи коня си към групата офицери, събрала се на хвърлей разстояние от реката. Някои бяха възседнали коне, останалите бяха пешаци — преди две седмици бяха предоставили животните си на Гавриловите разузнавачи.

Фелдмаршалът ги обходи с поглед. Всеки един от неговите генерали, полковници и майори присъстваше. Той слезе от коня.

— Господа — приветства ги Тамас. — Съберете се. Ще ме извините, че няма закуски. Моят богоготвач остана в Будфил.

Коментарът получи няколко насилени усмивки. Тамас леко се обезсърчи и се принуди да преоцени офицерите си. Представляваха жалка гледка. Бяха изпосталели и брадясали, с мръсни униформи. Върху неколцина личаха пресни белези от сблъсъците с кезианските драгуни. Ездачите бяха последвали примера му и бяха отстъпили по-голямата част от полагащите им се дажби на пехотинците. Бяха изморени, гладни, а в очите им личеше страх. Страх, който се беше изостril след новината за изчезналия мост.

— Сами виждате, че мостът, който се надявахме да прекосим, за да избягаме от преследвачите си, е бил отнесен от реката. Това ме принуди да внеса промяна в плановете ни. Първите кезиански драгуни ще пристигнат преди свечеряване. Кирасирите ще бъдат тук утре.

— Няма да успеем да преведем всички през реката — каза някой.

Тамас потърси източника на гласа. Беше майор, комендант на квартирмайсторите от Девета бригада. Еполетите на униформата му липсваха, а самият той носеше едва-що заздравял белег върху носа си. Съсирилата се кръв беше почти черна.

— Така е — призна Тамас.

Гръмнаха гласове. Тамас въздъхна. В един нормален ден никой от тези офицери, неговите най-добри командири, не би си позволил да го прекъсва. Но днес не беше нормален ден.

Фелдмаршалът вдигна ръка. Трябваше да изминат няколко секунди, но офицерите все пак притихнаха.

— Едно припряно пресичане на реката върху набързо скалъпени салове би оставило армията ни разкъсана и в безпорядък. Беоновите драгуни няма да се поколебаят да се хвърлят в масово нападение веднага, щом пристигнат. Затова ще изчакаме и ще предприемем припряно пресичане на реката утре следобед.

Офицерите му се взираха в него недоумяващо. Никой не продумваше, докато полковник Арбър не раздвижи челюсти и извади изкуственото си чене.

— Залагате капан — каза той.

— Точно така.

— И как ще заложим капан на кавалерийска част, която почти се равнява по численост с нас? — възрази генерал Кетал от Деветa бригада. Беше набит мъж, среден на ръст. Той бе особено предпазлив, когато станеше дума за кавалерия, защото преди десет години една изненадваща маневра от страна на гурланска конница го беше лишила от два полка и лявото му око.

— Като се представим за изкусителна цел. — Тамас взе права пръчка и разчисти част от високата трева пред себе си, за да очертае схема в песъчливата пръст.

— Но ние *сме* изкусителна цел — каза генерал Кетал.

Тамас не му обърна внимание.

— Ние се намираме тук. — С една линия той очерта реката, а с друга, назъбена, означи планините. — По-малката дивизия тежка кавалерия ще дойде от запад. По-многобройните драгуни ще пристигнат от юг. Генерал Кетал, кое е първото нещо, на което учим бъдещите офицери във военната академия?

— Ключовата роля на терена.

— Точно така.

— Но, сър — настоя Кетал, — вие сте ни разположили на една съвсем гола равнина, притискани от близо седемнадесет хиляди конници. Човек трудно би посочил по-неприятна ситуация.

— Тилът ни е защитен от реката — каза Тамас. — Освен това разполагаме със значителна работна ръка. Утре теренът ще изглежда по съвсем друг начин.

— Искате да променим терена в своя полза? — Генералът поклати глава. — Невъзможно. Трябва ни поне една седмица.

Фелдмаршалът го изгледа остро.

— Ако очакваме поражение, то несъмнено ще се случи — тихо каза той.

— Простете, сър — каза Кетал.

Тамас отдели няколко мига да погледне всеки от командирите в очите, преди да продължи.

— Древните деливанци, отпреди времето на Крезимир, са били чужденци в Деветте кралства. Нашите предци са били само някои от варварите, срещу които деливанците са се изправили. Когато навлизали в тукашните земи, деливанците разполагали с много по-малко бойци от местните жители, но за сметка на това били много по-добре организирани. В рамките на един ден техен легион можел да измине тридесет мили и след това да издигне укрепен лагер. Те оцелели благодарение на дисциплината и волята си. Ние ще сторим същото.

Докато говореше, Тамас чертаеше върху пръстта. Той посочи

към една от линиите.

— Почвата тук е камениста, но пръстта е рохка и лесна за копаене. — Фелдмаршалът посочи към група от кръстчета. — А в Юндорийския лес има изобилие от дърва.

Полковник Арбър приклекна над грубоватата схема и я огледа за момент. Неочаквано той се засмя.

— Може и да проработи. Да пращам ли момчетата да копаят?

— Твоят батальон почива първи. Ще работим цяла нощ, на смени. След това ще сечете дърва. Генерал Кетал, твоите хора ще копаят.

— Моите хора? Девета бригада?

— Да, всички.

— Палисада ли възнамерявате да издигнете? — попита Кетал.

— Не точно — отвърна Тамас. — Започнете да копаете. След около час ще мина и ще дам на всяка рота по-конкретни напътствия. — Той размаха пръчката си. — Захващайте се за работа.

Фелдмаршалът наблюдаваше как офицерите му се отправят към хората си. Очертаваше се дълга нощ. Той се надяваше, че когато дойдеше утрото и битката започнеше, усилията му щяха да са си стрували. В противен случай щеше напразно да е изтощил хората си.

— Михали — прошепна Тамас на себе си, — ако все още си с нас… нужна ми е малко помощ.

Това беше първото подобие на молитва в живота му.

Адамат и Сусмит наблюдаваха изоставеното имение, където бе затворен Привилегированият Борбадор. Улицата оставаше пуста и притихнала. На южния хоризонт се трупаха тъмни облаци, а вятърът започваше да се усилва. Очертаваше се бурна нощ.

От войниците на Верундиш нямаше и следа. Адамат не можеше да прецени дали това е добър, или лош знак. Вчера беше оставил парите на адреса, даден му от деливанския полковник. Инспекторът не спираше да прехвърля из ума си всички неща, които можеха да се объркат, както не спираше да се чуди дали полковник Верундиш просто не беше взела парите и беше преместила Бо в друго скривалище.

Адамат се отправи надолу по хълма и закрачи през руините, докато не намери слугинското крило. Завивките ги нямаше, отпадъците бяха събрани. Единствените признаци, че тук изобщо е имало войници, беше топлата пепел в една от камините. С всяка

следваща крачка инспекторът ставаше все по-нервен. Нима щеше да се окаже, че е изнудвал Съдържателя и е събирал парите напразно?

Вратата на импровизирания затвор беше затворена. Адамат завъртя дръжката и пристъпи вътре.

Привилегированият Борбадор го нямаше. Столът, леглото, дори поставката и книгата си стояха, но Бо го нямаше.

— Мамка ѝ! — Адамат изрита Стойката. — Проклетата… — Той се отпусна в стола, хванал главата си в ръце. Верундиш просто беше взела парите и беше изчезнала, просто така. И беше отнесла със себе си Привилегирования Борбадор и Адаматовите надежди да си върне съпругата.

Сусмит, облегнал се на рамката на вратата, го гледаше навъсено.

— Какво ще правиш сега? — попита той.

На Адамат му идваше да изтръгне собствените си очи. Какво можеше да направи? Мислеше си, че познава отчаянието, но това…

Откъм коридора проскърца дъска. Сусмит се обърна. Адамат извади пистолета от джоба си. Ако това беше Верундиш, щеше да я застреля без миг колебание.

Бо пристъпи край Сусмит и влезе в стаята. Косата му беше пригладена назад, реверите изгладени, а брадата му беше обръсната, с грижливо оформени бакенбарди.

Отмалял от шока, Адамат се отпусна в стола и остана да се взира в магьосника.

— И при предишната ни среща не изглеждахте добре, обаче сега… — рече Бо. — Какво е станало с носа ви?

— Ще зашлевя следващия човек, който ми зададе този въпрос. — Стига въпросният да не се окажеше Привилегирован, добави безгласно Адамат.

Бо се подсмихна.

— Благодаря ви, че уредихте освобождаването ми. Не мога да се оплача от отношението на войниците, но никой не обича да стои завързан по подобен начин, без дори да може да раздвижи ръцете си. — Той размърда пръстите си. — Още са сковани.

— Пак заповядайте — каза Адамат. — А сега вие ще изпълните ли вашата част от сделката?

— Най-напред трябва да свърша някои неща. — Бо пристъпи до прозореца и се загледа навън.

Адамат не можеше да си поеме дъх. Имал бил неща да върши…

— Но аз се нуждая от помощта ви.

— И ще я имате — утре.

— Никъде няма да ходите без мен — каза Адамат. — Трябва да съм сигурен, че разполагам с помощта ви.

— Нямате ми доверие?

— Не мога да си го позволя — каза Адамат.

— Ако реша да обърна гръб на споразумението ни, вие няма да можете да ми попречите. — Не беше въпрос, а твърдение.

— Най-вероятно — съгласи се Адамат.

Двамата се спогледаха и инспекторът трябваше да си напомни, че има насреща си съвсем млад мъж. На двадесет? Може би двадесет и две? Очите му изглеждаха толкова по-стари… като на мъж, видял много повече страдание, отколкото му се полага, и оцелял, за да разказва.

— Както пречените — каза Бо.

— Трябва ви само една нощ?

— Да.

— Сусмит — заръча Адамат, — върви при сержант Олдрич, а после и при евнуха. Кажи им, че възнамерявам да действам утре. След това ме изчакай в убежището.

Едрият боксьор кимна и излезе.

Адамат последва Бо на улицата. Привилегированият крачеше целеустремено, с вида на човек, който има работа за вършене, с високо вдигната глава и бдителен поглед. Двамата обикаляха близо половин час, преди да намерят карета. Бо напъти кочияша, след което двамата се качиха в купето.

— Евнухът — поде Бо, като извади ръце от джобовете си. Адамат осъзна, че магьосникът не носи ръкавиците си. — За евнуха на Съдържателя ли става дума?

Адамат приглади ризата си.

— Същият.

— Опасни приятели имате… На два пъти кабалата се опита да го убие. Неуспешно, както се вижда.

— Съдържателя или евнуха имате предвид?

— Евнуха — уточни Борбадор. — Съдържателя беше сключил пакт с кабалата, само че Закари никак не харесваше евнуха. След като Привилегированият, изпратен да се погрижи за него, бе намерен мъртъв, други опити не последваха.

— Евнухът е убил Привилегирован?

— Това не е широко разпространено знание, но да — потвърди Бо. Той остана смълчан до края на пътуването, като гледаше през прозорчето и опипваше нещо под сакото си.

Адамат предположи, че става дума за демонския камък, окачен на шията му. Съдържащата се в него повеля щеше да убие Борбадор, ако Привилегированият не успееше да отмъсти за смъртта на Мануч.

— Пристигнахме — неочаквано се обади той.

Двамата слязоха насред пекарския окръг. Във въздуха се носеше ароматът на пресен хляб и месни пайове, карайки устата на Адамат да се напълни със слюнка.

— Ще си взема нещо за ядене — обяви инспекторът, спирайки пред една сергия.

— Вземете и за мен — отвърна Бо. — После елате горе. — Той потъна в една ниска тухлена постройка, притисната между две фурни.

Адамат плати два пая с месо и последва Бо. Щом достигна върха на стълбите, инспекторът се озова насред едностаен апартамент. Имаше маса, легло със стар сламеник и единствен прозорец, който гледаше към уличката зад пекарната.

Бо се беше покатерил върху стол и опипваше тавана над главата си.

— Какво правите?

Бо не му отговори, а силно удари тавана. Мазилката поддаде и внезапно в стаята изпадна кутия, която шумно се сгромоляса на пода.

Адамат размаха ръка, за да прогони прахоляка от лицето си, докато Бо отваряше кутията. Вътре почиваха чифт магьоснически ръкавици и дебели снопове банкноти, привързани с копринена панделка.

— Очаквах нещо по-… вълшебно — отбеляза Адамат.

Бо надяна ръкавиците и раздвижи пръсти, след което започна да реди пачки с банкноти на пода до кутията.

— Не съм отгледан като Привилегирован — каза той. — Не както повечето. Аз идвам от улицата.

— И все пак… кутия, скрита в тавана?

— Не съм глупав. Защитите около кутията ще отхвърлят в другия край на стаята всеки друг, освен мен, който се опита да я докосне.

— Аха.

— Колко платихте на Верундиш, за да ме освободи?

— Защо питате?

— Колко?

— Седемдесет и пет хиляди — отвърна Адамат.

Бо му подаде две пачки.

— Ето ви сто хиляди.

— Не мога да приема — възрази инспекторът и се опита да му подаде парите обратно. — Аз все още се нуждая от помощта ви, и…

Бо подбели очи.

— Вземайте. Аз пак ще ви помогна. Не ме интересува как сте

се сдобили с парите, но едва ли е било лесно. А аз си плащам дълговете в двоен размер, когато мога.

Осъзнал, че магьосникът няма да приеме отказ, Адамат прибра парите в джобовете на сакото си. По груба сметка в тази кутия имаше близо милион. За човек като инспектора подобна сума бе нещо немислимо. За човек като Бо, заемал почетно място в кралската кабала, вероятно бяха джобни пари.

Привилегированият уви парите в кафява хартия и я пристегна с панделка, сякаш беше пакет, който току-що беше взел от магазина. Задържа четири снопчета банкноти, които укри на различни места по себе си. Когато приключи, той се надигна и кимна на Адамат.

— Да вървим.

При следващите две посещения Бо не позволи на инспектора да го последва вътре. На третото, вече отдавна се беше стъмнило, любопитството надви Адамат и той го проследи.

Двамата се намираха в една от по-приветливите части на града, където представителите на разцъфтяващата средна класа — нито бедни, нито богати — обитаваха двуетажни къщи. Мястото напомняше квартала, където живееше самият Адамат, само че малко по-многолюдно.

Бо слезе от каретата и се отправи по дълга улица между две обширни жилищни постройки. Адамат изчака малко, а после безшумно го последва.

Инспекторът се спря в началото на уличката, като надникна зад ъгъла и видя Бо да чука на някаква врата. Миг по-късно магьосникът бе поканен вътре.

Адамат предпазливо продължи напред, докато не достигна един от прозорците на жилището.

Вътре две деца си играеха край голяма камина. Момче и момиче, на около осем и десет години. Прозорецът беше отворен заради вечерния хлад. Адамат се премести на съседния прозорец, който гледаше към кухнята.

Мъж с дълги мустаци и широки рамене стоеше край масата и навъсено се взираше в Бо. Стопанката на дома седеше на масата, потънала в плетивото си.

— Ще ви отнема само десет минути — казваше в този момент Бо. Той измъкна пачка банкноти от джоба си и я подхвърли върху масата.

Жената изтърва иглите и притисна длан до устата си. Мъжът се стъписа. Бо извади още една пачка и я прибави към първата.

— Хубаво — каза мъжът. — Само да си взема палтото.

Вратата се отвори. Адамат трябваше да се прилепи към стената и да се надява, че тъмнината ще го скрие от погледа на

Бо.

Привилегированият последва мъжа на улицата и му направи знак да отидат по-нататък. Двамата спряха на няколко крачки от Адамат.

— Кажете сега защо сте дошли — рече мъжът.

Бо повдигна обвитите си в ръкавици пръсти във въздуха и щракна.

Главата на непознатия се завъртя на сто и осемдесет градуса. Бо ловко се отдръпна от пътя на рухващото тяло. Няколко мига той остана загледан в трупа, преди да се обърне и да закрачи към наемната кола.

Адамат не можа да се сдържи. Беше се нагледал на всякакви неща в кариерата си, на отвратителни убийства и ужасяващи неща, извършени от лоши хора, но внезапността на това… Той пристъпи от мрака.

— Какво означава това, по дяволите? — просъска инспекторът.

— Продължавайте да вървите. — Бо го сграбчи над лакътя с изненадващо силен захват и го забута към каретата.

Адамат нямаше друг избор, освен да се остави да го водят. Скоро каретата се отправяше надолу по улицата. Инспекторът се опита да намери гласа си, за да изрази видяното. Убийството беше бързо и хладнокръвно. Обучен убиец не би се справил по-добре.

— Вземете — каза Бо, като пъхна ръка под ризата си и дръпна рязко, подир което подхвърли нещо в скута на Адамат. — Вече не искам тази проклетия.

Адамат се втренчи в рубиненочервения скъпоценен камък.

— Това демонският камък ли е? — попита той. Не беше сигурен, че иска да го докосва.

— Да — каза Бо.

— Мислех, че магията му ви задължава да убиете Тамас — рече Адамат. — Как успяхте…

Бо изглеждаше доволен от себе си. Изобщо нямаше вид на човек, който току-що беше счупил врата на мъж на няколко крачки от жена му и децата му.

— Тя ме задължаваше да отмъстя на убиеца на краля. Този човек беше екзекуторът, който гилотинира Мануч.

Най-сетне Адамат се престраши да извади носната си кърпа и да повдигне скъпоценния камък, за да го разгледа на светлината на уличните фенери. Беше топъл — не, горещ — на допир и излъчваше собствено, меко сияние. Колко ли би платил един ювелир за подобно парче?

— Красив е, нали? — попита Бо.

— Не може всичко да е тъй просто. Традицията за тази повеля е била създадена от бог. Не можете просто да убиете екзекутора и да приключите въпроса. Нали?

— Крезимир е бил обикновен човек — каза Борбадор. Той присви очи сякаш нещо го беше разгневило. — Най-обикновен човек с адски огромна сила. Може да е бил по-умен от останалите и да е разполагал с повече време да обмисля и планира, но дори и така наречените богове правят грешки.

— Това нещо… безопасно ли е? — попита Адамат.

— Напълно.

Инспекторът го обви в носната си кърпа и я върна обратно в джоба си.

— Тогава защо просто не казахте на Тамас?

— Защото не бях сигурен — каза Бо. — Идеята ме споходи неотдавна. Пък и щях да изглеждам като пълен глупак, ако войниците му убиеха невинен човек напразно.

— Не сте били сигурен? Що за човек би…

Бо повдигна ръка и го изгледа хладно и продължително.

— Нима някога сте имали впечатлението, че кралската кабала се състои от добри хора?

— Да, покрай вас — каза Адамат. Той преглътна мъчително. — Бях останал с подобно впечатление.

— Е, преодолейте го. — Бо се извърна към прозореца. — Защото аз не съм добър човек. Ни най-малко. Просто си плащам дълговете.

В продължение на няколко минути Адамат наблюдава Привилегирования. Наистина ли бе доловил съжаление в гласа му? Смръщване в краищата на устата му? Нямаше как да е сигурен. Той си напомни, че кралските кабалисти бяха опасни хора, на които не можеше да се има доверие.

Адамат единствено се надяваше, че Бо наистина е на негова страна.

Глава двадесет и втора

Тамас прецени, че остават два часа до свечеряване — дотогава кезианските драгуни щяха да са достатъчно близо, за да разузнаят позицията му.

Екотът от брадвите на войниците му, навлезли в периферията на гората, се носеше над цялата равнина. Групи мъже с голи ръце влачеха отсечените дървета към мястото, на което фелдмаршалът възнамеряваше да срещне врага. Хрущенето на стотици лопати, врязващи се в песъчливата земя, караше кожата му да настръхва. Тамас мразеше този звук. Сякаш някой дращеше с пирон по зъбите му.

Той откри Андрия да почиства пушката си край реката. През последните няколко дни коланът на барутния маг се бе сдобил с украса от катеричи опашки. Той нямаше същия вид като останалите войници. Бузите му бяха леко закръглени от редовното хранене, а на лицето му липсваха признаците на изтощение.

Очите му обаче го издаваха. Бяха широко отворени, искрящи и неспокойни. Подобно на останалите магове на Тамас, Андрия не беше излизал от барутен транс със седмици. Това беше изключително опасно. Барутната слепота можеше да причини замайване, дезориентиране, губене на съзнание и дори смърт.

— По-кротко с барута, войнико — меко каза Тамас.

Андрия бързо го измери с поглед. Устните му се изкривиха и за момент фелдмаршалът реши, че ще му се сопне.

— Прав сте, сър — каза Андрия. — Може би трябва да се ограничавам.

— Къде е Влора?

Андрия сви рамене. Тамас не можа да избегне мисълта, че дисциплината на армията му отива по дяволите.

— Не те разбрах?

— Не зная, сър.

— Намери я.

— Тя не иска да говори с вас, сър.

— Моля?

— Тя каза — разбира се, само цитирам — да идете да се продъните.

Тамас рязко си пое дъх. Не, така нямаше да стане. Изобщо нямаше да стане. Той бързо прехвърли вариантите си. Можеше да заповяда да я набият с камшик. Ако някой обикновен войник си позволеше да разговаря с него така, той изобщо нямаше да се поколебае. Но Влора беше… какво? Някога може би щеше да си

помисли, че е част от семейството му. Но пък тя недвусмислено му беше показала, че това вече не е така.

А и да наложи подобно наказание в навечерието на ключово сражение? Той подбели очи. *Това* щеше да окаже от голяма помощ за повдигането на духа.

Можеше да я смъмри публично. Но какво, ако тя му се противопоставеше? Той нямаше да има друг избор, освен да ѝ наложи по-строго наказание. С нрав като нейния, вероятно щеше да му се наложи да я обеси.

— Събери кабалата — заръча Тамас. — Имам работа за вас. Предай и на Влора да присъства.

Андрия отдаде чест и продължи да почиства оръжието си. Тамас се отправи към огньовете, за да потърси нещо за ядене.

Войниците бяха организирани в редици. Олем стоеше най-отпред заедно с по-голямата част от своите *Железни оси* — все верни мъже, които следяха за спазването на порядъка. Последното налично конско месо беше бързо раздадено на войниците, които пристъпваха напред с калаените си съдове.

Едновременно с работата по Тамасовия капан войниците вдигаха и лагера. Изникваха палатки, пламваха огньове. Малки групи се отправяха да набавят храна от гората и речните води. На места пламваха и своевременно биваха потушавани сбивания само за да започнат отново някъде другаде. Изглежда, храната беше главната причина, тъй като войниците се опитваха да се наредят за втора порция. Месото вероятно щеше да ги държи сити през нощта, но това не бе достатъчно да повдигне духа им. Утре нямаше да има нищо.

— Сър.

Гласът на Андрия изтръгна Тамас от мислите му. Деветнадесет мъже и жени стояха пред фелдмаршала. Това изчерпваше цялата му барутна кабала, включително новобранците, които Сабон бе успял да привлече преди смъртта си.

— Куршумите и барутът ни свършват — директно поде Тамас. Той зърна Влора в задните редици, но не улови погледа ѝ. — Утре ще се изправим срещу близо шестнадесет хиляди конници. Подготвям капан, който би трябвало да изравни силите, но дори и тогава сблъсъкът ще бъде страховит.

Тамас се огледа, изведнъж почувствал се изтощен. Кракът го болеше. Първата му мисъл бе да смръкне барут, но не го стори. Трябваше да го пази за войниците. Той пристъпи до един голям камък и седна, като направи знак на маговете да застанат свободно. Повечето от тях се настаниха на песъчливата земя. Влора остана да стои права, скръстила ръце. Тамас не ѝ обърна

внимание.

— Ще преразпределя куршумите и барута между хората, така че да имате достатъчно за двадесет и четири часа. Първата ви задача: не позволявайте на кезианските разузнавачи да се доближат на повече от половин миля. Не им позволявайте да заемат по-висока позиция по протежение на планината. — Фелдмаршалът посочи към източния склон на Адранските планини. — Не им позволявайте да видят какво сме замислили. Животът на всеки един от войниците зависи от това.

— Все пак — продължи Тамас — искам те да видят, че правим *нещо*. Малко копаене. Приготовления и салове. Може би как се опитваме да поправим моста. Пускайте от време на време по някой от разузнавачите им по-наблизо, след което го пуснете да си тръгне с куршум в ръката или нещо също толкова убедително.

— Утре трябва да е същото. Очаквам, че Беон ще нападне веднага щом кирасирите му пристигнат. Той умее да разпознава благоприятните възможности и не пропуска да се възползва от тях.

— А ако усети, че подготвяме клопка? — попита Андрия.

— Тогава утре вечер ще прекосим реката и ще се разправим с него отвъд Пръстите. — Но Тамас имаше силно предчувствие, че нещата няма да се развият така. Беон трябваше да ги спре тук и сега. Колкото пò на север отидеха, толкова по-голяма ставаше вероятността да получат деливански подкрепления. Тамас се надяваше, че това ще тласне Беон да действа прибързано. Никак не му се искаше да се изправя срещу врага на територията на Северната шир.

— Ще разделим хората на групи — продължи Тамас. — По девет и по трима. Деветима ще дежурят и ще убиват кезиански разузнавачи, а трима ще си почиват.

— Нямаме нужда от почивка — обади се Андрия и се ухили на фелдмаршала. Кривите му зъби жълтееха. — Просто ни е нужен барут.

Тамас повдигна ръка.

— Тепърва ще имаш възможност да убиваш кезианци — рече той. — Тази вечер всички трябва поне малко да си починете.

Наближаваше шест часът и слънцето се спускаше червено над Кехлибарената шир на запад. Тамас се чудеше дали тази нощ щеше да му е последната на този свят.

Врагът го превъзхождаше по численост. Пък и самият Тамас остаряваше. Вече не притежаваше някогашната си бързина и прозорливост. Може би Беон щеше да се досети за заложения капан и да го надхитри или пък просто да заобиколи от

разстояние, задоволявайки се да убива войниците му един по един, докато не пресекат реката, след което да се насочи на запад, покрай Пръстите и да причака Тамасовите части сред Северната шир.

Дали не беше сгрешил, като нареди на Гаврил да срине моста?

— Сър?

Тамас се откъсна от унеса си. Барутните магове ги нямаше — всички, освен Влора. За момент той отново си я представи като малко момиченце — десетгодишна — търсеща одобрението му. Слънцето беше потънало сред западното небе, а лагерът беше вече напълно вдигнат. Готварските огньове тлееха; от конските трупове нямаше и следа. Хиляди войници копаеха сред равнината, докато още толкова сечаха дървета в покрайнините на леса.

— Къде са?

— Простете?

— Барутните магове.

В погледа на Влора изникна тревога.

— Вие ги отпратихте преди около час. Казахте ми да остана.

— И ти си стояла насреща ми през цялото време?

— Изглеждахте зает.

Тамас пое треперлив дъх. Внезапно си спомни как отпраща Андрия и останалите магове, само дето споменът стоеше неясен, като в мъгла.

Да, определено остаряваше.

— Кога за последно ядохте, сър?

Стомахът на Тамас изкъркори.

— Хапнах малко конско месо по-рано днес.

— Наблюдавах ви, сър. Не си взехте нищо, когато отидохте да проверите огньовете.

— Сигурен съм, че ядох.

Влора пъхна ръка в пояса си и му подаде белезникава гъба.

— Вчера намерих тези трюфели в гората. Трябва да се храните. Вземете ги, Тамас.

Фелдмаршалът неохотно протегна длан към нея и тя ги пусна в ръката му.

Той се поколеба, загледан в трюфелите. Тези дребни, белезникави гъби, които растяха в Адранските планини, бяха считани за деликатес почти навсякъде в Деветте кралства. Самият Тамас не ги обичаше особено.

— Благодаря ти.

Влора се облегна на пушката си и се загледа в гората. Тамас се втренчи в профила ѝ. Беше я гледал как израства от начинаещ

барутен маг в способен войник, една от най-добрите сред хората му. Беше силна, с красота, която годините щяха да помрачат, но не и да изтрият напълно. Тамас за пореден път съжали, че младата жена насреща му никога нямаше да го дари с внук. Той сведе поглед към гъбите в ръката си.

— Онова, което казах, Тамас… сър, не биваше да разговарям с вас по този начин. Не и пред войниците.

— Не, не трябваше.

— Ще приема наказанието, което сметнете за подобаващо — отсечено каза тя.

Тамас не знаеше, че сърцето му може да се скъса. Не и след всички тези години. Той пое дълбоко дъх.

— Ти си зряла жена. Олем е добър човек. Той ще те направи щастлива.

Влора, изглежда, се изненада от думите му, но не по начина, по който Тамас очакваше.

— С него просто се топлим взаимно нощем, нищо повече — каза тя и затвори очи. — Ние сме войници. Утре някой от нас може да бъде убит. А дори и двамата да оцелеем, ще продължим напред и ще си намерим други. Такъв живот сме си избрали. — Тя отвори очи и бавно обхвана лагера с поглед. — Всички ние.

Ах. Това бяха неща, известни на всеки войник. Любовта не се задържаше дълго; страстта гореше като свещ — пареща в средата и лесно угасима. Трудно беше да поддържаш пламъка по-дълго от един сезон или от една кампания.

— Войнишкият живот може да бъде самотен — съгласи се Тамас.

— Мислите ли, че утре можем да победим? — попита Влора.

Фелдмаршалът погледна към гората. Към войниците, потънали във възложената им работа. Вече влачеха дървета към лагера. Нощта бе огласявана от ударите на секири в дърво. Някъде в леса отекна самотен изстрел. Ловуващи войници или барутни магове, прогонващи кезиански разузнавачи?

— Мисля, че можем да спечелим всяка битка — каза Тамас. — Тази… тази ще е трудна. Целият ми план може да рухне, ако кезианците успеят хубаво да огледат подготовката ни. Нямаме нито достатъчно куршуми, нито барут, а хората са полуизгладнели. Утре трябва да победим, иначе тук ще си умрем.

Изведнъж се почувства премръзнал — напук на жегата, и много стар.

— Аз не искам да умирам тук, сър — каза Влора и обгърна ръце около оръжието си.

— Аз също.

— Сър?

— Да?

— Гаврил… той каза, че преди години сте погребали някого край тази река. Кого?

Тамас почувства как се отнася надалеч. Почувства ледените пръски на реката върху лицето си, калта и кръвта, спекли се по пръстите му от копаенето на гроб с голи ръце.

Той се принуди да стане, като се стараеше да не щади ранения си крак прекалено — мускулите му се нуждаеха от раздвижване.

— Погребал съм безчет приятели. Още повече врагове. Роднини и хора, които съм считал за също толкова близки. Искам отново да видя Адро. Искам да разбера дали синът ми е оцелял. Но преди това ми предстои много работа. Това е всичко, капитане. Свободна си.

Таниел седеше мрачно в квартирата си и наблюдаваше през прозореца как санитарните коли отнасят ранени от фронта. Почуди се дали да не отвори прозореца и да се поинтересува от развоя на битката, но вече имаше предположение — развиваше се зле. Тези явно бяха ударени от минохвъргачка — раните им бяха разнообразни и кървави, а по униформите личеше, че са от една и съща рота.

Генерал Кет го беше изпратила в някакъв хан на около пет мили от фронтовата линия, и то под денонощна охрана. Струваше му се, че от разговора между двамата са изминали седмици. В действителност тя бе отправила ултиматума си едва снощи.

Военните полицаи бяха настояли да им каже къде е Ка-поел. Таниел бе свил рамене и им бе дал идея къде да си заврат палките, но вътрешно не спираше да се безпокои какво ще ѝ направят, щом я хванат. Беше ли им наредено да я пребият, както бяха направили с него? Или нещо по-лошо? Без техни кукли, щеше ли Ка-поел да успее да се защити от тях?

Генерал Кет се бе появила рано сутринта, за да го уведоми, че всеки ден, в който отказва да се извини на майор Доравир, е и ден, в който на фронта умират хора.

Таниел щеше да е там, ако не беше тя. Нямаше да ѝ позволи да го убеди, че вината за поредното отстъпване на редиците е негова.

Отвъд прозореца му, някакъв млад мъж привлече вниманието му. По-точно юноша, защото той надали имаше повече от петнадесет години. Кракът му свършваше под коляното — дали отнесен от гюле, или премахнат от хирурзите, Таниел не знаеше. Това, което го порази, беше спокойното му лице. Войници в пъти

по-възрастни от момчето се превиваха и стенеха от болка заради някакви повърхностни рани, докато то седеше стоически в края на една от колите, пънчето му стърчеше отвъд ръба, и спокойно наблюдаваше новата група от наборници, отпращана на фронта.

Таниел вдигна скицника си и започна да пресъздава лицето му.

На вратата се почука. Таниел не обърна внимание, зает да улови основните черти, за да може да довърши портрета по-късно.

Почти беше забравил, че изобщо някой е почукал, когато звукът се чу отново. Санитарната кола вече се смаляваше в далечината, отвеждайки момчето. Таниел остави скицника върху масата и отиде да отвори.

С изненада откри на прага си Михали. В едната си ръка едрият готвач носеше сребърен поднос, а на другата беше преметнал кърпа. По престилката му личаха брашнени петна и нещо, приличащо на шоколад.

— Извини ме, че се явявам изневиделица — каза Михали, докато се шмугваше покрай Таниел. След него влязоха двама войници. Първият носеше сгъваема маса, а вторият стискаше бутилка вино. — Ето там — заръча майсторът. — До прозореца. Сега ни оставете, ако обичате.

Пазачите имаха недоволен вид, но все пак разпънаха масата и се оттеглиха обратно в коридора.

— Сядай — подкани го Михали и посочи към единствения стол в помещението. Самият той приседна на ръба на леглото.

— Какво е това? — попита Таниел.

— Вечеря. — Михали вдигна похлупака на сребърния поднос. — Задушена телешка плешка с гарнитура от пъдпъдъчи яйца и козе сирене, поднесени с червено вино. Боя се, че не е кой знае какво, но виното е от четиридесет и седма, прекрасна реколта, и е охладено.

Не било кой знае какво? Уханието, надигащо се от подноса, накара Таниел да потръпне от удоволствие. Устата му веднага се напълни със слюнка и той се намери на масата, без дори да помни кога е седнал, с парче телешко на вилицата му. Спря се.

— Може ли?

— Разбира се, заповядай — окуражи го Михали. Той извади тапата на бутилката и наля две чаши.

Беше малко смущаващо, че Михали го наблюдаваше, докато се храни, но Таниел бързо свикна да не му обръща внимание и скоро вече си сипваше втора порция.

— Какъв е поводът? — попита Таниел, загледал се в Михали, който пиеше третата си чаша вино.

Готвачът допълни чашата на Таниел.

— Повод? Нима трябва да има повод, та човек да се нахрани добре?

— Така мисля.

Михали поклати глава.

— Чух, че са те сложили под арест и те хранят с войнишки дажби. За мен това е военно престъпление.

Таниел се усмихна, макар да не бе сигурен дали Михали наистина се шегува. Той се протегна да вземе чашата си, при което забеляза, че бутилката е все още пълна, макар двамата да бяха изпили… колко, поне пет чаши. Може би Михали беше скътал някъде второ шише.

— Нося ти писмо — каза Михали, като извади плик от престилката си.

Таниеловата вилица застина във въздуха, на половината път до устата му.

— От кого? — попита той с пълна с пъдпъдъчи яйца уста.

— Полковник Етан.

Таниел захвърли вилицата си и грабна писмото. Разкъса плика и прочете писмото трескаво. Когато приключи, бутна стола си назад и пое бавно дъх. Вече нямаше апетит, дори и за ястията на Михали.

— Какво пише? — попита готвачът.

— Не е твоя… — Таниел се усети и замълча. Та нали Михали си беше направил труда да дойде чак от фронта с обилна вечеря — и да му донесе писмо, което вероятно иначе не би го достигнало. Готвачът заслужаваше благодарност, а не да му се гневи.

— Неотдавна помолих полковник Етан да направи справка за употребата на барут.

— Така ли?

— Полковникът е взел и заповедите за заявки. Има несъответствие. Поисканото от армията количество е три пъти по-голямо от изразходваното от тях и почти два пъти повече от онова, което всъщност е достигнало фронта.

— Значи някъде по пътя се губи? — предположи Михали.

— По-вероятно става дума за кражба. Не е нечувано в една войска да има корупция, включително и в нашата, макар че във военно време Тамас е особено придирчив. Тези записи — Таниел подхвърли плика върху леглото си — показват, че квартирмайсторите са замесени. Както и поне един човек от генералния щаб. Някой печели милиони на гърба на войната.

— Както каза — изтъкна Михали, — не е нечувано.

— Но барут… С тези темпове ще изразходваме барута в

цялата страна. Тогава няма да има значение колко по-добри са войниците ни, кезианците просто ще ни стъпчат. Проклятие! — Таниел започна да барабани с пръсти по тепсията пред себе си. Искаше му се да я хвърли през стаята, но отгоре ѝ все още имаше остатъци от телешко.

— Можеш ли да ме измъкнеш?

— Съжалявам, но няма да мога — въздъхна готвачът. — Както ти казах и преди, щабът не обръща никакво внимание на думите ми. — Той се потупа по корема. — Виж, Тамас, той умее да се вслушва в разума, дори и да е недоверчив към онзи, който му дава акъл. А тези генерали не виждат по-далеч от носовете си.

Таниел се облегна назад и отпи глътка вино. Сдържаният тон и невъзмутимото държание на Михали се отразяваха благоприятно на нервите му.

— Вярваш или не, те са сред най-добрите в Деветте кралства. — За своя изненада, в тона му не се съдържаше злост. — Макар че не съм сигурен дали това говори добре за Адро, или е позор за останалите държави.

Михали тихо се засмя.

— Това определено обяснява защо още не сме били надвити, въпреки числеността превъзходство на врага.

— Как вървят нещата на фронта? — попита Таниел. — Така де, аз и сам виждам, че… — Той кимна към прозореца. Споменът за колите, препълнени с мъртви и ранени, беше все така ярък. — Обаче от два дни не съм получавал никакви вести.

— Недобре. Вчера отстъпихме почти на една миля. — Изражението на Михали стана сериозно. — Ти беше на път да промениш нещата, ще знаеш. Отблъскването на врага миналата седмица на практика беше първата ни победа от месеци насам. Войниците се окуражиха. Усетих го. Щяха да те последват и в гърлото на Крезимир.

— Мамка му. Трябва да се махна оттук. Да се върна на фронта. И да открия кой продава барута ни на черно.

— Как?

— Ще започна да извивам вратовете на всеки квартирмайстор, докато някой не ми каже. Сигурен ли си, че не можеш да уредиш освобождаването ми?

— Повечето от генералите дори не вярват, че съм бог. За тях съм просто един побъркан готвач. Единственият начин да излезеш, Таниел, е да се извиниш на майор Доравир.

Барутният маг се изправи и пристъпи до прозореца.

— В никакъв случай.

— Не се опитвай да мериш гордостта си с тази на генерал Кет — рече Михали. — Пред тази жена Бруд е олицетворение на

самата смиреност.

Бруд. Един от светците… не, *боговете*. С крайчеца на окото си Таниел наблюдаваше как Михали изпразва четвърта чаша вино. Беше лесно човек да забрави какъв е всъщност. Все пак от боговете се очакваше да изглеждат и да се държат величаво като крале, а не да обърсват с ръкав покапалото от устата им вино.

— Какво мога да направя? — попита Таниел. Дали Михали беше давал съвети на баща му? Трудно му беше да си представи Тамас да моли за съвет един готвач, пък бил той и бог.

— Извини се на Доравир.

Таниел изсумтя през нос.

— Аз не виждам много — тихо каза Михали, загледан в чашата си. — Бъдещето е неизменно в движение, винаги мъгливо, дори и за онези, способни да го съзират. Онова, което виждам обаче, е, че ако останеш в тази стая, ще продължим да отстъпваме ден след ден. Кезианците ще ни изблъскат от долината и ще ни обкръжат, като в крайна сметка ще ни принудят да се предадем. Или ще ни свърши барутът, което ще доведе до същия завършек.

Таниел се навъси.

— Не е възможно един-единствен човек да е от такова значение.

— *Всеки* човек е от значение. Понякога за нещо дребно. В други случаи може да повлияе на изхода от война. А ти… ти не си човек. Вече не.

— Нима? Какво съм тогава? — попита Таниел. Колкото повече говореше Михали, толкова по-малко смисъл имаше в думите му.

Готвачът го погледна замислено.

— Не мисля, че съществува съответстваща дума. Все пак си първи по рода си. Станал си като Жулин.

Таниел чу собственото си рязко вдишване.

— Аз не съм предей.

— Не. Не точно. Все пак не си безсмъртен. Но пък Жулин също не е. Тя просто е неостаряваща. Не мисля, че твоята магия би ти позволила да останеш вечно млад. Дори и с помощта на Ка-поел. Но ти си барутният еквивалент на предей.

— Това е нелепо. И като стана дума… къде е Ка-поел?

— Крие се. Предложих ѝ закрилата си — с известни резерви, естествено. От нея ме побиват тръпки. Тя не прие. В даден момент обаче може да се нуждая от помощта ѝ.

Таниел разтри слепоочията си.

— Още вино?

— Мисля, че пих достатъчно.

— Както желаеш. — Михали си наля поредна чаша. Бузите му

бяха леко зачервени — единственият знак, че е изпил седем чаши. Таниел забеляза, че бутилката продължава да е все така пълна.

— Ти каза, че си способен да надзърташ в бъдещето — рече барутният маг. — Какво ще стане, ако се извиня на майор Доравир?

Михали се взираше в чашата си.

— Раздвижване. Това виждам. Малко събитие, но то размества нещата. Разколебава несъмненото. А точно сега несъмненото не вещае нищо добро за нас.

Таниел грабна пародръжка и припряно започна да пише на гърба на Етановото писмо. Надраска набързо няколко изречения и попита:

— Можеш ли да отнесеш това до Рикар Тамблар? Не мога да използвам пощата. Ако някой от щаба действително е замесен, той ще има очи навсякъде.

— Бих могъл да го изпратя по едно от момичетата си — каза Михали и взе писмото.

— Благодаря ти. Знаеш ли къде мога да намеря майор Доравир?

— Случайно зная.

Глава двадесет и трета

Тамас наблюдаваше как слънцето се издига над Адранските планини на изток и се чудеше дали не съзира последния изгрев в живота си.

Кезианските драгуни се бяха появили късно вечерта — те разположиха лагера си на около миля преди края на гората. Половината нощ Тамас наблюдава проблясъка на огньовете им, заслушан в кавалерийските им песни. От време на време песента бе прекъсвана от изстрел — някой от вражеските разузнавачи, приближил се твърде много до адранския лагер, получаваше куршум от барутните магове.

Сега светът беше притихнал, с изключение на шума от бързотечащата река зад него. Тамас лежеше на земята на около стотина крачки от нея, облегнал глава на седлото си. В ръката си стискаше барутен фишек и нервно мачкаше края му.

Можеше да си представи как драгуните се измъкват от палатките си, протягат се сред утринната хладина и слагат фатрастанско кафе да кипне. Щяха да са отпочинали, а и нямаха за къде да бързат. Те знаеха, че тежката им кавалерия няма да пристигне още известно време, а Беон нямаше да нападне, преди да е събрал всичките си части.

— Къде са кирасирите? — попита Тамас. За миг дъхът му остана да се стеле около лицето. Макар да беше лято, утрините в подножието на планината бяха мразовити.

Гаврил се взираше мрачно в гората сякаш всеки момент очакваше оттам да изскочат драгуни.

— Надали се намират на повече от няколко часа път. По пладне ще са пристигнали.

— И два часа по-късно ще са готови за битка. Или един, ако генералите на Беон са организирани.

— Няма да ни стигне времето да се подготвим.

— Ще стигне. Олем.

Телохранителят, заел позиция на няколко крачки от Тамас, се раздвижи.

— Сър?

— Изтеглете постовите от леса. Саловете готови ли са?

— Да, сър. Три големи.

— Започнете прекосяването на реката. Най-напред ранените, после новобранците. Не си давайте зор. Очаквам, че кезианците ще нападнат около час или два подир пладне. По това време искам около хиляда души да се намират на другия бряг. Достатъчно, за да е убедително, но не и да накърни способността

ни да се бием.

— Разбрано. Нещо друго? — Олем говореше ясно и отсечено, готов за битка.

— Всички ли знаят позициите си за началото на сблъсъка?

— Тъй вярно. Тренирахме половината нощ.

— Нека лагерът изглежда хаотично. Да има много хора, които се щурат безцелно насам-натам. Да има сбивания. Би било добре да *изгубим* един от саловете по реката. Така забавянето ще изглежда по-убедително.

— Снощи говорих с полковник Арбър, сър. Неговите хора ще скрият пушките и торбите си. Ще изглежда, че са ги захвърлили.

— Много добре. Върви… Не, почакай. Най-напред ми изпрати Андрия и Влора.

Олем трепна при споменаването на Влора. Той отдаде чест и се отдалечи.

Духаше западен вятър. От планините се спускаха облаци. Дъждът определено нямаше да им помогне. Дори имаше вероятност Беон да отложи атаката си, при което всичките приготовления щяха да са отишли напразно.

Интересно дали Михали бе чул снощната му молитва?

— Какво си намислил, Тамас? — попита Гаврил.

— От тази позиция не е ли очевидно?

— Откакто пристигнахте вчера, не съм спрял да обхождам лагера. Изглежда ми като недовършена подготовка за отбрана.

— Отлично. — Тамас се изправи. Лагерът им очертаваше квадрат. Откъм северната му страна беснееше реката. На изток започваше сипеест склон — кезианската кавалерия нямаше как да ги нападне от тази посока. На запад и на юг се издигаше еднометров насип. Стандартно укрепление за краткотрайна отбрана, зад което пехотата да се прикрива лесно.

Сами по себе си тези насипи изобщо нямаше да затруднят устрема на кавалерията.

На върха на западния насип стърчаха набучени кръстосани стволове, за да служат като опора за заострени колове. Това вече беше смъртоносна защита срещу вражеската конница. Около стотина души се суетяха над южния насип, за да го укрепят по подобен начин. Те обаче бяха твърде малко и работеха прекалено бавно — виждаше се, че няма да успеят навреме. В отбраната им щеше да зее двестаметрова празнина, през която щяха да връхлетят десет хиляди драгуни.

— Сър.

Тамас отмести поглед от укрепленията. Андрия и Влора стояха мирно пред него. Веднага личеше, че и двамата не са мигвали цяла нощ. Проклети глупаци…

— Съберете кабалата — рече Тамас. — Пращам ви отвъд реката.

Маговете се втренчиха в него.

— Простете, сър. — Андрия нервно докосна оръжието си. — Нали обещахте, че ще убиваме кезианци?

— Ще можете да ги убивате и от другия бряг. Няма да излагам барутните си магове на риск. Искам ви на позиция, където да можете да стреляте, без да се притеснявате за вражеските куршуми и щикове.

— На смени ли да прекосим? За да можем по-дълго да спираме вражеските съгледвачи? — поинтересува се Влора.

Тамас се поколеба. През лагера премина мразовит повей и той забеляза, че към низината се прокрадват мъгли.

— Не. Сега вече искам хубаво да го огледат. Добре дошли са да се приближат толкова близо, колкото им стиска.

— Аз бих предпочел да остана на този бряг, сър — каза Андрия.

Тамас въздъхна.

— Не и този път, Андрия.

Онзи стисна пушката си.

— Моля ви, сър. — Андрия оголи зъби в усмивка. — Нали ми обещахте, че ще имам възможност да убивам кезианци.

— От разстояние — натърти Тамас. — Пък и врагът ще следи внимателно за барутни магове. Ще се почувства още по-уверен, когато забележи, че сте на отсрещния бряг.

— Значи и вие идвате с нас? — попита Влора.

Фелдмаршалът се навъси.

— Не. Защо да го правя?

— Вие също сте барутен маг, сър.

— Не. Аз трябва да остана тук, за да командвам.

— Това не е справедливо — беснееше Андрия. Той се загледа към гората, нетърпелив като хрътка, надушила плячката си. — Имам пълното право да пронижа някой арогантен кезиански благородник с щика си. Искам кръв по ръцете си.

— Искам кръв по ръцете си, *сър* — изтъкна Тамас. Само това му липсваше. Отгоре им щяха да връхлетят петнадесет хиляди конници, а точно когато си мислеше, че е оправил нещата с Влора, Андрия започваше да се бунтува. — Прекоси реката. Това е заповед, войнико.

Фелдмаршалът се извърна демонстративно, за да подчертае, че разговорът е приключен. Двамата барутни магове го оставиха насаме с Гаврил. Няколко минути двамата мълчаха и наблюдаваха разгръщането на мнимия хаос в лагера. Крещяха мъже. На Тамас му се стори, че видя как някой замахва с юмрук.

Малко по-късно хората му пуснаха по вода първия сал. Той им се изплъзна и бе повлечен надолу по течението без никого на борда си. Надигнаха се отчаяни викове и Тамас не мислеше, че са престорени.

— Къде ме искаш? — попита Гаврил.

— На седлото — отвърна Тамас. — Ти и твоите хора се подредете в източния край, в случай че някои от драгуните опитат да преодолеят склона.

— Добре — каза Гаврил.

— Вземи. — Тамас откачи кавалерийската си сабя и му я подаде. — По-добре се размахва от конски гръб.

— Ти няма ли да яздиш?

Тамас се усмихна, макар че в момента никак не му беше до смях.

— Аз ще застана в средата. Ако не съм на кон, момчетата няма да видят, когато падна.

Гаврил, изглежда, обмисляше сериозността на тези думи, след което прие оръжието.

Тамас взе късата сабя от седлото и я окачи на колана си.

— Ще се видим след битката — рече Гаврил.

Тамас стисна ръката му. За негова изненада, Гаврил го дръпна към себе си и го прегърна. Задържа го за миг, след което се отправи към разузнавачите си.

Олем се завърна един час по-късно.

— Някой от мъжете успя ли да закусва? — попита фелдмаршалът.

— Да не повярвате, успяхме да наловим доста риба. Андрия застреля две диви кози. Имаше и малко останало от конското. Всички успяха да залъжат глада.

— Да се надяваме, че е било достатъчно.

Олем повдигна поглед.

— Поне мишеловите ще се нахранят добре.

Тамас наблюдаваше как мъглата, която бе забелязал по-рано, бавно започва да обгръща целия стан. Тя се задържаше съвсем ниско над земята, на не повече от метър. Достатъчно да прикрие земята, но не и самия лагер. В небето се бяха струпали нови облаци, заплашващи с дъжд, ала Тамас беше виждал подобно време и преди. Освен лека мъгла, нямаше да има нищо повече.

Необичайно за един летен ден време.

Към единадесет и половина той зърна двама конници на запад, почти на миля от завоя на реката. Фелдмаршалът посипа върху езика си щипка барут, която веднага му позволи да ги огледа в подробности. Кафяво-зелени униформи, лъскави нагръдници и шлемове с гриви.

Кирасирите бяха пристигнали.

Адамат стоеше на шестия етаж на камбанарията в Дуайтуич и гледаше през далекоглед. Наблюдаваше някакъв човечец с неспокоен поглед, захабена червена жилетка и дълги до коленете панталони. Мъжът беше приседнал на улицата на около стотина крачки от дома на лорд Ветас.

— Разположили са един постови на ъгъла на *Седма улица* и *Мейфлю авеню* — обяви Адамат. Зад него се разнесе стърженето на писалка. След един последен оглед той подаде далекогледа на младата жена до себе си. Тя се казваше Риплас и беше заместник на евнуха. Жената зае мястото му до прозореца, а инспекторът се обърна към останалите, събрани в тясната стая на кулата.

— Сигурен ли си, че това са всички? — попита го евнухът.

Адамат го погледна с крайчеца на окото си. Нямаше представа дали знае, че Адамат изнудва господаря му. Поне не бе дал никакви признаци за това, когато предния ден се бе появил заедно с четиридесет мъже, от най-страховитата улична сган, която Адамат беше виждал: боксьори, членове на шайки, докери, сводници и телохранители.

— Наблюдавам ги от почти две седмици — отвърна инспекторът. — Сменят позициите си, но покрай моето наблюдение и твоите съгледвачи, мисля, че сме набелязали всички.

Въз основа на влизанията и излизанията от къщата, Адамат предполагаше, че Ветас държи на служба повече от стотина души. Определено ставаше дума за нещо значимо. Във всеки един момент вътре можеше да има най-малко тридесетима. А Съдържателя беше споменал, че Ветас разполага с двойно повече.

Адамат погледна към Бо. Привилегированият клечеше в ъгъла, затворил очи и пъхнал ръце в ръкавите си. Сякаш усетил погледа му, магьосникът отвори очи. Адамат потръпна. Той още се смущаваше от непринудения и хладнокръвен начин, по който бе протекло вчерашното убийство.

— Привилегированата на Ветас е в къщата — каза Бо. — Не е някаква случайно взета от улицата. Разполага със способности на нивото на кралски кабалист.

Изсред камбаните над главите им изхвърча птица, сепнала Адамат. Забелязал, че е единственият, реагирал по този начин, той приглади ризата си. Могъщ Привилегирован, значи? Това не беше добре. Никак не беше добре. Адамат разчиташе на Бо да обезвреди Привилегированата на Ветас, докато останалите превземат мястото.

Бо отгатна мислите му.

— Ще я убия. Не се тревожете за това.

— Ако сблъсъкът между двама ви не приключи бързо, въпреки всички налични ни мъже, с нас ще е свършено — отбеляза евнухът.

— Е, вие не сте точно мъж — подсмихна се Бо и кимна към Риплас. — Нито пък тя. — Внезапно усмивката му бе заменена от смръщена гримаса. — А тя *определено* не е.

Адамат се обърна и видя стоящата на стълбището Фел. Възпитаничката на академията Фонтен носеше стегната жилетка без пешове и мъжки панталони, затъкнати в ботушите ѝ.

— Точно сега Рикар не можеше да задели хора — обясни тя, — но изпрати мен.

Евнухът я погледна отвратено.

— Има ли представа за загубите, които моят господар изтърпява заради тази операция?

— В интерес на истината — повдигна вежда Фел, — няма. Но съм сигурна, че много би се заинтригувал.

Адамат пристъпи между двамата.

— Тя е много по-ценна, отколкото предполагаш — обърна се той към евнуха. Рикар излагаше на риск жена, за която бе заплатил десет милиона. Това определено значеше много за него.

В отговор евнухът само изсумтя и започна да барабани с пръсти по бедрото си. Изглеждаше напрегнат — нищо общо с тихия, предпазлив убиец, когото Адамат бе срещнал преди месеци.

Адамат се върна до прозореца и взе далекогледа от Риплас.

— Има ли други постови?

— Не.

— В такъв случай раздай последните инструкции.

Риплас се отправи към стълбището, отнасяйки със себе си описанието и разположението на всички Ветасови съгледвачи. Щеше да предаде информацията на биячите на евнуха, а те щяха да се погрижат за останалото.

Всичко беше готово. За Адамат оставаше единствено да чака.

Инспекторът повдигна далекогледа и го насочи към къщата на Ветас. Измина час, през който можа да види как хората на евнуха отстраняват съгледвачите на лорда. Докато чакаше, усещаше струйките пот, които се стичаха по гърба му. Толкова много неща можеха да се объркат. Най-малката грешка можеше да струва живота на Фая.

— Какво ще правим, ако той реши днес да си остане вкъщи? — попита Бо.

Вратата на дома се отвори и на прага пристъпи познат силует

— обичайното изрядно, тъмно палто, цилиндър и бастун. Сърцето на Адамат трепна.

— Това няма да представлява проблем — рече инспекторът. — Той тъкмо излиза.

Лорд Ветас огледа улицата с едва забележимо извъртане на главата. Вероятно приемаше сигнали от съгледвачите си — Адамат бе оставил тези, най-близо до къщата.

Ветас кимна едва доловимо. От къщата излезе жена — същата, която Адамат бе проследил преди две седмици, онази с червената рокля и кестенявите къдрици. Двамата се отправиха на юг. На две стъпки зад тях ги следваха двама добре облечени и добре сложени господа. Подир няколко секунди от къщата изникна трети, почака няколко мига и също се отправи след господаря си.

— Тръгвам след тях — обади се Фел и изчезна по стълбището.

— Ти се заеми с третия телохранител — обърна се Адамат към евнуха. — Ще се срещнем пред къщата. Бо?

Борбадор се изправи и раздвижи облечените си в ръкавици пръсти.

— Ще се приближа, за да обезвредя магическите капани. Това ще ми отнеме известно време, но докато се върнете, ще съм приключил.

Сержант Олдрич изчакваше в параклиса под кулата — седеше на една от пейките, повдигнал крака върху облегалката пред себе си. В устата си премяташе късче тютюн. Той повдигна фуражка и изпроводи с поглед излизащия Бо.

— Значи все пак си намерихте Привилегирован — каза Олдрич, обръщайки се към Адамат.

Инспекторът застана нащрек. Нямаше представа как ще реагира Олдрич, след като категорично бе заявил, че няма да му съдейства за освобождаването на Бо.

— Да.

— Чух, че вчера Верундиш разпуснала хората си и заминала. Подозирах, че може да е заради това.

— Направих каквото бе необходимо. Ако е от значение, магьосникът вече не застрашава фелдмаршал Тамас.

— Нима?

— Той уби палача, гилотинирал Мануч.

— Ха — изсумтя Олдрич. — Сигурен съм, че фелдмаршалът ще остане доволен да го научи. Готов ли сте?

— Да вървим.

Навън войниците на Олдрич се присъединиха към тях. Адамат им заръча да изостанат на сто крачки.

Самият той пое на известно разстояние от Фел. Пешеходци и коли периодично я скриваха от погледа му. По обяд улиците бяха претъпкани — това щеше да помогне на инспектора да остане незабелязан от хората на Ветас, но в същото време го затрудняваше да ги следи.

След около половин час Фел спря и му направи знак да се приближи. Бяха достигнали оживено кръстовище, което се намираше съвсем близо до пазара на цветя. Фел се беше облегнала на стената, отпуснала рамене сякаш нямаше каквито и да било грижи. Адамат застана до нея и се постара да наподоби позата ѝ.

— Третият му телохранител спря ето там — каза жената и едва забележимо посочи с брадичка.

Адамат веднага го съзря. Ядеше пай с месо и недоверчиво се взираше в тълпата. Не особено дискретен, но ефективен съгледвач. Недалеч от него инспекторът различи евнуха.

— Ветас е в цветарницата зад ъгъла — продължи Фел. — Оставете го на мен. Нека войниците ви се погрижат за хората му.

— Искам го жив.

— Аз също — рече тя.

Адамат трябваше да залови лорд Ветас жив, за да открие сина си. Но какви ли бяха основанията на Фел?

— Тръгвам — каза тя и изчезна зад ъгъла с непринудена котешка грация.

Адамат даде сигнал на Олдрич, спусна шапката си ниско над очите и последва жената.

Инспекторът излезе насред улицата, където към него се присъединиха сержантът и шестима войници. Всички се преструваха, че оглеждат цветята или разговарят помежду си, но на Адамат му се струваше, че са твърде забележими.

Двамата едри телохранители на Ветас стояха на пост пред един от бутиците и със скръстени ръце се взираха в минувачите. Никаква дискретност от тяхна страна. Адамат хвърли поглед към третия им другар. Мъжът беше изчезнал. Дано това да означаваше, че евнухът се е погрижил за него.

С болезнено напрежение инспекторът наблюдаваше входа на цветарницата с крайчеца на окото си. Може би Ветас ги беше забелязал и изчезваше през страничния изход. Какво щеше да стане, ако биячите му го предупредяха или лордът успееше да се слее с тълпата?

Ръцете на Адамат вече започваха да треперят от нервност, когато лорд Ветас най-сетне излезе от цветарницата, придружен от жената в червената рокля. Тя държеше букет цветя. Ветас подаде някакъв пакет на един от хората си и огледа пазара.

Погледът му се кръстоса с този на Адамат. Инспекторът потръпна; по челото му се стече струйка студена пот. Той се напрегна, готов да се втурне подир Ветас и да го преследва из целия град, ако се наложеше.

На входа на бутика изникна Фел, пристъпваща като платежоспособен клиент. От ръкава ѝ изникна кинжал и с едно плавно движение тя го завъртя над рамото на Ветас и допря острието до гърлото му.

Двамата телохранители отстъпиха с викове и извадиха пистолети. Минувачите веднага започнаха да се отдръпват.

Адамат се чувстваше като в сън. Сякаш отстрани се видя как изважда собствения си пистолет и стреля. Единият от телохранителите падна. Другият получи удар в тила от един от войниците на Олдрич. Останалите войници бързо обградиха Ветас, скривайки го от погледите на тълпата.

Адамат си проправи път през тях и застана лице в лице с Ветас.

Фел беше принудила лорда да коленичи, острието на кинжала не се отделяше от гърлото му. Освен това го беше обезоръжила — на земята зад нея лежаха два, подобни на нейния, кинжала и един малък пистолет.

Инспекторът изпита огромно задоволство от леко изненаданото изражение на Ветас. То бързо изчезна, щом лордът зърна Адамат.

Ветас се усмихна.

— Адамат! Подозирах, че може да си все още жив.

— Тя жива ли е? — Адамат допря парещото дуло до лицето на Ветас.

— Всичко, което ми причиниш — спокойно заяви Ветас, без да трепне от досега с горещия метал, — ти и твоята съпруга ще изпитате в десеторен размер. Искам да го запомниш добре, Адамат.

— Значи е жива?

— От жива по-жива — каза лордът. — Но след час и четиридесет и две минути това ще се промени, ако дотогава не се върна. — Той замълча и огледа наобиколилите го войници. — Подозирам, че ти е известно мястото, където съм се настанил. Вероятно си ме наблюдавал много внимателно. Моите почитания. Чудя се само дали имаш достатъчно хора, за да успееш да влезеш?

— Своята Привилегирована ли имаш предвид? — попита Адамат. — Мисля, че ще се справя. Къде е синът ми?

Ветас се усмихваше с отвратително самодоволство.

— Един час и четиридесет и две минути. Сигурен ли си, че

можеш да си позволиш да губиш време?

Адамат погледна към жената в червената рокля. Олдрич я стискаше здраво над лакътя. Тя гневно се взираше в него, ала ръцете ѝ трепереха.

— Коя си ти? — остро попита Адамат.

— Нила — каза тя.

— Каква връзка имаш с него? — Инспекторът посочи към Ветас.

— Никаква. Аз… никаква. Не работя за него. Само наглеждам Яков. Той е още дете!

— Какво търсеше Ветас в този магазин?

— Цветя!

— За кого?

— Някоя си лейди Винделдвас.

— Лейди Винцеслав?

— Да, същата.

— Защо?

— Не знам. — Макар да изглеждаше изплашена, жената отговаряше с изненадващо спокойствие.

Адамат отново се извърна към Ветас.

— Защо?

— Един час и *четиридесет* минути, Адамат.

Инспекторът извъртя оръжието си и зашлеви Ветас с дръжката.

— Отведете ги — обърна се Адамат към Фел. А сетне каза на Олдрич: — Сержант, оставете ѝ четирима от хората си. Трябва да се махнем от улицата, преди да е дошла полицията.

Фел изправи Ветас на крака, като продължаваше да притиска кинжала си към гърлото му. Олдрич изпрати четирима от войниците си с нея, заедно с Нила и двамата ранени главорези, а останалите войници последваха Адамат.

На три пресечки от базата на Ветас ги очакваше евнухът.

— Хората ми са на позиция — каза той.

— Къде е Бо? — попита задъханият от тичане Адамат.

Малко по-надолу забеляза Привилегирования да стои насред улицата. Бо носеше черни ръкавици, за да скрие магьоснические. При това си мърмореше нещо и не спираше да движи пръсти във въздуха — сякаш с едната си ръка свиреше на невидимо пиано, а с другата дърпаше струните на арфа. Неколцина от минувачите го гледаха като че е умопобъркан. Определено приличаше на такъв.

— Трябва да влезем веднага — каза Адамат. Той се приведе над пистолета си в опит да го прикрие от хорските погледи, докато го презареждаше.

Бо не преустанови работата си.

— Казах, че ще ми трябва известно време.

— Не можем да си позволим да отлагаме — рече инспекторът. — Хората на Ветас са получили нареждане да убият Фая, ако той не се върне в определен час.

— Това е лошо — навъси се Бо. — Кажете на евнуха да разположи хората си.

Заповедта бе дадена и пет минути по-късно евнухът се присъедини към Адамат и Бо.

— Готови сме — обяви той.

Привилегированият го измери с поглед, задържайки очи на шития по мярка костюм и плешивата му глава.

— От вас ме побиват тръпки.

— Ще го приема като комплимент.

Адамат приглади ризата си.

— Сержант?

Оставащите войници на Олдрич бяха приготвили оръжията си. Започваха да привличат погледите на минувачите.

— Готови сме — каза сержантът.

— Тогава да повеждаме парада. — Бо се извъртя и закрачи надолу по улицата, към къщата на Ветас. Пръстите му продължаваха да се движат в такт с някаква доловима само за него музика. Адамат и Олдрич се спогледаха. Не така бяха превзели къщата на Адамат.

Борбадор не забави крачка, когато преодоля последния завой и пристъпи към къщата на Ветас. Щом достигна средата на улицата, точно пред сградата, той се извърна с лице към нея. Повдигна ръце високо над главата си. Зад един от прозорците някакъв съгледвач нададе предупредителен вик.

Макар да не умееше да отваря третото си око, Адамат все пак можеше да почувства пресягането в Отвъд на застанал досами него Привилегирован. Приливът магия връхлетя със силата на вълна. Цялата фасада на постройката рухна, като парче торта, отсечено с гигантски нож.

Инспекторът се взираше в облаците прах. Мъже от вътрешността на къщата отвръщаха на втренчения му поглед, кашляйки и махайки с ръце в опит да разсеят прахоляка. Шокът бе ясно видим на лицата им.

Сержант Олдрич изтегли сабята си.

— Напред! — изкрещя той.

Последва пълен хаос.

Глава двадесет и четвърта

Колона тежка кавалерия излезе сред равнината западно от лагера, надолу по течението на реката. Перата върху шлемовете на конниците леко се поклащаха на вятъра, а животните им пристъпваха уверено, въпреки ниската мъгла.

Тамас повдигна далекогледа си и огледа врага.

Командирите, с червените си еполети, стояха най-отпред, крещяха заповеди и размахваха саби.

Глупаци.

От другия бряг на реката отекна изстрел. Няколко мига по-късно кезиански офицер се свлече от седлото си.

Вражеската конница напредваше с бавно темпо, като че бяха на парадно учение. От отсрещния бряг се разнесоха още гърмежи и кирасирите започнаха да падат. Колоната продължи да напредва.

— Това време може да развали барута ни, сър — каза Олем, вдигнал поглед към облаците.

Тамас го успокои.

— Днес няма да вали.

— Адски е влажно, сър. Тази мъгла е твърде странна. Никога не съм виждал мъгла да се спуска така бързо от планините.

— Защото тя е отговор на молитва.

Чул звука на тръба, долетял от гората, Тамас погледна на юг. Сред дърветата се виждаше движение. На около половин миля от мястото, където само преди часове неговите войници бяха секли дървета, сега излизаха драгуни.

При вида им дъхът му секна. Толкова много конници на едно място.

Толкова многобройни кавалерийски части Тамас бе виждал не повече от три пъти в живота си и всеки път беше бил част от тях, а врагът биваше помитан. Конете, безстрашни и отлично дресирани, стъпваха с отмерени движения. Драгуните се оказваха по-предвидливи от кирасирите, тъй като някой сред тях се беше досетил да махне еполетите на офицерите и така да ги направи по-трудни за откриване от барутните магове на Тамас.

Паниката сред двете адрански бригади се изостри осезаемо и Тамас се разтревожи да не би преструвката да е прераснала в реалност. И преди бе ставал свидетел как калени пехотинци се разбягват при вида на страховита конница.

А кезианската конница определено *беше* страховита. Металните брони на кирасирските коне се сливаха в стена от жива стомана. Перата им трепкаха в синхрон с движението, а

безупречните униформи на конниците само допълваше величествеността им.

Тамас плъзна поглед по редиците кирасири. Благодарение на барутния транс можеше да различи лицата им дори от подобно разстояние. Но да открие едно конкретно лице сред такова множество, беше почти невъзможно.

— Интересно… къде ли ще заеме позиция Беон — каза Тамас. Той посочи с острието си на югозапад. — Най-вероятно там, за да може да прелети с кирасирите си край препятствията ни и да се присъедини към драгуните в сечта. — Той се обърна към телохранителя си. — Кажи ми, че ще спечелим, Олем.

— Ще спечелим, Олем — отвърна телохранителят и захапа последната си цигара.

Тамас пристъпи върху една оголена скала, за да получи по-добър изглед над бойното поле.

— Заемете позиции! — провикна се той към хората си.

Един от войниците блъсна Нила във входа на някаква постройка.

Тя стисна клепачи с намерението да не допуска напиращите сълзи да прелеят. Толкова пъти бе успявала да се отърве от войниците само за да попадне в ръцете на лорд Ветас, а сега това… Кои бяха тези хора? Какво искаха?

Нечия ръка я сграбчи над лакътя и я забута нагоре по тясно стълбище. Изкачването трая два етажа, съпроводено с ругатни и боричкане. Нила се съпротивляваше по-скоро по инстинкт, отколкото поради някаква друга причина. Тя раздра лицето на един от войниците и те извиха ръката ѝ и я блъснаха в стената.

— Ама че е злобна — обяви одраният. Нила направи опит да се отскубне, но ръката ѝ се оказа извита още по-болезнено. Струваше ѝ се, че всеки момент ще се счупи.

Хвърлиха я в ъгъла на една малка, глуха стая с жълтеникава мазилка. Вътре нямаше нищо, освен ниска масичка с почти изгоряла свещ.

Тази сграда се намираше само на две пресечки от пазара. Нила нямаше представа дали довеждането им тук е било планирано, но изглежда, сред войниците имаше известно объркване.

Лорд Ветас беше бутнат на земята до нея. Нила погледна към него — единственото познато ѝ лице сред настъпилия хаос. Той изглеждаше спокоен, сдържан. Напълно невъзмутим. Ненавиждаше, че се обръща към него за някаква подкрепа. Отлично знаеше, че няма да получи подобно нещо от него.

— Наблюдавайте го — каза жената. Тя беше млада, най-много с десетилетие по-възрастна от Нила, ала в очите ѝ се четеше същата студенина като в погледа на Ветас. Нила бе чула някой да я нарича Фел. Войниците се поколебаха дали да изпълнят нареждането ѝ, но един продължителен взор от нейна страна ги убеди.

Фел бе извадила изпод палтото си чифт окови. Бяха много по-дебели и широки от обикновените и освен това ги съединяваше една-единствена брънка. Двамата войници грубо обърнаха Ветас по корем и щракнаха оковите около китките му. Той се превъртя по гръб и погледна Фел.

— Дровийски окови — каза Ветас. — Изключително професионално.

— Обърни се — нареди Фел на Нила.

— Няма.

Фел сграбчи Нила за ръката и я блъсна на колене. Жената пристъпи зад нея и Нила почувства как студеният метал на веригите обвива китките ѝ.

От долните етажи долетя вик. Фел се обърна към един от войниците:

— Не го изпускайте от очи — каза тя и изчезна надолу по стълбите.

Въпреки нареждането, двамата войници се отдръпнаха в коридора, където останаха да стоят край вратата, облегнали се на оръжията си.

— Какво става? — попита Нила.

Лицето на Ветас си оставаше безизразно. Той дори не благоволи да я погледне.

Без да отделя очи от войниците, лордът се залюля и умело провря ръце под краката си, досущ като акробат. Нила го изгледа смаяно. Оковите се впиваха болезнено в ръцете ѝ, а дори и да бяха съвсем хлабави, тя надали би успяла да прояви такава гъвкавост. А Ветас беше доста над четиридесетте…

Тя нервно погледна към войниците. Как можеше да не са забелязали раздвижването му? Или просто не ги интересуваше?

Лордът отдели нещо от подметката на обувката си — дървена дръжка. Приличаше на дръжката на пикелите, с които Нила бе виждала да се троши леда през зимата. Само че тази нямаше метален елемент.

От тока на другата си обувка Ветас се сдоби с още една дръжка, след което зарови из пригладените си коси, откъдето само след момент издърпа тънка жица. Той намота краищата ѝ около двете дръжки.

Нила беше прекарала достатъчно време с него, за да

разпознае приспособлението: гарота.

С единствено плавно движение Ветас се изправи на крака, като надигаща се от тревата змия. Прекоси стаята с няколко тихи стъпки.

Единият от войниците вероятно го беше забелязал с крайчеца на окото си. Той се извъртя, повдигайки оръжието си, ала Ветас заби лакътя си в гърлото му. Войникът се свлече на една страна, хъхрейки болезнено за въздух. Другарят му успя да повдигне оръжието си навреме, но дългият щик беше безполезен в подобно тясно пространство. Ветас сграбчи дулото и удари с него войника в носа. Когато мъжът се олюля назад, лордът се плъзна зад гърба му и безпогрешно впи гаротата.

Нила разсъждаваше трескаво. Тя погледна падналото оръжие на войника — ако не бяха оковите, стегнали ръцете ѝ зад гърба, можеше да го използва, за да застреля Ветас. Скоро и двамата войници лежаха мъртви в коридора. Кръвта им се стичаше в пролуките между дъските.

А Ветас, с невъзмутимо и застинало като на статуя изражение, претърсваше телата им за ключове.

Проскърцалите дъски бяха единственото предупреждение. Ветас вдигна поглед и неочаквано отстъпи назад в коридора, извън полезрението на Нила. Фел прелетя край вратата на стаята, стиснала кинжал.

Последваха няколко глухи удара от юмруци. Изсумтявания, няколко тихи проклятия — последните принадлежаха на жената.

Двамата противници влетяха в стаята. Нила изпищя, тъй като се стовариха край краката ѝ.

Те се заборичкаха на пода в плетеница от крайници, притиснали ножа помежду си. Нила зарита, без да подбира. Искаше да се махнат от нея. Ножовете, гневът — и най-малкият инцидент можеше да се окаже фатален за нея.

Фел се изтърколи от Ветас и скочи на крака.

Веднага атакува, бърза като пепелянка. Ветас, все още на колене, пресрещна острието с метала на оковите си. Жената удари отново и отново — и всеки път лордът се задвижваше с невъзможна бързина и я блокираше. Между ударите той успя да се изправи на крака.

Двамата започнаха да се дебнат и Нила се присви колкото можеше повече в ъгъла.

Надяваше се, че ще се убият взаимно. Но тогава какво? Тя не можеше да махне оковите от ръцете си.

Фел и Ветас изглеждаха в патова ситуация. Те спряха да се дебнат. Фел прехвърли кинжала в другата си ръка, после го върна обратно в предишната.

Нила не се поколеба. Таените с месеци гняв и страх намериха израз в ритника, с който тя изрита Ветас в пищяла.

В същото време Фел нанесе удара си. Ритникът в крака накара лорда да залитне назад. Кинжалът се плъзна покрай окото му, разкъсвайки лошо бузата. Ветас улови китката на Фел с гаротата си и замахна.

Фел беше принудена да последва движението му, ако не искаше да изгуби ръката си. Ветас пристъпи по-близо до нея и тя се опита да отстъпи встрани. Приличаха на партньори в някакъв страховит танц.

Ветас заби глава в скулата ѝ. Фел залитна назад и се блъсна в прозореца.

Лордът бе освободил гаротата си. Замаяната Фел не можа да спре ритника, намерил гръдния ѝ кош, и тя се прекатури през прозореца.

Ветас се извърна към Нила. С тихо изщракване оковите му паднаха. Той повдигна ключа в едната си ръка.

Нила потръпна от мрака в очите му.

— Залагаш на погрешния човек, перачке — каза Ветас и хвърли ключа на пода. — Тази вечер ще си платиш за това. Обещавам ти. Ако не ти, то момчето ще си плати.

Той излезе, позволявайки на риданията да се изтръгнат от гърлото на Нила. Цялото ѝ тяло се тресеше. Тя допълзя до ключа. Заради треперенето на ръцете ѝ ѝ трябваха няколко минути, преди да го пъхне в ключалката и да се освободи.

Нила огледа пораженията. Двама мъртви войници, счупен прозорец, а лорд Ветас беше изчезнал. Тя си даде време да се успокои. С дълбоко, равномерно дишане успя да прогони риданията, след което попи сълзите си. Сега не беше време да се поддава на емоциите.

Можеше да избяга. Знаеше го.

Но ако го стореше, Ветас щеше да причини немислими неща на Яков. Това не беше гола заплаха. Той нямаше да се поколебае.

Нила предпазливо се спусна по стълбите, за да открие още двама мъртви войници в коридора на първия етаж. Главата на единия стоеше извита под невъзможен ъгъл. Другият бе намушкан със собствения си щик.

На улицата вече се събираха зяпачи, които се взираха в труповете през отворената врата. Някаква жена не спираше да крещи за полиция. Някой посочи към Нила.

Отне ѝ само миг, за да намери заден изход, през който да се измъкне. Тя тръгна надолу по уличката и се сля с тълпата.

Трябваше да се върне до дома на Ветас и да се опита да освободи Яков.

С приведена глава Адамат връхлетя през отвора, оставен от магията на Бо.

Той простреля първия главорез, понечил да вдигне оръжие, захвърли изпразнения пистолет и изтегли скритата в бастуна си сабя.

Войниците на Олдрич го последваха веднага — щиковете им бързо се погрижиха за останалите хора на Ветас. Мъжете, доведени от евнуха, влязоха последни. От задната част на къщата вече долитаха звуци от битка и пистолетни изстрели. Кордонът около къщата бе затворен. Сега оставаше само да го затегнат.

От вътрешността на къщата избликна хоризонтален огнен стълб, прогорил стената на една от стаите, като пропусна Адамат с не повече от метър. Горещината на стълба го блъсна встрани.

Един от хората на евнуха нямаше неговия късмет — полуобгорен, клетникът изскочи с крясъци на улицата. А пламъкът продължи да се протяга, докато не достигна Привилегирования Борбадор.

Сърцето на Адамат се качи в гърлото му. Ако Бо умреше, Привилегированата на Ветас щеше да убие всички им…

Пламъците се отдръпнаха встрани от Бо, без да го засегнат, срещнали някаква невидима преграда. Магьосникът пристъпи напред, поставил ръце пред себе си, а пръстите му подръпваха невидими нишки.

Неочакван порив на вятъра задърпа палтото на Адамат и безцеремонно влетя в постройката, събаряйки хора и от двете страни, преди да връхлети стената и да избута огнената колона. Бо вдигна ръце над главата си и внезапно се втурна напред, решително сключил челюсти.

Към Привилегирования полетя мълния. Той я избълска от себе си с една ръка и с рев скочи във вътрешността на дома.

От сблъсъка между двамата магьосници къщата се разтърси. Адамат се закова на място при мисълта, че и най-малката грешка от страна на който и да е от Привилегированите може да убие всички им. Едно погрешно движение с ръка или дори с пръст заплашваше да сложи край на живота на всеки един от тях.

Пламъците на огнената струя бяха подпалили завесите в единия край на къщата. Огънят бързо се разпростря към масата и сградата се изпълни с черен дим.

Трябваше да намери Фая.

Някакъв човек с разсичащ устните му белег залитна към инспектора, полузаслепен от дима. Той бясно размахваше къса сабя, с която разсече стол. Адамат отскочи и отрази следващия

удар със собственото си оръжие, сетне и трети. При всеки сблъсък дръжката на бастуна потреперваше в ръцете му — оръжието не бе проектирано да удържа толкова силни удари.

Адамат скочи в непосредствена близост до белязания мъж и заби острието си между ребрата му. Той изрева от болка и залитна назад. Инспекторът го подмина.

— Фая! — изкрещя той. — Фая!

Димът ставаше все по-гъст. Къде ли я държеше Ветас? В мазето? Дали тук имаше и други пленници? Момчето беше стояло на прозореца на втория етаж, когато го беше видял, но то не беше негова грижа.

Адамат чу женски писък. Идваше от горния етаж.

Сградата се опразваше бързо. Покрай инспектора притичваха мъже — някои се бореха с пламъците, други — помежду си. Адамат примигваше в опит да прогони сълзите, извикани от дима. Най-сетне видя стълбището.

Успя да се добере до него. Къщата започна да скърца. Сега вече пламъците се разгръщаха бързо, прехвърляйки се от мебел на мебел с обезпокояваща скорост. Из цялата къща имаше книги и документи, дори във фоайето. Сградата приличаше по-скоро на чиновническо учреждение, отколкото на място, където лорд Ветас да планира каквато там кампания водеше.

Ами ако Фая изобщо не беше тук? Ако Ветас я държеше другаде, а чутият преди малко писък принадлежеше на някой друг?

Димът се запрокрадва и по стълбището, докато Адамат се изкачваше нагоре по него. Той извади от джоба си носна кърпа и я притисна към лицето си. Спря на върха на стълбите и се втренчи отчаяно в дългия коридор с най-малко десетина врати. Горещината от долния етаж се усилваше. Всеки момент огънят щеше да плъзне по стълбището — ако димът не го убиеше, то щяха да го сторят пламъците. Нямаше да има време да претърси цялата къща. Как можеше да открие Фая навреме?

— Фая! Фая!

Опита първата врата. Заключена. Той я отвори с ритник. Малко помещение с две мръсни легла и нощно шкафче. Празно.

Адамат се канеше да изрита следващата врата, когато чу нов писък, идващ от по-нататък по коридора. Той се затича в тази посока. Една от вратите беше отворена. Инспекторът влетя вътре, повдигнал острие.

Фая стоеше над нечие тяло, стиснала окървавен свещник в едната си ръка. Заради скривилото лицето ѝ ожесточение Адамат едва я позна. Той зърна лицето на малко момче, надничащо иззад една от завесите в другия край на стаята.

— Фая!

Жената вдигна поглед и едва не припадна при вида му. Тя изтърва свещника и вероятно щеше да падне, ако Адамат не беше я прихванал.

За един проточил се миг двамата останаха загледани един в друг. Адамат не беше сигурен кой кого крепи, тъй като коленете му бяха омекнали.

— Къде е Йосип? — попита Адамат.

— Няма го. Те го отведоха.

— Ще го намеря — заяви се инспекторът и погледна към момчето. — Това е детето на Елдаминз, нали?

— Да — потвърди Фая. Тя се обърна към детето и протегна ръка.

— Хайде, ела. Не се бой, това е съпругът ми.

Адамат се втренчи в нея.

— Аз… — поде той.

— Шшт. — Тя притисна пръст до устните му. В очите ѝ имаше сълзи. — Трябва да вървим.

Адамат кимна.

— Бързо, да… — Той се спря в коридора. Димът беше твърде гъст, а огънят вече пълзеше по стълбището. Инспекторът свали сакото си.

— Притисни го към лицето си — заръча на Фая, а на момчето връчи носната си кърпа. Поведе ги надалеч от стълбището, към предната част на къщата. В най-лошия случай щеше да им се наложи да скочат на улицата, но счупеният крак беше за предпочитане пред това да бъдат опечени живи.

Адамат се вцепени, когато силен, стенещ звук се надигна над пукота на пламъците. Може би къщата скърцаше под напора на битката или на някаква магия?

— Насам — подкани Фая, изтръгвайки го от парализата му. Тя ги поведе по един страничен коридор, който свършваше в друго стълбище. Огънят не беше стигнал дотук все още, но въпреки това Адамат слизаше внимателно.

Страховит трясък разби стената на стълбището и някаква димяща купчина се затъркаля надолу по стълбите. Адамат избута Фая зад себе си и протегна оръжие към купчината.

С кашлица и сумтене нещото се изправи.

Беше Бо. Част от дрехите му все още тлееха, а бакенбардите му бяха опърлени. С няколко резки потупвания Привилегированият угаси пламъците и навъсено се загледа към димящата дупка в стената.

Той повдигна ръка над главата си. Тъпанчетата на Адамат изпукаха от пронизително изсвистяване. Пламъците мигновено

угаснаха. Пръстите на Бо се извиха на една страна и из къщата се понесе вятър, засмукал дима като огромно духало, вдъхващо над огън.

Изведнъж стълбището се изпълни с прохладен, свеж въздух. Адамат пое дълбоко дъх, здраво обгърнал Фая. Тя, от своя страна, притискаше детето към полите си.

Над рамото на Бо се стрелна огън. Привилегированият се обърна като че ли леко смутен. Над главата му прелетяха ледени късове с големината на кинжали и потънаха в нещо извън полезрението на Адамат. Бо кимна удовлетворено.

— Вече може да слезете — каза той. — Мисля, че е безопасно.

— Мислите? — Адамат заслиза бавно по стълбите, докато не достигна основата им.

Четиримата подминаха кухнята и влязоха във всекидневната в задната част на дома. На близката стена, прикована от ледените висулки, капещи кръв, откриха другата Привилегирована. По тъмната ѝ кожа личеше, че е деливанка. Борбадор не я удостои с поглед, а Фая побърза да заслони очите на детето.

— Фая — каза Адамат, — това е Привилегированият Борбадор, последният член на адранската кралска кабала.

— Ще ме простите, че няма да се ръкувам с вас — рече тя. — Не бих искала да докосвам ръцете ви.

Черните ръкавици на Бо бяха изгорени от пламъците, ала магьоснические оставаха бели и чисти, като чисто нови. Той плесна с ръце и се залюля на пети.

— Разбираемо. Къде е Ветас? — попита той.

— Фел го залови — каза Адамат.

— Тази жена… Много бих искал да се запозная с нея. Както подобава, имам предвид.

Адамат се зачуди какво точно означаваше това.

— Не мисля, че бихте искали да си имате работа с нея — каза той.

— А пък аз мисля…

Долетелият откъм улицата писък не позволи на Бо да се доизкаже. Магьосникът наклони глава, досущ като вслушващо се куче.

— Хиляди ями — възнегодува той. — Не ми казахте, че са двама!

— Какво, още един Привилегирован? — Адамат започна да търси потенциални скривалища. Но какво би могло да ги предпази? Човек не можеше да се укрие от Привилегирован.

Бо изсумтя и запретна ръкави.

— Да. Залегнете!

Последвалата експлозия запрати парчета дърво и мазилка

наоколо. Адамат не успя да се задържи на крака. Опитът му да се вкопчи във Фая — в каквото и да е — се оказа напразен. Силата на удара го повали на пода.

Настъпи оглушителна тишина. Дали Фая бе оцеляла? Ами Бо? Адамат се раздвижи предпазливо, защото не беше сигурен дали е все още цял. Някаква греда притискаше гърдите му, във въздуха се вихреха облаци дим и прах. Имаше чувството, че цялата къща се е стоварила отгоре му.

Тъй като нямаше нищо счупено, инспекторът съумя да отмести гредата достатъчно, за да изпълзи под нея. Подир това плахо опипа гръдния си кош. Нищо сериозно.

Адамат се изправи на крака. Детето на Елдаминзови стоеше наблизо, видимо невредимо. Инспекторът не беше сигурен дали да чувства облекчение или тревога заради това, че сред цялата суматоха то не бе издало нито звук.

— Върви — каза му Адамат, — скрий се в кухнята! — Привилегированият можеше да е все още наоколо. Момчето се затича, а Адамат тръсна глава в опит да проясни мислите си. Къде беше Фая?

В него се надигна паника. Фая. Беше изчезнала. Взривът ги бе разделил. Таванът се беше срутил, самия Адамат бе избегнал по-голямата част от него… Велики Крезимир, нима тя лежеше под отломките?

— Фая! Фая!

— Ето я — каза глас.

Адамат се извърна и видя евнуха, застанал на прага, подкрепящ съпругата му. Изглежда си беше наранила глезена. И тя, и евнухът бяха покрити с дебел слой прах.

Инспекторът се загледа в евнуха. Ето че бяха успели. Бяха пленили Ветас. Бяха спасили Фая. Но дали евнухът щеше да се обърне срещу него заради изнудването на господаря му? Бо не беше тук. Адамат дори не знаеше дали Привилегированият е жив. Не знаеше и къде е сержант Олдрич. Никой нямаше да задава въпроси, ако евнухът ги убиеше тихомълком и изчезнеше.

— Тя е в безопасност — продължи евнухът.

— Благодаря ти.

С изненадваща нежност той въведе Фая в стаята. Адамат пристъпи към тях, протегнал ръце.

Кинжалът, потънал до дръжката в шията на евнуха, изникна сякаш от нищото. Мъжът отвори уста и от нея рукна кръв. Той се свлече на колене, а Фая, изгубила опората си, залитна встрани. Лорд Ветас я задържа.

Глава двадесет и пета

Никой не се отзова на Тамасовото нареждане. Безредната глъчка край реката продължаваше да се усилва.

Пулсът на Тамас се ускори.

— Войници от Седма бригада! Заемете позиции!

Нищо. Ръцете му затрепериха. Този път беше надценил възможностите си. Мнимата паника се беше превърнала в истинска. Беше надвил сам себе си още преди сражението да е започнало.

— Първи батальон! — издигна се глас над глъчката. Някой започна да си проправя път през тълпата. Старият полковник Арбър. В едната си ръка стискаше пушка, а в другата — изкуственото си чене. — Първи батальон, по местата!

Тамас рязко се извърна. Кезианската кавалерия продължаваше да напредва бавно, в момента се намираше на половин миля от западната страна на лагера. На юг драгуните подеха настъплението си. Влора и останалите барутни магове отвъд реката не спираха да стрелят и да намаляват броя им.

Адранските пехотинци започнаха да се отделят от тълпата край брега и да се отправят към позициите си. Ала отделилите се бяха прекалено малко. И се движеха твърде бавно.

Но ето че нови и нови войници започваха да следват примера им. Пълчището до реката се разпръсна и се спусна към лагера, за да се подреди зад насипа, отделящ ги от кезианската кавалерия. Те се хвърлиха откъм безопасната страна на насипа и приготвиха пушки, зареждайки патрони и поставяйки щикове. Тамас пое дълбоко дъх. Почувства се окрилен. Ако можеше, щеше да разцелува всеки един от хората си тук и сега.

Отново се обърна към вражеските части и сърцето му застина.

Конниците бяха спрели на по-малко от четвърт миля от адранския лагер.

Петнадесет хиляди кавалеристи притискаха Тамасовата армия между реката и планините.

Фелдмаршалът видя как един конник се отправя към предните редици на кирасирите. Може би Беон беше разгадал замисъла му? Беше ли усетил капана?

Тамас видя, че отделилият се конник е самият Беон ди Ипил. Наистина храбро от негова страна да се излага на прицела на барутните магове по подобен начин.

Беон изви глава към позицията на Тамас. Устните му се раздвижиха за кратко, сетне целуна сабята си и я повдигна.

Поздрав. Той приветстваше Тамас. Тази постъпка го смая. *Ти остана да се сражаваш*, казваше поздравът, *когато можеше просто да избягаш.*

Сабята на Беон рязко разсече въздуха. Земята се разтресе под копитата на петнадесет хиляди коня.

— Задръж! — изкрещя Тамас и стисна пушката си. Той обърна гръб на кирасирите, защото знаеше, че техният настъп ще се натъкне на заострените колове. Нямаше да връхлетят, а щяха да влязат в престрелка с Девета бригада или да се приближат с бавен ход в опит да преодолеят препятствията постепенно.

Между Тамас и драгуните обаче не стоеше никакво видимо препятствие — само тънък слой мъгла, отвъд който започваха адранските насипи.

Триста метра. Драгуните се приведоха на седлата, пришпорвайки конете си. Над главата на фелдмаршала просвистя куршум, уцелил драгун между очите. Тамас повдигна оръжието си, прицели се и стреля. Снижи се, презареди и повтори.

Двеста метра. Драгуните повдигнаха карабините си и изкривиха лица в безмълвни викове.

Сто метра. Отбранителната линия откри огън. Стотици драгуни рухнаха още от първия залп. Останалите продължиха да настъпват, без да обръщат внимание на повалените си другари.

Седемдесет метра. Драгуните изпразниха карабините си. Тамасовите войници залегнаха зад насипа, за да презаредят.

Петдесет метра. Драгуните оставиха карабините си и повдигнаха пистолети.

Тридесет метра. Редиците драгуни се приготвиха за стрелба.

Двадесет метра.

Десет.

Челната драгунска редица изчезна.

Тамас затвори очи за момент, щом писъците го достигнаха.

Устремът на галопиращата кавалерийска част я бе отвел право в прикритата яма. Почти шест метра широка и също толкова дълбока, ямата се простираше по протежение на целия *недовършен* участък от защитата на Тамас. Ямата беше пълна с колове, покрити с трева и клонки. Недобро прикритие под светлината на деня, но мъглата ги бе покрила изцяло. Коловете запращяха под тежестта на бойните коне.

Веднъж Тамас беше станал свидетел как няколко карети падат право в морето. Първата бе връхлетяла острия завой и бе пропаднала от кея. Втората я бе последвала, тъй като коларят бе зърнал пропастта едва в последния момент, а усилията на третия кочияш да забави конете си се бяха провалили.

Тук нещата протичаха по подобен начин, само че вместо три

карети, към клопката се бяха устремили хиляди драгуни.

Докато осъзнаят случващото се и успеят да спрат устрема си, ямата се напълни почти догоре с цвилещи, мятащи се коне и войници, които отчаяно се опитваха да изпълзят от гъмжилото. Застанали неподвижно, редиците кезиански драгуни с ужас се взираха в пропадналите си другари.

Тамас потръпна при мисълта за намиращите се на дъното на ямата.

— Огън! — изкрещя той.

Седма бригада откри огън по драгуните. Конете им се замятаха паникьосано на ръба на ямата, офицерите закрещяха и замахаха с мечове в опит да накарат животните в крайните редици да се отдръпнат, за да могат да организират изтегляне.

Тамас презареди и стреля отново. Драгуните започваха да се организират. Ако получеха възможност да се оттеглят, щяха още да разполагат с хиляди. Тогава щяха да се прегрупират и да връхлетят Тамас във фланг, щом той се обърнеше да се разправи с кирасирите.

— На нож! — нареди Тамас и повдигна оръжието си във въздуха.

На всеки четиридесет крачки бяха оставили триметров здрав участък. Местата не бяха обозначени, което в мъглата носеше риска от пропадане, но Тамас трябваше да контраатакува.

Той се отправи по най-близкия от тези участъци, право към фланга на оттеглящите се кезиански драгуни.

Насочи мисълта си към близкия барут и го възпламени. Отзовалите се експлозии покосиха и коне, и хора. От взривната вълна зъбите на Тамас изтракаха. Неговите войници не закъсняха да се втурнат подире му и с възторжени викове да връхлетят върху драгуните с дългите си щикове.

В страховит сблъсък петте хиляди бойци от Седма бригада се врязаха в противника. Без инерцията на щурма, а и изправени пред дългия обсег на щиковете, драгуните губеха преимуществото си.

Тамас се затича към най-близкия драгун. Тласна щика си нагоре, сред откритата страна на врага, сетне с яростно движение разшири раната. Войникът се свлече от седлото, а Тамас умело се отдръпна, избягвайки копитата на подплашеното животно.

Нещо болезнено го изблъска отстрани и го запрати на земята. Щом се приземи, той веднага започна да се надига, макар и с изкаран въздух.

— Сър! — Олем бе изгубил пушката си и размахваше сабя. Той разсече бедрото на някакъв драгун и скочи към Тамас.

Фелдмаршалът точно се изправяше на крака, когато Олем го

нацели в гърдите с всичка сила. И двамата се намериха на земята. В същия миг тежка кавалерийска сабя разсече въздуха, където преди секунда се бе намирала главата на Тамас.

Олем се претърколи от фелдмаршала и му помогна да се изправи.

В суматохата и неговата пушка беше изчезнала. Той изтегли сабята си.

— Време е да се оттеглим, сър — извика Олем сред оглушителните гърмежи.

— Още не сме приключили. Седма бригада! — Тамас прибра сабята и взе от земята нечия пушка, с все още поставен щик. Насочи оръжието към най-близкия драгун и се затича, като се надяваше, че Олем го е последвал.

Отново подири и взриви още барут, докато приближаваше противниците. От двете му страни адранските пехотинци продължаваха да натискат.

Тамас почувства остро ужилване от дясната страна на главата си, точно над ухото. Изведнъж се замая, но не спря настъплението си. Въпреки това обаче драгуните като че ли се отдалечаваха все повече от него.

Олем трябваше да изкрещи в ухото му, за да го върне в реалността.

— Драгуните се оттеглиха, сър!

Тамас спря и се озърна, оглеждайки касапницата. Хиляди бяха погинали в тази атака, други хиляди лежаха в ямата — потрошени мъже и коне, умиращи от бавна смърт. Писъците кънтяха в ушите му.

— Така. Обратно по местата — заповяда Тамас и сграбчи Олем над лакътя за опора.

Двамата поеха по един от безопасните участъци. Войниците от Седма бригада не преследваха оттеглящите се драгуни, а се уверяваха, че никой от попадналите в изкопа няма да излезе жив от него. Тамас видя как някакъв драгун се вкопчи в крака на адрански войник и се замоли за милост. Пехотинецът заби щика си дълбоко в окото му.

Тамас почувства ръката на Олем върху рамото си.

— Уцелили са ви в главата, сър — каза телохранителят.

Фелдмаршалът повдигна ръка към черепа си и пръстите му се обагриха в червено.

— Куршумът само ви е одраскал — продължи Олем. — Раната кърви, но не изглежда дълбока.

Лявата ръка на Олем висеше отпусната. Ръкавът му беше на кървави парцали, които едва се крепяха. Той забеляза погледа му.

— Нищо сериозно, сър, повърхностна рана.

— Тамас, ти куче проклето! — изрева глас. — Девета бригада е разбита! Флангът ни е изгубен!

Думите накараха Тамас да вдигне рязко глава и да се огледа. Конят на Гаврил се носеше стремглаво напред, следван от останалите разузнавачи, отправили се на запад.

— Полковник Арбър! — Тамас се заозърта за полковника и го откри край ръба на изкопа, да взема в плен двама ранени офицери.

— Сър!

— Укрепете се тук. — Тамас издигна сабята си над главата. — Седма бригада, при мен!

Той се затича на запад, тласкан от прилива на адреналин и породените от битката барутни облаци. Още отдалече се виждаше, че нещата там се развиват зле. Десетки кирасири бяха разкъсали отбраната и бяха съумели да преминат отвъд. Някои войници от Девета бригада вече отстъпваха към вътрешността на лагера или се хвърляха в реката.

Кирасирите натискаха здраво откъм югозападния ъгъл на лагера. Защитата почти беше поддала, с изключение на една малка, решителна група. Тамас разпозна генерал Кетал, възседнал кон. Точно в този момент животното бе повалено.

Фелдмаршалът се закова на място, удари с приклад земята и изкрещя високо, за да го чуят.

— В редици!

Олем застана до него. Войниците от Седма бригада не закъсняха да заемат местата си от двете им страни.

— Зареди!

Пушки и мускети бяха бързо заредени.

— Прицели се!

Хората му вдигнаха оръжия в готовност.

— Огън!

Седма бригада изпразни оръжия над главите на Девета. Мнозина от навлезлите кирасири паднаха от седлата си.

— С щика напред!

Краткото спиране за залп бе позволило на останалите войници от Седма бригада да ги догонят. Ето че Тамас стоеше начело на шест пехотни редици с приготвени щикове. В съвършен строй те започнаха да напредват към мястото на пробива. Войници от Девета бригада се присъединяваха към редиците или биваха избутвани встрани. Тамас се бе насочил директно към мястото, където бе зърнал генерал Кетал.

Едва тридесет крачки по-надолу те се сблъскаха с тежките кавалеристи.

За кирасирите устремът играеше още по-голяма роля,

отколкото за драгуните, но в директен сблъсък с пехота бяха по-облагодетелствани от останалите конници. Броните ги защитаваха от щиковете, а тежките им саби бяха особено ефективни срещу въоръжени пехотинци.

— Дръж формация! — нареди Тамас, щом хората му започнаха да повалят кирасири. Те мушкаха и сечаха, убивайки мъжете и конете, преди да ги подминат и да продължат напора си.

През пролука сред сражаващите се Тамас успя да зърне генерал Кетал. Той лежеше на земята на двадесетина крачки от него. Лицето и ръцете му бяха покрити с кръв, сабята му беше вдигната над него. Спешен кирасир изблъска меча му на страна и тласна със своя.

Тамас се отскубна от редицата и се втурна между двама конници. Противникът на Кетал изтегли меча си и го заби повторно. Тялото на генерала се сгърчи.

Кирасирът дори не забеляза Тамас.

Щикът на фелдмаршала намери подмишницата, точно над ремъците на нагръдника. Тамас заби острието още по-дълбоко, докато дулото на пушката му не се покри с кръв. След един последен напън той пусна оръжието си и падна на колене край Кетал.

Генералът се взираше ужасено в него, притиснал ръце над раните си.

Тамас чу сблъсъка на метал в метал и предизвикателния вик на Олем, но всичко достигаше до него някак отдалеч.

Най-малко четири рани зееха върху гърдите и стомаха на Кетал. Върху ръцете му личаха безброй разрези, а лицето му представляваше пълна бъркотия. Той замига към Тамас през кръвта.

— Моите момчета — изхриптя — не издържаха.

Тамас намери ръката му и я стисна.

Нямаше по-голямо предателство — хората ти да се прекършат и да се разбягат край тебе.

— Но не и ти — каза Тамас. — Ти остана до последно.

— Аз не съм страхливец — рече Кетал. — Проклетият Беон… Никога не съм виждал толкова ловки кирасири. Те танцуваха между окопа и нашите… нашите укрепления. — Той натика празната си ръка в една от раните в напразен опит да спре кървенето. — Успяхте ли да отблъснете драгуните?

— Да.

Кетал рязко си пое дъх.

— Не бъдете строг с моите момчета. Самият аз исках… исках да побягна. Проклети кирасири. — Той отново примигна. —

Намерете Беон и… — Кетал се задави и прочисти гърло — и му предайте моите почитания. Това се казва езда. — Генералът измъкна десницата си от тази на Тамас и я притисна към друга рана. — Вървете. Хората се нуждаят от вас. Аз ще… се оправя.

Тамас съблече куртката си и я подложи под главата му, след което се изправи. Пехотинците му го бяха подминали и продължаваха да настъпват. Фелдмаршалът изтръгна оръжието си от трупа на кирасира и се затича да ги догони.

Тежката кавалерия отстъпваше. Едва шепа от тях се намираха още върху седлата, а дори и те се бяха обърнали в бягство. Малки групи от кезиански кирасири се предаваха една след друга.

Тамас стана свидетел на последния етап от битката. Войниците му настъпваха под формата на стена от щикове срещу оставащите кезианци. Фелдмаршалът си проправи път към сражението и никак не се изненада, когато откри Беон в центъра му.

Младият благородник бе изгубил шлема си. Нагръдникът му се държеше само на един ремък, върху бузата му зееше прясна рана. Щадеше едната си ръка. Последните от телохранителите му тъкмо рухваха, пронизани от щикове. Беон направи крачка назад, косата му лепнеше от пот и кръв, и хвърли сабята си.

— Предавам се — обяви той на висок глас. — Предаваме се.

Един от адранските войници пристъпи напред и повдигна оръжие, насочил щика си към шията на Беон.

Тамас не можеше да понесе повече. Кръвта. Липсата на милост. Той пристъпи бързо напред и сграбчи още горещото дуло на войника, избутвайки го настрани.

— Той каза — високо заяви Тамас, — че се предава.

Адамат се хвърли напред с проклятие на уста, но спря насред крачка, защото Ветас допря кинжала до врата на Фая.

— Обещах ти десетократно по-голяма болка — напомни Ветас. — Искам да запомниш това. — Ръката на лорда трепна, а инспекторът стисна очи. Не искаше да гледа как кръвта на Фая изтича през гърлото ѝ.

— Отдръпнете се от него.

Адамат отвори очи. Ветас имаше объркан вид. Ръката му се напрегна, но острието не се доближи повече до гърлото на Фая.

— Моля ви — продължи Бо, изниквайки иззад ъгъла, — просто се отдръпнете настрана.

Адамат изтръгна Фая от ръцете на Ветас. Ноздрите на лорда се разшириха, в очите му проблесна гняв, но беше видно, че не може да помръдне.

Бо раздвижи пръсти. Невидима магия запрати Ветас в другия край на помещението, като го стовари в стената до пронизаното тяло на Привилегированата. Борбадор пристъпи до Ветас и грубо го стисна за брадичката, за да обърне главата му към трупа на жената.

— Биваше си я — каза Бо. — Достойна за кралската кабала. Но не и да се мери с мен. С другия, с резервата ти — той не беше толкова умел. С него се оправих за секунди. А що се отнася до теб… — Бо потупа с показалец под челюстта му. — Ти никак не ми се нравиш. Видях онази стая в подземието. Познавах подобни хора в кабалата. Страшно се зарадвах, когато научих, че Тамас ги е избил до крак.

Бо отстъпи назад и замислено се загледа във Ветас. Лордът беше все още прикован към стената от магията на Бо.

— Обзалагам се, че си бил от онези деца, които измъчват животни за забавление. Кажи ми, някога късал ли си крилете на насекоми?

Ветас не отговори.

— Отговори ми! — изрева Борбадор.

Ветас трепна.

— Да.

— Както си и мислех. Е, какво е усещането?

Пръстът на Бо се отмести едва забележимо. Дясната ръка на Ветас се оказа откъсната от тялото му от невидими сили. Адамат не можа да определи кой изпищя по-силно: Ветас от болка или Фая от шока. Адамат притисна съпругата си към себе си, притеснен, че всеки миг краката му можеха да го предадат. И имаше голяма вероятност да повърне.

Пръстът на Бо потрепна отново. Другата ръка на Ветас се строполи в краката му. Около раменете му изникна слаб пламък.

— Хубаво е да обгорим раните — каза Бо. — Не бихме искали да умреш твърде бързо. Така постъпвате вие от занаята, нали? Стараете се да държите жертвата колкото се може по-дълго. — Магьосникът зашлеви Ветас през лицето, сетне повтори удара. — Нали? Кажи ми! Така ли е?

Адамат рязко пристъпи напред и го сграбчи за ръката. Бо гневно се извъртя към него, с повдигнати ръце и огън в очите. Адамат направи всичко по силите си, за да не се отдръпне изплашено.

— Това е достатъчно, човече! Стига! — Той сам не можеше да си повярва. Да се хвърли напред, за да пощади Ветас. Само преди час бе готов да му причини всякаква болка. Но сега чувстваше единствено отвращение.

Бо отпусна ръце, кимна и си замърмори.

— Отведете ги — каза Привилегированият, като посочи към Фая и момчето. — Ветас няма да ни избяга. Изведете ги оттук.

Адамат прегърна Фая през кръста, за да ѝ позволи да се облегне на него и да щади глезена си, и я поведе вън от димящите руини на сградата.

Улицата гъмжеше от хора. Зяпачите стояха на почтително разстояние от поне стотина крачки, любопитството се бореше със страха им от магията. Непосредствено пред постройката хората на евнуха се бяха събрали заедно с ранените си и пленниците. Някои от тях се отправяха обратно в къщата, след като пожарът и дима бяха премахнати. Адамат зърна сред тях сержант Олдрич и Риплас да раздават нареждания.

Инспекторът направи знак на Риплас да се приближи.

— Евнухът е мъртъв — тихо ѝ каза той.

Довереницата изненадано направи крачка назад, ококорила очи.

— Моля? Как?

— Лорд Ветас. Явно е успял да избяга от Фел. И като стана дума за нея…

Фел изникна от тълпата зяпачи. Придържаше внимателно едната си ръка отстрани, по тялото ѝ личаха множество порязвания. Жената докуцука до него.

— Ветас е…

— Ветас е вътре — прекъсна я Адамат, като положи усилия да овладее гнева си. Фел беше казала, че ще се справи с Ветас. Очевидно се беше оказала надвита. Войниците на Олдрич вероятно бяха мъртви. Адамат нямаше доверие в гласа си, за да каже нещо повече.

Щом излезе от къщата, тя изглеждаше отрезвена от обичайната си сдържаност.

— Какво ще правите с него?

— Интересува ме единствено какво е направил със сина ми… Извън това — не ме е грижа.

За момент Фел и Риплас се взираха преценяващо една в друга.

— Вие сте заместничката на евнуха? — попита Фел.

— Точно така.

— Да поговорим. — Фел кимна с глава и двете се отдалечиха, за да обсъждат нещо насаме.

Адамат стисна Фая в прегръдката си, за да се увери, че е все още там. Тя се сгуши до гърдите му, затворила очи, лицето ѝ бе мокро от сълзи.

— Децата? — неочаквано попита тя.

— В безопасност са — каза Адамат. — Съжалявам, че не

можах да дойда по-рано.

— Но дойде. Само това е от значение.

Адамат коленичи пред нея, притиснал ръката ѝ към устните си.

— Вече мога да умра спокоен. Ти отново си при мен.

— Моля те — рече Фая, — недей да умираш точно сега. Глезенът още ме боли.

Глава двадесет и шеста

Таниел намери майор Доравир в клуб *Уайнс енд* — заведение от най-висока класа, което щабът бе реквизирал за нуждите на своите офицери. Из целия салон доминираха скъпият червен плат и миризмата на пури. Фотьойлите, разпръснати из помещението, бяха покрити с кожите на големи котки от гурланския континент. Някакъв сержант свиреше на роял в ъгъла. Разговорите бяха мрачни и приглушени, макар че едва неколцина от офицерите зърнаха появата на Таниел.

Той поспря на прага и намести яката на официалната си униформа — подарък от Михали. Повечето му вещи лежаха затрупани от рухналата планина, сред които и разнородните му униформи. По някакъв начин дебелият майстор готвач бе успял да се сдобие с точните му мерки и бе заръчал да му ушият нова. Дори притежаваше съответните сребърни копчета, с изобразено върху тях барутно буре.

Таниел започна бавно да претърсва помещението с поглед, притиснал фуражка под мишницата си, като се стараеше да не мисли за военните полицаи, които го чакаха отвън. Ако извинението не протечеше по план, нямаше никакво съмнение, че те щяха да го завлекат обратно под арест.

Той забеляза майор Доравир в близост до бара — играеше на карти с някакъв възрастен офицер на около петдесет и още двама майори. Таниел си пое дъх и се отправи натам, като заобикаляше креслата и кимваше в отговор на редките приветствия.

Майор Доравир седеше с гръб към стената, така че нямаше как да не е забелязала приближаването му, но не благоволи да вдигне очи от картите си, щом Таниел спря до масата.

Ветеранът — полковник според униформата му, макар лицето му да не бе познато на Таниел — тъкмо казваше:

— А аз им рекох, че това се дължи на липсата на благородна кръв. Разбирам, че проведената от Тамас чистка представляваше политически ход, ала не може да се отрече, че отсъствието на аристократи сред офицерството е опошлило цялата ни войска. Велики Крезимир, ако той… — Офицерът замълча за момент и навъсено погледна към Таниел. — Капитане, донесете ми още една бира. За какво говорех? Да. Ако Тамас… По-чевръсто, капитане, жаден съм.

Таниел не му обърна внимание.

— Майор Доравир — поде той.

Този път Доравир погледна към него.

— Проявявате неуважение към полковник Бъртър.

Бъртър? По някаква причина това име му звучеше познато…

— Моля за извинение, господин полковник — каза Таниел, без да го поглежда, — но трябва да говоря с майор Доравир.

— Вече съм полковник — каза Доравир и посочи към яката си. — По какъвто и въпрос да желаете да разговаряте с мен — тя постави картите си с лицето надолу върху масата и се облегна назад в стола си, — можете да го сторите пред останалите офицери.

Таниел преглътна насъбралата се в устата му горчилка.

— Поздравления по случай повишението ви, полковник Доравир.

— Знаете ли, аз… — Бъртър се надигна.

— Седнете, сър — остро каза Таниел. — Това няма нищо общо с вас. Полковник Доравир, бих искал да поднеса най-искрените си извинения — магът се стараеше да говори ясно и без да избързва — за неотдавнашното си поведение и евентуалните неудобства, причинени ви от него.

Таниел не можа да не забележи, че разговорите в целия салон бяха преустановени. Струваше му се, че стотици погледи са насочени към него. Най-вероятно наистина беше така.

— Полковник Бъртър е мой съпруг — каза Доравир. — Извинете му се.

Съпруг? Та между двамата имаше най-малко двадесет години разлика.

— Вече го сторих — рече Таниел. — А току-що се извиних и на вас. Сега ще ви помоля да ме извините. — Той им обърна гръб и се отправи към изхода.

Спря се, когато Бъртър изсумтя.

— Това Таниел ли беше? Тамасовият сополанко?

Продължавай да вървиш, заповяда си Таниел.

— Двустрелни — каза Бъртър, — върнете се незабавно. Полковник Етан!

Таниел застина. Етан беше тук?

— Полковник Етан, това ли е човекът, който ви осакати?

— Това е човекът, който спаси живота ми — отвърна Етановият глас.

— Спаси и моя! — кресна някой.

— И моя!

— Ха. Сега си ви спомних, Двустрелни — каза Бъртър. — Трябва да е било преди пет, може би шест години. Малък хленчльо. Отвратителен войник. Пет пари не давахте за тренировките, само гледахте как да избягате с онази ваша тъмнокоса курва. Никога не съм виждал нещо специално у вас. Явно тя също.

Курва? Влора? На самия него може и да му се беше искало да я нарече и по-лошо, когато я бе хванал с онова университетско конте, но нямаше намерение да позволи на някакъв простак с пагони да коментира интимния му живот. Таниел стисна юмруци и бавно си пое дъх, за да се успокои. Нищо не го задължаваше да слуша тези глупости. Можеше просто да си тръгне.

— Бъртър, мисля, че това ти стига за тази вечер — обяви гласът на Етан. — Струва ми се, че е време да се оттеглиш.

— Върви на майната си, Етан — продължи Бъртър. — Таниел, виждам, че нещата не са се променили. Никакво чинопочитание. Никакво военно достойнство. Само си сменил една курва с друга.

— Бъртър! — Този път в гласа на Етан се долавяше предупреждение.

— Само дето сегашната е дивачка! Кой знае какво ще му хрумне после? Обзалагам се, че и сега баща му се обръща в гроба всеки път, в който се търкаляш с тази кучка.

Таниел се тресеше. Яростта заплашваше да го завладее. С огромно усилие той запази спокойствие и бавно се обърна.

— Бъртър… Не помня полковник Бъртър. Помня *капитан* Бъртър. Задник, който и до ефрейторски нашивки нямаше да се издигне, ако не беше извънбрачен син на херцог. Фелдмаршал Тамас се зарече, че докато е жив, няма да допусне този човек да се издигне по-високо.

Бъртър почервеня.

— Току-що си спечелихте седмица в пранги, Двустрелни.

— Ти си празноглавец и празнодумец, Бъртър. Ти си позор за адранската униформа.

— Две седмици!

Таниел се стрелна към него и Бъртър се сви сепнато — очевидно очакваше да бъде ударен. Таниел сграбчи полковническите символи и ги откъсна от яката му захвърляйки ги настрани.

— Един месец! — изрева Бъртър.

Нещо прелетя във въздуха и се размаза върху бузата му. Приличаше на картофено пюре.

— Кой хвърли това? — остро попита Доравир.

Нечие рулце блъсна Бъртър по носа. В следващия миг той се намери под обстрел от всевъзможни храни. Някой дори плисна сос отгоре му, наквасил униформата му.

— Сбогувайте се със свободата си, Двустрелни! — беснееше Бъртър. — Баща ви е мъртъв. Ще прекарате два месеца окован, а вашата дивачка ще забавлява войниците ми.

Таниел направи крачка напред и заби юмрука си в брадичката на Бъртър, което запрати по-възрастния мъж на

земята. Чу как челюстта на копелето изпука при счупването си.

— Охрана! — провикна се Доравир.

Всичко и всички да вървят по дяволите. Таниел изправи с крак стола на Бъртър и скочи отгоре.

— Приятели — изкрещя той, повдигнал ръце в призив за тишина. Столовата изведнъж се успокои и за негова изненада, всички притихнаха за секунди. — Генералният щаб ни е лъгал. Фелдмаршал Тамас не е мъртъв. Дори не е пленен. В този момент той води Седма и Девета бригада към адранската граница.

— Това е лъжа! — извика Доравир.

Таниел повиши глас, за да я заглуши.

— Не сте ли се чудили къде е кезианската кавалерия? Преследва Тамас!

Един от военните полицаи събори Таниел от стола. Още докато посягаше, някакъв майор го повали на земята. Таниел се изправи на крака.

— От нас просто се иска да удържим негодниците още няколко месеца. Скоро ще настъпи есен, след нея ще дойде зима, а с нея и Тамас!

Прикладът на мускет удари Таниел в стомаха. Той се преви от болка, но си наложи да се изправи.

— Никакво отстъпване! Никакво предаване!

Офицерската столова гръмна от ликуване. Отново полетя храна. Таниел беше повален на пода, хванат за врата, с лице, натикано в килима.

— Свършено е с теб, Двустрелни! — просъска Доравир. — Ти си мъртвец!

Таниел не ѝ обръщаше внимание. Офицерите щяха да кажат на войниците си, а войниците щяха да отблъснат врага. В името на Таниел. В името на Тамас.

Нила почувства как в нея се надига ужас, докато приближаваше имението. Над улицата се издигаше гъст, тъмен дим, а вятърът донасяше мъжки викове. Звукът от битка ставаше все по-отчетлив, а над него се извисяваше звук, който бе чувала само веднъж или два пъти през живота си, но не можеше да сбърка — пукотът на магия.

Несъмнено дело на Привилегирования Дъфорд. Лесно можеше да си представи как длъгнестият Привилегирован се превива от смях, докато изпепелява мистериозните нападатели само с едно щракване на пръстите си.

Звукът на магията имаше ехо. Почти незабавно подир пукота следваше друг, понякога дори по-силен… Битката продължаваше

да кипи по времето, когато Нила остави последния завой зад себе си и зърна задната част на къщата. От прозорците и на трите етажа се издигаше дим. Под облаците му надничаха пламъци, които се пресягаха като пръсти, да уловят рамките на прозорците. Отекна трясък, после още един.

Не, не ставаше дума за ехо.

Някъде в сградата нечия магия се сблъскваше с друга.

Нила се затича, стиснала роклята си с две ръце. Кухненската прислуга неотдавна обсъждаше, че лорд Ветас бил повикал някъде от южните земи още една Привилегирована. Трябваше да пристигне днес сутринта. Нима въпросната жена се сражаваше с Дъфорд?

Пронизително изсвистяване накара ушите ѝ да запищят. Нила залитна към единия край на улицата в опит да се задържи на крака. Пламъците бяха изчезнали. Последва ново изсвистяване и димът блъвна навън през прозорците като издухан от огромно духало. Подир това нямаше повече дим.

Нила се закова на място, далеч по-изплашена от настъпилата тишина, отколкото от звуците на битката. Кой беше победил? И кой с кого всъщност се беше сражавал? Ветас беше ли вътре? Беше ли оцелял? Ами Яков?

Не беше сигурна дали ще успее да се принуди да влезе в къщата. Вдиша дълбоко няколко пъти в опит да събере кураж.

Трясък разцепи въздуха, съборил я на земята. Нила се строполи толкова здраво на улицата, че одра дланта си.

Едното крило на къщата се срутваше… Нила смаяно наблюдаваше как стените поддават и покривът се плъзва встрани. Керемидите политаха към уличната настилка и се разбиваха отгоре ѝ като хиляди вятърни камбанки сред ураган.

Нила се вдигна на крака и се затича, преди да може да помисли. Дланта я болеше, по роклята ѝ имаше кръв, но нея не я беше грижа. Яков беше все още вътре, в стаята си на втория етаж. Помещението гледаше към другата улица, но дори и от сегашното си място Нила можеше да види, че ако Яков беше вътре, той е бил премазан. Но може би беше извадил късмет. Може би се беше намирал под леглото или защитен от рамката на вратата, или…

Част от стената на имението избухна. На улицата се изсипаха мазилка, строшени мебели и някакви късове, които, изглежда, някога бяха представлявали човешко същество.

Сред руините стоеше мъж. Беше среден на ръст, с бакенбарди върху иначе гладко избръснатото си лице и костюм, който би изглеждал съвсем на място в банкерския квартал. Не беше особено красив, не беше и грозен, но по някаква причина Нила

трепна, щом го видя.

Той държеше ръцете си повдигнати, със свити пръсти. Носеше бели магьоснически ръкавици и в момента оглеждаше опустошението, което бе нанесъл. Трупащите се зяпачи се отдръпнаха плахо встрани. Някаква жена припадна, когато осъзна какво представляваха сочните късове месо, засипали улицата. Един мъж повърна.

Привилегированият огледа тълпата и отпусна ръце. Обърна се и изчезна сред останките на къщата. Преди да го стори обаче, Нила успя да различи върху ръкавиците му символа на Адранските планини на фона на Адморието.

Това не беше обикновен Привилегирован, а член на адранската кралска кабала.

Нещо ѝ подсказваше, че Дъфорд не е имал шанс срещу подобен противник.

Нила си проправи път сред отломките и като приведе глава под една греда, влезе в къщата близо до слугинското стълбище.

Във всекидневната цареше пълна разруха. Нечий мъжки глас зовеше за помощ, друг стенеше. Недалеч от нея, сред парчета потрошени дъски лежеше покрит с мазилка труп. В съседното помещение някой говореше. Звучеше като лорд Ветас.

Нила предпазливо влезе в кухнята. Това помещение изглеждаше почти незасегнато от срутването, но за стълбището не можеше да се каже същото. Налагаше се да потърси друг път до втория етаж.

Тя пристъпи до вратата на трапезарията и се ослуша. Не чу гласове, но долови движение. Надникна през открехнатата врата — и едва не се задави, защото погледът ѝ попадна върху жена, прикована с ледени късове за стената. Тя също носеше магьоснически ръкавици. Може би това беше другата Привилегирована на Ветас?

Някой заговори. Мъжки глас. Той казваше…

Лорд Ветас се стовари в стената на трапезарията със сила, достатъчна да разтърси изтерзания дом. Отломките се раздвижиха и Нила чу нечий писък. Лорд Ветас обаче не издаде и звук. В полезрението ѝ се появи адранският Привилегирован. Той говореше тихо, лицето му изразяваше гняв. Мъжът сграбчи Ветас за брадичката и извърна главата му към прикованата магьосница.

Внезапно кабалистът се отдръпна. Сега гласът му звучеше спокойно и сдържано. Нила го чу да казва:

— Обзалагам се, че си бил от онези деца, които измъчват животни за забавление. Кажи ми, някога късал ли си крилете на насекоми? Отговори ми!

Със задоволство Нила забеляза изплашеното изражение на

Ветас. Устните му се раздвижиха, но тя не чу изреченото.

— Както си и мислех. Е, какво е усещането?

Нила се отдръпна от вратата. Викът на Ветас заглуши стенанията на умиращите и ранените в другите части на къщата. Нила се извърна към кухнята в опит да намери друг път през отломките. Започваше да я обзема паника. Трябваше да намери Яков. Трябваше да се махне от тази къща. Макар напрежението да затрудняваше дишането ѝ, Нила почувства вълна от облекчение. С Ветас беше свършено. Дори още да не беше мъртъв, скоро щеше да бъде. Негодникът най-сетне си беше намерил майстора.

Нила го изхвърли от съзнанието си. Не, Ветас не заслужаваше да хаби мислите си за него. Но Яков…

— Нила?

Погледът ѝ се стрелна из кухнята. Детски глас. Откъде беше дошъл?

— Бързо, Нила, ела да се скриеш.

Тя откри Яков на дъното на килера, сгушен зад чувал с брашно. Слугинята погледна към вратата на трапезарията.

— Няма да има място за мен — каза тя и му помогна да излезе.

— Къде са Фая и чичо Ветас? — попита Яков.

От трапезарията се понесе стон. Нила стисна детето за рамото и го избута на улицата по същия път, през който беше дошла.

Зяпачите се бяха отдръпнали на безопасно според тях разстояние и се задоволяваха да изчакват появата на полицията и пожарникарите. Някой сграбчи Нила над лакътя, докато си проправяше път сред навалицата. Тя грубо го изблъска, без дори да поглежда към него, и продължи да стиска Яков.

Нила разсъждаваше трескаво. Все още разполагаше със заровеното край града сребро. Нямаше никакви пари, нито дрехи, с изключение на тези на гърба си. Щеше да им се наложи да прекосят целия град пеш, да намерят среброто и на другия ден да се върнат обратно, за да го продадат.

Какво пък, една или две нощи на улицата нямаше да ги убият.

Едва четири пресечки по-надолу Нила осъзна, че всички минувачи се взират в нея. На петата пресечка Яков посочи към роклята ѝ и младата жена осъзна, че кръвта от дланта ѝ се е размазала по цялата дреха; сякаш се беше въргаляла в нея. След още две пресечки двамата достигнаха редица магазини.

— Добре ли сте, госпожице? — попита някакъв джентълмен, притиснал носна кърпичка пред лицето си. Изглежда му призляваше само докато я гледаше.

Нила му показа дланта си.

— Просто я одрах, нищо повече — обясни тя, като се стараеше да звучи непринудено. — Изглежда по-лошо, отколкото е в действителност.

Джентълменът видимо си отдъхна.

— Ето там има лекарски кабинет. — Той посочи към една от близките табели. — Приемат и без да имате час.

— Много ви благодаря — рече Нила.

Тя изчака за момент, докато мъжът продължи по пътя си. Нямаше с какво да плати за посещение при лекаря. Щеше да ѝ се наложи да търпи болката, докато…

Тогава си спомни за сребърната огърлица с перлата около врата си, *подарена* ѝ от Ветас.

Лекарката — възрастна жена с бяла мантия и чифт дребни очилца — вече имаше пациент, ала след един поглед на окървавената рокля на Нила веднага насочи вниманието ѝ към нея.

Слугинята даде всичко от себе си да води непринуден разговор по време на промиването и превързването на раната. Обясни, че е паднала на улицата. Неприятно, но поне нямаше нищо изкълчено. А когато стана въпрос за плащането…

— Богове, забравила съм портмонето си вкъщи. Имате ли нещо против да задържите тази огърлица като залог?

Споразумяха се. В добавка Нила дори получи петдесет крана срещу огърлицата. Тя изведе Яков през вратата, облекчена, че е стоял мълчаливо през цялото време.

Беше изминала едва половин пресечка, когато я осени.

Привилегированият. Онзи, който бе надвил Ветас и бе откъснал ръцете му, беше член на адранската кралска кабала.

— Яков — Нила го поведе към едно кафене в пресечката, — ще бъдеш ли така добър да ме почакаш няколко минути?

Очите на детето се разшириха.

— Не ме оставяй сам.

— Само за няколко минути. Ето, ще ти купя чаша мляко. Ти седни вътре и ме изчакай. — Тя се спря и се замисли. — Ако не се върна, поискай да те упътят към най-близката казарма. Там кажи на дежурния, че търсиш капитан Олем. В момента той е на фронта, но офицерите ще намерят къде да те настанят.

— Няма ли да се върнеш за мен?

— Ще се върна — каза Нила. — Но за всеки случай, ако не го сторя, това е, което трябва да направиш.

Увереният ѝ тон го успокои и момчето изправи гръб.

— Добре, Нила.

Тя му купи чаша мляко и го настани на маса до прозореца,

като помоли сервитьора да го наглежда за половин час. Срещу десет крана се сдоби с една стара престилка, която препаса над роклята си и скри кървавите петна.

Сетне Нила пое обратно към дома на лорд Ветас.

Междувременно полицаите бяха пристигнали, а пожарникарите пъплеха из целия дом. Останките на Дъфорд бяха покрити с чаршаф; мъжете от пожарната тъкмо изваждаха някакъв труп от отломките. Всички от хората на лорд Ветас бяха изчезнали, заедно с противниците си. Заради полицията Нила не посмя да се приближи до къщата.

Тя започна да обхожда околността, като проверяваше близките улички. Все трябваше да има някакви постови. Все трябваше да има *някого*!

Но не намери нищо. И хората на Ветас, и адранските войници, и Привилегированият — всички бяха потънали в дън земя.

Тя разшири обсега си на търсене.

Едва на петата улица зърна мъж с червендалести бакенбарди и изгладен костюм, който се носеше по тротоара, нарамил навит килим — достатъчно голям, за да укрие нечие тяло. Мъжът не носеше магьоснически ръкавици, но Нила беше сигурна, че това е същият човек — кабалистът.

Тя се затича да го догони. Той крачеше бавно заради тежестта на килима и си подсвиркваше. Дали пък не се беше припознала?

Мъжът зави зад един ъгъл.

Нила предпазливо се приближи до края на постройката. Може би наистина се беше объркала. Привилегированите не носеха сами нещата си. За тази работа си имаха слуги.

Тя прекрачи отвъд и едва не изпищя.

Само на няколко крачки от нея мъжът седеше върху килима си. При това небрежно бе качил крака върху някаква стара бъчва, сякаш беше седял там цял ден.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита той.

Нила погледа към улицата. Несъмнено той не би я наранил. Не и посред бял ден насред оживена улица.

— Сър — поде тя и се поколеба. Как трябваше да се обръща човек към един Привилегирован? Времето, прекарано с Розалия при роялистите, само бе допринесло за объркването ѝ. На магьосниците не биваше да се вярва. — Милорд?

Мъжът присви очи, но не каза нищо. Да, определено беше същият човек. И очевидно не му се нравеше, че са го разпознали като Привилегирован. Нила се напрегна, готова да побегне.

— Да? — отвърна той. Гласът му бе учтив.

— Вие сте Привилегирован — каза Нила. — От адранската

кабала.

Мъжът повдигна вежда.

— И какво ви дава основание да мислите така?

— Преди около час ви видях да разкъсвате лорд Дъфорд с магията си.

— Така ли се казваше той? — попита Привилегированият. — Знаех си, че ми е познат. Този самодоволен пуяк беше член на кезианската кабала. Изненадан съм, че изобщо са го приели. Срещал съм Чудаци с по-голям талант. — Той я огледа преценяващо. — Какво мога да направя за вас? Постарайте се да измислите нещо добро, защото после ще трябва да ви убия.

Да я убие? Нила не се съмняваше, че ще го направи, ако се наложеше. Членовете на кралската кабала бяха пословично жестоки. Тя прочисти гърло и изправи гръб.

— Въз основа на вашия дълг като кралски кабалист възнамерявам да ви поверя Яков Елдаминз, наследник на короната на Адро.

Тя изпусна рязко дъх, едва сега осъзнала, че го е сдържала.

Привилегированият продължаваше да се взира в нея с повдигната вежда. Бавно, сякаш осъзнавайки, че тя говори сериозно, веждата му се отпусна. Той отметна глава назад и се засмя.

Нила почувства как по устните ѝ заиграва неспокойна усмивка. Нещо смешно ли беше казала?

— Значи ще го направите?

— Моля? Разбира се, че не. Да не мислите, че искам някакъв благороден глезльо да ми се увеси на врата? Хлапето е на колко, четири?

— На шест.

— На шест. — Привилегированият се изправи. — Все тая. Адранската аристокрация е мъртва. И няма да се върне. — Той замълча и се огледа. — Къде е момчето, впрочем?

— На сигурно място.

— Умно.

— Сър — каза Нила. — Милорд, трябва да го вземете. Той не разполага с ничия закрила.

— Изглежда може да се осланя на вас.

— Аз съм една проста перачка.

— Носите сервитьорска престилка.

— Това ли? Не, аз съм перачка.

— А ето че имате навика да поднасяте разни неща на хората.

Трябваха ѝ няколко секунди да осъзнае, че той се шегува с нея.

— Милорд! — каза тя с надеждата гласът ѝ да прозвучи

властно. — Вие трябва да защитите Яков Елдаминз.

— Не, не трябва. — Привилегированият въздъхна, сякаш неочаквано се беше изморил, и макар преди мигове да ѝ се бе сторило, че е някъде в средата на двадесетте, сега изглеждаше много по-стар. — Приключих с адранската аристокрация. — Той примигна и се загледа по-внимателно в нея. — С вас срещали ли сме се преди?

Нила поклати глава.

— Е, добре. Трябва да вървя. Килимът няма да издържи цял ден.

Нила почувства надигаща се паника. Беше се провалила. Привилегированият нямаше да защити Яков. Огорчението ѝ не се дължеше на желание да се отърве от момчето, каза си тя, а на разбирането, че то се нуждае от силни и влиятелни покровители. Не от хора като нея.

— Нали няма да…

— Да ви убия? Не. Вие се опитвате да скриете един от последните оцелели роднини на Мануч. На никого няма да кажете за мен, поне не и в близко бъдеще.

— Напротив — каза Нила.

— Моля?

— Ще ви издам. Освен ако не ми дадете думата си, че ще вземете Яков под своя закрила.

— Голяма сте чаровница.

— Говоря напълно сериозно!

— Не се съмнявам в това. — Привилегированият се приведе и повдигна единия край на килима, за да го опре на стената. Огледа го, сякаш се чудеше как точно да го нарами отново.

Нила се чувстваше вцепенена. Какво щеше да прави сега? Да, можеше да се сдобие с известна сума пари, но после?

— Килимът ви върви — отбеляза тя.

— Така е — съгласи се Привилегированият и сведе очи към тъмното петно. — А смятах, че хубаво съм обгорил раните.

По гърба на Нила плъзна хладна тръпка.

— Кой е вътре?

— В килима ли? Някакъв идиот на име Ветал или нещо от сорта.

— Ветас?

— Да, същият.

Нила пристъпи припряно до килима и го изрита. И отново. И отново.

Привилегированият я сграбчи за ръката и я дръпна настрани.

— Той е в безсъзнание — обясни магьосникът. — Освен това ми трябва жив, защото още не съм приключил с мъченията. За да

извлека информация — додаде.

Нила трябваше да се подпре на близката стена. Имаше чувството, че ще ѝ призлее. Неотдавна, по време на бягството от къщата и хватката на лорд Ветас, всичко бе изглеждало съвсем ясно в съзнанието ѝ. Сега бе изпълнена с въпроси. Част от нея искаше да заплаче. Тя потисна усещането и се опита да събере мислите си.

Изненада се да види, че Привилегированият все още стои пред нея.

— Нали казахте, че трябва да го занесете някъде — рече тя и посочи с брадичка към килима.

Магьосникът се приближи към нея. Нила отказа да отстъпи назад.

— Казвам се Бо — представи се той.

Нила се смръщи.

— Вижте, няма да взема момчето — продължи Бо. — Не съм в състояние да го защитя. Самият аз съм преследван. Но мога да ви дам няколко дни безопасност, през които да решите какво да правите.

— Защо?

Бо се засмя.

— Защото сте достатъчно дръзка да отправяте искания към един Привилегирован, защото, доколкото разбирам, познавате този приятел тук — Бо потупа килима с крак — и защото сте привлекателна. Но наистина, само няколко дни. — Той извади молив и хартия от джоба на ризата си и драсна няколко думи. — Най-напред трябва да се погрижа за килима си. Вие вземете момчето и елате на този адрес. И в името на Крезимир, уверете се, че никой не ви следи.

Глава двадесет и седма

— Недейте да шавате, сър.

Тамас устоя на подтика да се дръпне от ръцете на Олем. Телохранителят бе обръснал част от косата му и бе промил раната с мразовитата планинска вода. Сега правеше ситни шевове по протежение на слепоочието му. Усещането да осъзнаваш, че само един пръст по-навътре и куршумът щеше да отнесе половината ти глава, беше зловещо.

— Съжалявам — промърмори Тамас.

Въздухът бе натежал от миризмата на смърт заради хилядите разлагащи се под топлината на късната утрин трупове на хора и коне. Тамасовите войници бяха прекарали целия остатък от деня след сражението и цялата настояща сутрин в опит да извадят всички тела от ямата. Хората биваха лишавани от екипировка и провизии, а конските трупове бяха подготвяни за ядене.

Войната изискваше благоприличие, ала хората на Тамас се нуждаеха от храна и припаси.

До него достигаха стенанията и виковете на ранените. Кезиански и адрански войници се лекуваха в един и същи импровизиран лазарет. И двете страни не разполагаха със същински лекари — тази роля се поемаше от обикновени войници, придобили елементарни умения от видените безброй рани.

Тамас наблюдаваше как Гаврил си проправя път през лагера към него.

От престорения хаос и безредие, целели да заблудят вражеската конница, нямаше и следа. Инженерен екип усилено работеше по възстановяването на моста. Навсякъде димяха огньове, над които се печеше конско месо. Всичко, придобито от мъртвите войници, адрански и кезиански, попадаше под най-стриктен отчет. Издигаха се същински планини от ботуши, торби, одеяла, палатки, пушки и куршуми. Не липсваха дори рогове с барут и фишеци.

Гаврил стигна до Тамас и приседна на земята до него.

— Генерал Кетал е мъртъв.

Фелдмаршалът сведе почтително глава, с което внесе допълнително смут сред опитите на Олем да го зашие.

— Изненадан съм, че издържа толкова дълго — каза подир кратко мълчание Тамас. — Корав беше старият пес. Какви са жертвите?

— От наша страна — около две хиляди. Имаме още три хиляди ранени, една четвърт от които няма да преживеят повече

от седмица. Половината от ранените са небоеспособни.

Три хиляди и петстотин жертви, изгубени в битката. Над една четвърт от силите на Тамас. Това беше сериозна загуба.

— А при кезианците?

— Въз основа на намерените тела изчисляваме, че само две хиляди и петстотин от тях са се измъкнали. Останалите са или мъртви, или пленени.

Тамас въздъхна тежко. Всеки би определил резултата от този сблъсък като решителна победа. По-голямата част от врага, включително висшите офицери, беше разгромена.

— Нека момчетата ни си починат — заръча Тамас. — Всеки кезианец, който може да се държи на краката си, да погребва тела.

— Какво ще правим с всичките тези пленници? — попита Гаврил. — Няма как да ги поведем със себе си. Ние собствените си ранени не можем да вземем… Не забравяй, че братът на Беон все още ни преследва с тридесетхилядната си пехота.

— Кога ще ни догони?

— Пленниците не са особено словоохотливи, но като съберем две и две… Предполагам, че са на около седмица зад нас.

На практика това означаваше, че ако Тамас си позволеше да забави ход заради ранените и военнопленниците, кезианската пехота щеше да го настигне много преди Делив.

— Как е Беон?

— Искаше да те види — отвърна Гаврил.

— Така ли? Олем?

Телохранителят обърса иглата в куртката си.

— Готово е, сър. Не изглежда красиво, но шевовете са стегнати. Старайте се да не си напрягате главата в скоро време.

Тамас повдигна полево огледалце пред себе си.

— Приличам на проклет инвалид. Донеси ми шапката.

— Ще протрива шевовете.

— Увий ги с кърпа. Няма да преговарям с врага в този вид.

Олем уви главата му, а Тамас предпазливо намести двуръбата си шапка отгоре.

— Неприятно ли е усещането, сър?

— Меко казано. Да вървим при Беон.

Тамас пусна Гаврил и Олем да вървят пред него. Първият се бе отървал от сражението с насинено око, а другият имаше навика да не обръща внимание на собствените си рани. Лявата му ръка стоеше стегнато превързана, но по белия плат на ризата му вече разцъфваше кръв.

— Олем, върви да се погрижиш за ръката си — рече Тамас.

Тримата вече наближаваха пленническия участък.

— Добре съм, сър.

— Това е заповед.

Олем отстъпи и закуцука обратно към лагера. На Тамас не му се искаше да се разделя с него, но Олем му се нуждаеше от лечение и почивка.

Пленниците се намираха в ограден с колове участък. Ръцете и краката им бяха завързани и биваха пазени от Седма бригада. За момента на войниците от Девета бригада не можеше да се има доверие с пленниците: заради пораженията, нанесени им от кирасирите, те жадуваха за мъст.

— Фелдмаршалът иска да види генерал Беон — обърна се Гаврил към един от пазачите. Войникът изчезна в оградената площ. Няколко минути по-късно се появи отново, следван от Беон.

Кезианският генерал не изглеждаше добре. Лявата му ръка почиваше в клуп. Шевовете върху челото и дясната му ръка изглеждаха направени неумело. Освен това накуцваше.

— Генерале — приветства го Тамас.

Беон кимна уморено.

— Фелдмаршал Тамас. Трябва да ви благодаря, че вчера спасихте живота ми.

— Няма за какво.

— Аз *трябва* да ви благодаря — изтъкна Беон. — Но няма да го сторя. — Той отпусна глава. — Не зная дали бих могъл да живея със срама от подобно поражение.

Гаврил небрежно се подпря на един от коловете.

— Не се обвинявай толкова. Все пак говорим за Тамас.

Фелдмаршалът успя да скрие раздразнението си.

— Измамата може да не е присъща за един джентълмен, ала на бойното поле от значение е единствено победата.

— Твърде вярно — съгласи се Беон. — Онази яма беше отлично изготвена. Изкопана и прикрита в рамките на един и същи следобед. При това държахте разузнавачите ми на разстояние, а онази мъгла прикри всичко. Вие ме надхитрихте, фелдмаршале. Знаели сте, че ще заповядам да нападнем, когато видя, че се опитвате да прекосите реката.

Тамас си позволи леко кимване.

— Поздравявам ви — рече Беон с въздишка. — Сега какво? Както сам виждате, взели сте хиляди от нас в плен. Намираме се на стотици мили от най-близкия град, който може да си позволи да ни откупи. През предстоящите седмици хиляди войници и от двете страни ще умрат от зарази и липсата на медицински грижи.

— Изпратих човек до лагера ви с искане за преговори — каза Тамас. — Възнамерявам да разменя пленените войници и по-

голямата част от офицерите срещу храна, припаси и обещание за свободен преход.

— Свободен преход? — изненада се Беон. — Като мъж на честта трябва да ви кажа, че мнозина от моите офицери не биха се придържали към подобни условия. Веднага щом освободите пленниците, те ще бъдат изпратени отново срещу вас.

— Като мъж на честта очаквам от вас да ми посочите офицерите, които познават значението на дадената дума.

Беон се засмя.

— И вие възнамерявате да освободите именно тях? Разбирам. Но предполагам разбирате, че тези офицери ще успеят да удържат на думата си само до момента, в който брат ми пристигне с пехотата си и поеме командването от мен?

— Разбирам. Но не съм казвал, че ще освободя *вас*.

Беон наклони глава встрани.

— Не мога да си представя ползата, която бихте имали от моето присъствие. Фактът, че съм ваш пленник, няма да попречи на брат ми да нападне, щом ви настигне.

— И все пак за момента предпочитам да не сте от другата страна на битката.

— Не вярвате, че ще спазя условията за свободен преход?

— Не става дума за това. Впрочем, генерал Кетал ви изпраща почитания.

— Той и хората му се сражаваха храбро. Надвивал съм много по-многобройна пехота само с част от тези кирасири. Кажете му, че даде добър отпор.

— Той е мъртъв — каза Тамас.

Беон почтително сведе глава.

Някой се покашля. Тамас се извърна и застана очи в очи с изчакващия пратеник.

— Сър, кезианците са дошли да преговарят.

— Разбира се. Генерал Беон, ако обичате?

Кезианците бяха изпратили всичките си оставащи офицери: един полковник, петима майори и шестима капитани. Тамас ги обхвана с поглед. Тъй като бяха отстъпили ненадейно, а само двама от майорите бяха ранени, излизаше, че останалите изобщо не са влизали в битка.

Преговорите протекоха според очакванията на фелдмаршала. Кезианците подрънкваха със саби и отправяха искания, но в крайна сметка отлично съзнаваха, че са надвити. Размениха барут и екипировка срещу връщането на оцелелите офицери — с малки изключения. За освобождаването на войниците си заплатиха с храна и сведения за случващото се в Адро.

— Едва ли очаквате, че ще ви позволим да задържите Беон ди

Ипил — каза кезианският полковник. — Той е третият пряк престолонаследник!

— Да ми *позволите*? — повтори Тамас. — Аз съм този, който ви позволява да си идете живи оттук. Почти четири хиляди войници в замяна на пътни дажби, откъслечни сведения и едно дадено с половин уста обещание да продължа необезпокояван. Аз съм този, който е ощетен от размяната. Ще задържа генерал Беон, докато баща му не обещае да осигури безопасното преминаване в замяна на живота на сина си. Ще разменим пленниците утре призори.

След като предоставиха информация за терена в северната част на Кез и местоположението на пехотните бригади, предвождани от брата на Беон, кезианските офицери поеха обратно към лагера си, неизменно вирнали носове, горди дори в поражението си.

— Баща ми ви мрази — каза Беон, докато вървяха обратно към адранския стан. — Няма никакъв шанс да размени живота ми срещу този на хората ви. Още по-малко подир провала ми тук.

— Зная. — Тамас спря и се обърна към него. — Ще получите всички привилегии, полагащи се на пленник от вашия ранг. От вас очаквам да ми дадете честната си дума, че няма да се опитвате да избягате и няма да правите опити да изпращате сведения за нашите ходове. В замяна ще получите собствена палатка, пълна свобода в границите на лагера и правото да изберете двама от хората си, които да ви слугуват.

— Давам ви честната си дума — каза Беон.

— Много добре.

Беон бе отведен обратно в ограденатa площ, за да избере прислужниците си. Тамас остана насаме с Гаврил.

— Наистина ли му имаш доверие? — попита Гаврил.

— Да.

— Тогава защо го вземаш с нас?

Тамас сне шапката си и предпазливо опипа пресните шевове. Щяха да изминат месеци, преди косата да израсте достатъчно, че да покрие раната. А междувременно той щеше да изглежда като умопобъркан.

— Той е единственият свестен човек сред синовете на Ипил. Възнамерявам да се върна в Адро и да отблъсна армията на Ипил. Според тях — той кимна по посока на отдалечаващите се вражески офицери — кралят се намирал в Адро. Ако успея да убия него и двамата му наследници, кезианската корона ще премине в ръцете на Беон, а той вече може и да се вслуша в разума и да ми помогне да сложим край на тази война.

— Аха. — Гаврил почеса брадата си. — Какво друго научи за

Адро?

— Последните сведения, с които разполагат, твърдят, че Ипил опожарил Будфил и бавно, но сигурно настъпвал през Суркови проход. Хиланска и останалите генерали се опитват да ги забавят, подпомагани от *Крилете на Адом*. Предполага се, че самият Крезимир също е там, но не помагал на кезианската армия.

— Мислех, че Крезимир е мъртъв.

— Кезианците не мислят така. След рухването на Южната планина Привилегированият Борбадор ми каза, че не е възможно да убиеш бог.

— Щом е жив — разсъждаваше гласно Гаврил, — несъмнено ще поиска да се разправи с човека, който го е прострелял в лицето.

— Знам — рече Тамас. — Потегляме утре следобед. Трябва да се върна в Адро, за да защитя сина си от кезианската армия. Ако Крезимир е жив, ще го накарам да съжалява, че не се е продънил с все планината.

Адамат спря, отпуснал ръка върху вратата на занемарена зърнена фабрика в индустриалната част на Адопещ. Той погледна през рамо и направи опит да убеди сам себе си, че вече никой не го следи. Лорд Ветас беше заловен, повечето от хората му бяха хванати и семейството на Адамат вече беше в безопасност. Държеше се параноично, разсъди той и бутна вратата.

А може би имаше основание да се тревожи? Той мина покрай някакво секретарско бюро, отдавна опразнено и полуизгнило, и продължи покрай работническите спални, които миришеха сякаш някакво животно си беше свило гнездо там, а после беше умряло.

Адамат успешно беше изнудвал Съдържателя. Господарят на лорд Ветас, лорд Кларемон, вероятно разполагаше и с други шпиони в града. А да не забравяме и кезианската армия, неумолимо проправяща си път на север през Суркови проход.

Дали Адамат и неговите близки изобщо някога щяха да са в безопасност?

Мина през друга врата, която го отведе до главния цех — огромна зала с повече от десетина воденични камъка край една от стените. Повечето от тях бяха или счупени, или напълно липсваха, оставяйки приспособлението да гние, след като мелницата бе изоставена. Единствено реката, над която бе построена тази част от сградата, продължаваше да шуми.

Бо беше наклонил стола си назад, на задните му крака, подпрял се на стената до вратата. Приседналата до него Фел

дъвчеше мундщука на лулата си и замислено се взираше в пространството. Ръкавите ѝ бяха навити нагоре и върху ръцете ѝ личаха пръски кръв.

— Пропуснахте сутрешната веселба, инспекторе — отбеляза Привилегированият.

— Нима наричате изтезаването на един човек *веселба*? — поинтересува се Адамат.

— Аз не съм добър човек — каза Бо.

Адамат хвърли поглед на дрехите му.

— Имате кръв по обувките.

Бо изруга, навлажни палец и го прокара по една от обувките си.

— Как е съпругата ви? — попита Фел, изваждайки лулата от устата си.

Адамат се поколеба.

— Тя… Много ѝ се насъбра. — Меко казано. Побои, мъчения, обиди и заплахи… Фая бе плакала без прекъсване в продължение на два дни и не бе позволила на децата нито за миг да изчезнат от погледа ѝ. Менеше настроението си от весело в меланхолично и обратно без предупреждение, но Адамат не би очаквал друго от човек, преживял подобни неща. — Но тя е силна — додаде инспекторът. — Ще се оправи.

Бо позволи на стола си да падне на четири крака, изправи се и се протегна.

— Радвам се да го чуя.

Колкото и странно да беше, звучеше искрен. Привилегированите не се славеха с особено съчувствие.

— Подай — каза той на Фел.

По лицето ѝ пробяга усмивка, тя пъхна ръка в джоба си, извади кашу и го подхвърли във въздуха. Бо го улови с уста.

— Трябва да се връщам при Рикар — каза Фел, докато повдигаше кесията с ядки и кожената чанта, които почиваха край краката ѝ.

— Върви — каза Бо. — Ние ще поемем нещата. Беше ми приятно да работим заедно тази сутрин.

Адамат повдигна ръка.

— Един въпрос.

— Кажете? — отвърна Фел.

— Някой от вас да е виждал млада жена или дете, след като напуснахме дома на Ветас?

— Момичето в червената рокля ли? — рече Фел.

Момичето, изплъзнало ти се заедно с Ветас, заради което Фая едва не заплати с живота си?

— Да, тя.

Фел поклати глава.

Бо се поколеба.

— Струва ми се… Не. Не съм ги виждал.

— Жалко. Фая ме помоли да я потърся. Тя също била пленничка на Ветас, а момчето може да се окаже наследник на престола.

— Ще се ослушвам за тях — каза Фел. Тя кимна на всеки поотделно, като задържа погледа си върху Бо, след което се отправи към изхода.

— Как мина *работата* тази сутрин? — попита Адамат, когато останаха сами.

— Тя е много добра в разпитите — отвърна Бо, пропуснал или избрал да подмине загатнатото в тона на инспектора. Той изпука кокалчетата си и закрачи край дългата редица от камъни. — Не колкото мен, разбира се, но аз все пак съм кабалист. — Бо погледна през рамо, сякаш за да се увери, че Фел си е отишла, и каза: — Не се доверявайте на тази жена.

— Не съм имал подобно намерение.

— Чудесно. Тя е вярна единствено на Рикар и скъпоценната си академия. На никой друг. И дори не съм сигурен дали е повярна на Рикар, отколкото на академията.

— Сигурен съм, че тя би ми казала същото за вас — рече Адамат.

— О, на мен също не бива да се доверявате — увери го Бо. — Но пък ще си имате работа с мен само още няколко дни. Веднага щом приключим с Ветас и сметна, че семейството ви е в безопасност, изчезвам.

Бо поведе Адамат надолу по стълбите в края на помещението, към долното ниво под мелницата. Тук се намираха колелата, задвижващи воденичните камъни горе — или поне трябваше да се намират. Повечето от тях липсваха, оставяйки водата да се стича самотно по отредения ѝ улей.

Лорд Ветас беше завързан за изправена носилка на колела. Ръцете му липсваха — нали Бо ги беше откъснал преди два дни. Тялото му бе покрито от кърваво одеяло, предназначено по-скоро да прикрива обезобразеното тяло на пленника, отколкото да му предоставя удобство. Очите му бяха затворени, дишането — плитко.

Бо срита количката и Ветас рязко отвори очи. Той незабавно понечи да се отдръпне от магьосника, ала ремъците не му позволиха.

— Помниш ли нашия приятел Адамат? — попита Бо.

— Да — прошепна Ветас, без да сваля очи от Привилегирования.

— Той има няколко въпроса за теб. Отговори му.

Адамат пристъпи пред някогашния си мъчител и се постара да си припомни нещата, които Ветас бе причинил на семейството му. Жалкото създание пред него не заслужаваше съжаление или съчувствие.

— Къде е синът ми? — попита инспекторът.

— Не зная.

— Какво се случи с него?

— Продадохме го.

Адамат се олюля.

— *Продали* сте го? Какво означава това?

— Търговци на роби.

— В Адопещ няма търговци на роби!

Отвратителен кикот се надигна в гърлото на Ветас, но секна, щом Бо направи крачка напред.

— Кезиански контрабандисти — продължи лордът с тих глас. — Отвличаха барутни магове под носа на Тамас и ги пращаха в Кез.

— Синът ми не е барутен маг — каза Адамат.

Ветас примигна насреща му. Погледът му, някога змийски и безчувствен, сега изглеждаше просто… празен. Това беше единственият начин да се опише. Когато поглеждаше към Привилегирования, в очите на лорда изниквaше страх, но извън това — нищо.

— Защо сте го продали на кезианците?

— Моят Привилегирован каза, че синът ти е барутен маг.

Адамат започна да крачи напред-назад. Йосип беше Отличник? Това му се струваше невъзможно.

— Кога се случи това?

— Преди седмица.

— Дали вече са го извели от страната? — Инспекторът почувства стягане в гърдите заради нарастващата паника. Контрабандисти на хора, особено на барутни магове, щяха да изнесат *товара* си колкото е възможно по-бързо от страната. Най-вероятно Йосип вече се намираше зад граница, отвъд досега на Адамат.

— Предполагам — каза Ветас.

— За какво са им на кезианците барутни магове? — попита инспекторът. — Те просто ги искат мъртви. Нямат нужда от контрабандисти. Те използват наемни убийци.

— Експерименти — каза Ветас.

— Какво искаш да кажеш?

— Не зная. Просто предполагам.

— Къде да ги търся?

За момент Ветас отмести поглед. Адамат заплашително пристъпи напред, но в очите на лорда нямаше страх. Не и докато Бо не започна да потрива палец и показалец.

— В една кръчма близо до брега — каза Ветас и погледна към улея с течаща вода.

Кръчма значи. Вероятно на не повече от половин миля от тази фабрика.

— Кажи ми всичко — каза Адамат.

Той разпитва Ветас още половин час, за да се сдобие със сведения за свръзките, местата, на които да ги търси, и паролите. Трябваше да е изчерпателен. В едно цивилизовано като Адопещ място търговците на роби щяха да действат изключително внимателно и да са взели множество предпазни мерки.

Инспекторът приключи с въпросите си и незабавно се отправи към вратата. Нямаше търпение да се махне от Ветас. Този човек го отвращаваше. Беше взел жената и децата на Адамат за заложници и ги беше подложил на невъобразими преживявания. Беше заговорничил срещу Адро и имаше вземане-даване с отрепки от най-ниските слоеве на обществото.

Бо се затича да го догони, докато се изкачваше по стълбите към приземния етаж.

— Не го попитахте нищо друго — рече Привилегированият.

— Друго не ми трябва да знам.

— Ами Кларемон? Не ви ли интересуват плановете му за Адро?

Адамат спря и се обърна към магьосника.

— По-късно. Най-напред трябва да върна сина си.

— Вече е прекалено късно. Щом е попаднал в ръцете на робовладелци, вече ще се намира извън страната.

— Откъде знаете? — остро попита Адамат.

— Най-обикновена логика — отвърна Борбадор. — Пък и вие забравяте що за място е кралската кабала. Търговията с роби не им беше чужда.

Адамат изсумтя и закрачи отново.

За негово неудоволствие Бо го последва.

— Вече два дни разпитвахме Ветас. По всичко личи, че Кларемон замисля нещо голямо. Дори Ветас не е запознат с всички подробности, но не е изключено Кларемон да планира дори нашествие!

— И предполагам, че вие ще помогнете да бъде спрян?

Мълчанието на Бо накара Адамат да въздъхне. Привилегированият нямаше намерение да помага. Сега, след като бе изпълнил дълга си към Адамат, най-вероятно щеше да напусне страната. Чувството му за граждански дълг явно се изчерпваше с

опита да убеди Адамат да предприеме нещо срещу Кларемон.

— Самият Ветас също каза, че момчето вече е отвъд границата — рече Бо.

— И вие му повярвахте? Това е ужасно наивно от страна на един кралски кабалист.

Борбадор се приведе към него.

— Аз го *прекърших* — каза той със стиснати зъби. — Не би дръзнал да ме излъже.

— Беше прекалено лесно — възрази Адамат. — Познавам хората като Ветас. Той крие нещо.

За момент върху лицето на Бо изникна съмнение, сетне магьосникът се навъси.

— Не. Казах ви, че не е способен да скрие нещо от мен, защото го пречупих.

— Трябва да продължите работата по него. — Стомахът на Адамат се преобърна, докато изричаше това. Този тип мъчения го отвращаваха, дори и прилагани върху човек като Ветас. — Кой знае какво още се крие в тази негова глава.

— Той няма да доживее до вечерта.

— По нареждане на Рикар? — Може би Рикар смяташе, че Ветас представлява прекалено голям риск, че да бъде държан жив за дълго. Ако Кларемон успееше да го открие и да го спаси, гневът му определено щеше да е страховит.

— Аз не приемам нареждания от Рикар. Не, природата ще довърши започнатото от мен. Той е още жив единствено благодарение на скромните ми целителни познания. Изтръгнах му ръцете, след което го разпитвах два последователни дни. Нима мислите, че ще живее още дълго? Не. По здрач ще хвърля тялото му в Адморието и ще се пръждосвам от тази страна.

Адамат въздъхна и приглади сакото си. Ето че отново се озоваваше в начална позиция, без никакви съюзници. Съдържателя бе преустановил контактите си с него. Рикар беше зает да се занимава с последиците от залавянето на Ветас, а Бо напускаше Адро. Инспекторът отново се оказваше сам.

— В такъв случай не ни остава друго, освен да се сбогуваме — рече Адамат.

Бо свали дясната си ръкавица и протегна ръка.

— Благодаря ви.

— Не — отвърна Адамат и стисна ръката му. Сърцето му трепна: Привилегированите не се ръкуваха. Никога. — Аз ви благодаря.

Бо пое обратно към подземието. Адамат остана загледан в него, като се надяваше, че магьосникът ще размисли и ще остане. И може би дори ще му помогне в спасяването на Йосип. Но след

секунди Бо изчезна надолу по стълбите.

Адамат излезе на улицата. Това щеше да е трудно. Може би, само може би, в Адопещ все пак му бе останал един приятел.

Адамат спря на прага на дома си и погледна през прозореца.

Завесите бяха спуснати, но през пролуките успя да види как близнаците си играят на килима във всекидневната. Единият стискаше дървена лодка. Другият я искаше и избълска брат си, опитвайки се да я докопа.

Адамат не можа да сдържи усмивката си. Децата му бяха изтърпели толкова много, но въпреки това продължаваха да си играят и да се боричкат по нормалния за децата начин. Той очакваше, че преживяното ще е оставило някакъв отпечатък. От съседната стая долетя викът на Фейниш, най-голямата от дъщерите му. Миг по-късно самата тя се появи, разтърва двамата съперници и строго ги смъмри.

Адамат отвори вратата и пристъпи вътре. Не мина много време и всички деца се скупчиха около него, нетърпеливи да получат прегръдка или целувка. Той коленичи и ги остави да се умилкват около него. Остави се и на облекчението, че най-после отново са у дома. Никога не бе си помислял, че ще дойде момент, в който ще се радва на виковете и ръчкането след дълъг ден на крак, но… най-сетне си беше върнал семейството.

Усмивката изчезна от лицето му, когато забеляза отсъствието на Фая.

— Къде е майка ви? — обърна се той към Фейниш, докато нежно отделяше Астрит от крака си.

— Горе в леглото е, татко.

— Днес слизала ли е? — Фейниш погледна към малчуганите и поклати глава. Тя беше достатъчно голяма, за да съзнава, че майка ѝ е преживяла много, и да забележи, че поведението ѝ е необичайно. И също така беше достатъчно умна да не тревожи братята и сестрите си.

Адамат я отведе встрани.

— Яла ли е нещо?

— Не.

— Какво вечеряхте?

— Супа. Все още е на огъня.

— Откъде се взе тази супа?

— Помощничката на Рикар я донесе. Ще стигне за всички за три дни.

— Фел?

— Да, същата.

Адамат стисна юмруци. Жената, заради която едва не бе изгубил съпругата си, защото бе позволила на Ветас да избяга. Той никога нямаше да забрави това. Инспекторът предпочете да не подклажда гнева си — сега не беше време за неприязън.

— Донеси ми една чиния супа.

Той остави бастуна си до входната врата и окачи шапката си. Подир това взе супата от дъщеря си и се качи на горния етаж. В спалнята им завари Фая да лежи с гръб към вратата, придърпала завивките плътно около раменете си, въпреки че беше лято и къщата беше доста топла.

— Фая — нежно я повика той.

Отговор не последва.

Адамат заобиколи леглото и внимателно приседна на ръба. Раменете на съпругата му се повдигаха и спускаха равномерно. Очите ѝ бяха затворени, но благодарение на годините, прекарани заедно, Адамат знаеше, че тя не спи.

— Мила — продължи той, — трябва да хапнеш нещо.

Отново нямаше отговор.

— Изправи се. Трябва да се храниш.

— Не си си свалил ботушите. — Гласът ѝ звучеше тих и боязлив. Нищо общо с мъмрещата рязкост, на която беше свикнал, и това го разтревожи.

— Съжалявам. Ще почистя. Но ти хапни.

— Не съм гладна.

— Цял ден нищо не си яла.

— Ядох.

— Говорих с Фейниш.

Фая разбра, че той знае, че го лъже.

— О…

— Трябва да поддържаш силите си — продължи Адамат.

— Защо? — Фая се уви още по-плътно.

— Заради децата. Заради мен. Заради самата себе си.

Тя не отговори. По лицето ѝ се стичаха сълзи, очите ѝ бяха здраво стиснати. Адамат нежно положи длан върху ръката ѝ. Нима не осъзнаваше, че вече е в безопасност? Не виждаше ли, че децата имат нужда от нея сега повече от всякога? Че *той* се нуждае от нея?

— Отбих се да ти кажа, че отивам да търся Йосип — каза Адамат.

Тя отвори очи.

— Значи знаеш къде е?

— Имам следа.

— Каква?

Адамат отново я потупа по ръката и се изправи.

— Нищо, за което да се тревожиш. Но ще се върна много късно вечерта.

От вратата на долния етаж долетя почукване и Фая се раздвижи отривисто в леглото, с див поглед в широко отворените ѝ очи.

— Това е Сусмит — каза Адамат в опит да я успокои. — Той ще дойде с мен.

— Каква е тази следа? Къде е синът ми? — настоя Фая.

— Няма от какво да…

Тя впи пръсти в ръката му.

— Кажи ми.

Адамат приседна обратно върху леглото. Никак не му се искаше да я тревожи, но явно нямаше друг избор.

— Ветас го продал на кезиански търговци на роби. Изглежда, Йосип има барутен талант. Възнамерявам да се срещна с тях и да опитам да го откупя.

— Не — отсече Фая. Волевият ѝ глас изненада Адамат. — Нищо подобно няма да правиш. Вече се изложи на достатъчно опасности. Няма да стоя тук и да чакам вести за смъртта ти.

— Разправял съм се с много по-опасни хора от търговците на роби — каза инспекторът.

— Много добре ми е познат типът хора, с които Ветас *сключваше сделки*. — Фая изплю последните думи. В погледа ѝ се четеше паника. Адамат виждаше как желанието ѝ да си върне сина се бори с нуждата да защити съпруга си и останалите си деца.

— Трябва да освободя Йосип. Няма да го оставя на кезианците.

Фая стисна ръката му още по-силно.

— Пази се.

Адамат кимна и нежно освободи ръката си от хватката ѝ. По лицето ѝ се стичаха сълзи, когато той напусна стаята и се отправи надолу по стълбите. В преддверието, със здраво закопчано палто, стоеше Сусмит и усмихнато наблюдаваше как децата си играят.

Боксьорът кимна на Адамат.

— Готов ли си?

— Да. — Адамат хвърли един последен поглед нагоре към спалнята и взе бастуна си. — Фейниш, след около половин час иди да нагледаш майка си.

— Добре, татко.

— Добро момиче. Да вървим, Сусмит.

Глава двадесет и осма

— Наред ли е всичко? — попита го Сусмит, когато двамата седнаха в купето на една наемна кола. Вечерта беше топла и ветровита. Утре сигурно щеше да има буря.

— Напълно — отвърна Адамат.

Сусмит, изглежда, не му повярва, повдигнал вежда.

— Всичко е наред — натърти инспекторът.

Сусмит кимна на себе си и се намести удобно върху седалката. Адамат се извърна към прозореца и се загледа в минувачите, отправили се по вечерните си задачи. На ъгъла някакво хлапе се опитваше да продаде последните си вестници; двама възрастни съпрузи бяха излезли да се разходят, преди да се е стъмнило. Интересно дали тези хора осъзнаваха случващото се в града им? Хаосът. Войната. Адамат се зачуди дали изобщо ги интересуваше.

Вече се свечеряваше, когато двамата слязоха на две пресечки от *Устатата мома* — така се наричаше пристанищната кръчма, която им трябваше. Избледнялата табела се поклащаше на вятъра. Адамат намери името за глупаво. Адморието не беше соленоводно.[4]

Той провери за последно пистолетите си; Сусмит стори същото. Боксьорът стоеше намръщен, без да поглежда към инспектора.

— Извинявай — каза Адамат, когато приключи с подготовката.

Сусмит се извърна към него.

— А?

— Не исках да ти се тросвам — каза инспекторът. — Ти си добър човек. И добър приятел, щом ме придружаваш в това ми начинание. Може да стане много опасно.

Сусмит изсумтя.

— Все още възнамеряваш да ми платиш, нали?

— Да.

Боксьорът кимна с вида на човек, когото са принудили да обсъжда очевидни неща. Но вече не се мръщеше.

Двамата се отправиха към кръчмата. Адамат се вслушваше в звучното потропване на бастуна си по калдъръма, а после и по дъските, след като стъпиха на дървената платформа. Пивницата се намираше върху самия кей — недобро местонахождение. Имаше само една врата, макар че контрабандистите несъмнено разполагаха с някоя скрита под кея лодка, за бързо бягство.

Определено не беше най-подходящото място да се опълчиш

на търговци на роби.

Адамат бутна вратата и бе посрещнат от мълчание.

В мрачното помещение седяха неколцина моряци. Никой от тях нямаше грубиянски вид: повечето бяха млади мъже в разцвета на силите си, облечени в бели памучни ризи, разкопчани на гърдите, и дълги до коленете панталони. Всички се взираха в Адамат, сякаш имаха насреща си риба с три очи.

Толкова за намерението му да остане незабелязан.

Адамат пристъпи до бара, а Сусмит остана облегнат на рамката на вратата, оглеждайки моряците със свинските си очички. Инспекторът плъзна банкнота от петдесет крана върху плота.

— Търся Доулс — каза той.

Изражението на бармана не се промени.

— Аз съм Доулс. Какво ще пиеш?

— Бруданско уиски, ако имаш.

Доулс, който беше облечен като обикновен моряк — и вероятно беше точно такъв — взе парите и ги прибра в джоба си. Пъхна ръка под плота, без да изпуска Адамат от поглед, и извади гарафа с тъмна течност. Стовари я върху бара с трясък, който накара инспектора да подскочи, и наля в една малка, зацапана чаша.

— Времето не е подходящо за него — рече Доулс.

До момента размяната на фразите протичаше точно според думите на Ветас. С пресъхнала уста Адамат положи усилия да запази ръката си спокойна, докато поемаше чашката.

— За бруданското уиски няма неподходящо време — отвърна той.

Бяха му вадили сопи достатъчно често, за да разпознава признаците. Китката на Доулс се изви зад бара. Миг по-късно ръката му се изстреля нагоре, изтеглена назад и замахваща с лъскаво парче дърво, дълго колкото един лакът.

Адамат извади пистолета с лявата си ръка, а с дясната хвана китката на бармана, за да възпре тоягата му.

— Струва ми се, че е най-добре да се успокоим — каза инспекторът, насочил оръжието си право в лицето на бармана.

Доулс дори не трепна.

— Да. Най-добре.

Адамат пребледня. Почувства студеното дуло на пистолет, опряно в тила му, което накара косъмчетата по врата му да настръхнат.

— Хвърли го — каза Доулс.

Адамат раздвижи език в пресъхналата си уста. Сърцето му биеше оглушително.

— Ако аз умра, умираш и ти — каза той.

— Поемам риска — с безразличие отвърна Доулс.

Дулото се притисна още по-силно към тила му. Инспекторът бавно отпусна ръка и остави пистолета си върху плота. Доулс взе оръжието и го изпразни.

— Убийте ги и хвърлете телата в дълбокото.

Нечии груби ръце сграбчиха Адамат над лактите. Те го обърнаха и той успя да види, че Сусмит е подложен на сходна процедура: трима от моряците го държаха, допрели ножове до шията му. Двамата, вкопчени в Адамат, принудиха инспектора да застане на колене.

— Не тук — раздразнено каза Доулс. — Не ща кървави петна по дъските ми. Направете го долу.

— Търся едно момче — каза Адамат, докато моряците го блъскаха към един от ъглите на помещението.

Доулс не отговори.

— Отвели сте го в Кез — продължи инспекторът.

Килимът на пода беше отместен и отдолу се откри скрит капак. Сусмит започна да се мята яростно и един от моряците, които държаха Адамат, се присъедини към останалите трима, за да завлекат боксьора до ъгъла.

— Ветас е мъртъв! — извика Адамат.

Морякът престана да го бута към капака. Адамат се отскубна от него и се обърна към Доулс, който бе повдигнал ръка.

— Мъртъв? Наистина ли?

— Да — потвърди инспекторът. — Заловихме него и хората му. Ветас е мъртъв.

Доулс въздъхна.

— Мамка му. Пак ще трябва да се местим. — Той кимна рязко с глава и Адамат отново се озова в ръцете на моряка. Инспекторът понечи да се съпротивлява, ала мъжът беше далеч по-силен от него. Бастунът му бе останал край бара, шапката му беше съборена. Той сграбчи в шепа косата на моряка и се забори.

Доулс пристъпи иззад бара, като безстрастно наблюдаваше схватката.

— Пък може и тука да ги очистите — обяви той. — Все ми е тая. Само че тогаз ш' ми се наложи да чистя… — Доулс се замисли за момент. — Е, така и така ще се местим. Предполагам, че няма значение.

— Става дума за сина ми! — каза Адамат. — Моля те, просто искам да си го върна. Ти нямаш ли деца?

— Не — отвърна Доулс и се облегна на плота. Изглежда се забавляваше да наблюдава борбата между Сусмит и моряците.

— Ами баща? Все си имал баща! Моля те!

— Имах — потвърди барманът. — Голям негодник и още по-голяма пияница. Ако не беше паднал от кея и не се беше удавил, сам щях да го убия.

Адамат направи крачка назад и кракът му неочаквано пропадна в отворения капак. Той се вкопчи с една ръка в стълбата, водеща под кея, а с другата в пода. Върху пръстите му се стовари ботуш и инспекторът извика от болка.

— Ще платя! — провикна се Адамат. — Готов съм да откупя сина си обратно!

Доулс се изкиска.

— Нямаш толкова пари.

— Сто хиляди крана. В брой!

Този път Доулс повдигна вежди.

— Гледай ти… Пуснете ги, момчета. — Той пристъпи напред и изрита моряка, все още притискащ пръстите на Адамат. — Казах да ги пуснете!

Морякът се отдръпна от Адамат, а другите четирима престанаха да се борят със Сусмит. В мига, в който те отпуснаха ръце, боксьорът сграбчи един за лицето, повдигна го във въздуха и го запрати през прозореца. Чу се задавен вик, последван от плисък.

— Престанете! — изрева Доулс.

Сусмит застина, сбърчил устни, сграбчил ръката на друг от моряците, готов да я прекърши като клонка.

Доулс хвърли бърз поглед през прозореца и се навъси към Сусмит.

— Бива си те — промърмори барманът. А на висок глас обяви: — Триста хиляди. Толкова ще ти струва момчето.

— Триста хиляди?

— Приеми или откажи — рече Доулс. — Решението е твое. Но ако откажеш, ще те убием тук и сега.

Устните на Адамат се задвижиха безмълвно. Дори и с парите, дадени му от Бо, пак не разполагаше с триста хиляди крана. Щеше да се наложи да вземе заем от Рикар.

— Ще имате парите.

Доулс не изглеждаше уверен, но въпреки това плю в ръката си и я протегна. Адамат прие подадената му десница, и едва не изкрещя, когато Доулс пое току-що премазаните му пръсти и ги стисна. Мъжът го изтегли от отвора на капака с една ръка — беше по-силен, отколкото изглеждаше.

— Как се казва синът ти? — попита Доулс.

— Йосип.

— Спомням си го. Упорит хлапак. — Лицето на бармана посърна. — По това време вече ще е в Норпойнт.

Норпойнт беше единственото кезианско пристанище в Адморието. То се намираше далеч на юг. Сърцето на Адамат прескочи. Щом Йосип се намираше там…

Доулс продължаваше да говори:

— Ще ми трябват около шест дни, за да го доведа обратно. Ще се наложи да си послужа с известно парично поощрение. Кезианците не обичат да губят барутни магове, за които са мислели, че са им в кърпа вързани. — Той разсъждаваше на глас, с тона на партньор от делова среща, а не като човек, който само преди минути бе наредил да убият Адамат.

— Утре донеси петдесет хиляди — каза Доулс. — Тук, преди изгрев-слънце. С останалите двеста и петдесет бъди готов, преди да съм се върнал от Норпойнт.

— Къде ще се срещнем?

— В *Пламтящата сепия* — отвърна барманът. — Наблизо е.

— Знам я.

— Добре.

Адамат внимателно опипа ранената си ръка, като се надяваше, че нито един от пръстите му не е счупен. Несъмнено щеше да е скована на сутринта.

— Как да съм сигурен, че мога да ви се доверя?

Доулс разпери ръце насреща му.

— Не можеш. Но искаш да видиш сина си отново, нали?

— Да.

— Е, това е единственият ти шанс.

Адамат го огледа. Търговец на роби. В това призвание нямаше нищо достойно или заслужаващо доверие. Имаше честно лице, макар Адамат да бе открил, че тези лица почти винаги се оказваха измамни.

— След няколко часа ще донеса парите.

— До скоро виждане, значи — каза Доулс и махна към вратата. Посещението им бе приключило.

Морякът, изхвърлен от Сусмит през прозореца, изведнъж подаде глава през отворения капак в пода. Лицето му бе разкървавено от стъклото, дрехите и косата му бяха подгизнали, а едното му рамо бе засипано с тиня.

— Ще те убия! — изрева той към Сусмит, докато се изкачваше през отвора.

Доулс подложи крак на мъжа, възпрял дивия му устрем към Сусмит, и притисна гърба му с ботуш. Махна за сбогом на Адамат и се обърна към подчинения си:

— Стой долу или ще позволя на великана да те разкъса.

Вече отвън, Сусмит отправи подигравателна усмивка към пивницата.

— Можеше да мине и по-добре — рече Адамат. — Но пък можеше да мине и много по-лошо.

Насмешливото изражение бавно напусна лицето на Сусмит.

— Да. Искаш ли после пак да дойда с теб?

— Да. Да, струва ми се като добра идея.

— Следващия път няма да ме изненадат — каза Сусмит. За момент изглеждаше сякаш възнамеряваше да се върне и да ги избие.

Адамат огледа огромния си спътник. Боксьорът не беше пострадал в битката. Само ризата му бе разкъсана. Малцина можеха да се похвалят, че са изненадали Сусмит.

— Сигурен съм — каза инспекторът. — Да вървим да вземем парите.

Таниел седеше на стол в средата на щабната палатка, с оковани ръце и крака. В радиус от петнадесет метра от нея нямаше и прашинка барут. От всички предпазни мерки, които генералите бяха взели покрай залавянето му, тази го безпокоеше най-много. Те бяха изключително предпазливи с него. Твърде предпазливи.

Двама военни полицаи стояха от двете му страни. Други двама стояха зад него, а още четирима пазеха в задната част на палатката. Всеки от тях стискаше палка и се взираше в него сякаш беше някой опасен, дегенерирал тип.

Вътрешността на палатката създаваше впечатление за строг аскетизъм. В нея имаше само десетина стола в задната част, повечето от които празни, и маса с пет места в предната, по едно за всеки от пълководците на адранската армия.

Таниел хвърли бегъл поглед около себе си. Полковниците Доравир и Бъртър седяха точно зад него. Ленена превръзка пристягаше строшената челюст на Бъртър. За своя изненада, Таниел зърна бригаден генерал Абракс, предвождаща *Крилете на Адом*, да седи близо до входа. Какъв ли интерес имаше тя към това дело?

В единия край на последната редица, седнал в инвалидния си стол, се намираше полковник Етан, който му кимна насърчително. Таниел си наложи да се усмихне с увереност, каквато не изпитваше. Никой друг не бе дошъл да го подкрепи.

А може би не допускаха никой друг в палатката.

Все пак ставаше дума за военен съд.

Платнището прошумоля и генералите започнаха да влизат. Всички присъстващи се изправиха. Военните полицаи грубо сграбчиха Таниел под мишниците и го дръпнаха нагоре. Заради

оковите около глезените си барутният маг едва не падна.

Кет и Хиланска бяха единствените, които Таниел разпозна. Не трябваше ли да познава повечето от висшите офицери? Или Кет се беше погрижила да предреши резултата, като подбере нови генерали за трибунала? Таниел понечи да улови погледа на Хиланска, ала едноръкият генерал упорито се взираше в пода и се въсеше. Това не вещаеше нищо добро.

Петимата седнаха и на Таниел бе позволено да се върне обратно на стола си. Генерал Кет се настани на централното място, като усилено подръпваше останките от ухото си. Тя огледа вътрешността на палатката и задържа погледа си върху Таниел. Поклати леко глава, с жеста на надзирател, отказващ помилване.

— Заседанието е открито — заговори Кет. — Председател ще бъда аз. Както е известно на всички ви, намираме се във война. При подобни обстоятелства адранските военни закони позволяват установяването на военнополеви съд, без консултации с прокурор или защитници. В рамките на изминалата седмица тайно и срочно бе проведено разследване. Настоящото заседание има за цел да определи вината и присъдата съгласно гореспоменатите закони.

Таниел отново чу отместването на платнището; за момент глъчката на лагера стана по-гръмка, преди отново да затихне.

При видяното, по лицето на Кет премина свъсване. Таниел се изкушаваше да се обърне, но Кет все още не беше приключила.

— За последните седем дни изгубихме осем мили територия и повече от три хиляди бойци: пряко следствие от хаоса, който капитан Таниел предизвика с твърденията си, че фелдмаршал Тамас е още жив, а адранският генерален щаб си сътрудничи с противника. Капитан Таниел е обвинен в насаждане на неподчинение и хаос сред редиците. Това е равносилно на измяна. Как пледира обвиняемият?

— Невинен — каза Таниел, отговаряйки с изискваната от ролята му лаконичност. Това беше стандартна процедура. Поне така му бе казал полковник Етан, който бе учил военно право в университета. Въпреки това барутният маг не можеше да се отърси от усещането, че всичко ще се обърне срещу него.

Генерал Кет продължи да изрежда обвинения, сред които неподчинение и нападение на висш офицер. Таниел се обяви за невинен по всяко едно от тях.

Някъде зад него изтракаха прибори и генерал Кет се навъси. Този път Таниел се обърна — и видя как Михали раздава чинийки на публиката и дори на военните полицаи. Той пристъпи до масата на съдиите, натрупал няколко чинии върху ръката си, и започна да ги поставя върху плота.

— Охрана, изведете този човек — разпореди се генерал Кет.

— Това са просто закуски — смъмри я Михали и поднесе чиния на Таниел. — Винен сладкиш, поръсен с шоколадови стърготини и щипка пипер. След заседанието ще има топло кафе. — Обърнат с гръб към генералите, готвачът смигна на Таниел.

Никой от войниците не бе реагирал на думите на Кет. Бяха прекалено заети да ядат.

Таниел не намираше сили да се усмихне. Той взе едно от предложените му парчета сладкиш, при което оковите му издрънчаха, и отхапа. Абсолютно съвършенство. Когато всички приключиха, Михали събра чиниите и отново се оттегли в края на палатката.

Кет дори не беше помирисала своята порция.

— Разследването е приключено. Събраните от него доказателства бяха представени пред съдиите, всеки от които е взел самостоятелно своето решение. Каква е присъдата на съда по обвинението в измяна?

— Виновен.

— Невинен — каза генерал Хиланска.

Кет се взря право в очите на Таниел.

— Виновен.

— Виновен.

— Виновен.

Стомахът на Таниел сякаш беше пълен с олово.

Кет продължаваше да говори:

— Мнозинството намира обвиняемия за виновен в измяна. Военният съд взе решение. Законът определя измяната да се наказва с разстрел.

— Това няма да проработи срещу барутен маг — услужливо се обади Михали някъде от отзад.

— Тишина в залата! — Кет стовари съдийското си чукче върху масата.

— Нямам ли право да говоря от свое име? — остро попита Таниел. — Да се изкажа по тези идиотски обвинения?

Кет го изгледа презрително.

— Съдът разполага със сведения, че сте били информиран от полковник Етан относно процедурата на военнополевия съд. Така ли е?

— Да.

— В такъв случай трябва да ви е известно, че думата не ви се полага. При следващата проява на подобно неуважение от ваша страна ще заповядам да ви изведат.

Таниел прехапа език. Да го отстранят от собствения му съд. Ама че идиотщина…

— Тъй като осъденият е барутен маг, той ще бъде екзекутиран чрез обесване — продължи Кет.

Генерал Хиланска се приведе към нея и прошепна нещо в ухото ѝ. Тя кимна бавно и си пое дъх, като че да се овладее.

— Би било проява на небрежност да пристъпвам директно към закриване на заседанието, макар събраните доказателства недвусмислено да посочват изхода от делото. Съдът се оттегля, за да обсъди присъдата на виновния. Един час почивка.

Генералите се изправиха.

— Разрешавате ли да се обърна към съда?

Генерал Кет се спря пред платнището и се обърна навъсено по посока на гласа, долетял зад гърба на Таниел.

— Това е военен съд. Нямам представа коя сте, госпожице, но цивилни не се допускат на заседанието.

— Няма да отнеме много от времето ви. Казвам се Фел, подсекретар на работническия профсъюз и личен помощник на Рикар Тамблар. Тук съм, за да говоря от името на господин Тамблар.

Таниел се извърна на стола си. Фел стоеше досами платнището. Носеше жълтокафеникаво сако, изрядни риза и панталони и небрежно бе пъхнала ръце в джоба на жилетката си.

— Това е абсолютно недопустимо — каза Кет. — Охрана, отстранете тази жена.

Този път войниците не се поколебаха да се отзоват.

— Генерал Кет! — високо каза Фел. — Човекът, когото вие с такова нетърпение искате да осъдите на смърт заради неговия патриотизъм, е кандидат за поста на адранския заместник-премиер.

— Политиката няма място в адранската армия — каза Кет. Ала военните полицаи бяха спрели, колебаещи се дали да изведат Фел, след като генерал Кет разговаряше с нея.

— Капитан Таниел Двустрелни е герой на два континента — рече Фел. — Вие може да отбягвате политиката, но не и последиците, които екзекуцията на младия капитан би имала върху общественото мнение за тази война и конкретно за вашето ръководство.

— Общественото мнение не ме интересува. Напуснете.

— Генерал Кет — подчертано каза Фел, — ако Таниел Двустрелни бъде екзекутиран, фабриките ще затворят врати в знак на протест. А това означава, че фронтовата линия вече няма да бъде снабдявана с нови ботуши, униформи, копчета, торби, ризи и фуражки. Булевардът на оръжейниците ще спре да произвежда пушки и мускети. А пресата ще се погрижи всички, до последния човек в Адопещ, да узнаят, че Таниел Двустрелни,

герой на цял Адро, син на смятания за мъртъв, но несъмнено велик фелдмаршал Тамас, е бил екзекутиран въз основа на скалъпени обвинения.

— Заплашвате ли ме, госпожице…

— Фел.

— Фел. — Кет заобиколи масата и се приближи до другата жена, като направи знак на военните полицаи. — Наистина ли заплашвате победата на адранското оръжие?

Фел смаяно допря пръсти над гръдта си.

— Аз? Да ви заплашвам? Велики Крезимир, генерале, и през ум не би ми минало да ви заплашвам. Та нали с очите си виждам лицето на Таниел, очукано като пържола от вашите полицаи. В никакъв случай не бих искала да подредят и мен така. Не, просто ви изреждам последиците, до които би довело решението на този съд.

— Вашият господар контролира профсъюзите. Следователно вие ме заплашвате.

— Не. — Фел повдигна пръст с жеста на поучаващ родител. — Моят господар оглавява техните ръководители. Всеки от отделните съюзи е свободен да излезе в стачка. Господин Тамблар е безсилен да ги спре, ако те вземат такова решение. Наистина ли искате цялата адранска индустрия да спре?

Кет доближи лицето си до нейното. За своя чест, подсекретар Фел дори не трепна.

— Заседанието ще бъде възобновено след един час! — генерал Кет рязко отметна платнището и бясно закрачи навън, следвана от останалите генерали.

Фел придърпа един от столовете до средата на палатката. Тя махна с ръка към войниците, обградили Таниел, и те колебливо отстъпиха крачка назад. Фел постави стола до неговия и приседна.

За момент Таниел я огледа преценяващо. Беше изрядно облечена — приличаше повече на делова дама, отколкото на подсекретар или личен асистент. В очите ѝ обаче личеше умора, а върху бузата ѝ имаше неотдавнашен белег, покрит със слой пудра за лице. Фел пъхна ръка в джоба си и извади кесийка от кафява хартия.

— Кашу?

Таниел не знаеше какво да мисли. Тя, и нейният господар, може би току-що бяха спасили живота му… ала човек като Рикар никога не вършеше нещо безвъзмездно.

— Ако оцелеете, ще бъдете голям длъжник на Рикар — тихо каза Фел.

Ето, това беше.

— Не съм го молил за помощта му.

— Така е, но въпреки това той ви я предоставя. Вие сте достоен човек, Таниел, не е ли така?

Повдигаше му се само от мисълта да дължи нещо на Рикар Тамблар.

— Какво иска в замяна?

— Три години — отвърна Фел. — В политиката. От вас ще се очаква да посещавате официални вечери и да правите изявления. Ще ви бъде изготвен график, разбира се. Извън публичното пространство, ще бъдете свободен да правите каквото си искате — да спите с когото си поискате, да пушите мала до насита… Подобен живот не е никак взискателен. — Тя сви рамене. — Но ако Рикар почине или бъде убит, ще трябва да заемете неговия пост и да оглавите Адро.

— Не искам подобен пост.

Фел се усмихна със стиснати устни.

— В такъв случай сте по-подходящ за него от Рикар.

Дали самият Тамблар би казал подобно нещо, или Фел токущо бе отправила хаплива забележка към господаря си?

— Мислех, че оръжейниците все още не са се организирали в съюз. — Таниел погледна многозначително към входа на палатката, откъдето бяха излезли генералите.

— *Те* няма как да знаят това.

— Рикар действително ли възнамерява да реализира тези заплахи?

— Бих предпочела да не узнавам.

Блъф, значи. Таниел трябваше да му го признае — изискваше се смелост да блъфираш висшите офицери на адранската армия.

— Рикар някога опитвал ли се е да изнудва Тамас?

— Небеса, не. Тамас щеше да го окачи като кукла на конци.

— Радвам се да чуя, че си има граници.

Едночасовата почивка се проточи в два часа, сетне в три. Михали поднесе обещаното кафе и по още една порция сладкиш.

Таниел започваше да се чуди къде, по дяволите, се бяха дянали генералите. Защо се бавеха толкова?

— Отсъствието им е добър знак, да знаете — каза Фел между два залъка.

Полковник Етан, преместил инвалидния си стол до тях, се съгласи:

— За издаването на смъртна присъда са им необходими четири от петте гласа. Ако се бяха върнали в уреченото време или дори по-рано, нещата нямаше да изглеждат добре за теб. Закъснението показва, че продължават да спорят, което значи, че не само Хиланска се опитва да ти спаси кожата.

Платнището бе отметнато и генералите се завърнаха в помещението. Фел и Етан се върнаха в задните редици, а генералите заеха местата си.

Кет изучава Таниел няколко секунди, преди да заговори. В погледа ѝ вече нямаше гняв. Заменяше го непоколебима решителност.

— Съдът — заговори тя — намира обвиняемия за виновен в измяна. Взехме решение да оттеглим останалите обвинения и да пристъпим към незабавното изпълнение на присъдата.

— От този момент капитан Таниел престава да се числи към редиците на адранската армия и бива освободен без каквито и да било почести. Тъй като делото бе разгледано при затворени врати, решението на съда няма да бъде оповестявано, колкото и да ми се иска да обявя на всеослушание, че Таниел вече не е един от нас. Той разполага с дванадесет часа, считани от този момент, да събере вещите си и да напусне лагера без много шум. Неспазването на тези условия ще бъде санкционирано незабавно. Заседанието е закрито.

Като в просъница Таниел чу как Доравир протестира, че присъдата била прекалено лека. Етан шумно негодуваше, че присъдата е неоправдано строга. Военните полицаи снеха оковите му и съблякоха куртката му.

Таниел не понечи да оспорва присъдата. Нямаше как да я оспори. В ступора си дори не забеляза излизането на генералите.

Как можеха да постъпят така с него? След всичко, което бе сторил за тях? След всичко, което бе отдал?

— Таниел.

Той вдигна очи. Пред него седеше Етан. Недалеч от полковника изчакваше санитар, който да му помогне с количката.

— Таниел, знаеш, че не вярвам на нито една от онези глупости за измяната. Самите те не вярват. Иначе щяха да те екзекутират, независимо от заплахите на Тамблар. Те просто искаха да те отстранят от пътя си. Ако мога да ти помогна с нещо, само кажи. Ако имаш нужда от място, където да си отпочинеш, имам една къща в Северен Ъмпшир. Вземи и момичето, ако искаш.

Ка-поел. Таниел въздъхна треперливо. Какво щеше да прави с Ка-поел? Да я изпрати обратно във Фатраста? Дали тя изобщо щеше да го послуша и да си иде?

— Благодаря — каза барутният маг.

Измина известно време, преди да осъзнае, че е останал сам в палатката. Дори Фел я нямаше. При мисълта за нея той се сети да я попита за бележката, която бе изпратил до Рикар — онази за липсващия барут.

Таниел успя да се надигне от стола. Краката му трепереха и той се зачуди къде в лагера можеше да намери мала. Не, не мала. Трябваше му барут. И без това с него можеше да се сдобие много по-лесно. Трябваше да събере багажа си. Какъв ли багаж имаше изобщо? Скицника и въглените. Дори пушката не беше негова, а на войската, макар че може би щеше да успее да се измъкне с нея. Можеше да продаде копчетата на куртката си.

Таниел изруга. Военните полицаи му я бяха взели.

Той изруга отново, когато осъзна, че палатката не е съвсем празна.

Михали седеше най-отзад и отпиваше кафе. Уловил погледа на Таниел, готвачът леко повдигна вежди.

Какво ли бе усещането да удариш бог?

— Видя ли какво стана, негоднико? — каза Таниел. — *Извини се на Доравир.* Нали така ми каза? *Спаси войната.* Как случилото се ще спаси каквото и да било, по дяволите? Как, като съм лишен от всичко, което познавам?

— Бъдещето се променя непрекъснато — отвърна Михали. — Кафе?

— Върви да се продъниш.

Таниел напусна щабната палатка и се отправи към квартирата си. Няма и десетина крачки по-надолу към него се присъедини бригаден генерал Абракс. Трябваха му само няколко секунди да осъзнае защо беше там.

— Обичайна практика при *Крилете* ли е да кръжат около военния съд, за да привличат нови наемници?

Генерал Абракс беше сериозна жена в четиридесетте, с къса руса коса и безупречна червено-бяла униформа.

— Адски сте самонадеян, Двустрелни. Виждам защо Кет искаше да се отърве от вас. Какво ви кара да си мислите, че съм дошла да ви привлека?

— Нищо. Простете, госпожо. — Таниел си напомни, че не е в позицията да обижда командира на най-елитната наемническа армия в света.

— За това съм дошла, разбира се — продължи Абракс. — Да ви привлека, имам предвид. Бих желала да ви предложа място в *Крилете на Адом*.

Таниел нямаше високо мнение за наемниците. В най-добрия случай прибираха парите ти и полагаха неистови усилия да избегнат същинската битка. Въпреки това трябваше да признае, макар и неохотно, че *Крилете* притежаваха заслужена репутация на бойци, които се сражават с решителността на редовната пехота. Беше го видял с очите си през настоящата война.

Таниел спря и се обърна към нея.

— Генералният щаб ще побеснее.

— Мен какво ме е грижа? — каза Абракс. — Аз отговарям единствено пред лейди Винцеслав и Тамас, а не пред генералния щаб. Пък и току-що станах свидетелка как изпратиха на военен съд най-добрия си войник. Нямам особена вяра в способностите им да направят каквото и да е правилно. Може и да сте хвалипръцко без капка чинопочитание, но в битка струвате колкото петдесет мъже. И аз имам намерение да ви видя в армията си.

— Не знам дали да съм поласкан, или обиден — каза Таниел.

Абракс се подсмихна.

— Заставам зад всяка своя дума.

— Рикар Тамблар, изглежда, мисли, че ме е купил.

— Ако смятате, че му дължите нещо — сви рамене Абракс, — свободен сте да изплатите дълга си. Но след края на войната. Подозирам, че бихте предпочели да сте на фронта, отколкото да се опитвате да победите змиите в политиката в Адопещ. Тук поне ви е позволено да застреляте враговете си.

Таниел огледа лагера. Разкалян, безреден, огласян от стенанията на ранените в полевите лазарети и екота на глуха стрелба откъм фронта. И все пак не можеше да си представи да замени всичко това за някакво бюро или подиум в Адопещ.

— Какво предлагате? — попита барутният маг.

— Майорски чин на пълна заплата и всички привилегии. Ще ви поставя извън военната йерархия и ще отговаряте директно пред мен. Единственото ви възложение ще бъде да убивате Привилегировани и Пазители. Не бих искала да усложнявам нещата повече от това.

— А останалите наемнически офицери ще се съгласят ли на подобно нещо?

— Те останаха във възторг от идеята — отвърна Абракс и се приведе към него. — Неотдавна Тамас задигна един от най-добрите ни хора. Стори го открито, разбира се, но подобно нещо не се забравя просто така. Моите колеги смятат привличането ви за отмъщение.

Таниел се вгледа в нея. Изглеждаше искрена. Пък и Тамас никога не беше казвал лоша дума за *Крилете*. Да не говорим, че воюването сред наемническа рота определено беше за предпочитане пред това да пропусне остатъка от войната.

— Кого ви отмъкна Тамас?

— Млад офицер на име Сабастениен.

Името му звучеше познато, но Таниел не успя да го свърже с нечие лице.

— За колко време желаете да остана на служба в *Крилете*?

— До края на войната. В края на дадено поръчение разпускаме войниците си. Тогава ще получите паричното си възнаграждение, както и възможността да се присъедините отново за следващата ни задача.

— А Ка-поел?

Абракс се намръщи.

— Вашата дивачка?

— Да.

— Доведете и нея, ако искате. Не ме интересува с кого спите. Може да си придавам такъв вид, но не съм толкова скована.

— Аз не спя с нея. Тя ми помага да подбирам мишените си.

Абракс се замисли над думите му.

— За нея мога да ви гарантирам единствено реднически заплата.

— О, ам… — Таниел едва не направи крачка назад. На никого в адранската армия не беше минавало през ума да *плаща* на Ка-поел. — Звучи справедливо.

— Споразумяхме ли се?

— Така мисля.

— Явете се в лагера ни до два часа — каза Абракс. — Ще ви намерим временна квартира за през нощта, а на сутринта ще ви екипираме. Утре по пладне искам да сте започнали да убивате кезианци.

Глава двадесет и девета

Тамас се измъкна от спалния си чувал. Поспря, за да си поеме дълбок дъх.

— Остарявам — промърмори той.

Всяка сутрин крайниците го боляха малко по-силно от предишната, особено кракът. Всеки ден му трябваха по още няколко секунди, за да се изправи. А към това се прибавяше и спането на твърда земя — вече пета седмица без прекъсване.

Пет седмици. Не беше за вярване, че само толкова време бе изминало от изправянето му срещу кезианската Велика армия и плановете му да нападне врага изненадващо, за да го притисне между себе си и портите на Будфил. Сега като погледнеше назад, замисълът му се струваше адски глупав — да очаква, че ще успее да разгроми цялата Велика армия само с две бригади.

Арогантността му беше виновна. Ако беше останал на крепостните стени, заедно с Хиланска и останалите офицери, щяха да успеят да отблъснат онези Пазители и да пратят кезианската армия обратно в ямата, от която бе изпълзяла.

Тамас се изправи на крака. Облече ризата си, отдавна пожълтяла и покрита с кръв — негова и на врага — сетне посегна към панталона и ботушите. Олем беше излъскал ботушите му през нощта, както правеше винаги. Телохранителят разбираше, че един фелдмаршал трябва да държи на престижа си. Тамас приключи, като облече куртката си и пристъпи сред утринната прохлада, пъхнал двуръбата си шапка под мишница.

Отвън се натъкна на Гаврил, който се взираше в него от седлото си. По някакъв начин той успяваше да запази униформената си жилетка на началник на планинската стража непокътната. Панталоните му бяха разкъсани и изцапани, ръцете и раменете тъмнееха от барутни обгаряния и различни по дълбочина рани, но захабеният плат на жилетката бе засегнат единствено от времето и многобройните изпирания.

Гаврил бе оседлал коня на Тамас и му подаде юздите.

— Няма да ходя на някакъв проклет излет с тебе — каза Тамас.

— Тогава защо си се облякъл? — попита Гаврил и се огледа. Лагерът още спеше. През последните няколко дни Тамас щадеше хората си, като ги оставяше да спят до осем сутринта. Бяха си заслужили почивката. Пък и покрай разгромяването на кезианската кавалерия, чиито оцелели бяха дали клетва да се оттеглят, и намиращата се на седмица път пехота, Тамас можеше да си позволи известно време за отдих.

— Днес армията потегля — каза Тамас.

— Ще ги настигнем.

Упорит негодник. Защо му беше притрябвало на Гаврил всичко това? Защо изпитваше необходимост да влачи и Тамас подире си? Мъртвите трябваше да бъдат оставени да почиват в гроба, необезпокоявани. Те не се интересуваха от сантименталностите на живите.

Тамас би предпочел да повдигне шапка на запад и мълчаливо да сведе глава за няколко минути. Би било много по-практично.

— Качвай се на проклетия кон — рече Гаврил.

Тамас се покатери върху седлото.

Двамата мълчаливо се отправиха на запад, успоредно на една от множеството реки, съставящи Крезимирови пръсти. Тамас не знаеше дали точно тази имаше име. Местните несъмнено я наричаха по някакъв начин — макар че в тази част на Кез нямаше много местни.

Някога, северните кезиански земи, изобилстващи от земеделски и скотовъдни ферми, бяха гъсто населени. Редуващите се периоди на суша и наводнения от последните десет години, създали толкова проблеми на Адро, бяха засегнали и Кез. Голяма част от кезианското население се бе насочило към източните градове да търси препитание. Тамас си представяше тези градове по-претъпкани и мръсни и от Адопещ.

Как ли протичаше животът в адранската столица по време на войната? Планинският канал трябваше да е завършен досега, което щеше да облекчи част от работата на бдящата над търговията планинска стража. Заради войната с Кез храната трябваше да пристига от Нови и Делив.

Тамас и Гаврил оставиха зад себе си най-високите предпланински хълмове и се спуснаха към мястото, където реките постепенно започваха да се вливат една в друга. Не всички от Пръстите се събираха в едно, не и наведнъж. До мястото, където това се случваше, имаше няколко дни път, а целта им не беше твърде далеч от равнините.

Теренът стана каменист — огромни канари и внезапно зейващи клисури, които накараха Тамас да се зачуди, дали някога планините не са се простирали дотук и ако действително беше така, що за божество или природна сила ги бе сринала.

Много отдавна този терен му бе послужил като отлично прикритие от Пазителите на Ипил.

Двамата конници прекосиха един каменист склон и се спуснаха в овраг, където две от реките се срещаха. Тамас потърка рамене, неочаквано вкочанени въпреки топлината на лятното слънце.

Тогава я видя. Грамада, издигната на няма и петдесет крачки от мястото, където двете реки се срещаха. Беше около метър висока и два метра широка купчина от шуплести камъни.

Изминалите тринадесет години не бяха я променили много. Кървавите следи от пръстите на Тамас и Гаврил, дълбали каменистата пръст, бяха отмити. Огърлицата — ценно притежание на мъртвеца, оставена от Тамас върху най-горния камък — я нямаше, ала грамадата си стоеше непокътната.

Тамас слезе от коня си и привърза юздите за едно закърняло дърво. Приближи се до грамадата бавно. Замислено. Сега, след като вече беше тук, предишното му нежелание да дойде му се струваше глупаво.

Той се извърна към Гаврил.

Едрият мъж, проявил такава настоятелност да доведе Тамас на това поклонение, не се осмеляваше да се приближи.

Тамас пое накъсан дъх. Той протегна ръка и докосна най-горния камък на грамадата.

— Каменир — каза той и почувства облекчение от изричането на името.

Хрущенето на стъпки показа, че Гаврил най-сетне се е присъединил към него.

— Съмнявам се, че някой друг, освен нас двамата, си спомня това име. — В главата му тази мисъл представляваше просто размишление. Изречена на глас, звучеше безсърдечно, и Тамас веднага се разкая. Гаврил бе последният представител на Каменировия род.

Родините му в Кез бяха избити по нареждане на Ипил. Онези в Адро бяха далеч по-малобройни, а малцината живи отдавна се бяха отрекли от него.

Тамас опита да си представи образа на Каменир и установи, че не може. Приличаше на Гаврил, помисли си той. Не толкова едър. Много по-млад. Небрежно, непринудено държание и неподправена усмивка, която очароваше повечето хора.

— Как успя? — Гаврил стоеше край грамадата, свел глава.

— Какво?

— Как успя да продължиш? След случилото се?

Тамас с изненада долови обвинителни нотки в гласа му.

— Какъв избор имах?

Какво очакваше да чуе от него Гаврил? Признание, че е преспал с половината от неомъжените дами в Адопещ, а също и с мнозина семейни? Или да изтъкне, че в периода непосредствено подир смъртта на Ерика бе убил повече хора в дуели, отколкото през цялата си гневна младост?

— Видях тъгата ти — рече Гаврил. — Виждах как тя те

разяжда след убийството на Ерика. След като Мануч отказа искането ти да идем на война. Когато ти дойде при мен и заяви, че искаш да убиеш Ипил, аз знаех, че трябва да го сторим. Но… но след като се провалихме, след като Каменир загина, ти се промени. Признаците на тъга, които виждах по-рано, изчезнаха. Ти се завърна сред обществото. Усмихваше се на онези глупаци, които намираха кутията с отсечената глава на Ерика за нещо изключително остроумно. Устройваше приеми и се разхождаше по улиците усмихнат.

— Какъв избор имах? — повтори Тамас.

Гаврил стисна рамото му и го обърна към себе си, за да го погледне в очите.

— Ти изобщо не скърби за Каменир. Изобщо не те беше грижа, че по-малкият ми брат умря. — Очите на Гаврил се насълзиха, лицето му пламна.

— Какво искаше да направя? — с неочакван гняв попита Тамас. Нима Гаврил го бе винил за това през всички тези години? Нима смяташе, че Каменир не е означавал нищо за него? — Да се пропия, както стори ти?

— Исках да покажеш малко благоприличие! — рязко повиши глас Гаврил. — Да покажеш съжаление. Каквото и да е чувство към човека, който умря за теб!

От толкова близо Гаврил се извисяваше над него, но Тамас не чувстваше страх. Само гняв и съжаление.

— Намерил кой да го каже — процеди Тамас. — Нима според теб да се удавиш в бъчва светло пиво е израз на благоприличие?

Той дори не видя устремилия се към него юмрук. Огромният пестник просто изникна пред лицето му, а в следващия момент ушите на рухналия на колене Тамас запищяха. Замаян, той тръсна глава. От устата и носа му прокапа кръв, попила в прашната твърд. Не за първи път проливаше кръвта си на това място.

Той се изправи на крака, като леко се поклащаше на колене. Гаврил се взираше гневно в него, предизвиквайки го да отвърне на удара.

И той го направи.

Изненадата върху лицето му, когато юмрукът на Тамас го намери в стомаха, донесе на фелдмаршала моментно удовлетворение. Той продължи с нов удар, накарал Гаврил да се превие.

— Аз изгубих съпругата си, негоднико — процеди през зъби Тамас.

Гаврил го сграбчи в мечешка прегръдка и го повдигна с рев. Тамас почувства жегването на страх, когато краката му се

отделиха от земята. За човек със силата на Гаврил той тежеше не повече от дете.

Тамас стовари лакътя си върху гърба на Гаврил, с което изтръгна крясък от гиганта.

Гаврил го вдигна високо, след което рязко го стовари на земята. Сблъсъкът изкара въздуха на Тамас, краката му изтръпнаха, а погледът му се замая. Той изхриптя и заби ръка в коремните тлъстини на Гаврил.

Двамата се въргаляха сред прахоляка сякаш часове. Не спираха да си разменят ругатни, удари, ритници. Без значение колко силно Тамас удряше Гаврил, нищо не можеше да го спре. Дори и извън барутен транс фелдмаршалът се считаше за корав боец. Но Гаврил се отскубваше от захватите му. Поемаше ударите му. И се отплащаше със същото, ако не и с по-добро от полученото.

Тамас се изправи на крака и изрита Гаврил. В отговор се оказа блъснат, при което в гърба му се забиха камъните на грамадата.

— Спри! — каза Тамас.

Гаврил повдигна очи. Синини покриваха лицето му, особено около едното око, а носът му бе разкървавен. Той зърна грамадата зад Тамас и отпусна пестник.

Накуцвайки, Тамас се отдалечи от надгробната купчина и приседна на едно паднало дърво.

Опипа ребрата си. Май имаше едно пукнато. Чувстваше лицето си, както би се чувствал един изтупван в продължение на час килим. Куртката му бе разкъсана откъм гърба — можеше да го усети само като раздвижеше рамене. Един от ботушите му лежеше от другата страна на грамадата, макар Тамас да не помнеше кога го е изгубил.

— Искаш да знаеш какво стана с мен? — попита Тамас.

Гаврил изсумтя. Той лежеше на земята срещу Тамас, разперил крака.

— В същата нощ, когато погребахме Каменир, взех решението да убия Мануч. — Тамас събра храчка и я изплю встрани. Беше кървава. — Реших да започна война. Не в името на правата на народа или злините на Мануч, или подобните глупости, които говорех пред поддръжниците си. Подех война, за да отмъстя за брат си и съпругата си.

Той бавно си пое дъх и се загледа в събутия си крак. Чорапът се беше скъсал още преди седмица и палецът му надничаше през дупката.

— Не можех да организирам подобно нещо сред скръб. Трябваше да изпитам приятелите си. Да очаровам враговете си.

Това беше първата стъпка: да ги убедя, че все още съм любимият галеник на Адро. Закрилникът на Мануч. Следващата фаза бе да взема главата на Мануч.

— След това, разбира се, войната. Която — Тамас повдигна пръст — бяха на косъм да не поведа. Земетресението и роялистите почти успяха да ме отклонят от плана ми. Сърцето ми се късаше, когато видях Адопещ в руини. Но тогава Ипил изпрати Никслаус и ме върна на пътя към отмъщението.

Той отпусна ръка.

— Краят ще настъпи, когато изтръгна сърцето на Ипил заради това, че ми отне семейството.

Вятърът бе притихнал. Чуваше се единствено глухото шумене на двете сливащи се реки.

— Хубава реч — каза Гаврил.

— И аз така мисля.

— Дълго ли си я репетирал?

— По-голямата част, с години — отвърна Тамас. — Наложи се да импровизирам на места. Не ми беше хрумвало, че ще я изнасям пред теб.

— А пред кого тогава?

Фелдмаршалът сви рамене.

— Пред внуците ми? Пред човека, който ще ме екзекутира? Таниел единствен знае истинските причини, поради които планирах всичко.

Звукът на конско изцвилване накара Тамас да повдигне глава. На върха на склона, на около стотина крачки, бяха изникнали двама ездачи. Тамас присви очи срещу обедното слънце, докато пръстите му опипваха за оръжието. Пистолетът беше изпаднал от кобура си по време на битката и лежеше на десетина крачки вляво от него.

Ездачите започнаха да се спускат по склона. Ослепителният блясък на слънцето намаля и Тамас можа да различи две познати лица: Олем и Беон ди Ипил.

— Имаме си компания — рече той.

Гаврил изви врат и погледна към сипея.

— Това Беон и Олем ли са?

— Да.

— Бих могъл да му счупя врата. Да го погреба до Каменир. Каква поетична справедливост би имало в това.

— Аз… *Ние* не враждуваме с Беон, а с баща му.

— Чувал съм, че Беон е любимият му син.

— Ипил сменя *любимия* си син на всеки шест месеца. Беон току-що изгуби мащабно сражение. Ако го убием сега, Ипил ще каже, че синът му си го е заслужил.

— Не е от грижовните бащи.

— Не е.

Олем и Беон спряха на двадесетина крачки от тях. Олем погледна към отхвърчалия Тамасов ботуш, сетне огледа оврага.

— Изглежда е имало битка — рече той.

— Нападнаха ни от засада. Изхвърлихме телата в реката — каза Тамас.

— Разбира се — каза Олем. Не звучеше убеден.

— Мислех, че съм ти наредил да стоиш в лагера — каза фелдмаршалът на Олем.

— Простете, сър — отвърна той. — Генералът ме помоли да го придружа, за да не наруши дадената дума.

— И защо сте сметнали за необходимо да ме последвате? — обърна се Тамас към Беон.

Беон се намръщи към грамадата.

— Чувал съм една история — обясни той. — В нея се говори за барутен маг и двама братя със забележителна сила. — Очите му трепнаха по посока на Гаврил. — Тя е стара и се предава шепнешком из двора на баща ми, при все че той е положил огромни усилия да я заглуши.

— Е, и? — кисело попита Гаврил.

Беон продължи невъзмутимо:

— Тази история особено ме интригуваше като малък. В края ѝ една цяла рота от елитните бойци на баща ми изчезва край Крезимирови пръсти. Някои от телата били намерени. Други не. Винаги съм се чудил дали това наистина е бил краят на историята.

Тамас и Гаврил се спогледаха.

Тамас попита:

— И сте решили, че можете да го научите, като ни последвате тук?

Беон отново гледаше към грамадата.

— Да, реших, че има вероятност. Виждам пред себе си барутен маг, овдовял по нареждане на баща ми, и един огромен мъж с голяма сила. Предполагам, че истинският завършек на историята е много по-тъжен от онези, които рисуваше детското ми въображение. — Той почтително сведе глава към двамата и обърна коня си. — Съжалявам, че ви обезпокоих.

— Така е — подвикна Гаврил подире му.

Беон спря и се извърна.

— Простете?

— Краят на историята наистина е тъжен.

— Не — възрази Беон. — Историята още не е приключила. Ала краят ѝ действително ще бъде много тъжен.

Глава тридесета

Пламтящата сепия беше рибарска кръчма. И тя, подобно на *Устатата мома*, се намираше в единия край на кей, разположена на няколко метра над водата. Ала тукашната клиентела бе много по-разнообразна. Имаше фабрични работници, кроячки, воденичари и дори оръжейни майстори. Кръчмата беше известна из целия град с евтините си, изключително вкусни сладководни стриди. В единия край на помещението скрибуцаше цигулка, а дъските се тресяха под тропота на десетките крака, в ритъма на моряшка мелодия. Барманката увери Адамат, че това е напълно нормално. Инспекторът отпиваше малки глътки от бирата си и отново огледа помещението. Той седеше с гръб към стената, подбрал място, от което да държи всички врати на кръчмата под око. До момента нямаше и следа от Доулс или хората му. Нямаше следа от Адаматовия син.

Наближаваше полунощ. Срещата с Доулс трябваше да се е състояла още вчера, ала въпросният така и не беше се появил. Отказващ да се поддава на отчаяние, Адамат бе дошъл отново и бе чакал цял ден, положил в скута си куфарче с двеста и петдесет хиляди крана. Беше изморен и изнервен, а с всяка изминала минута ставаше и все по-гневен.

Седналият до него Сусмит сподави прозявка. Пръстите му барабаняха в такт с цигулката, а очите му блуждаеха. Виждаше се, че е започнал да се разсейва.

— Мамка им! — изруга Адамат и се изправи на крака.

Боксьорът се сепна и се огледа, дирейки заплахата.

— Той няма да дойде — високо каза Адамат, надвиквайки музиката и тропота. — Няма какво да правим тук.

Сусмит го последва навън. За втори път тази седмица Адамат се оказваше посред нощ в пристанищния квартал, без да е постигнал нищо. Той срита някакъв кол и изруга, защото си удари пръста. В яда си едва не хвърли куфарчето във водата, ала Сусмит улови ръката му.

— Ще съжаляваш за това.

Адамат сведе поглед към куфарчето. Това бяха всичките му пари: спестяванията му, парите, дадени му от Бо, плюс петдесет хиляди, които Рикар му бе заел. Да. Определено щеше да съжалява.

— Сега ще трябва да замина за Норпойнт — рече Адамат. Той вече пресмяташе мислено. Трябваше да наеме лодка — и то не каква да е пътническа лодка, а контрабандистка, за да го вкара скришом във владения от кезианците град. След това трябваше да

намери Йосип и да го освободи. Може би щеше да си има работа с Привилегировани, макар че слуховете твърдяха, че Таниел Двустрелни избил по-голямата част от кезианската кабала в сблъсъка на планината. След това…

Сусмит го разтърси за ръката.

— Какво има? — попита Адамат, раздразнен, че са прекъснали размисъла му.

— Норпойнт? Да не си се побъркал?

— Не. Просто трябва да си върна сина.

Сусмит въздъхна. Извади лула от джоба си, захапа я и я натъпка с тютюн.

— Ще трябва да се примириш — изръмжа той.

— Той е мой син — каза Адамат. — Как бих могъл да се примиря? — Той се подпря на стълба, който бе изритал преди малко.

— Извън досега ти е — меко каза Сусмит.

— Не може да няма начин. — Адамат се съсредоточи в опит да подхване предишните си размисли. Толкова много неща му предстоеше да изпълни. — Ти ще дойдеш ли с мен?

Сусмит дръпна от лулата си, преди да отговори.

— Да.

— Благодаря ти — каза Адамат, замаян от облекчение. В Норпойнт щеше да е опасно, но да навлезе сам в кезианска територия би било самоубийство.

— При едно условие.

— Какво е то?

— Дай си една нощ размисъл.

Адамат се поколеба за момент. Трябваше да започне приготовленията още тази нощ. Да подготви провизии, да намери контрабандист… Но пък последното действително щеше да бъде по-лесно на сутринта. Повечето от хората, с които поддържаше връзка, в момента спяха.

— Хубаво — рече инспекторът. — Ще си дам една нощ размисъл.

Сусмит го придружи до дома, преди да си тръгне. Адамат изпроводи с поглед чаткащата надолу по улицата наемна карета и влезе.

В къщата бе тихо, ако не се броеше хлипането на едно от децата. Адамат свали ботушите и шапката си и окачи сакото си край вратата. Мина покрай детските стаи, като поспря за момент пред вратата на Астрит — плачът идваше от нея. Прегърналата я Фейниш пееше, за да я успокои, и леко я люлееше. Никоя от двете не забеляза Адамат.

Той се промъкна в собствената си спалня. Една от лампите

светеше слабо — както винаги в случаите, когато инспекторът се прибираше късно през нощта.

Фая се раздвижи и приседна в кревата. Очите ѝ бяха зачервени, къдриците се спускаха сплъстени край изпосталялото ѝ лице. Плахата надежда изчезна от погледа ѝ, когато го зърна да се прибира сам, а Адамат съкрушено отпусна рамене. Той приседна на ръба на леглото и зарови лице в дланите си.

— Ти се опита — каза Фая. Беше по-добре, помисли си той. Въпреки външния ѝ вид, през последната седмица бе започнала да укрепва и да прекарва време с децата. Все още странеше от прозорците и избягваше да излиза навън, макар че Адамат не можеше да определи причината. Може би се опасяваше, че някой от похитителите ѝ ще я види?

— Отивам в Норпойнт — каза Адамат, когато се почувства отново на себе си.

Ръката на Фая, нежно милваща неговата, застина.

— Защо?

— За да доведа Йосип. Мога да открия къде го държат, а дори и вече да не е в града, ще открия къде са го отвели.

— Не.

— Какво искаш да кажеш?

— Казвам, че няма да правиш нищо подобно — каза тя с непоколебим тон. — Няма да ти позволя да рискуваш живота си. Вече не. Изгубих Йосип, но имам още осем деца. Няма да мога да ги отгледам сама.

— Но нали…

— Казах не.

По тона ѝ Адамат можеше да определи, че нямаше място за спор. Нямаше надежда да я убеди. Фая щеше да стори всичко по силите си, за да му попречи да замине.

— Но…

— Не.

Той се опита да събере смелост да я отреже. Да заяви, че има дълг към сина си. Че все още може да го спаси.

Смелостта така и не дойде.

На сутринта Адамат отиде да върне заема на Рикар.

В преддверието на новата му сграда някаква секретарка пристъпи да го посрещне. Тя понечи да го приветства, ала нещо в изражението му явно я накара да размисли и просто го поведе към кабинета на Рикар, разположен в крилото на сградата.

Този кабинет беше много по-обширен от предишния, но не и по-чист.

Цялата стая вонеше. Върху една от лавиците имаше стриди, вероятно от същата кръчма, където Адамат се бе намирал снощи, а според миризмата бяха поне на три дни. Благоуханията, димящи върху бюрото на Рикар, правеха смрадта още по-лоша.

Инспекторът не отвърна на поздрава на Рикар, а тежко се стовари в креслото за посетители.

Рикар се навъси и се облегна на стола си. За момент двамата се гледаха мълчаливо над бюрото; подир това очите на домакина се преместиха към куфарчето върху коленете на Адамат.

— Те така и не се появиха — каза Адамат и бутна куфарчето на пода. — Прибраха петдесетте хиляди предплата и се изпариха. Сега момчето ми е изгубено завинаги, заедно с надеждата да си го върна. Изобщо не трябваше да им се доверявам.

Гласът на инспектора потреперваше от отвращението му към самия себе си.

Рикар придоби онова изражение, с което неизменно придружаваше триумфалното си *казах ти*. Но вместо това рече тихо:

— Всички допускаме грешки.

На Адамат му идеше да изпотроши нещо. Искаше му се да скочи и да направи на трески обграждащите го скъпи мебели, свещници и кристални гарафи, а след това да рухне сред останките и да ридае.

— Не знам какво да правя — каза той.

— Имам нещо, което бих могъл да ти възложа — рече Рикар.

Адамат го изгледа втренчено. Как можеше Рикар да му предлага работа в подобен момент?

— Така умът ти ще бъде зает с друго — продължи Рикар. — Налице са обвинения за спекула[5] сред адранската армия. Трябва да проуча тези обвинения и да открия доказателства.

— Това е работа за военната полиция — отвърна Адамат.

— Не и когато нещата се простират чак до генералния щаб.

— Не — рече инспекторът. — Приключих с военните задачи. Намери си някой по-храбър и по-глупав.

Рикар сподави усмивката си.

— Ти си най-храбрият и най-глупавият човек, когото познавам.

— Мога да го потвърдя — обади се глас откъм вратата.

На прага стоеше Привилегированият Борбадор. Носеше леко, вталяващо сако, а лицето му розовееше от неотдавнашното бръснене. В едната си ръка стискаше бастунче; от магьоснические му ръкавици нямаше и следа.

— Вие пък кой сте, по дяволите? — попита Рикар.

— Привилегированият Борбадор, на вашите услуги — Бо

сведе леко глава. — Разбрах, че имате писмо за мен.

Рикар го погледна объркано.

— Как изобщо сте научили за това? — попита той с изненада.

Бо се усмихна.

— Да, разбира се. От Таниел Двустрелни — продължи Рикар. Той започна да рови из документите върху бюрото си, откри писмото и го занесе на Бо.

Борбадор се облегна на прага и се зачете в бележката. Подир това я обърна, зачетен в някакъв доклад на гърба ѝ. Той присви очи и хвърли поглед към Адамат.

— Вие казахте ли му, че Тамас е още жив?

— Да — потвърди инспекторът.

— Не разполагаме с доказателства за това — разпери ръце Рикар.

— Жив е — рече Бо. — И когато се върне, ще изкорми генералния си щаб.

— Ако барутът на армията свърши, Адро ще бъде завладян много преди завръщането на Тамас.

Бо замислено захапа устната си.

— Някакви вести от Таниел Двустрелни? Освен това писмо, разбира се?

— Точно в този момент бива изправен пред военен съд. Изпратих своя подсекретар да се намеси, но ще науча резултата от делото чак след дни.

— Военен съд? За какво? — с хладен, безизразен глас попита Бо. Може би Адамат си внушаваше, но му се стори, че температурата в кабинета се е понижила драстично.

— В по-голямата си част обвиненията са скалъпени — обясни Рикар. — Неподчинение, нападение срещу щабен офицер. Но Таниел подозира, че някои от генералите печелят на черно от войната, като не е изключено и да си сътрудничат с врага, което определено би обяснило защо изправят на военен съд единствения си барутен маг.

Бо размаха писмото.

— Да, прочетох. Мамка му, мамка му. Предполагам, че бих могъл да ги избия до крак, стига да не са го обесили, докато стигна.

— Подобно нещо не би се отразило добре на военната кампания — изтъкна Адамат. — А и не знаем кои от генералите участват в спекулата.

— Да не мислите, че ме е грижа кои са? — тросна се Борбадор. Той повдигна ръка и макар че не носеше ръкавиците на Привилегирован, Адамат неволно се сви в креслото. Бо вдиша дълбоко и затвори очи за няколко минути, преди отново да

заговори: — Аз ще се заема с това — рече той. А към Рикар добави: — Може да ми потрябва помощта ви.

— Моята организация е на ваше разположение.

— Отлично.

Бо си замина също толкова внезапно, колкото се беше и появил. Адамат и Рикар отново останаха сами.

— Това беше интересно. Сдобил си се с доста интересни приятели. — Рикар извади полуизпушена пура от пепелника си и се втренчи в нея, сякаш обмисляше дали да я довърши. В крайна сметка се отказа и я запрати в кошчето до краката си.

— Иска ми се да не ми се беше налагало — промърмори инспекторът.

— Имаш нужда от почивка, а не от още работа. Вече ми е ясно. Най-добре ела с мен на обиколката.

— Моля? Каква обиколка?

— Тържественото откриване на Панделиванския канал! — Рикар се изправи и отметна завесите. Отвъд прозореца му се разкри грозотата на пристанищните фабрики, понастоящем обливани от пороен дъжд. Бурята се простираше и отвъд, към Адморието. Рикар повдигна вежда при вида на дъжда и спусна завесите обратно.

— Мислех, че каналът ще носи името на крал Мануч.

— Вече няма крал Мануч. Няма и канал на крал Мануч. — Рикар отвори кутията си с пури и я подаде на Адамат, но инспекторът отказа.

— Няма да ти позволя да ме ободриш — рече Адамат.

Рикар размаха ръка пред себе си, чертаейки невидима табела във въздуха.

— Исках каналът да носи моето име, но съветническият ми комитет смята, че скромността ще изглежда по-добре в очите на гласоподавателите. А профсъюзният съвет искаше да е нещо, което да подсили връзките ни с Делив. — Рикар драсна клечка кибрит и запали пурата си. — Правя такива саможертви в името на общото благо.

— Бедничкият.

— Е, ще дойдеш ли на откриването?

— Не. — С какви основания Рикар очакваше, че на Адамат ще му се мисли за пътуване подир всичко преживяно? Той затвори очи в опит да игнорира зловонието на стридите. — Ами Привилегированият Борбадор?

— Ще инструктирам хората си да му оказват пълно съдействие. Ела с мен. Настоявам — не мирясваше Рикар.

— В никакъв случай. Съпругата ми не е в състояние да пътува. А децата ми…

— И те могат да дойдат. Ще наема бавачки. Двамата с Фая ще пътувате в моята карета. Потегляме днес следобед.

— Фая няма да се съгласи!

— Тя вече го стори.

Адамат присви очи насреща му.

— Лъжец.

— Да пукна, ако лъжа — отвърна Рикар. — Вчера я посетих.

— Тя щеше да ми каже.

— Очевидно не го е сторила. Хайде, върви у дома и я попитай. Обзалагам се, че вече е събрала багажа. И на двама ви ще се отрази добре да напуснете града.

— Щом си планирал всичко това, какви бяха онези глупости за спекулиращите генерали?

— Исках да разбера какво мислиш по въпроса. Но ти не беше особено полезен.

— Не бих могъл да си позволя да…

— Всички разходи са за моя сметка — каза Рикар. Той се приведе над бюрото и сбърчи нос заради дима от благовонията. — Върви вкъщи и се приготви. След три часа колата ще дойде да ви вземе. И повече никакви спорове.

— Аз не се поддавам на принуда. — Адамат се опита да се разгневи. Искаше да се пресегне през бюрото и да зашлеви Рикар, ала ядът не се отзоваваше. Рикар беше прав. Инспекторът имаше нужда да напусне града и да подиша малко свеж въздух. Щом и децата можеха да дойдат, а Фая вече бе дала съгласието си, може би разходката щеше да се отрази добре на всички им.

— Три часа — напомни Рикар.

Адамат изрита куфарчето, при което по пода се разсипаха пачки банкноти.

— Хубаво, добре! Само изхвърли онези проклети стриди!

Рикар се изправи и кимна, стиснал нос заради острата миризма.

— Съгласен съм.

Таниел не можеше да реши дали да проклина късмета си, или да го благославя.

Генерал Кет съвсем спокойно можеше да го е изпратила на бесилото. Тя се ползваше с подкрепата на всички висши офицери — с изключение на генерал Хиланска. Фел бе пристигнала във възможно най-подходящия момент, а офертата на Абракс да се присъедини към *Крилете* щеше да му позволи да остане на фронта.

И все пак — да го изхвърлят от адранската армия? Таниел

още се затрудняваше да осмисли това. Той бе израснал сред армията. В нейно име бе маршировал, убивал и кървил почти половината си живот. А ето че сега те просто го захвърляха като някакъв мръсен парцал само защото бе обвинил генералния щаб в сътрудничество с врага.

Може би те действително сътрудничеха на кезианците. Нарежданията за отстъпление се издаваха в подозрително подходящ за противника момент, а нежеланието им да задържат позиция дори и в случаите, когато врагът бъдеше надвит, беше нелогично.

Но Таниел не можеше да стори нищо повече по този въпрос, освен да се присъедини към *Крилете на Адом*. Най-сетне щеше да получи шанс да очисти кезианските Привилегировани и може би когато всички от проклетите магьосници бъдеха избити, врагът нямаше да може да попълва редиците си от Пазители. Таниел трябваше да намери и начин да се сдобие с кръвта на Крезимир, за да може Ка-поел да го убие.

Последното изглеждаше като най-лесната част от задачите му.

Някаква експлозия разтърси земята и наруши равновесието му. След малко Таниел отново беше стъпил здраво на краката си. Откъде беше дошъл този взрив?

В адранския лагер бе настанало объркване, но по всичко личеше, че експлозията е дошла от юг. Таниел изтича на върха на едно възвишение и погледна към кезианския лагер.

В далечината, на мили разстояние, отвъд вражеския стан и огромния дървен стълб, на който Жулин висеше прикована под слънцето, се виждаше град Будфил. Стени те му димяха. Над тях се стелеха ниски облаци — или това беше дим? Барутна експлозия? Възможно.

Оживлението в кезианския лагер изглеждаше особено припряно, изцяло насочено към Будфил. Може би Тамас най-сетне се връщаше? Не, невъзможно. Тамас не би нападнал вражеския тил, без предварително да се увери, че адранските бригади ще нападнат от другата посока.

Това *щеше* да бъде подходящ момент за атака. Таниел наклони глава в очакване да чуе звука на адранските тръби, призоваващи бойците на оръжие.

Погледът му попадна върху стълба, издигнат насред кезианския лагер, и прикованата към него Жулин. Какво ли провинение я бе окачило там? Такава своенравна и могъща жена… Може би беше дело на Крезимир? Таниел не можеше да си представи друг, способен да я подчини.

Той изчакваше. Тишина. Дори тревога нямаше — предпазна

мярка, в случай че врагът опита да нападне изненадващо.

Слънцето тъкмо залязваше, когато Таниел достигна барачката, в която квартируваше. Имаше два часа да намери Ка-поел и да си събере багажа. Трябваше ли да се сбогува с някого? С Етан щеше да продължи да поддържа връзка. Имаше ли други?

Таниел се облегна на рамката на вратата. Не. Нямаше други. За всички години, прекарани в адранската армия, Таниел бе завързал малко приятелства. Това трябваше да улесни напускането му.

Трябваше…

Той отвори вратата. Светлината на залязващото слънце проряза част от мрака.

Ка-поел лежеше гола върху койката, с протегнати над главата ръце, лицето ѝ — скрито в сенките. Таниел почувства как се изчервява. Той извърна поглед.

— Пола, какво правиш?

В стомаха му се вряза юмрук, който го преви. Нечии ръце го блъснаха вътре. Таниел падна на пода, опитвайки се да преодолее шока и объркването. Вратата се затвори зад него.

Той понечи да се изправи на крака. Някакъв твърд предмет се стовари връз гърба му и почувства върху шията си допира на острие. Устата му пресъхна.

— Не мърдай, магьоснико.

Изсъска клечка кибрит и лампата край леглото бе запалена. В стаичката се бяха скупчили петима мъже, които се взираха в повалените Таниел. Всички бяха въоръжени — някои с палки, други стискаха ножове. И всички воняха на уиски. Носеха адрански куртки със символа на лопата, пришит върху рамото.

Отрепките от Трета бригада. Най-долните мъже в цялата адранска армия.

Хора на генерал Кет.

Един от войниците отпи голяма глътка от бутилката в ръката си и удари Таниел по лицето. Ударът бе силен и добре премерен и повали барутния маг обратно на пода. Според нашивките на рамото му, мъжът беше капитан.

Таниел гледаше как дълги нишки от собствената му окървавена слюнка покапват върху дъските.

— Кои, по дяволите, сте вие? — процеди той.

Капитанът изсумтя.

— Генерал Кет ни каза, че ще получим това бонбонче. Рекохме да започнем от рано. — Той остави бутилката на нощното шкафче и започна да разкопчава панталона си. — А ти ще гледаш.

Таниел погледна към Ка-поел с крайчеца на окото си,

опитвайки се да не обръща внимание на голотата ѝ. Върху лицето ѝ се виждаха синини, устната ѝ бе сцепена и кървеше. Личеше, че е била бита жестоко.

Той скочи на крака. Някой от петимата реагира достатъчно бързо и стовари палката си под тила му. Таниел дори не почувства удара. Десницата му сграбчи челюстта на капитана, пръстите обвиха зъбите. Лявата му ръка сграбчи челото.

Таниел почувства изпращяването и разкъсването на мускули, кост и сухожилия, докато изтръгваше челюстта на капитана. Дълбоко в себе си звукът го ужаси, но всякакви протести бяха заглушени от яростта му.

Той пое удар с палка отстрани по лицето и се извърна към нападателя си. Пестникът му се стовари върху носа на войника достатъчно силно, че да го убие на място. Пред очите на Таниел се спусна червена пелена, тялото му се движеше по инстинкт.

Не помнеше как е убил останалите трима, но скоро се оказа заобиколен от пет трупа, чиято все още топла кръв покриваше ръцете и ризата му. Таниел коленичи край Ка-поел. Тя дишаше плитко. Очите ѝ се отвориха.

— Спокойно — каза Таниел, когато тя отвори уста. Той я покри с одеяло, взе единствената си останала куртка, преметната на таблата на леглото, и я облече върху окървавената риза. Хвърли скицника и принадлежностите си в раницата, след което взе Ка-поел на ръце. В стаята нямаше нищо друго, което да е от значение за него.

Зърна торбата ѝ, захвърлена в ъгъла, и на излизане грабна и нея.

Не спря да тича през целия път до лагера на наемниците. Още при първия им пост започна да вика за доктор. Пехотинците се взираха объркано в него, докато той претичваше покрай тях.

Палатките на наемническите предводители бяха лесни за намиране, разположени в средата на лагера.

— Това ли е палатката на Абракс? — рязко попита Таниел.

Двамата дежурни се спогледаха.

— Бригаден генерал Абракс! Трябва веднага да говоря с нея!

— Двустрелни?

Таниел вихрено се обърна и видя Абракс да приближава от посоката, от която бе дошъл. Вероятно тя тъкмо се връщаше от адранския лагер и Таниел осъзна, че двамата са разговаряли преди по-малко от двадесет минути.

— Защо, по дяволите, сте се развикали… — Погледът ѝ попадна върху окървавената му риза и синините на Ка-поел. — Какво е станало?

— Трябва ми лекар за нея. Незабавно!

— Доведете лекар — отсече Абракс към дежурните. — Внесете я в палатката ми. Ето тук, сложете я да легне. Какво ѝ се е случило? Светии, ами на вас? Целият сте покрит с кръв. Вие ли ѝ причинихте това?

— Не! — изкрещя Таниел, преди да е успял да се овладее. — Не. Не бях аз. Само тя има значение за мен. Помогнете ѝ, моля ви.

— Ще бъде сторено — отвърна Абракс.

— Току-що убих петима мъже — продължи Таниел. — Войници от Трета бригада. Беше при самозащита, но очаквам скоро да дойдат да ме търсят.

Абракс премигна насреща му. Тя понечи да каже нещо, но после затвори уста.

— Били сте нападнат? — попита накрая тя.

— Да.

— Подробности, човече. *Говорете!*

— Петима войници ме причакваха в квартирата ми. Те бяха пребили Ка-поел… и възнамеряваха да я… пред очите ми. — Таниел чуваше гласа си като чужд, сливащ думите.

— А вие сте били без оръжие?

Таниел кимна.

Абракс повдигна длан до устните си, без да отделя поглед от него.

— Вие сте в шок. Седнете. В барутен транс ли бяхте?

— Не.

— Петима души — тихо изрече тя, почти недоловимо. — С голи ръце. — Тя хвърли поглед към Ка-поел. — Лекарите скоро ще дойдат. Останете тук.

Абракс пристъпи до входа на палатката.

— Стюърт! — провикна се тя, докато излизаше. Дори и вън високият ѝ глас се чуваше в палатката. — Ето къде сте. Свикайте най-добрите ни разследващи. Изпратете ги в адранския лагер незабавно. Имало е петорно убийство и искам да знам точните обстоятелствата, довели до него.

— Търсим ли някого? Или се опитваме да открием как са загинали жертвите? — попита мъжки глас, очевидно принадлежащ на Стюърт.

— Търсим единствено истината. Освен това не става дума за жертви, а вероятни изнасилвачи. Изровете всичко, което можете за тях. Искам да зная с пълни подробности що за хора са били и какво са правили непосредствено преди смъртта си.

— Слушам.

— Освен това не пускайте в лагера военна полиция. Потушете всякакви слухове.

— Разбира се. Нещо друго?

— Стой наблизо. Сигурна съм, че ще изникне и друго.

Миг по-късно Абракс се върна в палатката. Таниел понечи да се изправи, и осъзна, че в даден момент бе хванал ръката на Ка-поел. Реши да остане край леглото ѝ.

— Благодаря ви — каза той.

— Повярвайте — рече Абракс с пламнало лице, сбърчила чело. — Ако сте ме излъгали, аз лично ще сложа примката около шията ви. Но няма да допусна един мъж да изгуби живота си, защото е защитил себе си и своята любима.

В следващия момент се появи лекарката. Таниел отказа да напусне палатката, но се извърна, докато траеше прегледът. Ка-поел се противеше — той се надяваше, че това е добър знак.

— Дадох ѝ нещо, което ще ѝ помогне да заспи — каза лекарката, когато приключи. Тя се втренчи остро в Таниел. — Претърпяла в зверски побой.

— Не е бил той — сопна се Абракс.

Погледът на лекарката изгуби остротата си.

— Не е била изнасилена и има кръв под ноктите си, кокалчетата ѝ също са ожулени. Съпротивлявала се е усилено. Това може да ви помогне да ги заловите.

— Те вече са мъртви — безстрастно обяви Таниел.

— Още по-добре. Апатичността ѝ се дължи на изтощение. Може да се е борила с тях в продължение на часове. Лявата ѝ ръка е счупена и има вероятност да изгуби едното си ухо. Но няма сътресение, което е забележително.

Таниел отново пристъпи до леглото на Ка-поел. Почти не забеляза как Абракс се настани в един стол наблизо и започна да ги наблюдава.

Не беше сигурен колко време е изминало, когато чу гневни крясъци край палатката. Абракс се надигна от мястото си с напрегнат вид и излезе.

— Не ви ли казах да затворите лагера? — попита тя.

— Генерал Абракс — изрече остър глас.

Таниел зарови лице в шепите си. Доравир.

— Вие укривате човек, издирван за убийството на четирима пехотинци и офицер от Трета бригада. Предайте ни го незабавно.

Глава тридесет и първа

Нила почувства, че пръстите ѝ треперят в опит да доближат иглата.

— Не се тревожи — каза Бо. Гласът му бе тих и успокояващ. Той седеше кръстато върху една захабена възглавница край единствения прозорец, положил прашна стара книга в скута си. В момента гледаше към Нила. — И да сгрешите, няма нищо страшно. Просто ще бъда погълнат от отвъден огън; ще пламна като бала сено, киснато в светилно масло.

— Не ми помагаш — рече Нила. Тя си пое дълбоко дъх и заболе иглата в магьосническата му ръкавица. Изглеждаше, че е намерила правилното място. Бодът трябваше да е съвършен, за да могат ръкавиците да функционират правилно.

— Зная — отвърна Бо. По гласа му личеше, че се усмихва.

— Защо сам не си ги закърпиш?

— Защото мразя да шия. И освен това ти си перачка. Сигурно те бива много повече от мен.

Освен това му беше длъжница. Макар да не го изтъкваше гласно, Нила беше сигурна, че му е минало през ума.

Тя ясно осъзнаваше, че Бо бе предложил да приюти нея и Яков за три дни. Оттогава бяха изминали девет дни и Нила не беше съвсем сигурна защо магьосникът не ги е изритал досега на улицата. Един Привилегирован беше последният човек, на когото би искала да дължи нещо, и затова, когато той бе споменал, че има няколко чифта скъсани ръкавици, нуждаещи се от закърпване, Нила веднага бе предложила услугите си.

Това беше преди да научи, че всеки шев върху ръкавиците на Привилегирован трябва да бъде съвършен. Абсолютно безпогрешен.

Тя се зачуди какви ли други основания имаше да не ги прогонва? Може би очакваше да легне с нея. С периферното си зрение видя, че Бо продължава да я наблюдава. Често имаше навика да го прави, но само в случаите, когато смяташе, че тя няма да забележи. Това я изнервяше.

Но той бе осигурил на двама им с Яков храна, подслон и първата приятна за нея компания от много време насам. Беше тих, спокоен и не се опитваше да се домогва до нея. Поне засега.

Всеки път, когато започнеше да се чуди какво ли би било да преспи с него, Нила си припомняше начина, по който останките на Дъфорд бяха залели улицата. Бо не беше обикновен мъж, а Привилегирован. Привилегированите бяха опасни хора.

— За подобна работа е нужна опитна шивачка — каза Нила.

— Аз умея да шия, но…

— Справяш се отлично.

Тя възобнови работата си. До този момент бе приключила с три от дузината скъсани ръкавици. Резултатът от кърпенето тепърва предстоеше да бъде установен.

— Наистина ли ще се самозапалиш, ако сбъркам? — попита Нила.

— Не.

— Голям си глупак!

— Но ръкавиците няма да проработят. Което ще докара смъртта ми също толкова ефикасно. — Бо остави книгата до себе си, надигна се и пристъпи до масата на Нила. Сложи една от закърпените ръкавици и щракна с пръсти. — Нищо. Тази не върши работа. — Той опита втора. — Тази също. — Той подхвърли двете безполезни ръкавици встрани и сложи третата. После отново щракна с пръсти.

Връхчетата им бяха обгърнати от малък пламък. Удовлетворен, Бо отдръпна пламъка, смъкна ръкавицата и я прибра в джоба си.

— Тази ще свърши работа. Отлично.

— Искаш ли да… — Нила посегна към двете неизползваеми ръкавици.

— Не се притеснявай. Аз ще се погрижа за тях.

Нила очакваше, че той ще се върне обратно върху възглавницата си и ще продължи да чете. Вместо това магьосникът придърпа един от столовете и седна. С краката си отмести друг стол и ги качи отгоре му, като се облегна назад, сключил пръсти под тила си.

— Къде е момчето? Не съм чул дори да гъкне цял ден.

— Играе си в стаята. Казах му да пази тишина, за да четеш на спокойствие.

— Много съобразително от твоя страна.

Нила сгреши един от бодовете. Като изруга тихичко, тя издърпа конеца и опита отново. Защо той се взираше в нея? Какво искаше?

— Знаеш ли, ти си много красиво момиче.

А, ето защо. Сърцето на Нила прескочи един удар. Бе чувала слухове, че Привилегированите се отличават със забележителен нагон. Че всеки от кабалистите имал по няколко наложници и малко жени можели да им устоят.

— И преди са ми го казвали — отвърна Нила.

— Трябва по-често да носиш косата си вързана отзад. Подчертава скулите ти.

Нила не дръзваше да отговори. Дали не бе попитал за Яков,

защото се надяваше да остане насаме с нея? Дали щеше да ѝ отправи ултиматум: или в леглото му, или на улицата? Тя реши да не го прави. Все още можеше да се осланя на скритото край града сребро. Не бе спирала да мисли за него от момента, в който Бо ги бе подслонил. Щеше да вземе среброто и да отведе Яков на североизток в Нови. Щяха да се отправят към столицата, където да наемат някоя малка къща, а Нила щеше да постъпи на работа като перачка.

Бо отвори уста.

Започва се, помисли си Нила.

— Родителите ти в града ли живеят?

— Няма да… Моля?

— Твоите родители — повтори Бо. — В града ли живеят?

Нила се обърка.

— Родителите ми са мъртви — кратко отвърна тя. Не този въпрос бе очаквала от него. — Аз съм кръгъл сирак.

— О, съжалявам да го чуя — каза Бо.

— Дори не съм ги виждала.

Бо се взираше в тавана. Гласът му бе изпълнен с копнеж.

— Аз помня баща си. Бях съвсем малък, когато умря. Аз също прекарах известно време в сиропиталище. След това — на улицата.

Нила едва не се изсмя. Така ли очакваше да я вкара в леглото си? Като ѝ внуши някакво мнимо сходство помежду им?

— И след това — кралската кабала?

— Не. Най-напред Таниел Двустрелни. Сетне баща му, Тамас, ме приюти. Там ме намериха придворните търсачи на талант. Теб подлагали ли са те на тест като дете?

Бо познаваше фелдмаршал Тамас? И е бил осиновен от него? Това вече звучеше пресилено.

— Тест?

— От вербовчиците на кабалата. За магически талант.

Нила откри още един погрешен шев. Тя спря да шие и с върха на иглата издърпа нишката.

— Разбира се. Идваха в сиропиталището всяка година.

— Трябва да опиташ отново — посъветва Бо. Извади чифт ръкавици от джобовете си и ги подхвърли на масата. — Случва се да пропуснат някого.

Искаше ѝ се да подбели очи. Той все още флиртуваше с нея. Издаваха го едва доловимата усмивка и закачливият тон на гласа му.

— Съмнявам се.

— Твоя воля. — Бо отново прибра ръкавиците.

Последваха няколко блажени минути тишина, по време на

които Нила шиеше, а Бо се поклащаше на стола си и се взираше в тавана. Мислите на Нила отново се върнаха към плановете ѝ. Може би не трябваше да продължава към Нови. Може би трябваше да прекоси океана и да се установи в далечна Фатраста. Там вероятността Яков да бъде намерен или разпознат щеше да бъде много по-малка.

— Яков — неочаквано каза Бо. — Неговата фамилия е Елдаминз, нали?

— Да.

— И ти си работила за семейството му?

Нила кимна. Домът Елдаминз. Това ѝ се струваше толкова отдавна. Наистина ли бяха изминали едва четири месеца? Спомените от онзи период ѝ се струваха като сън.

— Знаеш ли нещо за работата на бащата?

— Аз бях перачка.

— Прислугата чува всичко. Заради това толкова много от тях шпионират за кабалата.

Нила премигна.

— Така ли?

— Индиректно, разбира се. Не знаят *за кого* шпионират, просто знаят, че им се плаща за сведения.

— Аз никога не съм го правила. Учили са ме да не подслушвам.

— Жалко. — Бо престана да се клати на стола си и се изправи. — Яков — подвикна той и се отправи по коридорчето към стаята, в която бяха настанени Нила и детето.

Нила спря да шие и леко извърна глава.

— Яков — долетя приглушеният глас на Бо, — помниш ли дали баща ти някога е бил посещаван от военни?

Тя не можа да чуе отговора на момчето.

— Наистина ли? Интересно. Преди колко време? — Последва пауза. — Благодаря ти, Яков. Много ми помогна.

Бо се върна в стаята и откачи сакото си.

— Къде отиваш? — попита Нила.

— За човек, когото са учили да не подслушва, определено имаш вид на някой, който е слушал внимателно.

Нила почувства как страните ѝ пламват.

Бо се усмихна.

— Отивам в обществения архив. Най-вероятно ще се върна чак утре. Под перваза има малко пари. Използвай ги, за да купиш храна за себе си и детето. — Той спря на прага, стиснал ръкавиците си в ръка. Изглеждаше замислен. — Сигурна ли си, че не искаш да изпробваш ръкавиците?

Нила бутна стола си и се изправи.

— До гуша ми дойде от това — каза тя.

Бо повдигна вежди. Изненадата му изглеждаше неподправена.

— От кое?

— Флиртуването ти. Ще си тръгна, ако искаш, но няма да спя с теб.

С няколко бързи крачки Бо прекоси стаята, спирайки досами Нила. Той се приведе към нея и сърцето ѝ заби оглушително в ушите ѝ. Нила болезнено ясно осъзна, че ако Бо поискаше да я насили или да нарани нея или Яков, тя бе безсилна да го спре.

— Аз флиртувам с всички — прошепна ѝ Бо. — Ако поискаш да легнеш с мен, не бих ти отказал. Но никога през живота си не съм насилвал жена и никога няма да го сторя. Така че престани да изтръпваш всеки път, в който ме хванеш да те гледам. Обичам да се взирам в хората. Намирам ги за удивителни.

Гърлото на Нила бе пресъхнало. Един бърз поглед ѝ показа, че Бо още не си е сложил ръкавиците.

— Щом не очакваш да преспя с теб, защо още не си ни изгонил?

— Защото те харесвам — каза Бо. — Харесвам и детето. Само че скоро напускам града, затова трябва да решиш какво ще правиш. Ще остана още най-много седмица. — Той се отдръпна. — Е, ще се видим утре, значи?

Нила преглътна.

— Да.

— Радвам се да го чуя.

Армията на Тамас прекоси последната река от Крезимировите пръсти и навлезе сред Северната шир почти седем седмици подир оттеглянето от Будфил.

Това плато, подобно на Кехлибарената шир на юг, също бе източник на храна за Деветте кралства. Само че тукашните земи не бяха заети от ниви или скотовъдни ферми, а приютяваха обширни бобови поля, които се нуждаеха от по-малко вода.

Тамас веднага разпрати фуражири, ръководени от най-хладнокръвните сержанти. Той целеше да събере достатъчно хранителни запаси за войниците си, без да създава лишения за местните.

Той яздеше в челото на колоната, вперил поглед в северния хоризонт. Щяха да изминат още няколко дни, преди да прекосят деливанската граница и да зърнат град Алватион, но въпреки това той не можеше да сдържа вълнението си. Много скоро щяха да отдъхнат. Много скоро щяха да прекосят Вгленда и да се

озоват в Адро, където най-сетне да дадат отпор на противника.

Гаврил се изравни с него. И едрият мъж, и конят му бяха покрити с прахоляк, тъй като идваха от задните редици на колоната. На известно разстояние от него някакъв старец яздеше товарно муле. Той не успяваше да поддържа темпото на Гавриловия кон. Тамас дръпна юздите. Олем също спря, неизменно бдителен, макар тяхната армия да бе единственото нещо сред платото.

— Кой е този? — попита Тамас и кимна към стареца, който все още се намираше на петдесетина крачки зад тях.

— Кезиански земеделец.

— Защо е тук?

— Искаше да говори с теб.

Тамас повдигна вежда към Гаврил. Само това му липсваше. Какво го прихващаше Гаврил — да му води фермери?

— Той знае ли кой съм?

— Да. И спомена доста интересни неща.

Какви ли интересни неща можеше да знае един възрастен сеяч на боб?

Старецът най-сетне изравни мулето си с тях.

— Вие ли сте фелдмаршалът? — попита старецът на адрански. Силният акцент правеше думите му почти неразбираеми. Лицето му бе сбръчкано, кожата му беше потъмняла от слънцето и може би с известен примес на деливанска кръв. Трудът и търговията вървяха свободно между Делив и местните кезианци.

Възрастният фермер изглеждаше измършавял. На младини можеше и да е бил по-закръглен, но понастоящем кожата му висеше отпусната, изпъстрена с петна от недохранване.

Гневният пламък в очите му изненада Тамас.

— Говоря кезиански — каза фелдмаршалът на въпросния език.

— Вие ли сте фелдмаршалът? — повтори земеделецът.

— Да. Добър ден.

Фермерът плю в краката на коня му, презрително оголи зъби и с предизвикателен взор се втренчи в Тамас.

Тамас погледна към Гаврил. Шуреят му, все още насинен от битката им миналата седмица, просто сви рамене.

— Някакъв проблем ли има? — попита Тамас.

— Вие ми кажете.

Фелдмаршалът хвърли нов бегъл поглед към Гаврил. За какво ставаше дума?

— Не разбирам.

— Вие прибрахте реколтата ми — каза старецът. — Тази

година добивът беше добър, като се вземе предвид сушата. Отведохте съпругата и дъщерите ми. Проклетите ви хора строшиха краката на сина ми, когато той отказа да им помага!

Тамас се навъси. Проклета пехота. Дори и най-добрите от тях не можеха да се сдържат. Той бе наредил под заплаха от смъртно наказание да не нападат жени. От храната се нуждаеха, но подобни насилвания и своеволия не можеше да допусне.

— Коя рота е отговорна? — обърна се той към Гаврил.

— Не са били нашите. Старецът и синът му били сами в колибата си, когато фуражирите ги намерили. Мястото било оплячкосано, мебелировката — опустошена. Краката на момчето били строшени, както каза той. Ще остане сакато за цял живот. Изглежда всичко се е случило преди седмици.

— Съжалявам за съпругата и дъщерите ви — рече Тамас, — но това не са били моите хора.

— Лъжец ли ме наричате? — Земеделецът тласна мулето си по-близо до коня на фелдмаршала.

Тамас бавно си пое дъх и си припомни, че юмруците не са най-подходящият завършек на разговора с един възрастен мъж.

— Кога се е случило това? — попита фелдмаршалът.

— Преди осемнадесет дни — каза фермерът.

— Няма как да сме били ние. Ние току-що пристигнахме.

— А кой тогава? Познавам адранските униформи! — Старецът се приведе и защипа куртката на Тамас. — Сини униформи със сребърни кантове. За глупак ли ме вземате!?

— Колко бяха на брой?

— Хиляди! — И фермерът отново плю.

— Гавриле, има ли някакви следи, че наскоро оттук е минавала армия?

Гаврил се отдели на няколко крачки, за да направи справка с разузнавачите си. Подир миг се върна.

— Всички фуражири докладват едно и също: земята е опоскана. Цялата реколта е била прибрана преждевременно или опожарена. Хората ни са се натъкнали на десетки празни ферми.

Тамас потропа с пръсти по седлото си. Толкова с храната, която очакваше да събере от Северната шир. Абсолютно нищо. Хората му щяха да гладуват по целия път до Алватион.

— Е? — остро попита земеделецът. — Няма ли да кажете нещо?

— В каква посока заминаха? — попита Тамас.

Фермерът изглеждаше изненадан от въпроса му.

— На север.

— Олем, дайте на този човек достатъчно храна за него и за сина му и го изпратете обратно. Да задържи мулето. — Тамас

плесна с юздите и направи знак на Гаврил.

Фелдмаршалът остави ругаещия фермер в ръцете на Олем и отново препусна към челото на колоната. Гаврил го догони и остави коня си да пристъпва редом с неговия.

— В това няма логика — рече Тамас. — В северните земи на Кез няма наши части.

— Бих казал, че старецът не е с всичкия си, ако не знаех, че мястото е било опоскано. Били са замесени много хора, за да оплячкосат цялото плато по подобен начин.

Тамас се вкопчи в предната част на седлото си. С какво щеше да нахрани хората си сега?

— Колко? — попита той.

Гаврил почеса наболата по челюстта си брада.

— Най-малко една бригада, може би две.

— Облечени в адрански униформи, но без да са адранци. — Тамас замълча за момент. — Проклетниците ще се опитат да се промъкнат в Адро!

— Кезианците?

— Трябва да са те. Минават през тези земи, преструвайки се на нашественици, минават през Алватион с измама и нападат планинската ни стража изневиделица. Нищо чудно вече да са достигнали Адро.

— Какво ще правим? — попита Гаврил.

Тамас отпусна ръка върху дръжката на единия от дуелните пистолети в колана си. Подарък от сина му.

— Продължаваме по същия път. Догонваме ги и ги нападаме в гръб.

Глава тридесет и втора

Каретата на Рикар Тамблар подскачаше по виещия се път в подножието на Въгленда и продължаваше да напредва на север, към Панделиванския канал. На запад от пътя се издигаха планини, а в далечината на север се протягаха още върхове, чийто сняг напомняше на глазура. С грохот каретата пое по каменен мост, простиращ се над един от притоците нарека Адра, и отново се затъркаля по проклетия черен път.

Адамат се взираше през прозореца и се стараеше да не обръща внимание на друсането. Нямаше никакво намерение да повръща в тапицираното с кадифе купе.

Петдневното пътуване с карета не попадаше в категорията на приятните изживявания дори и когато ставаше дума за луксозна карета като тази на Рикар. Шасито ѝ разполагаше с най-съвременните ресори в окачването си, които в комбинация с меките седалки неутрализираха по-голямата част от друсането. Но дори и това не предпазваше главата на Адамат от сблъсъците с тавана, щом колелата се натъкнеха на особено дълбока дупка на пътя.

Проклети северни пътища.

Поне Фая изглеждаше доволна — доколкото това беше възможно предвид обстоятелствата. Подир решението да не продължават с издирването на Йосип тя се бе вглъбила още повече в себе си. Поне беше спряла да ридае, а и влагаше повече старание да не тревожи децата.

— Ще поправим пътищата истински веднага щом каналът стане по-оживен — казваше в този момент Рикар, подал глава през прозореца. — Бих искал да видя целия път застлан с павета, подлежащ на целогодишна поддръжка от организирани работници.

Адамат копнееше най-сетне да пристигнат. Оставаха им само още няколко часа, поне така казваше Рикар. Щяха да се настанят в най-луксозния хотел в северната част на Адро. Обслужване по стаите, масажи, гореща течаща вода… Хотелът бе току-що построен, издигнат за удобство на сановниците и бизнесмените, които щяха да пътуват по канала.

— Не може ли просто да оставиш това на планинската стража? — попита Адамат. — Имам предвид поддръжката. Предпланините също се считат за тяхна територия.

Рикар размаха пръст под носа му.

— Не! Не, не, не. Борих се със зъби и нокти прокарването на канала да бъде профсъюзен проект. Планинската стража искаше

да се включи. Казваха, че било тяхна юрисдикция или някакви подобни щуротии, но това е профсъюзна задача! Съюзът осигурява работа на добри, трудолюбиви адранци. А не престъпници и бегълци от закона като планинската стража.

— Предполагам, че те все пак охраняват канала — рече Адамат.

— Не — гордо заяви Рикар. — Изцяло профсъюзен проект, включително и охраната.

Това изненада Адамат. Планинската стража не беше просто институция за принудителен труд. Тя се основаваше на дълга традиция в пазенето на високите територии — нейните служители бяха граничарите на Адро. Неотдавна, в битката при Раменздид те за пореден път го бяха доказали.

Инспекторът разбираше, че Рикар се гордее със своите работнически съюзи, но да им повери отбраната на страната изглеждаше необичайно.

Спряха за обедна почивка на няколко мили южно от канала. Адамат и Фая седнаха да се хранят заедно с децата си и бавачките, а Рикар се срещна с Фел, за да обсъдят някакви планове за планината. В края на обяда Адамат излезе навън, за да се разтъпче.

Ханът се намираше край малък ручей, спускащ се от планините. Адамат се заслуша в бълбукането му, докато лъкатушеше под пътя и изчезваше надолу към реката, а сетне погледна на север.

От мястото си можеше да види шлюзовете на канала. Те се изкачваха по склона на планината подобно на стъпала, а пътят се виеше край тях. От това разстояние съоръжението изглеждаше не по-голямо от макет. И макар да го виждаше със собствените си очи, той все още се затрудняваше да повярва, че е истински: канал, преминаващ над цяла една планинска верига!

Самите шлюзове представляваха инженерно постижение, което до този момент нямаше равно на себе си. Изцяло дело на човешка ръка, без никаква магия, освен ако не се брояха неколцината Чудаци, които съюзът несъмнено бе наел заради разнообразните им умения. Макар пътуването да беше мъчително, Адамат знаеше, че обхождането на шлюзовете преди откриването ще оправдае изтърпените терзания.

Йосип много щеше да се зарадва да види канала…

Рикар и Фел излязоха отвън, изучаващи някаква карта и сочещи към пътя. Той можеше да чуе как обсъждат преимуществата на паветата срещу тези на бетонната настилка.

Нещо върху склона привлече погледа на Адамат. От това разстояние нямаше как да бъде сигурен, но все пак…

— Рикар — обади се той, прекъсвайки ги. — Имаш ли далекоглед?

Отговори му Фел:

— Аз имам. — Тя отиде до каретата и се върна миг по-късно, подавайки му сгънат далекоглед.

— Нали каза, че официалното откриване е чак утре? — обърна се Адамат към приятеля си.

Рикар присви очи по посока на канала.

— Така е.

— И по канала няма да пътува никой?

— Още не. Може да изпитват шлюзовете, но каналът отваря едва след откриването. Защо, какво виждаш?

Адамат повдигна далекогледа и го насочи към шлюзовете. Тогава успя да различи в подробности нещото, привлякло вниманието му.

Във всеки от шлюзовете имаше кораб — и то не какъв да е кораб, а презокеански търговски съд с редици оръдия и високи мачти. Корабите бяха десетки. И бавно се спускаха по склона на планината. Дребните фигурки на шлюзовите оператори сновяха оживено.

Корабите плаваха под бяло-зелен раиран флаг с лавров венец в средата. Краката на Адамат омекнаха; отвратително усещане сви стомаха му.

Той бутна далекогледа в ръцете на Фел.

— Качете децата по каретите. Връщаме се в Адопещ. Бързо!

— Какво? — рязко попита Рикар, грабвайки далекогледа. — Какво ти става? Официалното откриване е утре, ние… — Той притихна, когато допря лещата до окото си.

— Хубаво е, че не си оставил планинската стража да охранява канала ти — подвикна през рамо Адамат, докато тичаше към хана. — В противен случай Брудано-гурланската търговска компания щеше да се затрудни да прекара цялата си флота по него.

— Те ще ме изпратят в Адопещ — каза Таниел.

Едно от очите на Ка-поел се отвори. Онова, което не беше подпухнало.

Таниел продължи:

— Генерал Кет казва, че това е цивилен казус, защото вече не се числя към адранската армия, а официално все още не съм част от *Крилете на Адом*. Ще ме изпратят под домашен арест в столицата, за да изчакам делото си. — Таниел започна да крачи напред-назад из палатката. В ръката си стискаше бележка от

генерал Абракс, в която се изреждаха условията на домашния му арест. — Това ще отнеме месеци. Междувременно войната може да е приключила, и то не в наша полза.

Той спря да крачи и се стовари върху койката си. Какво можеше да стори? Бе прекарал изминалия час спорейки с Абракс. Тя твърдеше, че ръцете ѝ са вързани, че единственото, което може да стори, е да му предостави малка къща в Адопещ. Уставът на *Крилете* не им позволявал да наемат хора, на които предстои да бъдат съдени.

— Ще я убия — каза Таниел.

Ка-поел с мъка приседна върху леглото. Двамата бяха получили палатка в най-отдалечения от адранците край на наемническия лагер. Зелените ѝ очи блестяха. Таниел подозираше, че е плакала през нощта.

Той бе очаквал, че с течение на времето гневът му ще започне да отшумява. Все пак Ка-поел вече можеше да се движи по-свободно. Ала докато гледаше бавното ѝ възстановяване, ставаше още по-гневен. Устните ѝ си оставаха подути, а сините върху лицето ѝ не бяха избледнели.

Ка-поел разпери несръчно ръце, тъй като едната ѝ ръка все още стоеше превързана. *За кого говориш?*

— Генерал Кет. Тя трябва да е наредила онова… онова, което ти причиниха. Трябва да е знаела, че няма да успее да ме изпрати на бесилото толкова лесно. Онези мъже са били при теб часове.

Ка-поел поклати глава.

— Не? Кое по-точно отричаш? Лекарката каза, че си се отбранявала. Че…

Ново енергично поклащане на глава. Тя посочи с палец над рамото си, рязко сви пръсти във въздуха, сякаш сграбчваше нещо, и накрая посочи към себе си.

— Хванали са те?

Тя се замисли за момент и раздвижи два пръста във въздуха, имитирайки крака.

— Проследили са те?

Кимване.

Тя посегна към торбата си и трепна. Таниел я повдигна и ѝ я подаде. Ка-поел я взе от ръцете му и започна да рови вътре.

Девойката започна да подрежда фигурки върху леглото. Те се разпознаваха веднага: генерал Хиланска, генерал Кет; целият генерален щаб на адранската армия.

Таниел се втренчи в куклите. Всеки път, когато видеше някоя от фигурките, той се възхищаваше от вниманието към детайла, което Ка-поел влагаше. Но тук имаше и нещо друго. Той *познаваше* тези хора. Някои от тях, като Хиланска, познаваше още

от дете. На места от восъка се подаваха истински косми. Капка кръв бе размазана по една от фигурките. Побиха го тръпки.

— Защо си им правила кукли? — попита Таниел.

Ка-поел наклони глава встрани, сякаш му казваше, че въпросът му е глупав.

— За всеки случай, нали?

Кимване.

— И онези отрепки са те хванали, докато си се опитвала да вземеш нещо от Кет, за да изработиш фигурката ѝ?

Ново кимване.

Ако не бяха сините ѝ, Таниел щеше да я зашлеви. Стореното от нея беше изключително опасно. Ако хората имаха представа от същината на магията ѝ и я видеха да се навърта около квартирата на генерала, щяха да я пребият и да я затворят.

— И все пак — продължи Таниел — те споменаха, че Кет им е позволила да се забавляват с теб. — Гневът му се уталожи. Съвсем малко, но достатъчно, та мускулите му да се отпуснат. Той се облегна назад и прокара длани по лицето си. — Трябва да я убия.

Ка-поел посочи с палец към себе си. *Аз ще го направя.* Тя повдигна разтворена длан пред себе си и безмълвно додаде: *Ако се наложи.*

— Проклятие, Пола, аз…

— Чук-чук! — Гласът долетя близо до палатката. — Може ли да вляза?

Михали. Проклетият готвач. Ако не беше той, нищо от тези неща нямаше да се случи. Таниел все още щеше да се числи към адранската армия, а Ка-поел нямаше да бъде пребита от главорезите на Кет.

Таниел понечи да го наругае, но Ка-поел положи нежно ръката си връз неговата.

Тя кимна. Таниел си пое дълбок, успокояващ дъх. Не му помогна.

— Влез — подвикна той.

Платнището бе отметнато и Михали се приведе под него, понесъл широк поднос. Изпод похлупака се издигаше дим с аромата на топъл хляб и още нещо… да, яйца.

Таниел се извърна. Нямаше да достави на Михали удоволствието да яде от храната му.

Михали постави тепсията върху леглото на Таниел и повдигна похлупака. Приведе се над подноса и с размах насочи аромата към него.

— Пресен царевичен хляб с медена коричка и варени яйца.

Лицето на Ка-поел просия. Царевичният хляб бе един от

шедьоврите на фатрастанската кухня, рядко срещан из Деветте. Тя грабна едно от хлебчетата и започна да го подмята от едната си ръка в другата, за да го охлади.

Таниел се усмихна, но се опита да прикрие това с кашлица. Не искаше Михали да вижда удовлетворението му.

— Какво искаш, Адоме?

— О, моля те — каза Михали. — Наричай ме Михали. *Адом* загатва за превъздигнати неща.

— Хубаво. — Заради миризмата на хляба устата на Таниел започваше да се пълни със слюнка. — Какво искаш?

— Дошъл съм да се извиня — обяви Михали.

Ка-поел потупа леглото до себе си.

— Благодаря ти! — Михали се настани на предложеното му място, а Таниел почувства жилването на ревност.

— Да се извиниш? Задето по твое настояване се оправдах пред Доравир и в крайна сметка ме прогониха от адранската армия?

Готвачът повдигна вежди.

— Небеса, не. Това трябваше да се случи.

— Моля? — смаяно изстреля Таниел.

Михали махна с ръка, сякаш ставаше дума за нещо незначително.

— Дойдох да се извиня, защото ти казах, че няма да ти помогна да убиеш Крезимир и че не смятам за нужно той да умира.

Таниел не можеше да се сдържа повече. Ръката му сама посегна и взе едно от хлебчетата. Той отхапа и мигновено се оказа възнаграден. Хлябът беше мек и влажен, направо се топеше в устата, а медът имаше вкус на току-що изваден от питата.

— Значи си си променил мнението? — попита Таниел между два залъка.

— Ще ми се — поде Михали, докато си отрязваше парче хляб и го мажеше с мармалад — да разрешим проблема по мирен начин. Или изобщо да го разрешим. Преди два месеца се споразумях с Крезимир никой от двама ни да не се намесва пряко във войната. Оттогава нещата се развиват зле за адранците, както и сам виждаш, но и в кезианския лагер не отиват на добре. — Михали облиза полепналите по пръстите му мед и трохи. — Крезимир започна да убива собствените си хора с плашещо темпо.

— Още по-добре — изсумтя Таниел.

— Не — каза Михали. — Не е добре. Често разговарям с Крезимир. Ние умеем да общуваме от разстояние. В тези моменти мога да надникна в ума му. Той полудява. — Михали преглътна залъка си и тъжно се загледа в хляба. — Върви към цялостно

безумие.

— Не ме е грижа.

— Таниел, колко дълго според теб един умопобъркан бог ще се задоволява да избива единствено собствените си хора? Нищо чудно да опита да унищожи Деветте държави. Или дори целия свят. Не мисля, че би успял — дори Крезимир не е толкова могъщ — но ако дори само се опита, мисля, че всичко живо в тази част на света ще загине.

— Аз вече го спрях веднъж — изтъкна Таниел.

— Което те прави изключително подходящ за това начинание.

— Ти не можеш ли да го спреш?

— Магията е предвидима в определени аспекти — отвърна Михали. — Всеки Привилегирован, от най-посредствения до самия Крезимир, се придържа към едни и същи основни принципи. Аз мога да предугаждам тези модели и при нужда да им противодействам. Но ако Крезимир се поддаде на лудостта, действията му ще бъдат напълно произволни. Аз бих могъл да се предпазя, но не и да защитя някой друг.

Няколко мига Таниел размишлява над чутото. Нима един бог действително можеше да полудее?

— Заради куршума е, нали?

Сега беше ред на Михали да се замисли.

— Чувал съм доклади — когато се навъртам около щабната палатка по време на заседанията — на адранските съгледвачи и шпиони. В кезианския лагер има слух, че Крезимир кашля кръв върху възглавницата си. Говори се как нощем крачел по коридорите на квартирата си и разпитвал телохранителите си дали прицелването се в него око над затвора принадлежи на тях.

Устата на Таниел пресъхна. Окото над затвора. За кого другиго можеше да става дума, ако не за него самия? В лудостта си Крезимир го търсеше… От изреченото му се догади, но все пак попита:

— Възможно ли е да бъде изцелен? Поне дотолкова, че да се вразуми?

— Не зная — каза Михали. — Снощи повдигнах тази тема пред него. Той побесня. Онази експлозия в Будфил? Трябва да си я чул. Тя беше негово дело. В нея са погинали хиляди кезиански цивилни.

— Не е голяма загуба.

Михали се навъси. Таниел почувства едва доловимо трептене, загатващо използването на магия. Внезапно се зачуди, дали е добра идея да стои толкова близо до Михали.

— Тези хора — рече Михали, видимо полагайки усилия да

говори сдържано — не бяха войници. Говорим за перачки, пекари и обущари. Техните животи бяха безвъзвратно прекъснати в рамките на миг, защото зададох на Крезимир погрешния въпрос и той се разгневи. — Михали поклати глава. — Разбирам, че убиването е твоя професия, но всеки прекъснат живот е значителна загуба. А когато става дума за толкова много хора, и то само в рамките на…

Михали притихна. Взе си ново хлебче и задъвка замислено. Погледът му попадна върху фигурките, които Ка-поел бе положила на леглото, и пръстите му трепнаха неспокойно.

— Останал му е достатъчно разум, за да създава барутни Пазители — рече Таниел.

Михали отвърна:

— Това е единственото, което ми дава надежда, че може да се възстанови. Все още не е изгубил напълно ума си. Може и да успея да го изцеля. Но ще ми се наложи да го обездвижа, а сам не бих могъл да се справя.

Готвачът гледаше към Ка-поел, докато изричаше тези думи. Това никак не се понрави на Таниел.

— Тогава как?

— Тя може да го стори — отвърна Михали, кимвайки към Ка-поел. — Мисля, че съм споменавал как в някои от разнообразните си превъплъщения съм посещавал костнооките. Тяхната магия е изключително подходяща за битки, нараняване, закрила и дори контролиране на други. Никога не съм срещал хора дори с частица сила като нейната. И само като си помислиш, че тя се е научила съвсем сама… — Михали притихна. Беше се задъхал, лицето му се бе зачервило.

Контролиране на други, бе казал Михали. Дали Ка-поел контролираше Таниел? Той знаеше, че го е защитавала преди, а и бе виждал на какво е способна с тези нейни фигурки.

— И ако бъде изцелен? — попита барутният маг. — Ще сложи ли край на войната? Ще остави ли Адро на мира?

— Така смятам. В последно време не е на себе си.

— *Смяташ* или си сигурен? Той се е заклел да унищожи Адро.

— Клетва, която няма да спази. Аз ще се погрижа за това. — Михали разпери пухкавите си ръце, местейки поглед между Ка-поел и Таниел. — Моля ви. Помогнете ми. Помогнете на брат ми.

Ка-поел посочи към счупената си ръка и сетне към Михали.

Готвачът повдигна вежди.

— Разбира се. Колко небрежно от моя страна! — Той затвори очи и неочаквано Ка-поел простена.

Таниел скочи към нея и я подпря, за да не падне.

— Какво ѝ направи?

Ка-поел раздвижи рамене, за да се освободи от Таниел, и развърза клупа. Изпъна ръката си и я раздвижи, сетне кимна сама на себе си. Таниел се вгледа в лицето ѝ. Сините бяха изчезнали.

— Мога да излекувам и твоите рани — рече Михали.

Таниел се отдръпна конвулсивно.

— Ще си ги задържа, благодаря. — Наум, той се прокле за глупостта. Защо отхвърляше целебните сили на един бог? Нима се страхуваше от магията на Михали? Или се боеше да дължи някому нещо? Абракс и Рикар вече му бяха направили услуги, които да отплаща с години.

Таниел допря пръсти до чувствителните подутини върху лицето си, останали от жандармите на Кет.

— Ще ги запазя като напомняне.

— Моля те — рече Михали, докато се надигаше — да помислиш над молбата ми. В замяна ще ти дам подарък. Той по никакъв начин няма да те обремени.

Таниел застана нащрек. С даровете от боговете нищо не беше така просто. В крайна сметка безплатни неща — нямаше.

— Какъв?

Михали извади носна кърпичка и нож от джоба си. Притисна палец до острието, сетне до носната кърпичка и я подаде на Ка-поел.

Неговата кръв. Кръвта на бог. Пулсът на Таниел се ускори. Какво можеше да стори Ка-поел с този дар? Можеше ли да контролира Михали? Да го убие?

Ка-поел безшумно прибра кърпичката в торбата си. Лицето ѝ оставаше неразгадаемо.

Михали се отдръпна от тях и се зае да премества оставащите хлебчета и яйца върху калаена чиния, която подаде на Ка-поел. Сетне взе празния поднос и се поклони.

— Моля ви — рече той. — Помислете над искането ми — над молбата ми — за помощ.

Той се поклони ниско и излезе.

Таниел пое разтреперан дъх и сведе поглед. Едва сега осъзна, че все още държи писмото, засягащо условията на домашния му арест. Рано сутринта щеше да бъде отведен в Адопещ. Щяха да го придружават осмина военни полицаи — четирима от *Крилете на Адом*, четирима от адранската армия.

Нямаше да може да убива нито кезианци, нито боговете им.

Ка-поел се приведе към него и докосна гърдите му. Потупа няколко пъти над сърцето му.

— Какво?

Тя посочи към него и разпери ръце в очакване. Сетне отново го посочи.

— Не разбирам какво искаш да кажеш, момиче — каза Таниел, полагайки усилия да сдържи раздразнението си.

Тя отново посочи към сърцето му и настойчиво разпери длан.

— Какво искам аз?

Кимване.

Таниел пое дълбоко дъх.

— В момента искам да убия нещо. Бесен съм. Трябва да съм на фронта и да се сражавам. За това съм роден, да се сражавам, да защитавам Адро.

Ка-поел отново посочи към него, сетне към земята. *Какво искаш сега?*

— Искам да те защитя.

Тогава Ка-поел се усмихна и Таниел почувства как сърцето му трепва. Тя се приведе към него и притисна устни към неговите.

— Трябва да се сдобия с кръвта на Крезимир — каза Таниел.

Михали застина над огромен казан със супа, черпакът му се спря на половината път до устата му.

— Разбирам.

— Ка-поел се съгласи да го обездвижи, но за целта ще ѝ трябва кръвта му. А на мен ще ми е необходима помощ да проникна в кезианския лагер.

Михали помисли няколко секунди, преди да сръбне от супата.

— Ммм. Добра е. Но ѝ трябва още малко пипер. — Извади бурканче с черен пипер от престилката си и насипа премерено количество зърна върху дланта си. Стри ги между ръцете си и загледа как се сипят в казана. После разбърка супата и опита отново. — Идеално.

— Понякога човек се затруднява да те взема насериозно — рече Таниел. — Поправка: не понякога, а през цялото време.

Михали се засмя, макар че Таниел не се шегуваше.

— Кезианският лагер — подкани барутният маг.

— Мога да те прикрия, така че да минеш право край кезианските постови — предложи Михали и пристъпи до голям железен грил в средата на походната кухня, където умело започна да обръща пуешки бутчета.

Таниел се сви, чул вик зад себе си. Един бърз поглед през рамо му показа, че викът не е бил насочен към него. Беше рисковано да се разхожда из адранския лагер, пък дори и в цивилни дрехи, нахлупил ниско тривърхата шапка, за да скрие

лицето си. Не му беше разрешено да излиза сам, без охраната на полицаите.

— И тук няма да те забележат. Вземи си пуешко бутче. — С щипците си Михали хвана парче месо и го подаде на Таниел.

— Изглежда горещо.

— Глупости. Един майстор никога не би подал на госта си нещо, с което да се изгори.

Таниел прие пуешкото бутче с известни опасения. Костта беше поносимо топла, макар да бе току-що махната от огъня, а когато впи зъби в месото, по небръснатата му брадичка потече сок. Той мълча, докато не изяде цялото бутче.

— Как си ме направил невидим? — попита Таниел. — Онзи път трябваше да поискаш разрешение от Ка-поел, за да докоснеш съзнанието ми.

— Просто го сторих — отвърна Михали.

Таниел застина насред оглозгването на бутчето и се огледа.

— Но аз не се чувствам невидим. — Той сведе поглед към пуешката кост. — Да не би…

— Да — рече Михали. — Да манипулираш пряко човешкото тяло е едно от най-трудните неща за един Привилегирован. Това е причината целителите да са толкова рядко срещани. Преди около хиляда години открих, че най-лесният начин да омагьосаш някого е през стомаха му. — Михали си взе бутче и отхапа. Върху лицето му изникна неочаквана тревога. — Но нека това си остане между нас, нали разбираш.

Таниел изсумтя.

— Няма да те издам.

— О, благодаря ти. — Михали шумно дояде бутчето и повдигна друго. — Би ли отнесъл това на Ка-поел?

— И нея ли ще направи невидима? И ако вече съм невидим, тя как ще ме види? Как изобщо ти ме виждаш?

— Аз те виждам, защото съм бог. Ка-поел ще може да усети присъствието ти. Освен това магията не заглушава гласа ти.

— Ами ако кихна?

— Ъъ… — Михали потупа с щипците по престилката си, оставяйки мазно петно. — Постарай се да не кихаш. Магията си има своите недостатъци. Например действието ѝ ще спре, щом се приближиш до влиянието на Крезимир. Ако той усети намесата ми, ще се получи обратен ефект.

Таниел погледна към ръката си. Той определено не се чувстваше невидим.

— Колко време ти отне да създадеш тази магия?

— Няколко мига.

— Наистина ли?

Михали повдигна вежда.

— Не ни наричат богове непременно защото сме най-могъщите Привилегировани. Наричат ни така, защото нещата, които на простосмъртните ще отнемат дни, седмици или месеци, ние постигаме само с една мисъл.

— Аха. Е, аз потеглям.

— Чакай. — Михали повдигна дълбоко канче, сякаш изникнало от нищото, и пристъпи до котела със супа. Напълни кančето и го затвори. — Занеси го на Ка-поел. Ще ѝ помогне да заспи, докато те няма.

Таниел се извърна да си върви, но се присети за нещо.

— Адом… Михали?

Готвачът повдигна въпросително очи.

— Ще я пазиш ли?

— Мисля, че сега, след като разполага с кръвта ми, аз съм този, който се нуждае от закрила — смигна му Михали. — Това момиче е като стъклен чайник, пълен с барут. Толкова крехка, но с такава разрушителна сила. — Той се изправи и размаха черпака си. По престилката му пръсна супа. — Нищо лошо няма да ѝ се случи.

— Благодаря ти — каза Таниел. — Сега отивам да се сдобия с кръвта на брат ти.

Глава тридесет и трета

Тамас наблюдаваше как Олем разтрива коня си, докато лагерът се подготвяше за нощувка. Слаб огън от храсталаци и клонки припукваше в каменния кръг пред фелдмаршала. Слънцето все още грееше в небето на запад и покриваше платото с ярки отсенки на червено, оранжево и розово.

Това бе едва втората им нощувка на платото, а запасите им вече привършваха. Макар преди две седмици да бяха избили хиляди кезиански коне, нямаше как да пренесат всичкото месо със себе си. Малкото им оставаща храна се раздаваше под най-строг контрол. Дневната войнишка дажба възлизаше на по-малко от половин килограм месо, което не беше много.

Тамас повдигна глава, доловил някакъв шум сред вятъра. Подир няколко секунди отново сведе поглед към пламъците. До него Олем трошеше клонки и ги хвърляше в огъня.

Разузнавачите на фелдмаршала така и не бяха открили мистериозната адранска армия, но следи от нейното преминаване имаше в изобилие. Оголени бобени поля, опожарени ферми. Мъртви и умиращи, възрастни и негодни — това бе останало от земеделците, населяващи Северната шир. Платото се бе превърнало в безплодна пустош. Каквито и части да бяха минали оттук преди две седмици, бяха оставили след себе си само смърт.

По негово нареждане войниците бяха обградили с двуметров окоп целия лагер. Работата беше съкрушителна, ала Тамас нямаше никакво намерение да се остави да бъде нападнат изневиделица. Някои от хората му все още работеха. Отекваха звуци от лопати, остъргващи камъни и буци твърда пръст, както и ругатните на пехотинците, впрегнати да копаят подир цял ден вървене.

Тамас отново повдигна глава. Отново онзи звук. Какво беше това? Фелдмаршалът наостри уши в опит да установи посоката.

Нищо.

Може би деливанците се бяха обърнали срещу него? Преди няколко месеца, когато Тамас ги бе поканил да се съюзят с него срещу Кез, кралят на Делив бе отказал категорично, но бе обещал пълен неутралитет.

— Разрешавате ли да се присъединя към вас, фелдмаршале?

Тамас вдигна очи. Издължаващите се сенки затрудняваха погледа му и в първия момент не му позволиха да различи Беон ди Ипил. Той кимна към празното място от другата страна на огнището. Беон внимателно се отпусна на земята и кръстоса крака. Очите на кезианския генерал бяха хлътнали, лицето му

бледнееше. Той беше един от малцината вражески офицери, които Тамас държеше все още в плен — останалите вече бяха изпратени при кезианската армия.

— Как е ръката ви? — попита Тамас.

Беон погледна към лявата си ръка, отпусната в превръзка през рамо.

— Добре е, благодаря ви. Лекарят ми казва, че не е строшена, но в битката съм изгубил много кръв. С времето ще се оправи. Ами вашите наранявания?

— Биват. — Тамас плъзна два пръста над ребрата си и трепна под допира. Надали бяха пукнати, но имаше усещането, че цялото му тяло е една огромна синина. — Иска ми се да бях взел доктор Петрик със себе си, когато напуснах Будфил. Но пък по онова време замислите ми бяха съвсем различни от последвалия развой.

Беон кимна, загледан в огъня. Той пое дълбоко дъх и понечи да каже нещо, но размисли. Изминаха още няколко минути, преди най-сетне да заговори:

— Спомням си предишното си пътуване през Северната шир — рече Беон. — Трябва да е било преди шест, може би седем години. Пътувах заедно с делегация от Привилегированите на баща ми, изпратени в Делив. Земята беше по-зелена, по-богата. — Беон се усмихна тъжно. — Градовете устройваха тържества в наша чест. Имаше хиляди хора, все горди и щастливи фермери.

— А сега не мога да не се почудя: какво се случва с моето отечество? — Беон се огледа. — През последните два дни виждам безброй изоставени ферми. От бобените поля няма и следа. Земята е кафеникава и суха. Бях чувал за настъпилата суша у нас и в съседните държави, но не подозирах, че е толкова лошо.

— И нещо повече, къде са сънародниците ми? Тази сутрин минахме покрай една ферма. Посевите — а посеви е имало, не съм толкова изнежен, та да не мога да видя — бяха стъпкани, а къщите бяха опожарени. Трябва да ви попитам, фелдмаршале. Изпратили ли сте хора напред? Вие ли опустошавате тези земи?

— Опустошението, което виждате около себе си — каза Тамас с накърнена от обвинението гордост, — не е дело на моите войници. Давам ви думата си.

— Тогава трябва да са били бандити.

Каква ли част от подозренията си можеше да сподели с Беон?

— Не мисля така — отвърна Тамас.

Беон не обърна внимание.

— Преди два дни — продължаваше той — минах край някакъв старец, яхнал товарно муле. Той горещо ме помоли да поправя злините и да прогоня адранските чужденци, които опустошавали земите ни. — Генералът говореше сдържано,

опипвайки почвата.

— Моите разузнавачи докладваха, че преди нас са минали други части — рече Тамас. — А от разказите на малцината оцелели селяни научихме, че въпросните войници носели адрански униформи. Което ме учудва, защото със сигурност зная, че не съм разполагал части в северната част на Кез.

Беон се взираше в него, свъсил чело сякаш се опитваше да прецени дали Тамас казва истината.

— Имате ли представа дали баща ви е изпращал на север легиони, преоблечени като адранци, за да могат да прекосят Делив и планините?

— Не. А и нашите войници не биха причинили подобно нещо на родната си земя.

Тамас се запита откъде ли Беон имаше толкова високо мнение за морала на пехотата.

Олем сграбчи неочаквано пушката си и скочи на крака.

— Сър — рече той, — чувате ли?

Тамас замълча и се заслуша. Нищо.

Чакай. Ето го. Звучеше като крясък. Много далечен. Той се изправи на крака. Едно недалечно възвишение му предостави по-добро място за оглед. Фелдмаршалът огледа хоризонта, като напрягаше слух.

— Ето там — каза Олем и посочи на север.

Над платото се стелеше прах, издигаща се диря, която издаваше стремглавото приближаване на ездачи.

— Оседлай коня ми — обърна се Тамас към Олем. — Бързо!

Фелдмаршалът се затича през лагера. Барутните магове нощуваха на около стотина крачки от неговата палатка. Той завари там повечето от тях, удобно излегнати, с изути ботуши. Те разговаряха и си подаваха някаква бутилка, изникнала незнайно откъде. Влора веднага се надигна, щом забеляза Тамас.

— Андрия, Влора — отсечено заповяда Тамас. — След мен! Останалите, вдигайте тревога. На северния хоризонт има конници.

— Колко на брой, сър? — попита Влора, докато тримата се отправяха към северния край на лагера.

— Това ни предстои да разберем — каза фелдмаршалът. — Знаете ли къде е Гаврил?

— На разузнаване — отвърна Андрия.

— Къде?

— Май на север.

— Мамка му. Вземете коне.

Олем пристигна с оседлания кон и пушката на Тамас. Фелдмаршалът скочи на седлото и препусна на север, без да чака

хората си. Олем го догони съвсем скоро — телохранителят още не беше разседлал коня си.

— Какво става, сър? — високо попита Олем, за да надвика глухия кънтеж на копита.

— Ездачи — каза Тамас. — Много на брой.

— Възможно ли е да са разузнавачите на Гаврил?

На Тамас му се искаше да отговори утвърдително, но облакът прах в далечината говореше друго. Той ставаше все по-голям. Толкова прахоляк можеха да вдигнат най-малко двадесет коня, а разузнавачите на Гаврил се движеха по двойки.

Двамата оставиха лагера зад себе си и поеха на север по главния път. Един поглед през рамо показа на Тамас, че от лагера излизаха още конници, на няколкостотин крачки от него.

Той заопипва в джоба си за барутен фишек, докато се поклащаше в синхрон с движенията на коня. Пъхна края на фишека право в устата си и отхапа. Серистите зрънца захрущяха между зъбите му. Още докато изплюваше овлажнялата хартия барутният транс се разля из жилите му.

Земята прелиташе под копитата на коня му и хоризонтът изникна пред очите му с ясна отчетливост. Тамас откри облака прах и го проследи до източника му. Ето там, на мили разстояние, препускаше самотен конник.

Фелдмаршалът се намръщи. Само един? Ездачът се бе привел към шията на животното. Приличаше на един от Гавриловите разузнавачи.

Секунди по-късно иззад хребета на един хълм се появиха още конници.

Те носеха сини униформи със сребърен кант, а на главите им личаха конусовидните шлемове на адранските драгуни.

Тамас изруга. Адрански драгуни? Невъзможно. Ако действително бяха адранци, разузнавачът нямаше да бяга от тях. Тамас погледна към Олем, ала телохранителят не можеше да види толкова надалеч.

— Драгуни — извика му Тамас. — Преследват един от нашите разузнавачи! Носят адрански униформи, но не са приятелски настроени.

В отговор Олем пришпори коня си.

Тамас се приведе на седлото и започна да отброява ударите на копитата, докато скъсяваха дистанцията между себе си и разузнавача. Скоро фелдмаршалът можа да прецени, че драгуните се намират на около половин миля зад преследвания. По муцуната на коня на беглеца личеше пяна; животното непрекъснато тръскаше глава. Личеше, че няма да издържи още дълго.

Тамас размаха пистолета си към ездача в знак да спре. Разузнавачът се изравни с тях и дръпна юздите, конят му се разтърси и се олюля, въртейки лудешки очи. Лицето и гърдите на преследвания бяха покрити с прах, смесила се с потта му.

— Къде е Гаврил? — остро попита Тамас.

Разузнавачът дишаше тежко, опитвайки се да проговори, след което протегна ръка зад себе си.

— Изостана… сби се с тях, за да мога аз… да избягам.

— Какви са тези хора?

— Кезианци! Взехме ги за свои, но те ни се нахвърлиха в мига, в който Гаврил ги заговори на адрански.

Тамас обърна коня си към драгуните и бързо ги преброи. Шестнадесетима. Те размахваха карабините си и крещяха: появата на Тамас и Олем не ги бе накарала да забавят ход. Щяха да са тук само след минути. Той подложи свободната си ръка под въоръжената и примижа. Дръпна спусъка.

Отброяваше секундите мислено, съсредоточен върху барута, за да поддържа куршума в полет далеч отвъд обичайната траектория. Същевременно ръцете му прибираха празния пистолет и изваждаха другия.

Едно. Две. Тр…

Един от драгуните в края на групата рухна, пронизан от куршума право в окото.

Тамас закрепи втория си пистолет и стреля. Още един драгун рухна. Отново в края на групичката. Тамас не искаше да подплаши драгуните, които все още не бяха забелязали, че са изгубили двама от другарите си.

— Олем! С мен!

Тамас заби пети в хълбоците на коня си и го пришпори. Прибра втория пистолет и извади тежката кавалерийска сабя. Оръжието прилегна в ръката му, пръстите обвиха захабената кожена дръжка.

На седемдесет крачки от него драгуните насочиха карабините си. Стреляха, при което Тамас чу как един от куршумите профуча край ухото му.

Да уцелиш движеща се цел, докато самият ти яздиш, беше трудно в най-добрия случай, освен ако не си барутен маг.

Тамас повдигна сабята си и се съсредоточи върху най-предния драгун. Той беше едноух. Мъжът прибра карабината и изтегли сабята си с едно бързо движение.

Без да пуска юздите, Тамас бръкна в предния джоб на униформата си и извади няколко куршума.

Той разчете позицията на сабята на Едноухия, сетне обходи с поглед близките драгуни, и всичко само за няколко секунди.

Тамас се приведе надясно и повдигна високо оръжие.

Тогава връхлетяха един връз друг.

Тамас се плъзна наляво върху седлото, отбягвайки на косъм удара на Едноухия. Сабята на фелдмаршала разсече мека плът, почти една педя от острието се вряза в шията на Едноухия. Тамас придвижи куршум към върха на юмрука си, подхвърли го с палец във въздуха и с барута от един от резервните си фишеци го запрати в гърдите на следващия противник. Сабята му продължи устрема си от предходния замах, като премина над главата на коня му и отби намушкващия удар на драгун откъм лявата му страна.

Той хвърли друг куршум във въздуха и отново възпламени барут, за да го запрати назад, в гръбнака на Едноухия.

Отново приведен над коня, Тамас плесна с юздите. Един от крайните драгуни се насочи към него с жесток замах.

Тамас отби. Отби отново.

Драгунът беше бърз и опитен. Тамас подхвърли куршум и го запрати в рамото му. Противникът изтърва сабята си и се вкопчи в раната. Тамас го прониза в гърдите.

Фелдмаршалът се извъртя, готов да посрещне следващия противник, но видя само как двама от драгуните се предават на Олем. В далечината на юг облак барутен дим се стелеше над двама конници — Влора и Андрия. Тамас насочи коня си към един от предалите се драгуни.

— Къде е Гаврил? — попита той на кезиански.

Драгунът се взираше в него.

— Къде е Гаврил? Един едър мъж! Къде е той?

Драгунът поклати глава.

Тамас изруга, избърса острието на сабята си и я прибра.

— Олем, с мен!

— Сър, конят ми е ранен. — Телохранителят вече слизаше от седлото. Животното му беше в шок; кръв се стичаше от рана под шията му.

— Вземи един от техните тогава!

— Но пленниците…

— Остави ги! Няма да изгубя още един брат в тази проклета страна!

Тамас препусна напред, без да дочака отговор. Скоро погледна през рамо и видя как Олем и барутните магове се мъчат да не изостанат.

На западния хоризонт слънцето залязваше, отстъпвайки пред здрача. Тамас продължаваше да препуска, горещият вечерен въздух брулеше косата и куртката му, като караше кръвта по бузите му да засъхва. Конят му започна да се изморява и да се

задъхва, забавяйки ход въпреки настоятелното му пришпорване.

Заради мрачината вече не виждаше Олем зад себе си. Глухият, зловещ вой на степните вълци достигна до него през свистенето на вятъра. Тъй като ефектът на барутния транс започваше да отслабва, Тамас сдъвка нов барутен фишек. Пътят прелиташе край него, размазан под припрения екот на копита.

Не знаеше нито колко надалече, нито колко дълго е яздил, когато конят му се препъна. Тамас изхвърча от седлото, хвърлен на няколко крачки разстояние, и се приземи болезнено върху рамото си.

Той се изправи със залитане на крака. Наоколо цареше тишина. Празнота. Не се чуваха конете на спътниците му. Никакви следи от драгуните. Само хрипливото дишане на коня му.

Къде беше Гаврил? Какво бе станало с него? Тамас прокара ръка през сплъстената си, мръсна коса. Дори не помнеше кога е изгубил шапката си. Той пристъпи към коня, за да го огледа, като стъпваше колебливо, тъй като дългата и напрегната езда бе вкочанила краката му.

Конят лежеше на хълбок върху земята. Въртеше очи, от върха на муцуната му се стичаха кръв и пяна. Тамас стисна очи, за да прогони сълзите, и помилва животното, за да го успокои. То трепна и направи опит да се изправи, но можа единствено да изцвили треперливо. Звукът разтърси душата на Тамас.

Един от краката на коня бе строшен; костта стърчеше. Явно се беше натъкнал на някаква хлътнатина и в умората си се беше препънал.

Тамас извади пистолета си. Зареди го бавно, грижливо.

Изстрелът изкънтя над платото.

Тамас свали дисагите, юздите, пистолетите и пушката си. Сетне пое на север.

Не знаеше кога е спрял. Осъзна само, че се намира на колене и че се взира в ръцете си. Те бяха разранени от юздите. Къде се бяха дянали ръкавиците му за езда? Той поклати глава и понечи да се изправи и да продължи.

Вместо това зарови лице в дланите си. Още един брат. От близките му не бе останал никой, освен може би синът му. Тамас отново се беше провалил.

Трябваше да спре. Да разпита онези кезиански драгуни. Да разбере дали Гаврил е още жив, и ако е така — къде са го отвели. Колко драгуни имаше в ротата им.

Сега осъзнаваше, че е постъпил като глупак — да препусне по подобен начин. Отчаян глупак, опитващ се да спаси брат си. Сам.

Той зарида.

Сълзите му бяха пресъхнали по времето, когато чу тропота на копита по пътя. Те приближаваха от юг в равномерен, лек галоп. Принадлежаха на един-единствен кон.

— Тамас? — провикна се женски глас.

Влора.

Тя отново изкрещя името му. Копитата се приближиха и спряха. Изхрущя чакъл, щом тя слезе от седлото. Ето че ръцете ѝ се озоваха на раменете му и го разтърсиха.

— Сър, моля ви. Отговорете ми. Тамас!

Тамас вдиша дълбоко и задържа дъха си няколко секунди, преди отново да го изпусне.

— Тук съм. — Сам се изненада от гласа си, излязъл като хрипкав шепот.

Почувства как нещо бива тикано в ръцете му и сведе поглед. Манерка. Той отпи.

— Конят ви…

— Строши си крака — отвърна Тамас. — Трябваше да го застрелям.

— Зная. Видях го. Почти две мили назад. Наистина ли сте извървели целия този път пеш?

— Бедното създание. Умря, защото не исках да спра.

Влора отпусна хладната си длан върху тила му.

— Пийте.

— Не можах да намеря Гаврил — продължаваше Тамас. — Опитах. Не можах. Отново се провалих. Изгубих още един брат. Последния. Аз… — Почувствал как сълзите заплашват отново да рукнат, той спря и бавно пое няколко глътки въздух. — Къде е Олем?

— Конят му изгуби подкова още преди петнадесет мили.

— Петнадесет мили…

Влора взе лицето му в длани и го принуди да я погледне. Какво ли виждаше в очите му в този момент? Може би един съкрушен старец, изцапан от прахоляка?

— Тамас — каза Влора, — пътували сте близо четиридесет мили. След около час ще съмне.

Фелдмаршалът примигна, за да прогони сълзите, и погледна към небето. Сякаш виждаше нов свят около себе си. Луната стоеше високо в небето, звездите сияеха ярко.

Няколко мига тя го наблюдава мълчаливо. Несъмнено виждаше, че е изразходвал по-голямата част от барута и куршумите си. В един момент беше захвърлил пушката. Но не и пистолетите. Не и пистолетите, подарени му от Таниел. Не, тях не би изоставил за нищо на света. Таниел — неговият син — му ги беше подарил.

Тамас мъчително се изправи на крака, опирайки се на Влора, и погледна на север. Четиридесет мили. Вече се намираше в Делив. По-близо до Алватион, отколкото до собствената си армия.

Глупаво. Адски глупаво от негова страна.

Влора отиде до коня си и започна да сваля седлото му.

— Какво правиш?

— Ще лагеруваме тук — отвърна тя.

— Трябва да се върна при…

— Не бъдете глупав, Тамас. Армията ще ни настигне до два дни. Ако не спрете да си починете, ще сте грохнали по времето, когато пристигнем в Алватион.

Влора беше права, разбира се. Не че това се нравеше на Тамас. Той се изправи.

— Аз съм твой…

— Да, вие сте моят командващ офицер. Зная. Ето ви спален чувал. Аз ще поема първото дежурство.

Тамас погледна към навития на руло спален чувал, озовал се в ръцете му, сетне вдигна очи към луната, а накрая се взря на север, където досами ръба на платото, някъде в мрака се издигаше Алватион.

— Още един брат — се чу да казва той. — Още един.

Глава тридесет и четвърта

Тамас не се събуди, докато горещината на обедното слънце не сложи край на неспокойния му сън. Той се надигна сепнато и неразбиращо се втренчи в шапката, положена в скута му. Повдигна я и я разгледа. Не беше неговата. Беше прекалено малка.

Влора. Само че от нея нямаше и следа и Тамас се зачуди дали снощната ѝ поява не е била просто плод на трескав сън.

— Тя отиде да търси вода за конете, сър.

Тамас погледна зад себе си. Олем седеше върху един камък и грижливо почистваше карабината си. Край него лежаха манерки и дисаги. Тамас раздвижи език в устата си. Тя бе пресъхнала и пареща, езикът му стоеше набъбнал.

— Манерка — каза Тамас.

Олем му подхвърли манерка и Тамас пи жадно.

— Кога ни настигна?

— Призори — отвърна телохранителят. Той се взираше в Тамас със странен поглед. — Не изглеждате добре, сър.

Тамас прокара пръсти през каквото бе останало от косата му и предпазливо допря връхчетата им до шевовете в скалпа си.

— Снощи си изгубих шапката.

Олем кимна, но погледът му сякаш казваше: *Какво, няма ли да спомена как препуснахте като умопобъркан снощи? Какво ви прихваща, по дяволите?*

Тамас отмести очи.

— На това проклето плато няма много вода.

— През нощта прекосихме старо речно корито — рече Олем. — Не можах да видя дали на дъното му все още има вода. Влора отиде да провери.

Тамас се изправи на крака и направи няколко кръга около лагера. Чувстваше се отвратително. Краката му се бяха разранили и изтръпнали — особено болният, чаталът му беше протрит, лицето му бе обрулено от вятъра, а дланите му бяха загрубели. Главата му кънтеше болезнено заради недостатъчните сън и вода. В края на всяка обиколка той неизменно поглеждаше на север, към Алватион, а сетне на юг.

Влора се върна час по-късно с конете и пълни мехове.

Късно следобед към тях се присъединиха останалите барутни магове и десетима от войниците на Олем. Скоро след това ги догониха и неколцина разузнавачи. Тамас веднага ги изпрати на север.

По-късно същия ден Тамас зърна ездачи на северния

хоризонт, на мили от тях. Те не се приближиха, но Тамас пак успя да види, че са облечени в сини униформи със сребърен кант. Кои бяха тези самозванци? Наистина ли бяха кезианци, както подозираше?

Войската пристигна късно на следващия ден и се разположи да станува заедно с тях. Първата работа на Тамас бе да подири кезианските драгуни, с които се бе сблъскал преди два дена.

Те бяха трима. Представляваха жалка гледка; конете, оръжията, екипировката и шлемовете им бяха конфискувани. Лицата им бяха обгорени от слънцето. Един от тях накуцваше силно — засъхналата кръв върху панталона му показваше, че раната е неотдавнашна. На друг му липсваха два от предните зъби.

Третият нямаше ботуши, поради което бе намотал около краката си окървавени парчета от куртката си.

Един от пазещите ги войници посочи към пленника с импровизираните ботуши. Ризата му бе кафеникавожълта заради петната пот и кръв. Имаше къса кестенява коса и големи бакенбарди.

— Това е техният лейтенант — обясни пазачът. — Куртката му носеше лейтенантски знаци, преди да я разкъса.

— Къде са ботушите му? — попита Тамас.

— Взехме му ги — каза пазачът, — за да го накараме да говори.

Тамас въздъхна.

— Вървете да ги намерите. Един офицер не заслужава подобно отношение, пък дори и военнопленник. — Той се обърна към лейтенанта и го заговори на кезиански: — Как се казваш?

Мъжът се взираше покрай Тамас.

— Кажи ми как се казваш и ще ти върна ботушите.

— Простете? — със силен адрански акцент отвърна мъжът. — Аз не говоря кезиански.

Тамас подбели очи.

— Зная, че си кезиански офицер. Ако продължаваш да се преструваш, че си адранец, ще те разстрелям за дезертьорство. — Той се приведе напред. — На собствените си хора съм свободен да причиня неща, които не бих сторил на един военнопленник.

Този път мъжът го погледна. И трепна.

— Лейтенант Мернобъл. От тридесет и четвърти драгунски полк на Негово величество.

— Какво правите тук, Мернобъл? — попита Тамас. — Намираме се в Делив.

— Не бяхме в Делив, когато ни заловихте — рече Мернобъл.

— Дойдохте от север. По онова време на север от нас се

намираше единствено Делив.

Мернобъл отново се загледа някъде над рамото на Тамас и не каза нищо. Няколко мига по-късно пазачът донесе ботушите. Фелдмаршалът ги взе и ги подаде на собственика им.

Мернобъл ги взе.

— С ваше позволение?

Тамас кимна.

Мернобъл седна на земята и предпазливо размота парчетата плат. Тамас потръпна от открилата се гледка. Чорапите на лейтенанта бяха разкъсани, подгизнали от кръв. По вида на раните личеше, че е вървял без ботуши в продължение на мили. Пленникът се обу внимателно, но не можа да сподави стона си, когато се изправи.

— Давали ли сте им вода? — попита Тамас. Когато пазачът не отговори, фелдмаршалът се извърна към него. — Е? Давали ли сте им вода или храна?

Пазачът поклати глава.

— По дяволите, човече, върви да им донесеш храна. Те са войници също като теб.

Пазачът се отдалечи припряно.

— Той ще ви донесе храна — каза Тамас на кезиански.

Мернобъл кимна благодарно.

— Какво правехте в Делив? — попита отново фелдмаршалът.

Мернобъл си пое дълбоко дъх и отново се втренчи покрай Тамас.

Тамас се навъси.

— Знаеш ли кой съм аз?

Военнопленникът поклати глава.

— Аз съм фелдмаршал Тамас.

Мернобъл преглътна. Мъчително.

— Ела с мен — каза му Тамас и се обърна към един от другите пазачи. — Къде е палатката на генерал Беон?

— Сигурен ли сте, че това е разумно, сър? — с объркан вид попита войникът.

— Моля? Попитах те нещо. Къде е палатката на генерала?

— Ей там.

Тамас закрачи през лагера и откри Беон да седи край тлеещ огън, накладен с клечки и засъхнали конски изпражнения. Генералът се изправи с усилие, щом видя Тамас. При вида на пленника той присви очи.

— Генерал Беон — поде Тамас, — доколкото разбрах от поведението ви, много бихте искали да узнаете кой е опожарявал, насилвал и грабил из местните земи.

— Да — отвърна Беон. Тонът му бе леден. — Узнах го снощи,

в интерес на истината. Тези хора са кезиански офицери, които се преструват на адранци. — Той погледна към краката на Мернобъл. — Кой му е върнал ботушите?

Тамас премести поглед от Беон към Мернобъл. В очите на лейтенанта личеше страх и Тамас ненадейно разбра. Именно Беон бе наредил ботушите на Мернобъл да му бъдат отнети. Най-вероятно пак той бе наредил и да бъде държан гладен. Хората на Тамас несъмнено бяха били повече от доволни да приложат наказанието.

— Аз — отвърна Тамас.

— Настоявам ботушите да му бъдат свалени, а вие да организирате разстрел. Искам тези хора да бъдат екзекутирани утре сутринта заради престъпления срещу кезианския народ.

Тамас сдържа отговора си. Нямаше намерение да приема нареждания от един военнопленник, макар да уважаваше Беон. Вместо това той се обърна към Мернобъл:

— Изглежда е време да дадеш обяснение, лейтенант.

Ръцете на Мернобъл трепереха.

— Какво искате да знаете?

— Всичко — каза Беон. Макар и млад, властното му излъчване бе неоспоримо.

Тамас отпусна ръка върху рамото на Мернобъл.

— Най-напред ми кажи къде е Гаврил. Той е едър мъж. Заловили сте го преди два дни, преди да подгоните разузнавача ми обратно към моя лагер.

— Отведоха го в Алватион — каза Мернобъл.

— Жив?

— Да.

Тамас си отдъхна. Това бе първото нещо, което трябваше да узнае. Сега идваше ред на останалото.

— Това ли е всичко, сър?

— Не. Започни от бригадата си.

— Аз се числя към Тридесет и четвърти драгунски полк, част от Деветнадесета бригада на Великата армия на Негово величество — каза Мернобъл. — Бяхме изпратени на север…

— Кои? — прекъсна го Тамас. — Колко на брой бяхте?

— Две бригади. Деветнадесета и Двадесет и четвърта. Изпратиха ни на север преди няколко седмици, за да завладеем деливанския град Алватион.

— С каква цел? — попита Тамас. Сега беше шансът му да се сдобие с информация. Пленникът щеше да си глътне езика, щом осъзнаеше ползата, която принасяше на врага с отговорите си.

— За да можем да обсадим адранската гранична стража отвъд Алватион. Целта ни беше да завземем Алватион, сетне

планинската стража, да прекосим Въгленда и да се спуснем към Адро.

— А униформите? — попита Тамас.

— Военна хитрост. За да повярва Делив, че адранската армия е оплячкосала Алватион.

Дъхът на Тамас секна. Ако кезианците нападнеха Делив дегизирани, имаше вероятност Делив да изостави неутралитета си и да се намеси във войната на страната на Кез.

— Успяхте ли?

Мернобъл погледна към Беон, но в отговор получи единствено леден взор.

— Завзехме Алватион — рече той — преди около седмица и половина. Началникът на планинската стража ни разкри, така че все още не сме навлезли в Адро. В момента адранските граничари са под обсада.

— Как ще обясниш стореното на моя народ, лейтенант? — попита Беон. — На *нашия* народ?

— Не се гордея с това, сър — рече Мернобъл, свеждайки поглед. — Беше ни наредено да пътуваме бързо, с ограничен багаж. Да се прехранваме от земята, без обоз. Да попълваме редиците си при нужда. Заповедта дойде лично от Негово величество. Натъкнахме се на адранските разузнавачи, докато търсехме храна и цивилни, които да привлечем.

— Баща ми е дал одобрението си за това? — процеди Беон.

Мернобъл кимна.

— Кой е начело на Деветнадесета бригада?

— Начело ѝ беше фелдмаршал… простете, генерал Тайн — рече Мернобъл.

Очевидно понижен заради неуспешния опит да завземе Южната планина.

— Беше? — попита Тамас. Тайн бе опитен военачалник, но в същото време прагматичен и често се отнасяше с лека ръка към живота на войниците си. Тамас не би се изненадал да види подобно отношение от негова страна.

— Обесиха го, сър. За измяна.

— Обесен? — повтори Беон.

— Така чух, сър. Видях и тялото. Миналата седмица.

— Той е бил генерал — рече Тамас. — Заповедите трябва да са дошли директно от Ипил. — Фелдмаршалът направи крачка встрани и вдиша дълбоко от вечерния хлад. Странно. Много странно. Ипил беше тиранин, но не и идиот. Той не би искал да предизвика война с Делив.

Тамас се върна при двамата пленници.

— Кой, по дяволите, би убедил Ипил, че да нападне Алватион

е добра идея?

— Не зная, сър, аз…

— Да? — подкани фелдмаршалът.

— Не мога да потвърдя със сигурност, но съм чувал слухове.

— Слушам те.

— Бил е Привилегированият.

— Какъв Привилегирован? — Тамас настръхна. Повечето от кезианските кабалисти бяха погинали в битката на планината, или поне така му бяха казали.

— Според слуховете бил дошъл от Адро. Един от дипломатите на Негово величество. Трябвали му само два дни да убеди Негово величество да нападне Делив.

Почувствал внезапно отчаяние, Тамас положи ръце върху раменете на Мернобъл.

— Кажи ми името му, мамка му. Как се казва?

— Същият, който обеси фелдмаршал Тайн. Сега се намира в Алватион.

— Кажи ми проклетото име!

— Херцог Никслаус, сър.

Адамат крачеше из всекидневната и се опитваше да реши какво да прави със семейството си.

Трябваха им четири дни, за да се върнат в Адопещ. Не беше виждал Рикар от деня, в който бе забелязал корабите на Бруданогурланската търговска компания да се спускат по канала. Рикар бе настоял да провери лично какво става, а Адамат побърза да поведе близките си обратно към столицата.

Опасяваше се, че Рикар е бил пленен.

Адамат не спираше да си напомня, че информацията, с която разполагаше, далеч не е достатъчна за вземането на основателно решение. Може би съществуваше и някакво друго обяснение за присъствието на тези кораби. Умът му обаче не спираше да се връща към едно: Брудания нахлуваше в Адро.

Сякаш всичките му кошмари се сбъдваха. Кларемон насочваше мощта на търговската си флотилия към Адопещ. Тъй като цялата адранска армия се намираше в южните земи, заета да отблъсква кезианците, столицата стоеше напълно беззащитна. Планинската стража бе отстранена от отбраната на канала от самия Рикар. Абсолютно нищо не възпрепятстваше Кларемон да се спусне по река Адра и да превземе града.

Колко ли дълго Кларемон бе планирал това? Вероятно дискретно бе сложил ръка върху шлюзовете още преди седмици, а деливанския флот бе подкупил, за да пропусне корабите му от

океана.

Но какво искаше да прави с Адро? Да го завладее? Или се интересуваше от ресурсите му? Може би Брудано-гурланската търговска компания действаше от името на Кез? Или работеше по своя инициатива? Адамат установи, че вторият вариант е по-ужасяващ от първия. Ако и Брудания, и Кез възнамеряваха да завладеят Адро, Адопещ щеше да се окаже разкъсан.

Той трябваше да изведе близките си от столицата. Кой знаеше какво ще причини армията на завоевателя…

Но къде да отидат?

Бяха в капан. Една армия на юг, друга на север.

Можеше да ги изпрати в Нови. Макар че не познаваше никого в Нови. Може би…

На вратата се почука. Инспекторът грабна пистолета от бюрото си и отпи глътка вино, преди да пристъпи към преддверието.

— Стойте горе — каза той, когато видя Астрит да наднича любопитно от площадката.

Отвори вратата и завари лакей, когото познаваше по физиономия. Мъжът работеше за Рикар.

— Инспектор Адамат? — попита лакеят.

— Да? — предпазливо отвърна Адамат.

— Господин Тамблар ви вика в седалището на профсъюза. Каретата ви чака.

— Рикар се е върнал?

— Преди по-малко от час, сър — отвърна лакеят.

Възможно ли беше да е капан? Дали наоколо не изчакваха хора на лорд Кларемон, дебнещи подходящ момент да убият Адамат? Или просто го гонеше параноя?

— Той заръча ли да ми предадете нещо друго?

— Не, сър. Само поиска да се явите.

— Почакайте минутка.

Адамат отиде в задния двор, където Фая се беше усамотила да чете. Слънцето надничаше измежду покривите и Фая бе отметнала глава назад под лъчите му, положила книгата в скута си.

— Скъпа — меко каза Адамат.

Фая подскочи. Книгата се изтърси на земята; Фая допря длан до гърдите си.

— Не ме стряскай така — каза тя. — Счу ли ми се, или някой дойде?

Адамат вдигна книгата и ѝ я подаде.

— Да. Рикар е изпратил човек да ме заведе при него. Настоявал да ме види.

— И?

— Искам да заминете за Нови — каза той.

— Не.

— Моля те, без повече спорове. — По време на целия обратен път двамата разгорещено бяха обсъждали какво трябва да направят тя и децата. Фая искаше да останат в столицата. Адамат настояваше да заминат. — Там ще е по-безопасно.

— Както беше по-безопасно в Нейфолк, нали? — кипна тя.

— Фая…

— Не ме файосвай — каза съпругата му. — Оставаме заедно. Повече няма да ни отпращаш за наше добро. Нито аз, нито децата ще ходим някъде.

Адамат понечи да протестира, но не знаеше какво да каже. Беше наясно, че не може да я убеди, но в същото време не можеше просто да се примири. Нима тя не осъзнаваше, че е по-добре за нея да бъде на безопасно място?

Той се приведе напред и я целуна по косата.

— Отивам да видя какво иска Рикар — рече Адамат.

Глава тридесет и пета

Таниел навлезе в ничията земя между двете армии под прикритието на мрака.

Вероятно можеше да го направи и през деня. Беше обиколил адранския лагер, за да изпробва магията на Михали. Действаше. И все пак нещо не му позволяваше да се довери изцяло на Михали.

Достигна целта си малко след полунощ. Първите вражески постове се намираха на половин миля от кезианския лагер. И ако кезианците се придържаха към същите основни принципи като противниците си, повечето от дежурните несъмнено щяха да са Чудаци — хора, чиято дарба им позволяваше да виждат в тъмното, да чуват необичайно тихи звуци и да надничат Отвъд. Таниел бе забравил да попита дали магията на Михали го скрива и от мистичния взор.

Или дали той самият издава шум, докато върви.

Таниел спря на петдесетина крачки от най-близкия постови и изсипа купчинка барут върху опакото на дланта си. Подир едно рязко смръкване барутът изчезна.

Той обърса носа си и приклекна в една плитка долчинка. В долината нямаше много места за прикритие. Оскъдните храсталаци отдавна бяха изскубани, за да послужат за огрев; за да направят място за палатките или просто за забавление на отегчените войници. Таниел надушваше, че някъде наблизо бе изкопана помийна яма.

Той изчисли разстоянието между двата поста. Около петдесетина крачки. Таниел пое към пролуката.

Под ботуша му изпращя клонка и един от постовите се обърна по посока на звука.

— Парола! — избоботи мъжът на кезиански.

Човекът изчакваше мълчаливо. Дулото на мускета му се раздвижи; той се взря в мрака.

— Пауъл? — провикна се дежурният. — Пауъл!

— Да?

Отговорът долетя отблизо, на няколко крачки от Таниел. Той усети как пулсът му се покачва.

— Виждаш ли нещо?

— Що за идиотски въпрос? Нали щях да вдигна тревога, ако виждах.

— Стори ми се, че чух нещо. Може да е бил някой шпионин.

— Тъпанар. Ако е бил шпионин, значи вече знае, че съм тук.

Първият постови придоби самодоволен вид.

— Тогава сме го стреснали?

— Велики Крезимир, ама че си тъп. Мълчи и си отваряй очите.

Таниел заобиколи мястото, от което бе долетял вторият глас. Дори с подсиления си от барут поглед не различаваше нищо. Явно онзи постови беше адски добър в прикриването.

Подмина следващите постове без инциденти и се озова в сърцето на кезианския лагер. Тъй като не знаеше кога магията на Михали ще престане да действа, се стараеше да остава прикрит във всеки един момент.

Станът беше пуст. В адранския лагер винаги имаше будни — мъже, разказващи си истории, или жени, захванали се с прането. Нямаше значение колко е часът. Огньовете не угасваха почти през цялата нощ. Звукът от приглушени гласове беше неизменен. А тук…

Палатките бяха разположени в идеални редици, което му предоставяше добра видимост. Близо пет минути не съзря жива душа, докато накрая не видя взвод кезиански постови. Те маршируваха с ускорен ход през лагера, вперили погледи право пред себе си, повдигнали мускети над главите си. По-скоро имаха вид на наказани, отколкото на постови, изпълняващи задълженията си.

Таниел избегна няколкото патрула по пътя си и се отправи към задната част на лагера. Не беше трудно да намери целта си.

Щабната палатка, изградена от десетина по-малки палатки, не отстъпваше по големина на градска административна сграда. На равно разстояние около целия команден комплекс бяха разположени охранители. През платнищата се процеждаше светлина. Тъй като беше Отличник, подсиленият му слух различи гласове — макар да не можеше да разграничи отделните думи — вплетени в разгорещен спор.

В щаба още имаше будни. Това също го устройваше.

Таниел се прикри зад една войнишка палатка и започна да наблюдава главния вход. Той не беше претенциозен. Трябваше му просто човек, който да познава разположението на кезианския лагер. Някой висш офицер би бил най-подходящ.

Не след дълго неизвестният спор затихна. Пет минути по-късно офицерите започнаха да напускат палатката.

Таниел ги изпровождаше с поглед и си отбелязваше в коя посока се отдалечават.

Майор. Още един. Полковник — добре. Генерал. Още по-добре.

Той се раздвижи зад палатката, канейки се да последва генерала, когато друг от излизащите привлече вниманието му.

Таниел го познаваше. Фелдмаршал Готлит, заместникът на Тайн. За него Тамас казваше, че е кадърен бюрократ, за когото загубите не са нищо повече от числа върху хартия и който не би се поколебал да изпрати десетки хиляди на сигурна смърт, стига това да му спечели дори незначителна победа.

Готлит моментално се отправи на юг, към задната част на лагера. Един от охранителите се отдели от поста си и го последва.

Таниел стори същото.

Готлит бе разквартируван в някаква фермерска къща на стотина крачки от щабната палатка. Фелдмаршалът се прибра вътре, а войникът застана на пост до вратата.

Таниел обходи постройката веднъж. Два прозореца, и двата със залостени кепенци. Нямаше други врати, освен входната.

Той се притисна до стената и започна да се прокрадва към фасадата. Дланта върху устата на постовия и ножът, потънал между ребрата му, за да пробие левия дроб, се оказаха достатъчни за безшумното му отстраняване. Таниел издърпа ножа и го заби в сърцето на постовия, а накрая бавно отпусна тялото на земята.

— Пули — провикна се Готлит. — Ела тук.

Пантите на вратата изскърцаха, щом я отвори. В стаята беше тъмно, но в съседното помещение — единствената друга стая — светеше.

— Пули — заговори фелдмаршалът от другата стая. — Още не са ми изпратили момичето, което поръчах. Тези склададжии не ги бива за нищо. Върви и ми я доведи незабавно. Вече е достатъчно късно, до половин час искам да съм си легнал.

Таниел сграбчи колана на убития телохранител и го завлече вътре, сетне затвори вратата.

— Не ме ли чу какво казах? Ако трябва да…

Готлит изникна от съседната стая, понесъл фенер. Той беше оплешивяващ мъж, среден на ръст, широкоплещест и с волеви поглед. Бе свалил куртката си и в момента ядно клатеше глава. При вида на мъртвия войник обаче замръзна.

В следващия миг Таниел се озова до него, стиснал все още окървавения нож. Другата му ръка заглуши крясъка в зародиш.

— Пази тишина — нареди Таниел. — Иначе ще ти изтръгна сърцето. — Той размаха острието пред очите на пленника си. — Ето как стоят нещата: ако отново се опиташ да извикаш, ще те убия. Ако се опиташ да избягаш, ще те убия. По-бърз и по-силен съм от теб, освен това няма да се поколебая. Разбираш ли?

Готлит прошепна иззад дланта му:

— Зная само кезиански.

— Не ме лъжи. Срещал съм те преди години, на един организиран от Мануч бал. Тогава говореше адрански напълно свободно. Сега ми кажи дали ме разбра?

Готлит рязко си пое дъх.

— Да.

Таниел се отдръпна от него и се доближи до вратата, макар да не спираше да го наблюдава с крайчеца на окото си. Никой не бе вдигнал тревога. Отсъствието на дежурния не бе привлякло внимание.

— Виждаш ли ме?

— Моля? — попита Готлит. — Разбира се.

Значи магията на Михали вече не действаше.

Фелдмаршалът се отпусна бавно в един стол.

— Кой си ти? — попита той на адрански. — Да ме убиеш ли си дошъл? Имам пари. Мога да те направя богат човек.

— Не са ми притрябвали парите ти — отвърна Таниел. — И няма да те убия, ако сътрудничиш.

Готлит, според бащата на Таниел, не беше от храбрите. Неговата силна страна бяха изчисленията. Той се държеше колкото се може по-далече от сраженията и влизаше в битка само когато разполагаше с числено превъзходство.

— Няма да предам отечеството си — вирна брадичка Готлит.

Таниел, до този момент стоял близо до трупа на войника, отново се нахвърли върху пленника си. Готлит изскимтя и се сви в стола си.

— Ако не ми помогнеш, смъртта ти ще ме трогне толкова, колкото теб смъртта на мишка, която си убил в килера си.

Ново изскимтяване.

— Няма да ти се наложи да ставаш предател — продължи Таниел. — Никой няма да подложи лоялността ти на съмнение. Само че ще ти се наложи да измислиш обяснение за смъртта на Пули. — Таниел остави фелдмаршала, от който започваше да се носи лека миризма на урина, и се зае да сваля ботушите на мъртвеца. Подир това сне униформата. Куртката и панталоните щяха да са му твърде широки, но трябваше да свършат работа.

— Разкажи ми за Крезимир — каза Таниел.

Готлит мълчеше.

— Богът — грубо подкани Таниел, — който живее в лагера ви. Къде е той?

— В старата крепост, на около миля на юг оттук. Преди се беше настанил в Будфил, в имението на градоначалника, но преди два дена то бе разрушено от адранска магия.

Таниел прихна.

— Адранска магия? Нима щабът наистина вярва в това?

Готлит навлажни устни. Този отговор бе повече от достатъчен.

— Значи е в замъка Средопът?

Готлит кимна.

— Да.

— Пазачи?

— Светители.

Елитните бойци на крезимската църква. Доколкото Таниел знаеше, църквата не бе заемала официална позиция по отношение на войната. Но очевидно бяха готови да защитават своя бог.

— Колко са на брой?

— Не зная.

— В замъка ли са, или около него?

— И двете.

— Крезимир идвал ли е в лагера?

Готлит поклати глава.

— Никога. Винаги ние отиваме при него.

— Вярно ли е, че носи маска с покрито дясно око?

— Да.

Таниел плъзна език по зъбите си. Интересно.

— Кой си ти? — попита Готлит, докато Таниел обуваше панталоните на мъртвия войник.

Барутният маг пристегна колана.

— Върви да се преобуеш. Смърдиш на пикня. Облечи си и куртката.

Ръцете на Готлит трепереха, докато се преобличаше. Таниел го държеше под око, за да е сигурен, че онзи няма да се опита да избяга през прозореца.

В един от ъглите Таниел зърна шкафче с бутилки. Той пристъпи до него, взе бутилка старланско уиски и наля половин чаша, която подаде на Готлит.

Кезианският фелдмаршал я изпразни на две големи глътки и се закашля задавено. Таниел изтръпна и напрегнато се заослушва за гласове. Но отвън не се чуваше нищо.

— Ти си онзи човек, нали? — попита Готлит.

— Кой?

— Онзи, комуто принадлежало окото зад затвора. Таниел Двустрелни.

Таниел изстина. Тъй значи. Излизаше, че слуховете, които Михали бе чул, са истина. Крезимир наистина го търсеше.

— Да вървим — каза Таниел и нарами мускета на войника. — Помни, при първата подозрителна дума или движение ти си мъртвец.

Готлит изправи куртката си. Изглежда, алкохолът му беше

влял кураж.

— Какво искаш от мен?

Таниел отвори вратата. Богът храчел кръв нощем, така бе казал Михали.

— Ще ми помогнеш да откраднa спалното бельо на Крезимир.

Глава тридесет и шеста

— Сигурен ли сте, че това е разумно, сър? — попита Олем. — Адски близо сме до града.

Тамас оглеждаше Алватион през далекогледа си. Градът беше без стени и заемаше северния бряг на една плитка река, която се спускаше от североизток и лъкатушеше по протежението на Северната шир. Повечето от постройките бяха на два или три етажа, с каменни покриви и неизменно димящи комини. Тук се пресичаха Северната магистрала и Въглендови друм — търговският път, който пресичаше Въгленда и продължаваше към Адро.

Населението на Алватион вероятно наброяваше около сто хиляди души. Градът не можеше да се сравнява с онези от южната част на Кез или от деливанското крайбрежие, но в никакъв случай не беше от малките.

— Не, не съвсем — отвърна Тамас.

Олем бе залегнал от дясната му страна, Влора — от лявата. Останалите барутни магове бяха вдигнали лагер в една изоставена ферма, а фелдмаршалът, Олем и Влора бяха заели позиция в един пресъхнал напоителен канал и оглеждаха разположения на три мили от тях град.

Изоставена ферма. Разположена толкова близо до града. Тук определено нещо не беше наред.

— Не виждам следи от кезианската армия — каза Олем.

— Ето там — посочи Влора. — Мястото, където Въглендовият път влиза в града от запад? Малко по-надясно. Синьо-сребърни униформи. Кезианските самозванци.

Влора беше в барутен транс, като Тамас. Това им позволяваше да виждат по-далече и по-ясно от Олем.

Тамас затърси с поглед, докато не намери указаната от нея позиция. Група от петдесетина войници с оживление напредваше между сергиите на пазара. Теглеха няколко големи колички, които пълнеха с предлаганите стоки.

— Никслаус лишава града от всичко, което имат — каза Тамас. — Изпратил е хората си да събират дан.

Той насочи далекогледа си към покрайнините на града, към мястото, където пътят навлизаше в селището. Присви очи, за да вижда по-ясно сред длъгнестите сенки на заника. Наоколо се суетяха силуети. Още войници. Тамас различи бъчви, товарни колички, коне.

— Усещам, че в града има много барут — каза Влора.

— Там лагерува войска.

— Повече от нормалното за една войска.

Тамас не знаеше как да тълкува това. Може би деливанците складираха барут в подготовка за евентуална война с Кез или Адро.

— Интересно — промърмори фелдмаршалът.

Влора продължи:

— Там, в подножието на планината. Изглежда като щаб, от който да координират обсадата над планинската стража.

— Да, виждам го — рече Тамас.

— Къде се е дянала деливанската армия? — попита Олем.

Тамас продължаваше да оглежда града. Самият той си бе задавал този въпрос няколко пъти.

— Възможно е точно в този момент крал Сулам да събира силите си. А може би Никслаус е завзел града толкова бързо, че новините за това още не са достигнали Сулам. — Тамас не искаше да се замисля над този вариант. Деливанският народ се гордееше не без основание с бързата си и ефикасна войска, независимо че настоящото ѝ въоръжение не беше най-съвременното. — Вероятно Никслаус възнамерява да е прекосил планините по времето, когато Сулам реагира. Тогава ще може да хвърли вината върху адранската армия и да въвлече Делив във войната.

Олем възрази:

— Те са превзели града, сър. Местните *трябва* да са разбрали, че са преоблечени кезиански войници. — Той задъвка ноктите си. Бе започнал да го прави, откакто беше изпушил последната си цигара.

— Не зная — рече Тамас. — Никслаус не е глупав. Трябва да се е погрижил за това.

— Да изведем ли бойците си? Да нападнем? — попита телохранителят. — Ако напреднем под прикритието на нощта, може и да успеем да ги нападнем изневиделица.

— Ако приемем, че все още не знаят, че сме тук. — Тамас изруга тихо. — Забрави ли, че държат Гаврил?

Градът нямаше стени, което щеше да улесни завземането му без артилерия, ала кезианците се бяха укрепили. Не им липсваха припаси, а и познаваха местността. Едно сражение в града би било същински хаос.

— Сър — каза Влора, — погледнете църковната камбанария в центъра на града.

Тамас плъзна поглед и я откри.

— Над нея — додаде Влора.

Тамас рязко си пое дъх. Над камбанарията на древната крезимска църква висяха десетки тела. Мъже, жени, светлокожи

кезианци и тъмнокожи деливанци. Деца. За момент стомахът му се сгърчи; пред очите му изникна лицето на мъртвия Сабон.

— Проклетият Никлаус — каза Тамас.

— Да се връщаме ли, сър?

— Да се връщаме?

— При войниците. Трябва да измислим някакъв начин да изненадаме кезианците.

Тамас отново огледа камбанарията, сетне целия град. Плъзна поглед по покривите на постройките, обмисляйки възможните варианти за нападение. Трябваше да приближи хората си до града, като се възползва от прикритието на нощта, след което да прекоси плитката река и да изненада на открито колкото се може повече от противниците.

Най-доброто, на което можеше да се надява в тази ситуация, дори и деливанците да се присъединяха към него, беше седмици стълкновения из града. А той не можеше да си позволи подобно нещо, предвид тридесетхилядната кезианска пехота, приближаваща се от юг.

— Честито, Олем. Току-що бе повишен в чин полковник.

— Сър? — ченето на Олем висна.

— Нужен ми е човек, който да се върне и да поеме командването на двете бригади. А те няма да се подчинят на един капитан.

— Но, сър, преди този чин има…

— Мисля, че можем да прескочим междинните чинове.

— Благодаря ви, сър, но мисля…

Тамас повдигна ръка, за да пресече протестите му.

— Имам работа за вършене, Олем. Първо — Тамас сви далекогледа си — ще намеря Гаврил и ще го измъкна. Имам стар приятел в града, който може да ми помогне. След това ще убия Никлаус. Тогава и само тогава ще влезем в битка.

Нила седеше край леглото на Яков, заслушана в равномерното му дишане. Гърдите на детето се повдигаха и спускаха бавно, а лицето му бе спокойно. Напомняше ѝ на херувимите, изписани върху тавана на църквата. През отворения прозорец долиташе звукът от потракването на колела върху калдъръма.

Тримата напуснаха апартамента на Бо в работническия квартал, за да се преместят в къщичка в една от малкото луксозни части на Талиен, в северозападната част на Адопещ. Бо бе загатнал, че разполага с няколко подобни убежища, пръснати из града. Нила се беше почудила как може да си позволи подобно

разхищение, но после се сети, че става въпрос за член на адранската кралска кабала.

Понякога беше лесно да забрави това. Привилегированите кабалисти бяха всеизвестни като жестоки и властни люде. Не като хора със сдържан хумор, закачливи усмивки и мълчалива щедрост.

Само че утре той заминаваше. Отправяше се на юг, по собствени думи, за да спаси Таниел Двустрелни.

Нила отново щеше да се окаже сама, изцяло отговорна за закрилата на невръстното момче, спящо пред нея. Какво щеше да прави с него? Да замине за Фатраста? За Нови? Да се посвети на непретенциозния живот на самотна перачка и пред всички да представя Яков за свое братче?

Дали самият той щеше да може да се примири с подобно съществуване, когато пораснеше? Все пак беше син на херцог. Преди няма и два месеца пред него се очертаваше съвсем реалната възможност да се възкачи на престола. Нила щеше да е станала негова гледачка и сурогатна майка, може би дори щеше да получи благороднически титла. Щеше да разполага със заможни ухажори, собствена прислуга и същинска власт.

Колко по-различен би бил животът тогава.

Но реалността беше друга.

Сега ѝ предстоеше да реши къде да отидат, след като Бо напуснеше града. Мина ѝ през ума, че среброто, заровено в гробището край града, може да е изчезнало. Възможно бе някой да го е намерил и да си го е присвоил. Дори не ѝ се мислеше какво щеше да стане с нея тогава.

Тя чу как вратата на къщата се отваря и затваря и сърцето ѝ трепна за момент, преди да си спомни, че двамата с Яков все още се намират под закрилата на Бо — поне още за ден — и че лорд Ветас вече не е в състояние да ги нарани.

Бо пристъпи тихо в стаята — знаеше, че Яков ляга да спи в осем вечерта. С жест той подкани Нила да го последва в кухнята.

— Можеш ли да оставиш момчето самичко за няколко часа? — попита Бо, когато тя затвори вратата след себе си. Той говореше с припрян тон, а очите му блестяха. Беше развълнуван за нещо.

Искаше да я заведе някъде. Но къде? Нила почувства как страните ѝ пламват леко.

— Ами, той спи. Може да се изплаши, ако се събуди и завари къщата празна.

— Може ли да чете?

— Малко.

— Чудесно. Напиши му бележка. Трябва ми помощта ти. След

няколко часа ще сме се върнали.

— Бих могла да го събудя и да го взема с нас.

— Не искаш да го вземаш там, където отиваме — каза Бо.

Нила се изчерви още по-силно.

— Нямах предвид това — подсмихна се магьосникът.

Лицето на Нила гореше. Наистина ли я жегна разочарование?

На колко ли години беше Бо, неочаквано се запита тя. Изглеждаше толкова самоуверен, пък и санът на кабалист караше човек да го възприема за зрял и улегнал мъж. Въпреки това имаше моменти, в които имаше вид на няма и двадесетгодишен.

— Да вървим — каза Бо.

Нила написа бележка на Яков и с чаша вода я затисна върху кухненската маса, сетне последва Бо в каретата. Той потропа по покрива на купето и потеглиха.

— Реши ли какво ще правиш, след като замина? — попита Бо, когато наемната кола затрака по улицата.

Нила сведе поглед. Бе се надявала, че той все пак ще реши да остане още малко.

— Не, още не съм.

— Съмнявам се, че имаш много пари — рече Бо.

— Имам малко. Освен това имам заровено сребро в покрайнините на града. Скрих го в нощта, когато Тамасовите войници дойдоха в дома на херцога. Надявам се, че още си е там.

— А ако не е?

Нила преглътна.

— Не зная.

Няколко мига двамата мълчаха, сетне Бо каза:

— Ще ти оставя двеста, преди да замина.

Двеста крана можеха да осигурят на нея и Яков пътуване до Нови или едноседмичен престой в някой хан.

— Благодаря — рече Нила. Не беше сигурна какво друго да каже. — Това определено ще ни помогне да започнем нов живот.

— Да помогне? Би трябвало да ви уреди изцяло.

Нила неразбиращо се навъси насреща му.

— Двеста хиляди крана?

— Двеста хиляди… — заекна Нила. С такава сума и тя, и Яков щяха да изкарат до края на живота си. — Но защо би…

Бо махна с ръка сякаш ставаше дума за нещо съвсем незначително. Нила се извърна към прозореца, отчасти за да скрие напиращите в очите ѝ сълзи.

— Също и къщата — рече Бо. — Онази, в която сме отседнали в момента. Решиш ли да останеш в Адро, тя е твоя. Вече съм я прехвърлил на твое име.

Тя не можа да се сдържи и се втренчи в него. Кой беше този

човек? Защо правеше всичко това? Един Привилегирован от кралската кабала — най-могъщите люде в Деветте кралства — не се интересуваше от кръгли сирачета и неомъжени перачки.

— Защо? — попита тя.

Бо сви рамене. Подир няколко секунди Нила осъзна, че няма да получи истински отговор. Тя попи сълзите в крайчетата на очите си и бавно издиша.

— Благодаря ти — каза.

Бо гледаше в краката си. Изглеждаше смутен от благодарностите, като човек, който не смята, че ги е заслужил. И отново сви рамене.

— Къде отиваме?

— Когато бях малък — поде Бо, видимо облекчен от смяната на темата; той отметна с пръст перденцето на прозореца и се загледа в тъмнеещото небе, — фелдмаршал Тамас ме прибра от улицата. Не искаше Таниел да другарува с някакъв необразован хулиган. Той ми осигури подслон и нае наставници за двама ни с Таниел.

Нила си спомни онзи момент, в който бе стояла край спящия фелдмаршал Тамас, стиснала нож, готова да отнеме живота на човека, причинил толкова страдания на Адро и убил краля. Тогава появата на капитан Олем ѝ бе попречила.

— Било е много човечно от негова страна — рече тя.

— Мразех онези проклети наставници. Ненавиждах четенето и писането, но Тамас ми каза, че трябва да стана грамотен. И аз го послушах. Упражнявах се, като преписвах цялата му кореспонденция, докато той спеше. Пазеше всичките си писма в една каса, чиято ключалка изобщо не ме затруднияваше.

Нила не можа да сдържи шокирания си смях.

Бо също се усмихна.

— Запазих всичките преписи. За всеки случай. Винаги ме е бивало да планирам. Наложително качество, ако човек иска да оцелее на улицата, предполагам. Както и да е. В едно от тези писма, от времето, когато е бил млад, Тамас обсъждаше прогонването на аристокрацията от армията като начин за намаляване на корупцията. Изглежда мнозина от благородниците закупували продоволствия с държавни пари и сетне ги препродавали, а печалбата прибирали в собствения си джоб.

— И какво общо има това с мен? — попита Нила. През цялата изминала седмица Бо бе разказвал с подробности за разследването си. Той търсеше доказателства за нечисти сделки, вършени от висшите офицери на адранския щаб, за да изчисти името на изправения пред военен съд Таниел Двустрелни. Нила бе готова да помогне, стига да можеше, но в същото време се

притесняваше да остави Яков сам.

— Писмото на Тамас споменаваше едно конкретно име. Херцог Елдаминз.

Нила рязко си пое дъх.

— Именно в неговото имение отиваме — продължи Бо. — Или поне каквото е останало от него.

Нила не беше посещавала дома от онази нощ, в която войниците бяха отвели стопанина и неговата съпруга. Младата слугиня едва се бе измъкнала да не бъде изнасилена, като в крайна сметка бе успяла да избяга, отвеждайки Яков със себе си.

— Аз… Не зная как бих могла да ти помогна…

— Надявам се, че ще можеш — рече Борбадор. — Не съм получавал вести от фронта, откакто научих, че Таниел ще бъде изправен пред военен съд. В най-добрия случай е в затвора. В най-лошия — вече не е между живите. Нужни са ми доказателства, за да докажа вината на офицерите, които го обвиниха. В противен случай ще ми се наложи да измъкна Таниел лично, което би наложило да убия немалко войници. — Той се навъси към ръцете си, в момента необлечени в ръкавици. — Бих предпочел да не прибягвам до това. Би било крайно неприятно.

Час по-късно пристигнаха в имението. По това време слънцето бе залязло и улиците бяха мрачни. Редиците къщи се издигаха от сенките като призраци на отминала ера. Преди по-малко от шест месеца същата тази улица сияеше от ярка светлина, приютила десетки благороднически фамилии и техните свити. Понастоящем прозорците тъмнееха, дворовете бяха притихнали. При вида на дома Елдаминз Нила я побиха тръпки. Дори в мрачината личаха следите от пожара, погълнал част от покрива; един от комините бе рухнал.

— Добре ли си? — попита Бо. Ръката му се допря до рамото ѝ. Вече носеше магьоснические си ръкавици.

Нила безшумно прочисти гърло.

— Да.

Привилегированият ѝ подаде фенер и сам взе един, като го запали с щракване на пръсти.

— Благодаря — каза Нила. Светлината заля алеята и изостри контраста на сенките. Поради някаква причина това я успокои. — Оттук.

Тя го преведе през двора и първа прекоси прага на дома. Обширното преддверие бе оплячкосано. Повечето от картините и скулптурите липсваха, а онези, които бяха останали, бяха осквернени. Полилеят лежеше на пода, красилите го полускъпоценни камъни бяха изчегъртани. Нечетливи думи покриваха една от стените, вероятно нанесени с фекалии.

Вътрешността на къщата вонеше като селски двор.

— Какво търсим? — попита Нила.

— Сейф — отвърна Бо. — Елдаминз трябва да е съхранявал все някъде сметките и кореспонденцията си.

Нила повдигна фенера си високо и се отправи към стълбището.

— Отдавна ще да е разбит. Всичко ценно е било изнесено.

— Трябва да опитам.

Останалата част от дома имаше същия жалък вид. Изпочупени или липсващи мебели, всичко ценно бе задигнато, стените бяха издраскани. Сравнявайки настоящата гледка с някогашното стилно оживление, Нила неволно се огорчи. До неотдавна Яков търчеше из същите тези коридори, преследвайки слугите с дървен мускет. Бо основателно бе настоял да не вземат детето със себе си.

Кабинетът на херцога се намираше на втория етаж, в югоизточната част на дома. Още при влизането си Нила разбра, че тук няма да открият нищо. Помещението бе обгорено, част от пода и външната стена липсваха. Някой се беше опитал да разбие касата с помощта на барут. И по всичко личеше, че не го е пестил. Експлозията бе направила бюрото на херцога на трески.

Тя посочи към безформената буца метал, отхвърчала на десетина крачки от обичайното място на сейфа.

— Ето го — рече Нила. — Това е сейфът на херцога.

Бо се приведе над него. Сейфът бе разбит. Дори и ако някои от намиралите се вътре ценности бяха преживели взрива, бяха задигнати. Магьосникът изрита останките, изруга и започна да подскача из стаята, стиснал ударения си крак.

— Проклятие, проклятие, проклятие! — Той залитна в опасна близост до дупката в пода; Нила инстинктивно го сграбчи за сакото и го дръпна назад.

Бо въздъхна раздразнено:

— Десет дена работа. Това беше най-добрата ми следа. — Той седна кръстато на пода. — Сигурна ли си, че няма нищо друго?

— Аз бях най-обикновена перачка — рече Нила. — В кабинета съм влизала точно два пъти, като и двата пъти бях заета да измислям начин да се измъкна от похожденията на херцог Елдаминз.

Бо удари по пода с юмрук и отново изруга.

— Не можеш ли просто да отидеш на юг и… — Нила направи неопределен жест с ръце.

— И какво? Да телепортирам Таниел на свобода? Нещата не са толкова прости.

Нила приседна до него.

— Ако не намеря доказателства да разоблича спекулантите в щаба, наистина ще трябва да използвам магия — рече Бо. — Е, ще започна с подкупи. Подкупите може и да свършат работа, макар да са пословично несигурен метод. Еднакво вероятно е човекът да изпълни онова, за което си му платил, както и просто да прибере парите, след което да те предаде. Ако подкупите не проработят, ще ми се наложи да убивам. В действителност това не ми доставя удоволствие, каквото и да се говори за кралските кабалисти. И определено не би ми било приятно да убивам адрански войници. Таниел никога не би ми го простил.

Бо се взираше в пода, едновременно ядосан и натъжен.

— Чакай! — Нила рязко се изправи на крака.

— Какво?

— Спомням си, че при едното си идване тук заварих лорд Елдаминз коленичил край камината.

— В това няма нищо необичайно — с известно раздразнение отбеляза магьосникът.

— Напротив. Херцогът винаги седеше край огъня в едно огромно кресло. — Нила заобиколи дупката в пода и пристъпи до камината. — То стоеше ей тук. И освен това никога не слагаше дърва сам, а винаги заръчваше на прислужник. Точно по тази причина онзи път ми направи впечатление да го видя приведен…

Сега вече и Бо се бе вдигнал на крака.

— Искаш да кажеш, че е имал някакъв таен сейф, скрит над камината?

— Възможно е — рече Нила. Трябваше да е така. Все пак това бе най-добрата диря, с която Бо разполагаше. Нила откри, че силно желае той да успее в начинанието си. Тя коленичи край огнището и започна да опипва пролуките между тухлите. Търсеше някакъв скрит ключ или пък ниша, която да издава скривалището. Но не намери нищо.

— Отдръпни се — заръча Бо. Намести ръкавиците си и повдигна ръце. Нила побърза да пристъпи встрани. Плочките неочаквано се напукаха, парчетата — много по-големи, отколкото Нила бе способна да повдигне — отхвърчаха встрани. Сред оголилата се стена, недокоснат от разрушилата сейфа експлозия, изникна по-малък сейф. Нила подпъхна пръсти в обвиващите го ремъци и го извади от нишата му.

С едно щракване на пръсти Бо се погрижи за ключалката и капакът се отвори. Вътре лежаха няколко книги с кожена подвързия, всяка с големината на тефтер за сметки. Най-вероятно представляваха именно това.

Бо взе една от книгите и я разлисти. Усмивката му стана още по-широка.

— Да, точно от каквото се нуждаех.

Той върна книгата обратно и затвори очи, положил ръце върху капака на сейфа. Имаше вид на човек, който отправя молитва.

Една нова мисъл споходи Нила.

— Бо — поде тя.

— Да? — отвърна магьосникът, без да отваря очи.

— Те няма ли да те арестуват, когато научат кой си?

— Много е вероятно.

— И няма ли да те убият, ако се опиташ да спасиш Таниел с магията си?

Този път Бо я погледна.

— Почти е сигурно. Сега се връщам.

Той напусна кабинета с бързината на човек, току-що осъзнал, че е забравил чайник върху огъня.

Нила слушаше как стъпките му заглъхват по коридора, а сетне надолу по стълбището. Скоро чакълът на алеята захрущя.

Ето че беше сама в имението, което някога бе било неин дом. Повдигайки фенера си, Нила бавно обиколи кабинета. Минутите минаваха и тя започна да се чуди къде е отишъл Бо. Нима я бе изоставил?

Не. Сейфът все още стоеше на пода, а до него лежеше чифт магьоснически ръкавици.

Нила приседна до сандъчето и повдигна капака. Взе една от книгите и бавно започна да я разгръща. Познатият почерк на херцога покриваше всички страници. В началото бяха записани бележки, а към средата следваха колони числа. На места се срещаше нечие име, подчертано. Всичко това ѝ се виждаше неразбираемо.

Тя върна книгата обратно. Следващата съдържаше подобни страници, третата също. Каквото и да съдържаха тези книги, очевидно щеше да бъде от полза за Бо.

Нила взе ръкавиците. Струваше ѝ се странно, че ги е оставил. Тя напрегна слух, очаквайки да долови стъпки в двора или в къщата. Но не се чуваше нищо.

На светлината на лампата Нила се загледа в ръкавиците. Това бе един от чифтовете, кърпени от нея. Разпозна го по петното от кафе край една от руните. Нещо я подтикна да плъзне ръка в ръкавицата.

Очакваше да я разтърси болка. Или ръката ѝ да пламне. Чувала беше за Привилегировани, които защитават с магия принадлежностите си, за да ги запазят от крадци. Но не се случи абсолютно нищо. Сложи си и другата ръкавица.

Бяха ѝ прекалено големи. Защо Бо бе настоявал толкова да ги

пробва? Преди години, когато търсачите на талант бяха посещавали сиропиталището ѝ, не я бяха карали да слага ръкавици.

Нила протегна ръка колкото се може по-далеч от себе си, извърна лице и стисна очи. И щракна с пръсти.

Отново нищо.

— Наистина мислех, че това ще проработи.

Нила едва не подскочи до тавана. Тя рязко свали ръкавиците и побърза да ги хвърли на пода.

Бо стоеше на прага и я гледаше.

— Кое? — попита Нила, докато се изправяше. — Кое си мислел, че ще проработи?

Бо пристъпи в кабинета. Как бе успял да се върне така безшумно?

— Ти не излъчваш сияние Отвъд — рече магьосникът, — но пък това е характерно за хората, които не са изпробвали потенциала си. Смятах, че в теб има нещо. Може би Чудатост, а защо не и магически талант. Чаках почти две седмици, преди да се престрашиш да изпробваш ръкавиците.

Нила приглади роклята си и изсумтя. Ето какво било!

— Е, аз не съм Привилегирована — рече тя. — Избий си го от главата.

Бо бързо прекоси стаята. Нила неволно отстъпи, но не успя да избегне болката, жегнала страната ѝ.

Гневът ѝ припламна. Беше ѝ ударил плесница! Просто така. Нила стисна юмрук…

— Почакай! — каза Бо.

Тя сама не бе сигурна защо спря.

— Погледни.

Нила погледна към ръката си — онази, която бе стиснала в юмрук, готова да направи Бо на пихтия. Тя стоеше обгърната в син пламък. Можеше да усети горещината на огъня върху лицето си, но не и върху ръката си.

С вик Нила отскочи и започна да тръска ръката си, докато пламъкът не изгасна. Какво беше това? Как бе успяла да стори подобно нещо?

— Съжалявам, че те ударих — каза Бо, в чийто поглед се смесваха възторг и предпазливост. — Трябваше да провокирам силна реакция в теб.

— Можеше просто да ме целунеш — тросна се Нила.

— Ще го имам предвид за следващия път. — Бо потърка брадичката си. — Излиза, млада госпожице, че все пак наистина си Привилегирована. Можеш да се докосваш до Отвъд. И нещо повече, което е и най-интересното, в онзи момент ти не носеше

ръкавици.

Глава тридесет и седма

Тамас и Влора се промъкнаха в Алватион под прикритието на нощта.

Реката не ги затрудни особено — макар да беше хлъзгава и коварна, мразовита като нозете на Нови, тъй като се спускаше от планините, тя стигаше едва до коленете им.

Докато навлизаха сред жилищната част, оставили мелниците зад себе си, Тамас осъзна, че никога преди не е виждал тъй притихнали нощни улици. Стига да затвореше очи, можеше да си представи, че се намира сред платото, на открито. Единствено редките стъпки на кезианските патрули и някое друго глухо излайване нарушаваха илюзията. С изключение на караула, градът беше пуст. Липсваше дори обичайният плисък от изливани през прозореца нощни гърнета.

Никслаус бе въвел вечерен час, а телата, окачени на камбанарията на онази църква в центъра, показваха, че се отнася сериозно към наказването на провинилите се.

Тамас забеляза барута, за който Влора бе споменала. В града действително имаше огромни количества от него, и то не само в складовете за муниции. Съхраняваният тук барут спокойно щеше да стигне за двадесет бригади — което изглеждаше странно, защото наоколо нямаше деливански части, а самите кезианци нямаше как да пренесат толкова голямо количество.

Двамата прекосяваха пазара, когато недалеч от тях се разнесе крясък. Тамас спря и се ослуша; миг по-късно въздухът се изпълни с мускетен пукот.

Фелдмаршалът направи знак на Влора да го последва и се затича по посока на суматохата. Надали ги деляха повече от две или три пресечки. Тамас се покатери върху една от постройките и безшумно се приближи до ръба.

На улицата под него кипеше битка.

Върху плочките лежаха тела, едва различими в мрака, заобиколени от локви кръв.

Опитният поглед на Тамас веднага разгада ситуацията: местните бяха устроили капан на кезиански патрул. Първоначалният залп бе изпълнил предназначението си, поваляйки половината от патрулиращите, ала оцелелите бяха връхлетели върху деливанските партизани и много скоро щяха да ги сломят с щиковете си.

Тамас извади пистолетите си.

— Този сблъсък не ни касае — настойчиво прошепна Влора в ухото му.

Той се поколеба за момент, което даде достатъчно време на кезианския патрул да се справи с противниците си. Оцелелите деливанци побягнаха и потънаха в мрака, а патрулиращите войници се заеха с труповете и партизаните, заловени живи.

Тамас слезе от покрива и отново продължи в предишната посока. Когато двамата с Влора се бяха отдалечили достатъчно, той каза:

— Организирана съпротива. Местните се опитват да си върнат града.

Влора стоеше с напрегнато повдигната брадичка, наострила слух. Тя кимна бавно в отговор на думите му, без да престава да се оглежда. И тя, подобно на фелдмаршала, се намираше в барутен транс и напрягаше подсилените си сетива, за да придобие усет за града.

— Да, но колко организирана? — попита Влора. — Нашата цел е да освободим града в рамките на ден, а не да помагаме на малка група партизани.

Беше права, разбира се. Тамас трябваше да гледа на нещата в перспектива. Имаше си цел за тази нощ и трябваше да я изпълни.

Отвъд пазара навлязоха сред участък притиснати една до друга постройки, след което достигнаха по-състоятелната част на града. По пътя си дочуха още две схватки между деливанците и мнимите адранци. В този квартал къщите бяха разположени по-нарядко, повечето от тях обградени от собствени градини и високи стени. Самата улица бе достатъчно широка, за да могат да се разминат шест карети. Най-сетне Тамас навлизаше в познат за него участък.

Хаилона живееше в едно от тези имения.

Тамас чу внезапен мъжки вик. Втори глас се присъедини към него, последва мускетен изстрел. Гълчавата се усили — приближаваше от улицата зад тях. Той се огледа, дирейки скривалище, ала сред пустата улица и стените нямаше зад какво да се прикрият.

— Бързо — каза Тамас. Той се отпусна на едно коляно, сключи пръсти и с глава посочи към стената до тях. Влора стъпи върху ръцете му и фелдмаршалът я тласна нагоре. Озовала се върху стената, младата жена протегна ръка към него, но дори и със скок Тамас не можеше да я достигне. Той отново погледна към улицата.

Иззад завоя изникна малка група деливанци. Бяха осмина — не, деветима на брой. Болшинството от тях накуцваха отчаяно в опит да се отдалечат от преследвачите си, които все още се намираха отвъд завоя на булеварда. Те носеха шинели и шапки с широка периферия, спуснати ниско над лицата им. Един от тях

спря и изпразни пистолета си зад ъгъла на стената, сетне побърза да отскочи, за да избегне ответния огън.

Тамас се просна на земята, присви нозе и премести шапката над лицето си. Единственото място, където му оставаше да се скрие, беше наяве, право пред погледите им. Ако имаше късмет, щяха да го помислят за скитник или пияница.

Изпод шапката си наблюдаваше как местните продължават да отстъпват, като непрекъснато се озъртаха.

Източникът на страха им се появи секунди по-късно. Иззад завоя на улицата изникна войник, насочи мускета си и стреля. Носеше познатата синя униформа, но не беше адранец. Подир него изникнаха и други униформени. Те прекосяваха улицата на прибежки, заемаха прикритие зад дърветата и стреляха наслуки към отстъпващите.

Един от деливанците се олюля и рухна. Махна на другарите си да продължат, като ги наруга, когато те спряха да му помогнат.

Тамас почувства как пръстите му обвиват дръжката на късата сабя. Сърцето му биеше оглушително. Нима той щеше просто да лежи и да бездейства, докато пред очите му умираха хора?

Деливанците бяха двойно по-малко от противниците си, а освен това повечето от тях бяха ранени. Към каквото и убежище да отстъпваха, нямаше да успеят да го достигнат.

Кезиански войник притича до един от декоративните дъбове, издигащи се по протежение на улицата. Намираше се на по-малко от десетина крачки от Тамас, но не забелязваше присвитата му фигура. Войникът почисти дулото на мускета си и го зареди. Тамас стисна до болка дръжката на сабята си. Изостреният му от транса сетива доловиха шепота на лежащата върху стената Влора:

— Тази битка не ни касае.

Тамасовата сабя се вряза в шията на войника странично, точно между хранопровода и гръбнака. Онзи се свлече веднага, без дори да може да изхрипти. С мощни крачки Тамас се втурна по улицата, без да усеща болката в ранения си крак.

Един от войниците се извърна към него. Фелдмаршалът замахна нагоре, разсичайки лицето му, сетне заби острието между ребрата на следващия си противник.

Целият кезиански патрул вече знаеше за присъствието му. Отекнаха изплашени викове.

Времето сякаш забави ход. Тамас долови искрата на напълнен пистолет. В мига преди барутът да я улови и дулото да изхвърли куршума, Тамас насочи мисълта си и обгърна силата на взрива. Вложи я в силата на замаха си и без усилие обезглави изправящия се насреща му противник.

Един от кезианците — жена — точно изваждаше сабята си, когато в окото ѝ потъна куршум. Съзнанието на Тамас бегло отбеляза помощта на Влора, докато той пристъпваше към следващата си цел. Някакъв мъж със сребърните нашивки на капитан се втурваше насреща му, стиснал сабя.

Тамас го пресрещна също тъй устремно, съумявайки да атакува първи. Два мълниеносни замаха изкормиха противника. Фелдмаршалът се извърна, готов да посрещне следващия кезианец и…

Откри, че не са останали други противници. Улицата бе пуста. Единствените звуци, нарушаващи тишината, бяха стенанията на ранените и собственото учестено дишане на Тамас. Струваше му се, че и сърцето му бие не по-малко оглушително. Той извади барутен фишек, изсипа съдържанието върху езика си и пулсът му започна да се успокоява.

Деливанците все още бягаха. Един от тях дори се обърна към Тамас, повдигнал пистолет, и стреля. Тамас почувства как сърцето му трепва, когато куршумът рикошира в настилката, недалеч от краката му. Местният изруга звучно и захвърли пистолета. Сграбчи един от другарите си за рамото и посочи към Тамас.

Групичката спря. Всички се вторачиха в застаналия сред кезианските трупове Тамас.

Фелдмаршалът също се взираше в тях. Колко ли ясно го виждаха в тъмното?

Във всеки случай той нямаше време да се занимава с тях. Имаше си работа за довършване. Домът на Хали се намираше малко по-надолу по улицата. За съжаление, деливанците стояха на пътя му.

Тамас погледна към стената, от която се подаваше главата на залегналата Влора, и мислено прецени височината.

Сетне се затича. Един от деливанците му извика да спре.

Ботушът му се сблъска със стената на около метър височина. Тази опора му позволи да се оттласне; той успя да достигне ръба на стената и да го сграбчи. Влора хвана ръката му и го издърпа при себе си. Тамас се претърколи и шумно падна в градината.

Той се обърна по гръб и за момент остана да лежи, надявайки се, че не си е счупил някое ребро при падането. Пое си дъх. Почувства известна болка, но нищо сериозно.

— Добре ли сте? — попита Влора, като се приведе над него.

— Остарявам вече за подобни битки. — Фелдмаршалът се изправи на крака и потупа дръжката на сабята си. — Но пък ми се отрази добре. Много добре дори. Имах нужда от подобно нещо. — Той забеляза, че Влора го наблюдава странно. — Какво има?

— Сега разбирам откъде Таниел го е наследил — каза тя. Подир няколко секунди добави: — Вие сте единственият друг човек, когото съм виждала да се движи с такава бързина. Никой друг от барутните магове не е способен на подобно нещо. Всички сме по-силни и по-бързи от обикновените хора, но двамата с Таниел сте… да му се не види.

Сърцето на Тамас продължаваше да блъска в гърдите му твърде силно. Той не просто *остаряваше*, той си *беше* стар.

Двамата навлязоха навътре в градината, а стотина метра по-надолу отново прескочиха стената. Деливанските партизани все още стояха на улицата — проверяваха телата и доубиваха ранените кезианци. Тамас и Влора продължиха надолу по улицата необезпокоявани.

Два завоя по-късно булевардът ги отведе до имението на Хаилона.

Домът имаше внушителен вид — широка чакълена алея, изрядно поддържана градина и тухлена фасада с множество прозорци, над която се издигаше стръмен покрив с поне десетина комина.

Всички прозорци бяха мрачни, дворните фенери не бяха запалени. Тамас прекоси градината тичешком и пое към задната част на къщата. Подмина пристройката на слугите, където вероятно все още имаше някой буден, и попадна на верандата на обсерваторията.

Обсерваторията бе принадлежала на съпруга на Хаилона, починал преди двадесет години. От последното си идване тук Тамас помнеше, че Хаилона използва постройката за свой кабинет.

Той спря пред стъклената врата, споходен от неочаквана мисъл.

Не знаеше дали тя все още живееше тук.

Опита се да си спомни дали Сабон е споменавал, че Хаилона е продала градското си имение. Май не. Не изглеждаше вероятно. Обикновено Сабон бе крайно лаконичен, когато ставаше дума за сестра му.

Така беше по-добре.

Тамас насили вратата с рамо и трепна, когато тя поддаде шумно. Той застина, като се ослушваше за нечии стъпки или викове.

Нищо.

Пристъпи вътре. Миг по-късно Влора го последва.

Кабинетът изглеждаше различно от онова, което Тамас помнеше от последното си идване. Телескопът го нямаше. Друго бюро, при това на ново място. Нов беше и големият декоративен

глобус в ъгъла.

Тамас почувства допира на зараждаща се паника. Ами ако тя действително не живееше тук? Хаилона бе единствената му връзка в този град. Как щеше да намери Гаврил без нейна помощ?

— Това — прошепна Тамас — може и да не е нейният дом.

Влора го докосна по ръката.

— Това тя ли е?

Над камината имаше портрет. Тамас не познаваше изобразения на него деливанец — облечен във военна униформа, с избръсната глава. Но зад непознатия офицер стоеше Хаилона.

Тамас си отдъхна. Значи все пак това беше правилното място.

— Ще трябва да я събудя — рече фелдмаршалът. Не гореше от нетърпение да го стори. Да нахлуеш посред нощ в нечия спалня, и то неканен, не попадаше сред най-добрите начини да посетиш нявгашна позната.

Особено когато не познаваш втория ѝ съпруг.

Влора му изсъска остро. Тя стоеше до прозореца, допряла пръсти до завесата.

Тамас пристъпи до нея. Навън имаше хора, насочили се право към портика на галерията. Тамас примигна. Беше същата група, която преди малко бе спасил от кезианските войници. Нима съпругът на Хаилона се намираше сред тях?

— Скрий се!

Тамас се стрелна към най-близката врата, пристъпи отвъд и я затвори след себе си, като остави само един тънък процеп. Огледа се. Намираше се в килер, макар и обширен. Влора почти не помръдна от мястото си, избрала да се скрие зад драперията. Фелдмаршалът изруга тихо. Никой от двама им не можеше да се измъкне, без да бъде забелязан от хората в помещението.

Той долепи око до процепа. Можеше да чуе приглушените гласове, долитащи отвън, но не и да различи отделни думи. След миг стъклената врата се отвори и бунтовниците влязоха вътре.

Повечето бяха ранени. Двама, пострадали особено тежко, биваха носени от другарите си. Тамас надушваше барут и кръв — но пък това може би идваше от него.

— Донесете светлина — заръча женски глас. — Рупър, отведи ги във всекидневната. Приготви кърпи. Запали огън. Трябва ни гореща вода.

Тамас познаваше този глас. Дори петнадесет години по-късно можа да го разпознае, което го изненада.

Хаилона.

Заотваряха се и се затваряха врати, крака затрополиха припряно из останалата част от имението. Със сумтене и ругатни ранените бяха отнесени в друго помещение.

На фона на нечии несигурни крачки в тъмнината заговори мъжки глас:

— Ще дойдат за нас.

— Зная — отвърна Хаилона. Звучеше измъчено.

Припламна фенер, окъпал помещението в светлина и сенки. Тамас присви очи, за да се приспособи. През пролуката виждаше деливанец с дълга коса, събрана в плитка над едното рамо. Мъжът плъзна рязко ръка по плота на бюрото, при което намиращите се отгоре документи, преспапиета и купчинка монети се озоваха на пода.

— Някой се е изкушил от наградата и ни е предал! — каза той. — Когато разбера кой е, ще го убия с голи ръце.

— Успокой се, Демасолин — каза Хаилона.

— Няма да се успокоя! Всичко е изгубено. Те ни очакваха. Ти самата видя това не по-зле от мен. Проклети адранци! Индиър отнесе куршум в окото в мига, в който пристъпи в онази стая! Имаше най-малко десетина стрелци, прикрити в сенките. Някой ни е предал.

— Те не са адранци — рече Хаилона. Звучеше несигурна. — Нали чу, че говореха на кезиански.

— Просто се опитват да ни измамят, нищо повече! Все пак говорим за цели две бригади в адранско синьо! Нима мислиш, че две кезиански бригади биха могли просто така да прекосят целия път от Будфил до нас незабелязано, без да разберем? Обиждаш шпионите ни.

— Ами шпионите в Адро?

— Там почти нямаме шпиони! Нали Адро се води наш съюзник.

— Тамас никога не би…

Демасолин настръхна.

— Да не си посмяла да го защитаваш! Този проклет касапин не би се спрял пред нищо и ти много добре го знаеш.

— Ами Сабон? — В гласа на Хаилона се долавяше твърдост. — Нима мислиш, че Сабон би му позволил да нападне Делив?

Дъхът на Тамас секна. Проклятие. Тя не знаеше, че Сабон е мъртъв. Фелдмаршалът ѝ бе изпратил съобщение, но изглежда, то не беше я достигнало.

Той стисна очи и си наложи да успокои дишането си.

— Не без причина родителите ви се отрекоха от него — рече Демасолин.

Чу се звучно изплющяване. Демасолин залитна назад и пред открехнатата врата, притиснал длан до бузата си. Хаилона също изникна в полезрението на Тамас, предоставяйки му възможност да я огледа добре.

Годините не бяха я щадили. Бръчки покриваха лицето ѝ, косата ѝ бе посивяла. Бръчиците около очите ѝ, зачервени от непролети сълзи, изглеждаха особено дълбоки. Тя бе стиснала зъби, повдигнала ръка за нов плесник.

— Само да си посмял да наскърбиш отново брат ми — процеди тихо тя с предизвикателен глас.

Демасолин вирна брадичка.

— Смееш да повдигаш ръка срещу един херцог?

Херцог, значи. Нищо чудно, че смяташе Тамас за касапин. Всички благородници от Деветте кралства мразеха Тамас и се бояха от него, дори и деливанските му съюзници. Само това му липсваше…

Хаилона се канеше да отвърне, но Демасолин рязко повдигна ръка и подуши въздуха. Погледът му започна да се стрелка из помещението.

— Тук има някого — прошепна той.

От собственото си скривалище Тамас виждаше укритието на Влора. Драпериите леко се раздвижиха. Тамас отпусна ръка върху дръжката на сабята и безшумно и бавно напълни гърдите си с въздух. Другата си длан опря върху вратата на килера, готов да изскочи при нужда.

Демасолин изтегли сабята си и започна да обикаля обсерваторията, като все така се оглеждаше и дишаше шумно. Тамас прогони напрежението и отвори третото си око. Отвъд, Демасолин излъчваше бледо сияние.

Той беше Чудак.

Подминал скривалището на Влора, Демасолин неочаквано се извърти и с крясък заби оръжието си в завесата.

Тамас едва успя да сподави собствения си вик на ужас.

Нищо не се случи. Демасолин дръпна пердето.

— Отворен прозорец — каза Хаилона. — Това ли било?

— Ето там! — възкликна Демасолин, вперил поглед към двора. — Някой бяга! — Той сам изтърча през вратата, вдигнал сабя в готовност, и потъна в мрака.

Хаилона остана сама в кабинета. Тамас видя как тя притича до вратата и остава на прага, загледана подир Демасолин. Миг по-късно се върна, прегърбена от изтощение, и се отпусна в един диван.

Тамас изпитваше неприятно усещане в стомаха си. Сърцето му биеше оглушително в ушите и той се спря за момент, за да се успокои. Да се хвърли сред кезианска бригада беше по-лесно от това.

Той пусна дръжката на сабята си и избута вратата на килера.

— Здравей, Хали — каза Тамас.

Когато Адамат пристигна в седалището на профсъюза, Рикар го нямаше. Всъщност там нямаше никого, с изключение на портиера и бармана. Последният наля на Адамат чаша гурланска бира от охладена бъчонка и го упъти да чака във фоайето.

Адамат предпочете да се самопокани в кабинета на Рикар.

Наложи му се да чака почти три часа, през което време ставаше все по-нервен и нетърпелив, докато наблюдаваше как светлината започва да избледнява и над Адморието се спуска мрак. Тогава откъм фоайето долетя звук от внезапното отваряне на вратите, който го накара да скочи на крака.

Адамат пристъпи до вратата и я открехна с крак. През цепнатината видя как Рикар прекосява фоайето и гневно хвърля връхната си дреха на пода. Оредялата коса на председателя стоеше като настръхнала четина, а ризата му бе пропита с пот.

— Донесете ми нещо за пиене! — провикна се той. Недалеч от него стоеше Фел в компанията на още неколцина помощници.

Не се виждаха никакви хора на лорд Кларемон. Адамат пристъпи в коридора. Чувстваше се малко засрамен от подозренията си.

Рикар го подмина и се тръшна в креслото си.

— Свършени сме, Адамат — каза той.

Вместо да се осведоми за причината, поради която е бил накаран да чака три часа, Адамат попита:

— Защо?

— Брудано-гурланската търговска компания е нахлула в страната ни.

— Какво откри? — попита инспекторът.

Портиерът донесе на Рикар бутилка тъмно уиски и чаша. Рикар запрати чашата в огнището, където тя се пръсна на късчета, сетне грабна бутилката, отпуши я и погълна една четвърт от съдържанието ѝ на няколко дълги глътки.

Адамат изтръгна шишето от ръцете му.

— На никого няма да помогнеш, като се натряскаш.

— Ти не разбираш — рече Рикар. — Кларемон пристига. Той е хвърлил всичките си сили в това начинание. — По погледа на Рикар личеше, че е не просто разгневен или разтревожен; той се страхуваше. Никога преди Адамат не бе виждал приятеля си в подобно състояние. Страхът в очите му бе истински.

— А Брудания участва ли в инвазията?

— Убий ме, ако зная. Не е пукнала нито една пушка. Никой не се опита да ме спре, когато отидох да разпитвам на шлюза. Кларемон просто е подкупил всички профсъюзни членове,

отговарящи за канала, и е довел флота си. Това е. Корабите ще пристигнат утре.

— Утре? — Адамат пребледня. — Как е възможно да пристигнат толкова бързо?

Рикар посочи към прозореца, макар че той изобщо не гледаше към канала.

— Точно това е предназначението на канала: бързото пренасяне на стоки през планините. Проектирахме го с голям капацитет, разширихме и коритото на Адра. През последните пет години профсъюзът ни подмени всички градски мостове, за да можем да направим именно това, което Кларемон прави в момента. Нищо не може да го спре.

— Все трябва да има нещо, което да направим.

— Откакто се върнах, не съм спрял и за минутка да мисля по въпроса. Изгубих цял час при ковачите: имах идея да опънем огромна метална верига на пътя на корабите, само че не е възможно да стане готова толкова бързо.

Рикар имаше вид на удавник, който не успява да достигне хвърленото му въже. Лицето му се беше зачервило от напрежение, а единият крачол на панталоните му бе разкъсан на прасеца.

— Кървиш — изтъкна Адамат.

Рикар сведе поглед и въздъхна. Не направи нищо, за да се погрижи за раната.

Фел влезе в кабинета. Косата ѝ бе прибрана назад, униформата — изрядна. Никакво безредие.

— Той кърви — каза ѝ Адамат.

Младата жена коленичи край Рикар, повдигна крачола и се зае да почиства раната.

— Някакъв напредък? — попита я Рикар.

— Все още работим по въпроса.

— Трябва да организираме отбрана — рече Адамат.

Рикар изхълца и посегна към бутилката с уиски.

— Няма време.

— Имаме полицията — каза инспекторът и изтръгна бутилката от хватката на Рикар. — И войници. Призови народа. Нали разполагаш с вестниците. Използвай ги.

— Опълчение? — отвърна Рикар, като се изправи, наострил слух.

— Именно. — Адамат почувства как пулсът му започва да се ускорява. — Градът не е неотбраняем. Тук живеят един милион души. Използвай вестниците. Нали помниш тълпата на площада, когато главата на Мануч се търкулна в кошницата? Народът има воля. Ще се намерят хора да отбраняват Адопещ. Те ще се вдигнат, за да защитят домовете си.

Рикар скочи на крака, съумявайки да събори Фел по задник.

— Фел — поде той, докато ѝ помагаше да се изправи, — състави обръщението и го изпрати до вестниците. Още утре да го публикуват на първа страница на всички сутрешни издания. Пресите да работят цялата нощ! Събери и профсъюзните ръководители. Искам всички да се включат. Ще го направим. Ще защитим този град!

Адамат се усмихна. Това вече беше онзи Рикар, когото познаваше.

Рикар сграбчи ръката му.

— Благодаря ти, Адамат. Знаех си, че няма да ме разочароваш. Каквото и да ти плащам, удвои го.

— Но ти не ми пла… — поде инспекторът, ала Рикар вече изхвърчаше от кабинета. От смайване Адамат остана неподвижен. Рикар издаваше нареждания на лакеите и помощниците си като някой пълководец. Веднъж задвижен, той нямаше да спре, докато не организираше отбраната на столицата.

В кабинета настъпи тишина. Почувствал хлад, инспекторът се огледа за чаша, за да си налее малко уиски. Тъй като не намери такава, отпи направо от бутилката.

— Сър — каза Фел.

Адамат я погледна въпросително.

Тя стоеше със сключени зад гърба ръце, повдигнала брадичка.

— Аз така и не се извиних, сър. Бих искала да го сторя сега.

— За какво? — Адамат почувства как гневът му приплямва. Той знаеше отговора: задето едва не бе причинила смъртта на съпругата му. Задето не бе успяла да се погрижи за лорд Ветас.

— За лорд Ветас — каза тя. — Той успя да ме надвие. Трябваше да взема повече хора със себе си.

Адамат полагаше усилия да овладее яда си и да остане спокоен. Нова глътка уиски му помогна.

— Той беше прекалено добър в начинанията си. Мен също ме е надвивал многократно. — Тези думи породиха една нова мисъл, накарала го да се навъси.

— Сър? — обади се Фел, забелязала необичайния му вид.

Инспекторът ѝ направи знак да мълчи. Нуждаеше се от тишина, за да помисли. Да, Ветас го бе надхитрявал многократно. Всички доказателства сочеха, че той е гениален стратег, необременен от угризения или загриженост за чуждия живот.

— Той мъртъв ли е? — попита накрая Адамат.

— Ветас ли? Да. Умря преди две седмици. Бо се погрижи за него.

— А Бо къде е?

— Изчезна — отвърна Фел. — Рикар дори му предложи

работа, но той отказа да я приеме.

Адамат прокара длан по сакото си. Бе споделил с Бо подозренията си относно Ветас. Че Ветас не им е казал цялата истина и че дори е успял да ги изпрати по фалшива следа. Той дори…

— Проклятие! — изруга Адамат. — Ветас е знаел всичко. Успя да ни надхитри един последен път, преди да умре. Дори Бо не успя да изтръгне това от него.

— Откъде знаете?

— Кеят… — поклати глава той. Тъй като Фел нямаше как да знае за какво става въпрос, Адамат разясни: — Попитах Ветас как мога да намеря сина си и той ме изпрати при търговците на роби, на които Йосип е бил продаден. Каза ми кого да търся, с какви фрази да си послужа. Само че паролата не беше вярна! Търговците ме нападнаха. Едвам се измъкнах жив. Така се бях съсредоточил да си върна Йосип, че до този момент не ми беше хрумвало.

Той се облегна на стената. Вече нямаше какво да стори. Ветас не беше между живите. Нямаше да има възмездие. Предимството, което бяха извоювали пред Кларемон, ако изобщо имаше такова, вече не съществуваше. Флотът, приближаващ откъм Въгленда, го показваше достатъчно красноречиво.

— С какви сведения се сдобихте от Ветас? — попита Адамат.

Фел се навъси.

— Доклади. Плановете на господаря му.

— Какви планове?

— Относно кампанията за поста на министър-председател. Реформите, които подготвя.

— Всички тези сведения са боклук — рече инспекторът.

— Сред тях има и полезна информация. Намерихме още няколко убежища. Открихме и други от хората му в града…

— Целта му е да си мислим, че разполагаме с някакво предимство. А не е така. Всичко, което научихме от Ветас, подлежи на съмнение.

Адамат свали шапката си от закачалката на стената и взе бастуна си. Чувстваше се толкова изморен…

— Къде отивате? — попита Фел.

Единствената им надежда се криеше в способността на Рикар да вдигне града на оръжие. В противен случай утре по същото време столицата щеше да се намира в ръцете на Кларемон.

— Вкъщи. Прибирам се при жена си. С вас ще се срещнем утре сутринта при северната градска порта.

Глава тридесет и осма

Крепостта Средопът представляваше исторически паметник — израз на суетност, строен не с цел удобство или сигурност, а за да изглежда внушително. Стените му бяха високи, но лесни за катерене; многобройните входове правеха отбраната невъзможна. Замъкът се извисяваше над река Адола и хвърляше заплашителна сянка над главния път. В очите на селяните несъмнено представляваше смайваща гледка.

За погледа на запознатия с военното дело постройката бе същинска гавра.

Замъкът бе строен преди около триста години от млад владетел, смятал се за архитект. Таниел смяташе, че мястото е идеално за обиталище на един умопобъркан бог.

Той оглеждаше крепостта от сянката на един разпрострял клони дъб, издигащ се самотно сред лагера. Недалеч някакъв пехотинец похъркваше. Извън това, нощта бе тиха.

Таниел призна грешката си, когато осъзна, че чува и неравномерното, ужасено дишане на фелдмаршал Готлит. Висшият офицер, от когото все още се носеше слаба миризма на урина, клечеше до него и не спираше да си играе с яката на куртката си. Таниел го наблюдаваше с крайчеца на окото си. Едно погрешно движение, един подозрителен шум и Таниел ставаше мъртвец.

Разбира се, щеше да се погрижи да отнесе и Готлит със себе си.

— Къде е входът за прислугата? — прошепна Таниел.

— Не знам.

Таниел изтегли ножа си от колана.

— М-мисля, че е ето там. От дясната страна.

Таниел прибра оръжието в ножницата.

— Има ли охрана?

Готлит преглътна мъчително и се втренчи в него, сякаш се боеше да каже, че не знае.

В края на полезрението си Таниел забеляза светлина. Промъкна се малко по-напред, загледан в подозрителния участък. Да, ето там. Зад един от сводестите прозорци мъждукаше светлина.

Готлит също я видя. Фелдмаршалът се дръпна и се притисна към дъба. Таниел го сграбчи за дрехата, за да не му позволи да се отдръпне повече.

— Къде е стаята на Крезимир? — попита Таниел.

— Ето там — със сух и хрипкав глас отвърна Готлит. И

посочи с пръст. — Онази кула, точно над светлината.

Внезапен вой прониза нощта. Звукът започна като стенание, изостри се рязко до протяжен вик. Последва го глух тътен. Отекналият писък стана тъй пронизителен, че Таниел очакваше всеки момент от дървото над тях да изникне някое банши.

Ревът затихна също тъй неочаквано, както и започна. Сега от замъка долиташе трясъкът на мебели.

— Какво беше това?

— Крезимир — обясни Готлит с едва доловим шепот. — Така е всяка нощ. — Той извърна глава към Таниел. — Всяка нощ търси окото зад затвора.

Таниел неволно потръпна.

— Всяка сутрин намират тела — продължи фелдмаршалът. — Обичайно едно или две, друг път по десетина. Църковни гвардейци, слуги, наложниците на Крезимир. Някои от труповете са удушени, други — обгорени с магия.

— Млъкни — прекъсна го Таниел, когото бяха започнали да го побиват тръпки. Той подпря мускета си на дървото и загледа как светлината се отдалечава все повече от Крезимировата кула.

— Не можеш да го убиеш — каза Готлит.

— Моля? — сопна се барутният маг.

— За глупак ли ме вземаш с онези нелепици за чаршафите му? Дошъл си да довършиш започнатото в планината, нали?

Таниел мълчеше. В гласа на Готлит се долавяше страх.

Фелдмаршалът продължи:

— Той не може да бъде убит. Над двадесетима се опитаха. Асасини от вашата армия, от църквата и дори един от наемните убийци на Ипил — макар че Крезимир не знае това.

Църквата се бе опитала да убие Крезимир? И то охраняван от нейните собствени гвардейци, светителите? Интересно. Явно в крезимската църква имаше разделение.

— Предполагам, че никой от тях не е успял да се приближи достатъчно — рече Таниел.

— О, успяха. — Готлит преглътна тежко. — Със собствените си очи видях един от опитите. Наемната убийца се опита да му пререже гърлото: острието на кинжала ѝ просто се огъна в кожата му.

Таниел си припомни сблъсъка с превъплътената в лъв Жулин. Куршумът му просто бе отскочил от кожата ѝ като грахово зрънце. А ето че сега той възнамеряваше да ограби бога, който я беше приковал за онази огромна дървена колона.

— Не е била достатъчно силна.

— Веднъж на фронта го удари гюле. Пръсна се на парчета, когато го уцели. Разхвърчалите се късове убиха неколцина

артилеристи и един полковник.

Готлит бе започнал да говори по-високо, с пронизителен глас. Освен това дишаше тежко. Цялото му тяло бе започнало да трепери. Таниел го сграбчи за куртката и го разтърси. Не изглеждаше да помогна.

Барутният маг осъзна, че се изправя пред нов проблем. Щеше да му се наложи да се изкатери по стените на замъка. Самият той щеше да се справи с лекота, ала за Готлит това беше невъзможно.

Най-просто би било да го убие. Все пак той беше враг. Кезианец. И то фелдмаршал.

Таниел положи ръка върху дръжката на ножа си. Готлит не забелязваше. Един бърз замах щеше да се окаже достатъчен. Нямаше да е нито първият, нито последният, когото Таниел убиваше.

Но пък не би било правилно. Готлит беше негов пленник.

— Свали си дрехите — каза Таниел.

Това успя да изтръгне фелдмаршала от вцепенилия го ужас.

— Моля?

— Сваляй дрехите.

— Отказвам.

— В момента ти спасявам живота — обясни барутният маг. — Мога да те завържа, за да те намерят на сутринта, а мога и да те убия. Решавай.

За момент Таниел очакваше, че Готлит ще се провикне. Може би нямаше да успее да понесе това унижение? След няколко мига мълчание, през които фелдмаршалът не откъсваше поглед от Таниел, той свали куртката си.

— Запази си долните дрехи — рече Таниел, — но не се мотай.

Когато Готлит съблече униформата си, Таниел посочи с ножа към дървото.

— Започвай да се катериш.

Готлит го изгледа смаяно.

— Няма да мога да…

Таниел го сграбчи за тила и го блъсна към дънера. Готлит неумело се закатери към клоните. Барутният маг взе дрехите му и се качи на свой ред.

— Продължавай.

На десетина метра над земята Готлит се вкопчи в един клон и категорично отказа да се катери по-високо. Погледът му уплашено се стрелкаше насам-натам, а зъбите му потракваха.

— Няма да се качвам по-нагоре. Убий ме.

— И това ще свърши работа. — Таниел завърза здраво Готлит за клона, като си послужи с колана и панталоните му. — Не е

удобно, но ще го преживееш.

Накрая Таниел запуши устата му с един от чорапите му.

Глух за протестните стенания на Готлит, той започна да се спуска към земята. В подножието на дървото скимтенето на пленника вече не се чуваше, а десетина крачки по-надолу вече бе забравил за него.

Таниел си отбеляза интервалите, на които гвардейските патрули обикаляха около крепостта, и подир отминаването на последния притича до стената. Някогашният крепостен ров отдавна бе запълнен — от него бяха останали единствено неравности и няколко локви.

Стените на крепостта се издигаха на повече от двадесет метра височина, а стената на кулата, където се намираше целта му, се извисяваше на повече от тридесет. Не беше малко за катерене.

Таниел скри мускета в едни храсталаци и се увери, че пистолетите и кинжалът му са добре пристегнати. Едва тогава пристъпи към изкачването. Огромните гранитни блокове, всеки почти с половината от ръста му, бяха разположени под лек наклон. Пръстите на Таниел лесно намериха опора във фугите им. Той увисна за момент, за да се увери в крепкостта на захвата си, и започна да се катери.

Беше преполовил стената, когато един от патрулите мина под него. Таниел застина, като дишаше безшумно и мислено се молеше гвардейците да не се натъкнат на мускета му. Единствен вик или дори подозрителен поглед нагоре щяха да сложат край на начинанието му. Сега той съжаляваше, че се е преоблякъл в униформата на убития войник. Светлокафявият цвят страшно биеше на очи върху мрачния гранит.

Патрулът отмина и Таниел възобнови катеренето си.

Той достигна върха на стената, директно под парапета. Точно над себе си чу равномерната стъпка на войник, последвана от нов звук. В началото въпросният звук долиташе глухо, сетне започна да се усилва.

Таниел се притисна към камъка. Пръстите и ръцете му горяха от катеренето. Какъв беше този звук? Той погледна надолу. Далеч под него минаваше нов гвардейски патрул. Дали някой не вдигаше тревога?

Пусна стената с едната си ръка и внимателно бръкна в джоба си за барутен фишек. Тъй като щеше да вдигне шум, ако вдишаше съдържанието му, Таниел разкъса фишека с пръсти и го изсипа в устата си.

Онзи противен звук не преставаше.

Барутният му транс се изостри и Таниел се притисна към

стената, изчаквайки моментното замайване да отмине.

И едва не прихна да се смее.

Войникът на върха на стената си свирукаше. Ето какво било.

В среднощния покой отекна писък, заради който Таниел едва не се изпусна от уплаха. Писъкът дойде от един от прозорците под него.

Сред бученето в ушите си Таниел чу как войникът горе тихичко изруга. Затрополиха ботуши — постовият се отдалечаваше да провери какво е станало.

Нямаше време за губене. Таниел не знаеше дали писъкът е дошъл от Крезимир, или от някоя от жертвите на бога. Дори имаше вероятност някой да го е забелязал върху стената. Той се повдигна до парапета и надникна. Беше пусто.

Прехвърли се отвъд ръба и тихо се отправи към кулата на Крезимир. Върху отсрещната стена на крепостта различи други постови, всички извърнати по посока на писъка. Никой от тях не го забеляза.

Достигнал кулата, Таниел изруга. На това ниво нямаше врата. Той повдигна глава. Трябваше да се катери повече от петнадесет метра, и то право пред погледите на дежурните върху стената. Чакай. На по-малко от пет метра над него имаше прозорец.

Таниел се оттласна нагоре, закатери се с цялата бързина, на която се осмеляваше, и само секунди по-късно вече прескачаше перваза.

Озова се на виещото се стълбище на кулата. Гледката, която се откриваше от прозореца, го накара да замига, за да прогони замайването.

Падането от тук щеше да е дълго.

Таниел заизкачва стълбите, докато стълбището не го отведе до масивна, обкована с метал врата. Той поспря и се замисли — с каква ли магия би защитил спалнята си един бог? Погледна надолу и изпита благодарност, че ръцете му не трепереха. Не се чуваше шум от стъпки. Отвъд вратата не долиташе звукът от дишане. Явно Крезимир не беше вътре.

Таниел внимателно бутна вратата. Тя се отмести с шумно скърцане, накарало го да изтръпне.

Посрещналата го гледка го втрещи.

Бе очаквал да зърне нещо, наподобяващо Крезимировия дворец в планината: огромно легло, застлано с копринени завивки, меки килими и луксозни картини, и всичко, оставащо недосегаемо за времето. А това, което виждаше насреща си… изобщо не приличаше на покоите на бог.

Ролята на килим изпълняваше един мръсен чаршаф. Завесите

— може би някога скъпи и фини — приличаха на разкъсани дрипи. Имаше едно високо огледало, пукнато. Легло с балдахин стоеше прилепено до стената. По-точно с половин балдахин, защото две от колоните му липсваха.

Дали това наистина бе стаята на Крезимир? Помещението изглеждаше обитавано. Край един от прозорците имаше маса с храна. Таниел се приближи до нея и надникна навън — от прозореца се виждаше река Адола. На масата пред него почиваше полупразна халба бира. Мишка, която не обръщаше никакво внимание на Таниел, гризеше от хляба.

Трябваше да е станала някаква грешка. Та нали Таниел бе виждал двореца на Крезимир. Беше виждал и града му. Създателят на подобно великолепие не би живял в подобна кула.

Какво да прави сега? Очевидно Готлит го беше излъгал. Таниел скръцна със зъби. Идеше му да се върне при дървото и жив да одере онзи червей. Беше пропилял половината си нощ само защото…

Погледът му попадна върху леглото. Чаршафите бяха покрити с кръв; пръски ръждиви на цвят петна.

Таниел отвори третото си око.

И рухна на колене, замаян от разгърналия се пред взора му калейдоскоп от цветове. Хиляди пастелни тонове се сливаха в танц, сякаш самата магия се зараждаше тук, в тази стая. Таниел пое бавно дъх, за да успокои напъните на тялото си да повърне. Целият склон на Раменздид не бе изглеждал така след месеци на могъщи вълшебства, запращани от кезианските Привилегировани.

С усилие Таниел затвори третото си око и бавно се изправи на крака. Изтегли кинжала си и с несигурна крачка пристъпи до леглото.

Грабна един от чаршафите и го дръпна към себе си. Няколко дълги ивици щяха да свършат работа. Щеше да ги намотае около кръста си, под куртката, и след няма и минута вече щеше да слиза надолу по стената.

Той застина. Беше чул някакъв шум. Може би бе просто вятърът или…

Стъпки откъм стълбището.

Таниел сряза и последната ивица и стиснал кървавите парчета плат в ръка, се хвърли към прозореца.

Вратата се отвори.

На прага стоеше църковен гвардеец, понесъл поднос с пресен хляб, сирене и бутилка вино. Той се закова на място и буквално зина при вида на Таниел.

Миг по-късно тепсията изтрещя на пода. Гвардеецът изтегли

меча си и с крясък се хвърли напред.

Глава тридесет и девета

Тамас не можеше да каже със сигурност кое го смути повече: изникналият в погледа ѝ страх или онова, което зърна сетне.

— Значи е истина… Адро действително ни окупира! — Тя изрече това с едва доловим, хриплив глас. Хаилона притисна длан върху устата си. — Щом ти си тук, трябва да е истина. — Тя се люшна назад в стола си и за момент Тамас помисли, че ще падне.

Той бързо пристъпи към нея с намерението да хване ръката ѝ, но тя се отдръпна от него като от усойница.

— Не се приближавай — прошепна тя.

— Не е истина — каза Тамас. — Нищо от това не е истина.

— Как бих могла да съм сигурна? Къде е Сабон?

Въпросът, от който Тамас се ужасяваше най-много. Той го избегна.

— Погледни ме. В униформа ли съм? Да си ме виждала из града, откакто тази армия е завзела Алватион? Това не са моите хора!

Хаилона шокирано се взираше в него.

Тамас продължи:

— Нима ме мислиш за толкова глупав, че да нападна Делив? Да рискувам още един противник, след като Кез е завладял Будфил и заплашва самата сърцевина на Адро? Не, Хаилона, това е кезиански заговор, целящ да насъска страните ни една срещу друга.

Хаилона видимо се стегна. Тя стана, пое си дъх и изправи рамене, с което си върна част от някогашната осанка. Сега изглеждаше по-млада.

— Разясни — каза тя със студен, обвинителен взор.

Тамас неволно трепна. За последно двамата бяха разговаряли преди петнадесет години. Как можеше да я убеди?

— Водя със себе си две бригади, разположени на един ден път от града. След Будфил се оказахме отрязани от останалите си части. Хората ми са ранени, уморени и изгладнели. Очаквахме да намерим отдих в Алватион. Вместо това, за своя изненада, заварвам войници в адрански униформи да владеят града.

— Можеш ли да го докажеш?

— Да го докажа? Готов съм да се обзаложа, че половината от тези завоеватели говорят единствено кезиански. Онези, които владеят адрански, говорят с толкова силен акцент, колкото моя, когато се опитвам да говоря деливански. Не мога да ти кажа какво се случва, но имам известни подозрения.

— Ще трябва да предложиш нещо по-добро от *подозрения* — каза Хаилона. — Демасолин ще се върне всеки момент. Той няма да ти повярва.

Тонът ѝ звучеше така, сякаш самата тя не му вярваше особено.

— Кой е той? — Тамас погледна към вратата, през която Демасолин бе изхвърчал да гони Влора.

— Брат е на съпруга ми. Херцогът на Виндрен.

— Омъжила си се повторно? Не знаех.

— Преди десет години. Помолих Сабон да не ти казва. Къде е той? Демасолин не би повярвал и на него, но думата на един сънародник тежи повече от тази на адранец.

Тамас трепна. Чувстваше се като зашлевен през лицето. Значи тя бе помолила Сабон да не му казва за повторния си брак? Сабон му беше като брат. Някога самият Тамас едва не се бе оженил за Хаилона, а тя бе подминала този факт така небрежно…

Наложи си да се овладее. В момента трябваше да мисли за много по-важни неща.

От коридора долетяха стъпки. Вратата се отвори и на прага изникна възрастен деливанец във вечерна ливрея. Прислужникът видимо се стресна при вида на Тамас и започна да мести въпросителен поглед между него и господарката си. Мъжът се напрегна, очевидно готов да ѝ се притече на помощ.

— Всичко е наред, Рупър — каза Хаилона. — Какво е положението с ранените?

— Ферулия няма да дочака утрото — отвърна Рупър. Гласът му се отличаваше с типичното за икономите любезно и безпогрешно произношение. — Инел може и да оцелее, но ще се наложи да го преместим. Не можем да останем тук. Те ще дойдат да ни търсят.

— Кой? — намеси се Тамас. — Кой ще ви потърси?

— Генералът начело на… — Хаилона се поколеба за момент. — Начело на адранската армия. Името му е Савелкин. Опитахме се да го убием тази нощ, но се оказа капан. Той ме видя, докато бягахме, и знае коя съм.

— Възможно е да разполагаме само с минути, госпожо — отбеляза Рупър.

Стъклената врата на обсерваторията се отвори и Демасолин пристъпи вътре. Той свали тъмните си ръкавици, като ги хвърли на масата, а в следващия момент застина, забелязал Тамас.

— Кой е този? — Погледът му се вряза в него. Сега Тамас можеше да го разгледа на спокойствие. Мъжът, присвил очи насреща му, изглеждаше на около тридесет, имаше гладко избръснато лице и волева брадичка. Действително притежаваше

излъчването на херцог.

— Един стар… приятел — отвърна Хаилона. — Хвана ли натрапника?

Демасолин не откъсваше очи от Тамас.

— Сама виждаш, че не съм. — Той сбърчи нос, душейки. — Беше жена. Успя да ми избяга. Прескочи градинската стена като на шега. Беше барутен маг, главата си залагам. — Херцогът отново подуши. — Също като този тук.

С единствено бързо движение Демасолин свали колана си, на който висяха пистолет и барутни фишеци. Подир това изтегли сабята си.

— Може и да си барутен маг, но аз пак ще те изкормя. Свали си оръжията.

— Мислиш, че ще можеш? — тихо попита Тамас.

Фелдмаршалът беше уморен. Бе изкарал цялото това пътуване на север с мисълта за отдиха, който ще намери в Алватион. Вместо това заварваше града под контрола на противника си, а самите хора, от които очакваше помощ, гледаха на него с подозрение.

Знаеше, че трябва да свали оръжията си. Да им покаже, че не е заплаха за тях. Да отдели време да им обясни.

Но ако думите на Рупър бяха истина, всеки миг щяха да се появят още войници. Тамас нямаше намерение да се обезоръжава заради едничък мечоносец.

Той бавно положи ръка върху дръжката на сабята си.

Демасолин се хвърли напред.

Тамас изтегли оръжието си и в рамките на по-малко от миг изтегли крака си назад. Демасолин вече връхлиташе.

— Спри! Той ще те убие!

Демасолин забави ход. Тамас си отдъхна, но не си позволи да се отпуска. На него ли говореше Хаилона? Тя знаеше кой е. Знаеше на какво е способен.

— Демасолин — рече Хаилона. — Моля те, спри. Той ще те убие.

— Убивал съм барутни магове и преди — процеди Демасолин през зъби. — Убивал съм и Привилегирован. Аз съм херцогът на Виндрен! — Очевидно очакваше от Тамас да е запознат със значението на това име.

И той най-накрая наистина се досети. Нещо бавно изплува от дълбините на паметта му. Виндрен… Чудак с изострено обоняние, като на ловджийска хртка. Бърз като барутен маг в пълен транс.

Тамас отпусна сабята си.

— Предаваш ли се? — попита Демасолин.

— Не.

Демасолин направи нова крачка напред.

— Струва ми се, че си губим времето — отбеляза Тамас.

— Одеве беше ти, нали? — неочаквано промълви Хаилона. — Преди малко на улицата. Мъжът, който изби всички онези войници. Казах ти, че става дума за барутен маг — додаде тя към Демасолин.

— Аз видях само сянка — отвърна той. Върхът на сабята му трепна.

— Аз бях — потвърди Тамас. — Искаш ли демонстрация?

— Не обичам да ме заплашват, старче.

Тамас огледа Демасолин. Изопнати мускули, готови да се впуснат в действие. Осанката, самоувереността и позата му говореха, че е умел фехтовчик.

Неочаквано някаква млада жена връхлетя вътре. Носеше косата си стегната на кок и бе наметнала шинел. Тамас долови, че под връхната дреха носи два пистолета.

— Госпожо — поде новодошлата, задоволявайки се с бегъл поглед към двамата мъже, насочили саби един срещу друг, — на улицата има войници.

— Приберете оръжията! — просъска Хаилона към Тамас и Демасолин. И като се обърна към младата жена, попита: — Колко?

— Осмина, госпожо, но…

— Говори.

— Всички са мъртви, госпожо. Били са убити съвсем наскоро.

Хаилона погледна към Тамас.

Той сви рамене.

— Аз убих само онези, които ви преследваха.

Някой почука тихо на стъклената врата. Всички се извърнаха натам. От мястото си Тамас можеше да види, че това е Влора. И то понесла нещо голямо в ръцете си. Той ѝ направи знак да влезе.

Тя отвори вратата с ритник и с олюляване пристъпи вътре, захвърляйки тялото, което носеше, на пода на обсерваторията.

— Това би трябвало да предостави известна яснота.

— Един от моите офицери — представи я Тамас. — Влора, запознай се с лейди Хаилона, бивш губернатор на Алватион.

Влора благоволи да погледне към домакинята.

— Таниел ми е разказвал за нея. Една от някогашните ви любими. По онова време е била красива, нали?

Хаилона се втрещи. Тамас простена. Демасолин се хвърли към него.

— Фелдмаршал Тамас — изрева Демасолин. — Защитавай се, негоднико.

Деливанецът връхлетя отгоре му със стряскаща бързина. Тамас едва има време да пресрещне острието му със своето, принуден да премине изцяло в защита. Той отби два удара и отскочи назад. Почувства как кракът му изпротестира в изгаряща болка, когато избегна един особено злостен намушкващ удар.

В следващия миг Тамас осъзна, че пада. Той се стовари тежко на задника си, при което събори някаква саксия. Успя да задържи оръжието си срещу продължаващия да настъпва Демасолин.

Пистолетен изстрел накара Тамасовия противник да застине. Тамас остана да се взира във върха на Демасолиновата сабя, все още смаян от бързината на опонента си. Сякаш имаше насреща си Пазител, само че без присъщата им неповратливост.

Влора стискаше димящ пистолет, насочен към тавана. Онзи в другата ѝ ръка, неизпразнен, стоеше насочен към Демасолин. От тавана се сипеха късчета мазилка.

— Спри — каза тя — и свали оръжието. Няма да пропусна.

Демасолин я погледна за момент, сетне погледна към Тамас, рухнал на пода. Тамас полагаше усилия да не позволи на болката да достигне очите му.

Не показвай слабост.

С презрително изсумтяване Демасолин хвърли сабята си на земята.

От коридора долетяха стъпки. Няколко лица изникнаха на вратата, изтеглили саби и пистолети. Влора продължаваше да държи Демасолин на прицел.

Хаилона повдигна ръце помирително. На изникналите на прага каза:

— Всичко е наред. Пригответе се за тръгване, трябва да напуснем имението.

Влора срита донесеното от нея тяло. Мъж в адрански шинел, с кестенява коса и мустаци. Беше още жив и се взираше в нея с оцъклени от страх очи.

— Той може да отговори на някои от въпросите ви — повтори тя.

Демасолин прекрачи до пленника, сграбчи го с две ръце за дрехата и го накара да седне на пода. Ръцете на войника бяха пристегнати със собствения му колан.

— Защо ботушите му ги няма? — попита Демасолин.

Влора отпусна пистолета си.

— По-малко вероятно е да избягат, ако са боси — отвърна тя.

Тамас се възползва от обстоятелството, че вниманието не е насочено към него, и бавно се изправи на крака. Не можеше да каже със сигурност кое е пострадало повече — кракът или гордостта му. *Вече съм прекалено стар за това.* Той предпазливо

пренесе част от тежестта си върху болния крайник. Щеше да издържи. Може би ставаше дума за моментна слабост? Най-добре да не рискува.

Той прибра сабята си и докуца до голямото бюро в средата на помещението, за да има на какво да се облегне. Хаилона го наблюдаваше. Погледът ѝ съчетаваше подозрение и страх.

— Кой — остро се обърна Демасолин към пленника — си ти?

Все така ококорен, войникът оглеждаше недружелюбните лица около себе си. Не каза нищо.

Демасолин го разтърси и премина на адрански.

— Кой си ти? Говори!

Нищо.

Демасолин го зашлеви. Войникът неочаквано започна да се мята в опит да го избълска от себе си, но застина, когато Влора допря дулото на пистолета си до тила му.

Тя се приведе над пленника.

— Разбираш ли ме? — попита Влора на кезиански с тих, почти съблазнителен глас. Ако все още не се намираше в барутен транс, фелдмаршалът нямаше да може да чуе шепота ѝ.

Войникът кимна.

— Цениш ли живота си?

Той кимна енергично.

— Ако искаш да доживееш до утрото, скъпи, ще трябва да отговаряш на въпросите, които добрият човек ти задава. В противен случай… — Тя плъзна дулото по врата му.

И тези си думи изрече с предишния, почти съблазнителен тон. Тамас не беше я виждал такава.

— Аз… Казвам се Галоф и съм от Адопещ. Адрански войник съм — заговори пленникът на адрански. Имаше силен акцент, някои от думите произнасяше неправилно.

— Да опитаме отново — каза Влора на кезиански. Не беше спряла да милва шията му с дулото. — Ще ти се наложи или да заговориш на по-чист адрански, или да си отгледаш метална кожа.

Войникът отчаяно въртеше очи в опит да погледне към оръжието, без да извръща глава. Той прочисти гърло.

— Аз наистина се казвам Галоф — каза пленникът на кезиански, — но съм кезиански войник.

— Какво търсиш в Алватион? — попита Демасолин. — Какви са нарежданията ви?

— Да завземем адранските гранични пунктове отвъд града.

— Каква е целта на този фарс тогава? Защо сте облечени в адрански униформи?

— Не зная, сър — каза Галоф. — Аз съм обикновен войник.

Тамас нямаше време за това.

— Предположи — процеди фелдмаршалът.

— За да може Делив да обвини Адро за нападението.

— Но — неочаквано се обади Хаилона — как са очаквали да успеят да заблудят целия град? Мнозина ги подозираха… — Тя многозначително погледна към Демасолин. — Самата аз от една седмица насам казвам, че сте кезианци.

Войникът отново огледа присъстващите, дирейки застъпник. Не каза нищо.

Отвратително усещане прониза Тамас. Увереността, че зародилата се неочаквано догадка отговаря на истината, подсили усещането. Устата му беше пресъхнала, когато каза:

— Защото планират да вдигнат във въздуха Алватион. Ох, проклятие. Целия. Възнамеряват да опожарят целия град, да избият населението му до крак. Подире си ще оставят само откъслечни доказателства, достатъчни да хвърлят вината върху Адро. Докато някой спре да се замисли, Делив вече ще е обявил война на Адро.

— Дори кезианците не биха паднали толкова ниско — каза Демасолин.

Тамас вече беше напълно сигурен.

— Човекът, който командва тази войска, е чудовище.

— За кого говориш?

— Херцог Никслаус. Любимият Привилегирован на краля. Той не би се спрял пред нищо, за да спечели войната.

— Чувала съм това име — тихо каза Хаилона.

Тамас ѝ хвърли предупредителен поглед. Сега не беше моментът за историите от миналото му.

Неочаквано на прага изникна Рупър.

— Госпожо, трябва да вървим. Съгледвачът ни е забелязал войници да приближават по булеварда. Повече от стотина са. Трябва да тръгнем незабавно.

— Ами ранените? — попита Хаилона.

— Или ще трябва да ги пренесем, или да ги оставим на адранците.

— Това не са адранци — поправи го Хаилона, — а кезиански войници. Бързо, съберете всички в подземието. Ще използваме стария проход, за да прекосим улицата, и ще отстъпим към мелничарския квартал.

Икономът остана напълно невъзмутим от новините за същинската самоличност на врага.

— Много добре, госпожо — каза той и изчезна.

Демасолин взе сабята си от пода и пристъпи до Тамас.

— С теб още не сме приключили, старче — каза той, докато

прибираше оръжието си в ножницата. — Адранските вестници те хвалят като спасител. За мен ти си касапин и изменник на короната.

— Аз съм всичко това — сви рамене Тамас.

Демасолин не беше очаквал подобен отговор. Без да каже нищо повече, той излезе.

Тамас погледна към пленника.

— Той чу къде отиваме — рече фелдмаршалът.

Влора кимна, сграбчи войника за яката и го извлече навън.

Хаилона притисна ръка до устата си.

— Но този човек…

Отекна изстрел.

— На войника е писано да умре за страната си — каза Тамас.

— Този човек беше наш пленник.

— През изминалите две седмици той и сънародниците му са измъчвали града ти. Не въздадеш ли справедливост веднага, има опасност да не бъде въздадена никога.

— С такива думи ли изпрати адранските благородници на гилотината?

— Да.

— Ти винаги си настоявал, че си войник — рече Хаилона. В гласа ѝ се долавяше обвинение. — И собствената си смърт ли смяташ за неизбежна?

Тамас се приведе, за да разтрие крака си.

— Смъртта е неизбежна. Но по-рано тази година се простих с идеята, че ще умра, обграден от вънци. — Той неволно погледна към вратата, през която Влора бе излязла току-що. Мислите му се насочиха към Таниел. Дали синът му бе още жив? Беше ли излязъл от комата? Намираше се толкова далеч от него… И Тамас бе безсилен да му помогне. — Някой ден — продължи той — аз действително ще умра за отечеството си. Предпочитам това да се случи на бойното поле, отколкото в ръцете на кезиански екзекутор.

— Ти наистина го вярваш, нали?

— Кое? — попита Тамас.

— Че си в правото си.

— Разбира се.

— Възможно ли е да е имало и по-добро решение, което да не включва толкова много смърт?

— Вероятно — отвърна Тамас. — Но аз не го избрах.

Кажи ѝ, подкани го вътрешен глас. *Кажи ѝ, че Сабон е мъртъв. Рано или късно ще узнае.* За предпочитане беше да научи от него, а не от другиго.

— Трябва ми помощта ти — каза тя.

— Аз щях да кажа същото.

Хаилона се навъси.

— Моят съпруг, братът на Демасолин, бе пленен от ад… от кезианците. Държат го в градския затвор. Тази нощ планирахме нападение, за да освободим него и останалите пленници. Това беше една от над двадесет атаки, които предприехме на различни места в града в продължение на цяла седмица. Нашата група се провали и ако се съди по неуспеха ни, същото важи и за другите нападения.

— Всички пленници ли са затворени там? — попита Тамас. — Един от моите разузнавачи бе заловен в покрайнините преди няколко дни. Това е и причината да вляза в града само с Влора. За да се опитам да го освободя.

— Не зная. Но Демасолин има шпиони из целия град. Питай него.

А дали Демасолин щеше да отговори, беше друг въпрос.

Тамас го откри на пост край главния вход. Фелдмаршалът можеше да чуе приближаващите по улицата войници, отвъд стените на имението. Те напредваха тихо, прекалено тихо, за да може Демасолин да ги чуе.

Погледът, който деливанецът му хвърли, бе изпълнен с презрение. Тамас подмина това и поде:

— Преди четири дни, докато прекосявахме платото, кезианците плениха един от моите съгледвачи. Дойдох в града, за да го освободя. Разбрах, че брат ти също е пленен. Мисля, че бихме могли да си помогнем взаимно.

Демасолин дори не го погледна.

— Не мисля, че искам помощта ти.

Тамас стисна зъби, възпирайки злостния си отговор. Късоглед глупак. Типичен благородник.

— Синът ми — тихо каза Тамас — лежи полумъртъв, защото избра да спаси Адро вместо себе си. Той е в Адопещ и нямам представа дали е още жив. Човекът, когото кезианците плениха, е братът на покойната ми съпруга. Възможно е той да е единственият останал ми роднина.

Тамас продължи:

— Смяташ, че съм животно. Може и да си прав. Но кезианците са пленили твоя, пленили са и моя брат. Мисля, че ако си сътрудничим, ще успеем да освободим и двамата.

Демасолин не отговори. След като почака няколко мига, Тамас се обърна да си върви.

Нямаше какво повече да му каже, за да го убеди.

— Почакай — неочаквано се обади Демасолин. — Преди три дни те въведоха пленник през южната порта. Същински великан,

носеше униформена жилетка на адранската планинска стража.

— Това е той.

— Той наистина се намира в същия затвор. Ще ти помогна.

— Благодаря ти — каза Тамас.

— Ще ти помогна, но няма да се поколебая да те убия, ако се наложи.

Глава четиридесета

Таниел изтегли ножа си и се хвърли напред.

Сграбчи църковния гвардеец за гърдите и го повали на земята, през прага. Двамата се затъркаляха по стълбите във вртележка от крайници, ругатни и сумтене. Таниел съумя да спре, вкопчвайки се в стените.

Гвардеецът прелетя още няколко виещи се стъпала и се приземи с опрян в стената гръб, изтеглил кинжал. Обърса кръвта, стичаща се от устата му.

— Стража! — изкрещя той.

В същия момент се стрелна нагоре, размахал острие. Таниел избегна първия замах, сетне и втория. Макар пазачът да се намираше в неизгодна позиция, беше невероятно бърз и принуждаваше Таниел непрекъснато да отбягва ударите, заплашващи да жилнат краката му.

Таниел замахна към главата му, но гвардеецът избегна удара. В следващия миг острието на кинжала изтръгна искри от каменното стъпало, разминало се на косъм с крака на барутния маг.

Таниел стовари подметката си върху китката му, за да обездвижи ръката, и се приведе, насочил ножа си към шията.

Юмрукът на гвардееца се вряза в слабините му. Задавен, Таниел залитна назад. Пазачът се заизкачва подире му с готов за удар кинжал. Таниел го пресрещна с крака, опря ботуши в гръдта му и тласна. С отчаян вик гвардеецът полетя надолу по стълбите.

Таниел се накани да изтича обратно в кулата, но нещо привлече вниманието му. На стълбището имаше друг човек, съвсем малко по-надолу от мястото, където се бяха сблъскали с гвардееца. В тъмното човекът приличаше на сянка, но и тези откъслечни черти бяха достатъчни, за да предизвикат студени тръпки у Таниел.

Сянката носеше маска с едно око и бе облечена в стелеща се бяла роба.

Крезимир.

Таниел се изстреля нагоре по стълбите, тласкан от страх. Затръшна вратата на спалнята зад себе си и трескаво погледна към отсрещния прозорец. От него щеше да скочи право в Адола. Нямаше представа за дълбочината на реката. Дори и самото съприкосновение с водите ѝ можеше да го убие, а дори и да оцелееше, течението щеше да го отнесе към Будфил.

И все пак това беше за предпочитане пред сигурната смърт, която вещаеше сблъсъкът с Крезимировото вълшебство.

Таниел опипа джобовете си. Проклетите парчета плат ги нямаше. Тръгнеше ли си без тях, всичко щеше да е било напразно.

В следващия миг ги зърна на пода. Вероятно ги бе захвърлил при появата на пазача. Той сграбчи ивицата плат и я напъха в колана си.

Вратата на спалнята се отвори.

Гвардеецът връхлетя мигновено. Таниел се вкопчи в него и насочи сблъсъка им към нужния му прозорец.

Над рамото на противника си Таниел зърна Крезимир.

— Спри — каза богът.

Гласът му ехтеше като камбана в главата на Таниел.

Гвардеецът отстъпи със залитане, притиснал длани над ушите си. Таниел го сграбчи за раменете, блъсна го към Крезимир и се затича към прозореца.

Само след няколко крачки вече изскачаше, като се постара да се оттласне колкото се може по-далеч от стената на кулата. Въздухът го обгърна със свистене, дъхът му се вцепени, тъмните води на реката връхлитаха да го пресрещнат.

Таниел се вряза в мрачните дълбини, сблъсъкът с които го парализира за миг. Почувства как краката му одират камъчетата по речното дъно; течението го заблъска неумолимо и запречи на отчаяните му опити да издрапа нагоре. Дробовете му горяха. Челюстта го болеше от усилието да държи устата си затворена.

В следващия миг той изплува на повърхността и трескаво си пое въздух.

Крепостта се издигаше зад него и се смаляваше все повече и повече. Таниел осъзна, че течението го отнася диагонално, напред и към брега. Единият му крак се сблъска с някакъв камък и за момент магът отново се озова под водата. Кашляйки, той отново си проправи път нагоре.

Хората от замъка крещяха и сочеха към него. Трябваше да се насочи към отсрещния бряг и да плува чак до Будфил. Течението бе достатъчно силно, за да запази преднината му пред потенциалните преследвачи, а в руините на града щеше да намери укритие до следващата нощ. Таниел се извърна към отсрещния бряг.

И трепна. Нещо не беше наред.

Сушата вече не прелиташе край него. Водите продължаваха да се движат — усещаше натиска на течението върху себе си — но самият той оставаше неподвижен.

Неочаквано стомахът му се сви и Таниел осъзна, че гледа брега отвисоко. Но как беше възможно? Нали все още се намираше във водата?

Объркването му отстъпи пред осъзнаване.

Той, заедно с достатъчно вода за цяло езеро, бе изваден от реката с магия. Сякаш невидим гигант бе загребал от реката с шепата си и Таниел попадаше в загребаната шепа. Стомахът му се сгърчи отново, защото бе издигнат още по-високо, а в следващия момент бе понесен обратно към крепостта.

Таниел се доближи до ръба. Ако се хвърлеше отвъд, щеше да падне върху земята. Той внимателно протегна пръсти и се натъкна на преграда от втвърден въздух.

Няколко мига по-късно Таниел — заедно с хилядите литри вода — беше безцеремонно стоварен във вътрешния двор на крепостта.

Калните води на Адола плиснаха по варовиковите плочи. Таниел се изправи, затънал до глезените, и трескаво се огледа.

— На колене!

Дворът се изпълваше с църковни гвардейци, които крещяха на кезиански. Бяха десетки; когато Таниел разгърна сетивата си, с отчаяние установи, че всички са въоръжени с въздушни пушки. Не притежаваха и прашинка барут.

Посегна към ножа си само за да открие, че го е изгубил в реката. Единият от пистолетите му също липсваше, а другият бе подгизнал. И барутът, който носеше, щеше да е неизползваем. Въпреки това Таниел извади пистолета си и го стисна за дулото. Гвардейците по стените се прицелиха.

— На колене! — Първият гвардеец, достигнал Таниел, го заплашваше с дълга пика. — На колене, свиньо!

Мъжът се изненада, когато Таниел се хвърли напред, под острието на пиката, и стовари дръжката на пистолета си върху лицето му. Таниел захвърли пистолета и изтръгна пиката от ръцете на замаяния гвардеец. Приготви се. Осъзнаваше, че това е битка, която няма да спечели.

Изпращя въздушна пушка, последвана от друга. Куршумите отскочиха от плочите на двора. Таниел се затича към най-близкия противник. *Не спирай да се движиш*, каза си той. *Затрудни прицела им. Смеси се с гвардейците, така че поне неколцина от тях да се окажат простреляни от другарите си.*

— Спри.

Таниел залитна и едва не изтърва пиката. Почувства се замаян, задъхан. Думата отново отекна като камбана.

Гвардейците захвърлиха оръжия и се свлякоха на колене, притискайки длани към ушите си.

Таниел си наложи да продължи да се движи. Всяка крачка беше бавна и направена с усилие, сякаш се движеше през блато.

— Казах да спреш. — Крезимир изникна край една от вратите. Речната вода, която бе излял в двора, се отдръпваше от

нозете му и съхнеше, така че когато богът стъпеше, го правеше върху сухи плочки.

Таниел продължаваше да се движи. Тялото му искаше да спре, но той знаеше, че не може да си го позволи. Трябваше да се отдалечи. Да избяга от бога.

— Защо не се подчиняваш на волята ми? — Крезимировият глас се отличаваше с най-дълбокото и басово звучене, което Таниел бе чувал през живота си. Ушите му запищяха. Богът наклони глава в подобие на любопитство. Крезимир посочи към плочите. — Коленичи.

— Върви да се продъниш — процеди Таниел. Цялото му тяло се тресеше от усилие.

— Коленичи!

Замъкът се разтърси. Един от гвардейците изрева. Обърквaнето на Крезимир се долавяше дори изпод маската.

— Отведете го — прошепна Крезимир.

Гвардейците скочиха на крака. За Таниел беше усилие дори да помръдне в отговор на настъплението им.

За съпротива не можеше да става и дума.

Някой изтръгна пиката от ръцете му. Друг стовари приклад върху гърба му и го повали на колене.

— Това е шпионин, господарю — каза командирът на гвардейците. — Поредният асасин.

— Кой го е изпратил?

Нечии пръсти се вкопчиха в косата на Таниел и болезнено извиха лицето му към Крезимир.

— Отговори на своя бог, псе — рече началникът на стражата.

С хъхрене Таниел се изхрачи в краката на Крезимир.

С това си спечели нов удар с приклад, този път през лицето.

— Аматьори — отбеляза Таниел. Военните полицаи на генерал Кет удряха много по-силно.

— Адранец е, милорд — каза командирът.

Крезимир леко отстъпи.

— Кой те изпрати тук? — Последва миг пауза и: — Той защо не отговаря? *Повелява* му неговият бог.

Следващият удар бе нанесен с дръжката на пика и породи у Таниел опасения, че е изкъртил челюстната му кост. Нов удар потъна в стомаха му. Изправиха го за косата и го удариха отново, и отново. Тези хора не бяха аматьори. Нанесеният в началото удар приличаше на приятелско потупване в сравнение с тези.

— Отговори на своя бог — каза началникът на гвардейците.

Таниел запазваше мълчание.

— Строшете му ръката.

Един от гвардейците хвана китката на Таниел, изви я

болезнено и стовари коляно в лакътя му, както се кърши едър клон. Таниел стисна зъби, за да не изреве. Веднъж. Втори път. Трети път.

— Строши я — подкани офицерът.

— Не мога. Все едно се опитвам да счупя оръдие. — Гвардеецът разтриваше коляното си.

— Донесете чук.

— Глупаци. — Гласът на Крезимир накара войниците да потръпнат. Той пристъпи напред и изгледа Таниел отвисоко.

Таниел почувства топлината на магия. Сякаш към него се приближаваше пламък.

— Моли за милост — каза Крезимир.

Таниел поклати глава.

— Моли! — Крезимир рязко стисна зъби, а Таниел почувства как горещината се усилва. Неволно се сви, готов да посрещне болката.

Крезимир неочаквано отскочи назад. Отронилото се от устните му стенание прерасна във вой, ставащ все по-гръмък и настоятелен, и който несъмнено щеше да срине цялата крепост, ако бе продължил. Още няколко секунди и имаше голяма вероятност Таниел да изгуби разсъдъка си.

Богът се свлече на земята, където остана да размахва трескаво ръце срещу обгърналите го невидими пламъци и да скимти.

Таниел усети да го напушва смях. Прихна шумно, неспособен да спре кикота си, внезапен като забавна мисъл в неподходящ момент.

Защитната магия на Ка-поел. Нямаше какво друго да е.

Крезимир не можеше да я отстрани.

Богът продължаваше да трепери на двора. Маската бе паднала от лицето му и той се взираше в Таниел с единственото си око, изпълнено със страх. Гной изпълваше другото — тя бавно сълзеше над възпалената, зачервена страна.

— Какво ми направи? — попита Крезимир.

Таниел не можеше да спре да се смее.

— О, не бях аз — обяви той. — Заслугата е на Пола.

Той понечи да помръдне. Все още не можеше.

Крезимир подири маската си слепешком. След като я прикрепи обратно върху лицето си, богът се изправи на крака, но повече не се доближи до Таниел.

— Доведете адранския предател — каза Крезимир. В гласа му се долавяше страх. — Нека да идентифицира шпионина.

Таниел изчакваше на колене, подпрян на ръцете си, свел глава от изтощение. Вече бе изминал повече от половин час, откакто богът бе изпратил хората си.

Предател, бе казал Крезимир. Кой ли беше той? От самото начало Таниел бе подозирал Кет. Твърде ентусиазирано бе нареждала отстъпленията. Или може би Доравир.

Разбира се, предателят можеше да е и по-нисшестоящ. Адютант, дори вестоносец. Мнозина имаха достъп до информация, която би помогнала на кезианците.

Но Таниел имаше усещането, че в случая не става дума за нисш офицер. Подозираше полковник, може би дори генерал.

Крезимир бавно обхождаше един от ъглите на двора. На всеки няколко минути насочваше здравото си око към Таниел.

Таниел дръзко отвръщаше на погледа му. Той бе поразил този бог. Беше пронизал окото му с куршум. Бе доказал, че и един бог може да усеща болка.

Нямаше да достави на Крезимир удоволствието да хленчи пред него.

Таниел осъзнаваше, разбира се, че няколко дни мъчения може да променят мнението му. Трябваше да бъде реалист. Закрилата на Ка-поел го предпазваше от магия. И може би дори щеше да защити целостта на тялото му. Ала от опит знаеше, че все още е в състояние да изпитва болка.

Иронично. Закрилата можеше да се превърне в падение. Кезианците можеха да го измъчват безкрайно.

Откъм един от коридорите на крепостта долетяха стъпки. Таниел се приповдигна на колене. Бе твърдо решен да зърне предателя и да го заплюе в лицето, преди да умре.

— Искали сте да ме видите, милорд?

Таниел рязко извърна глава.

Предателят бе възрастен, набит мъж. Носеше генерални еполети, а левият ръкав на синята адранска куртка бе прикрепен към рамото, защото бе празен.

Генерал Хиланска.

— Кой е този асасин? — попита Крезимир, като кимна към Таниел.

Хиланска се обърна в указаната посока и се втрещи при вида на Таниел; за момент устните му се раздвижиха безмълвно.

— Познаваш ли го?

— Да, милорд. Това е човекът, когото търсите: окото зад затвора. Таниел Двустрелни.

— От това се боях… — Думите се отрониха от устните на Крезимир под формата на шепот.

Таниел се изправи на крака. Струваше му се, че трябва да се

пребори с тежестта на цялата крепост: коленете му се подвиваха; краката му трепереха от усилие.

— Ще те убия — каза той на Хиланска.

— Бил ли е изпратен тук? — попита Крезимир.

Генералът имаше смутен вид.

— Не, милорд. В момента трябваше да е арестуван в лагера на наемниците.

— Защо? — остро попита Таниел. — Баща ми ти имаше доверие!

Всичко, което се бе случило: задържането му, изправянето му пред военен съд, нападението над Ка-поел… нима Хиланска бе отговорен за това?

— Той спомена някаква си Пола — рече Крезимир.

Хиланска се навъси.

— Подобно име не ми говори… Момент. Има едно момиче на име Ка-поел.

— Тя могъща магьосница ли е? Защо не зная нищо за нея?

Таниел се хвърли напред. Стражите побързаха да го наобиколят, стиснали пики и въздушни пушки.

— Нито дума повече, Хиланска!

— На практика тя е още дете. Спътничка на Двустрелни. Дивачка.

— И е магьосница?

— Костноока. Някаква дивашка разновидност на заклинател… Но силите ѝ са незначителни.

— Убийте я.

Таниел сбърчи устна. Почувства как острието на пика засяга рамото му и разкъсва кожата, докато си проправяше път през наобиколилите го гвардейци. Един от войниците скочи да му попречи. В движение Таниел го сграбчи за врата и премаза трахеята му.

Хиланска понечи да побегне, ала бе прекалено бавен. Таниел скочи подире му, протегнал ръце, готов да смаже черепа на предателя между дланите си.

И щеше да го стори, ако Крезимир не бе изникнал на пътя му.

Богът повдигна ръка и Таниел отново почувства познатата тежест да го притиска.

Той не ѝ позволи да го премаже, а се възпротиви и блъсна ръката на бога. Зараждащият се в него гняв прогонваше усещането за слабост; и Таниел му се отдаде.

Барутният маг очакваше ударите му да се натъкнат на непробиваема преграда. Вместо това Крезимир рухна под юмруците му, стенейки. Кокалчетата на Таниел се сблъскаха с брадичката на бога, сетне с лицето му. Маската му издрънча на

земята, а Таниел се намери коленичил върху гърдите на бога, да засипва лицето му с юмруци.

От носа на Крезимир рукна кръв, някои от зъбите му се разклатиха.

Таниел обвиваше пръсти около шията му, когато гвардейците съумяха да го отскубнат. Ударите му повалиха неколцина от тях, преди войниците да успеят да надделеят.

— Не го убивайте! — разпищя се Крезимир, докато се надигаше със залитане. Бялата му роба бе подгизнала от кръв. Той си сложи маската и бавно отстъпи. — Окачете го високо. Искам светът да види какво се случва с онези, които си мислят, че могат да убият бог.

Гвардейците повлякоха Таниел през един от коридорите. Той изкрещя и започна да се мята в ръцете им. Докато войниците го отвеждаха, барутният маг чу Крезимир да се обръща към Хиланска:

— Утре ще изпепеля адранската армия.

— Сигурен ли сте, милорд? Ами Адом?

— Той ще пламне заедно с останалите.

Адамат прекара нощта в прегръдките на съпругата си, а рано сутринта се отправи към речния бряг.

Беше едва седем часът, но вече се беше събрала рехава тълпа. По блясъка на слънцето, издигащо се на изток над изоставения Небесен дворец, Адамат можеше да прецени, че предстои прекрасен ден. Над него почти нямаше облаци. Небето бе озарено в синьо и златно.

Инспекторът откри място сред руините от стената на стария град, от което се откриваше гледка към река Адра, но преди да е направила извивката си към Адморието. Седна на ръба, провеси крака и дояде месния пай, купен преди малко от улицата. Все още се измъчваше от загубата на Йосип. Може би Фая беше права — другите му деца имаха нужда от него. По някакъв начин трябваше да ги защити от новата заплаха.

Надяваше се, че Йосип ще му прости.

От север все още не се задаваха кораби. Може би Рикар беше пресилил нещата. Надали цял търговски флот можеше да прекоси Адра толкова бързо.

И въпреки това той продължаваше да чака. Рикар така и не бе споменал приблизителното време, по което корабите на лорд Кларемон ще пристигнат, а Адамат нямаше намерение да пропусне момента. Не разполагаше с нищо на ум; никакви грандиозни идеи, с които да хвърли прът в колелата на

Кларемоновите планове. Можеше единствено да гледа. Нещо му подсказваше, че този ден ще се запечата в паметта му завинаги.

Към единадесет часа тълпата се беше сгъстила дотолкова, че по улицата вече не минаваха карети. Глъчка изпълваше въздуха, крясъците не затихваха: никой нямаше същинска представа за случващото се. Единствените им сведения бяха дошли от статията, изготвена през нощта от Рикар.

Вълнение определено имаше и полицейското присъствие бе съответстващо. Не бяха рядка гледка и ветерани, облечени в овехтели адрански униформи и с петдесетгодишен мускет на рамо. Имаше и хора, довели семействата си — те се разполагаха на излет край някогашната стена. Пекари предлагаха сладки и солени закуски сред тълпата.

Адамат се снабди с четиво от едно вестникарче и се задълбочи в Рикаровата статия, публикувана на първа страница. Изпълнена с патос реч, която призоваваше народа да защити града си от нашествието на чуждоземните тирани и потисници. Над ръба на вестника можеше да види две хлапета, които безгрижно се плискаха из калните води на Адра, сякаш днес бе карнавален ден.

Все така в очакване появата на корабите, той започна да разлиства вестника нататък. Непотвърдени слухове от Кез, че фелдмаршал Тамас бил жив. Пресни новини от Делив, че адранска армия обсаждала един от градовете им — нелепо.

Постепенното засилване на викове сред тълпата откъсна Адамат от вестника.

На хоризонта се бяха появили кораби.

Отначало приличаха на бели петънца, мудно пълзящи по протежение на реката, неумолимо приближаващи се с напредването на деня. Движеха се с безразсъдна скорост, особено за търговски съдове, навлезли в сладководна река. Движеха се по течението и с изцяло разгърнати, да уловят попътния вятър платна.

Беше два следобед, когато корабите най-сетне достигнаха Адопещ. Адамат никога не бе пътувал на борда на океански плавателен съд. За целия си живот бе посетил две-три големи пристанища. Повечето от знанията му по темата бяха почерпени от книги. Въпреки това можа да определи, че челният кораб е от четвърти клас, с двадесет и три оръдейни гнезда на всеки борд. Това бе и най-големият от флотата, и плаваше под бяло-зеления раиран флаг с образа на лавров венец в средата — емблемата на Брудано-гурланската търговска компания.

Корабите свиха платна и продължиха да напредват по реката. Адамат можеше да различи притичващите по палубите моряци, а

също и бруданси пехотинци, които апатично се взираха в насъбралите се тълпи. Капаците на оръдейните отвори бяха повдигнати.

Ако Кларемон действително пристигаше като завоевател, неговите кораби можеха да сринат по-голямата част от града в движение, без дори да спускат хора на брега.

Единственото движение на борда на корабите идваше от моряците. Войниците се задоволяваха да стоят неподвижно, докато моряците…

Адамат се вгледа още по-внимателно. Какво всъщност правеха те? Той прокле беглите си познания по мореплаване. Те снемаха напречни греди, откачаха платна — много скоро инспекторът осъзна, че смъкват мачтата.

До този момент дори не бе подозирал, че подобно нещо е възможно. А всъщност изглеждаше напълно логично. Докато мостовете в северната част на града бяха подменени с нови, позволяващи преминаването на мачтови кораби, онези във вътрешността на града не бяха. Ако Кларемон искаше да изведе флотата си в Адморието, където щеше да бъде най-ефективна, трябваше да снеме всички мачти, да продължи по реката, и да ги издигне отново, когато се озове в морето.

Адамат отчаяно искаше да стори нещо. Макар и многобройно, цялото столично пълчище бе лишено от насока. Подобно на самия него, хората просто наблюдаваха как мачтите биват снемани. Но какво можеха да сторят? Корабите стояха на котва в реката, освен това разполагаха с тежко въоръжение. Нужна бе армията, за да ги спре.

Смъкването на мачтите протичаше изненадващо бързо. Адамат се надигна от мястото си върху стената и закрачи успоредно с корабите, които вече вдигаха котви и се отправяха надолу по реката.

Той се изненада още повече, когато корабите отново спряха между мостовете, точно на половин миля от излаза в Адморието.

Не пропусна да отбележи, че са спрели в близост до извисяващата се крезимска катедрала.

Адамат загърби стената и започна да си проправя път през тълпите, за да прекоси моста и да поеме към катедралата. Периодично поглеждаше към корабите, но там нищо не се променяше. Моряците все така се суетяха. И все така не се появяваха нито лодки, нито надничаха оръдейни дула.

Между катедралата и реката имаше амфитеатър, от който църковните диоцели се обръщаха към събраните. По времето, когато Адамат го достигна, амфитеатърът преливаше от хора, опитващи се да намерят по-добра гледка към корабите.

Същинско доброволно заколение. Адамат прокле глупостта на въпросните зяпачи. Само с едничък залп Кларемон можеше да покоси стотици от тях.

Стори му се, че е зърнал познато лице, и си запроправя път в тази посока, към реката. Откри Рикар, наобиколен от помощниците си и профсъюзните ръководители. Фел не се отделяше от него.

— Рикар, какво става? — остро попита Адамат.

— Нямам представа — отвърна Рикар. Изглеждаше не по-малко объркан и предпазливо оглеждаше кораба. — Хората ми са на линия, въоръжени до зъби с каквото можаха да намерят. Обаче ако Кларемон открие огън, нищичко не можем да сторим, за да му попречим. Способни сме единствено да не му позволим да слезе на брега.

— Кой би прибягнал до подобна глупост? — попита инспекторът.

— Вижте — каза един от ръководителите, — спускат лодка.

Адамат се извърна към кораба. По борда сновяха моряци и ненадейно една лодка се залюля, изнесена встрани, и бавно бе спусната в реката. Подире ѝ се разгърна въжена стълба, по която започнаха да слизат хора.

— Дайте ми далекоглед — рече Адамат. Фел му подаде своя.

Той се фокусира върху лодката и в продължение на няколко мига наблюдава мълчаливо. Половин дузина бруднски войници. Гребци. Неколцина мъже с цилиндри.

Адамат се съсредоточи върху един от пътниците.

— Той е там — рече инспекторът. — В лодката.

— За кого говориш?

— Кларемон.

— Ти пък откъде го познаваш?

— Виждал съм лицето му веднъж. Един малък портрет в склад на Търговската компания. Беше по времето преди да се е издигнал.

— Нека негодникът да заповяда — рече Рикар. — Ще бъдем готови да го посрещнем.

Кларемон изобщо не изглеждаше разтревожен. В момент той се смееше в отговор на нещо, казано от един от гребците, сетне потупа войник по гърба. Имаше харизматично лице с високи скули, които контрастираха с окръглена от годините и ленивия живот снага. В очите му блестеше радостно оживление. По нищо не приличаше на покойния си лакей лорд Ветас.

Гребната лодка започна да се отделя от кораба. Лорд Кларемон стоеше на носа, досущ като главнокомандващ, който повежда нашествие в чужда земя.

Което, освен ако Адамат не грешеше в догадките си, напълно съответстваше на случващото се в момента.

Но къде бяха хората му? Защо слизаше на сушата на практика самичък, право в ръцете на тълпа, която гледа на него като на поробител?

Лодката спря на известно разстояние от брега и хвърли котва. Лорд Кларемон се изправи, обърна се към амфитеатъра и разпери ръце.

— Граждани на Адопещ — поде той с усмивка на лице и с глас, отекващ нечовешки силно над реката.

Глава четиридесет и първа

От една стара църковна кула Тамас гледаше как над Алватион се изливат пелени дъжд.

Утрото беше мрачно и мъгливо и Тамас не смяташе, че с напредване на деня щеше да се развидели особено. Той дори не можеше да различи склоновете на Въгленда, макар да се издигаха на по-малко от миля от него.

Идеален ден за незабелязано прокрадване до града. Отвратителни условия за битка.

Барутът щеше да е мокър, земята — кална, а покрай преоблечените кезианци враждуващите страни нямаше да се различават една от друга.

Улицата под него гъмжеше от кезиански войници, пренасящи припаси.

Тамас ги наблюдаваше с немалка тревога. Ако беше прав в предположението си, а се опасяваше, че е, в заключителния си акт Никслаус щеше да опожари града след себе си, да избие цивилните… накратко, щеше да остави подире си такъв хаос, че никой да не си направи труда да изследва в детайли случилото се и да открие измамата.

Позициите на адранската планинска стража над Алватион се намираха на около двадесет и пет мили. По-рано днес Тамас бе чул глухия екот на оръдия от тази посока. Никслаус затягаше обсадата на границата.

Тукашният адрански гарнизон не беше особено силен. Дори нямаше същинска крепост, както на Южната планина — по-скоро укрепен пропускателен пункт. Нямаше да удържи дълго срещу две бригади кезианци.

Тамас бе изпратил Влора при собствените си две бригади преди часове.

Сега установяваше, че тя му липсва. Нямаше кой да му пази гърба. Деливанските партизани му нямаха доверие, затова той прекарваше по-голямата част от времето си като наблюдаваше кезианските войници — опитваше се да долови някакъв модел, изчакваше Никслаус да премине в действие. При това фелдмаршалът неизменно държеше улиците под око, в случай че Гаврил се окажеше сред пленниците, които кезианците принуждаваха да работят.

Тамас долови някакъв шум в параклиса под себе си. Вратата изскърца и отново се затвори. Миг по-късно някой се заизкачва по каменните стълби. Тамас доближи пръсти до дръжката на пистолета си, размисли и посегна за барутен фишек. Отвори го

внимателно, защипа с два пръста и посипа прашеца върху езика си.

Само колкото да поддържа транса. Да прогони умората и изостри погледа. Не толкова, че да го застраши барутна слепота.

Поне така се надяваше.

Хаилона се изкачи по стъпалата на камбанарията и след миг пристъпи до мястото, където беше застанал Тамас, край огромната бронзова камбана. Той докосна шапката си в поздрав.

— Привет, Хали.

— Тамас.

Няколко минути и двамата мълчаха.

Тамас хвърли един-два скришни погледа към нея. Не беше прав в снощната си преценка. Хаилона все още притежаваше царственото си излъчване. Все така държеше главата си изправена. И ръцете ѝ все така стояха по начин, който показваше, че би се чувствала еднакво удобно както в копринена рокля, струваща колкото годишна войнишка заплата, така и в най-проста вълнена дреха — каквато носеше в момента.

Изминалите години не бяха ѝ се отразили зле. Те просто бяха оставили белега си.

Като при всички им, размишляваше Тамас. Като при самия него, Хаилона, Гаврил. Хаилона бе ръководила Алватион почти три десетилетия. Двадесет години редом до първия си съпруг, сетне още десет сама. Подобна отговорност нямаше как да не състари една жена.

— Ти така и не се върна — неочаквано рече тя.

— Хали…

Тя не го доизслуша.

— В действителност не съм и очаквала. И не те виня. Или поне не много. Сега разбирам какви са били целите ти, какво те е тласкало през последните петнадесет години. Не мога да кажа, че ги поддържам, но поне ги разбирам.

Тамас бе имал десетки любовници в годините подир смъртта на Ерика.

Съжаляваше само за една от тях.

— Ти ми причини много болка, след като си замина — говореше Хаилона. — По онова време още вярвах, че може и да се върнеш при мен. Ти дойде, стоя няколко месеца, сетне изчезна. И все пак… Искам да знаеш нещо. Искам да знаеш, че в тези кратки седмици ме накара да се чувствам невероятно. Накара ме да се почувствам способна да се изправя срещу целия свят. За целия ми живот само двама мъже са ме карали да изпитвам подобно нещо: ти и първият ми съпруг.

— Но вторият ти съпруг…

Хаилона се засмя горчиво. С крайчеца на окото си Тамас видя, че лицето ѝ е пламнало; тя тъкмо повдигаше носна кърпа към устните си.

— Съпругът ми е страхливец. Проклятие, дори не мога да изрека името му. — Тя въздъхна и се облегна на една от колоните. — Почитам го. Той е един от най-добрите търговци в южната част на Делив, но е и един от най-големите страхливци в същата тази област. Не го обичам.

Тамас се взираше в пороя и размишляваше над неизреченото. Хаилона не обичаше съпруга си — но обичаше *него*. Той прочисти гърло.

— Съжалявам, Хали. Наистина, наистина съжалявам.

— Съжаляваш — повтори тя и се засмя, макар да прозвуча като ридание.

Тамас чувстваше как сърцето му се къса. Жената, която стоеше до него, бе могъщо създание. Сред жените кандидатки, стремящи се да спечелят ръката му — преди светът да открие що за озлобен вдовец е в действителност, Хаилона не отстъпваше по нищо на лейди Винцеслав.

Тя приглади дрехата си и видимо се овладя.

— Срещнах се с предводителя на кезианската армия, когато нашествениците се появиха за първи път — рече тя. Тонът ѝ звучеше съвсем различно, изцяло делово. — Завариха ни неподготвени, защото се представяха за адранци. Първата нощ генералът събра всички благородници в дома на губернатора. Каза ни, че сме пленници и нямаме право да напускаме града. Той говореше адрански без какъвто и да било акцент. И деливанският му беше чист, без никакви кезиански примеси. В началото бях сигурна, че това наистина са адранци.

— Впоследствие започнах да се замислям. Аз те познавах. От писмата на Сабон знаех, че винаги се допитваш до него. Никой от двама ви не би нападнал Делив. В началото смятах, че някой от твоите генерали се е побъркал и е решил да ти измени. Въпросният генерал действително изглеждаше лабилен. Опасно нестабилен, непредсказуем.

— Видя ли ръцете му? — тихо я прекъсна Тамас.

Хаилона се намръщи.

— Не. Той винаги ги държеше под шинела си. Струваше ми се интересна привичка, но не се бях замисляла по-рано.

— Защото няма ръце — каза Тамас.

— Няма ръце? — смая се Хаилона. — Мисля, че щях да съм чула за безрък кезиански генерал.

— Това е… скорошно обстоятелство — рече фелдмаршалът. — Освен това той не е генерал, а Привилегирован.

— Как така е Привилегирован, след като няма… О, разбирам. — За момент тя се взря мълчаливо в него. — Твое дело, нали? — Последва ново мълчание. — Наистина ли омразата ти към Привилегированите е толкова силна?

— Омразата ми към *него* е толкова силна. — Тамас се постара да запази гласа си безстрастен. Не му се удаде. — Херцог Никлаус е човекът, който залови и обезглави Ерика и ми изпрати… изпрати ми нейната…

Почувства как ръката ѝ докосва рамото му. Той стисна очи. Въпреки това сълзите напираха. Никога нямаше да си прости, че не бе успял да я спаси.

— Тамас.

Той се опомни.

— Родителите ви наистина ли са се отрекли от Сабон?

Тя отдръпна ръка от рамото му и отново се облегна на колоната.

— В Делив барутните магове не са извън закона. Но и не се ползват с държавната подкрепа, както е в Адро. Родителите ни искаха той да постъпи в армията. Но ако го стореше, дарбата му щеше да остане неизползвана. Сякаш изобщо не съществува. Когато ти се появи и го покани да се присъедини към теб и първата барутна кабала в света, Сабон не беше на себе си от възторг. Никога не го бях виждала толкова щастлив. Родителите ни не го разбираха.

— Той никога не ми е казвал това.

— Не би ти казал — рече Хаилона. Тя се усмихна и Тамас си припомни красотата ѝ. — Ти си неговият най-добър приятел.

— Той също беше моят най-добър приятел.

Усмивката изчезна.

— Беше?

— Той е мъртъв, Хали.

Тя направи крачка назад. И още една.

— Моля? Не. Не и Сабон.

— Застреля го кезиански Пазител. Един от хората на херцог Никлаус.

— И ти… ти си го оставил да умре?

— Не съм. Беше засада, аз…

Мекотата, сияла до преди мигове в очите ѝ, изчезна. Нямаше и следа от доскорошната обич или каквито и да било други чувства. Тя дишаше тежко, вкопчена в дрехата си, с изпълнени с ужас очи. Хаилона се извърна и побягна надолу по стълбището.

— Хали!

Тамас чу как вратата на параклиса се затръшва. Облегна се на камбаната; почувства как тя леко се разклаща под тежестта му,

без да издаде звук. Той поклати глава и втренчи невиждащ поглед в дъжда.

Нима след себе си оставяше единствено страдания и смърт? Тъга, вдовици и опечалени семейства? Сви ръцете си в пестници. Как смееше тя да го вини? Сабон беше най-добрият му приятел. Най-довереният му човек за изминалите петнадесет години.

Не, тя имаше основание да го вини. Тамас наистина бе предшественик на смъртта. Никой не биваше да му поверява живота си.

Измина може би час, преди вратата под него да се отвори отново. От кулата долетяха бавни, отмерени стъпки. Тамас се навъси объркано в опит да отгатне посетителя, но миг по-късно долови познатия мирис на цигарен дим.

— Сър — поздрави Олем, докато се присъединяваше към него. Шинелът и ниско нахлупената фуражка бяха подгизнали от дъжда. Под връхната дреха носеше обичайната си адранска униформа, с полковническите звездички, съответстващи на новия му чин. Тамас го бе повишил едва снощи, а му се струваше, че е изминала цяла вечност.

— Нали ги беше свършил — рече Тамас и посочи с поглед захапаната от телохранителя цигара.

Олем я извади от устата си, погледна я сякаш я виждаше за първи път и издуха дима през носа, преди да я върне обратно на мястото ѝ.

— Отбих се в една тютюнджийница на път за насам.

— Виждам, че все още умееш да преценяваш важните неща.

— Разбира се. Не изглеждате добре, сър.

Тамас се загледа към града.

— Понякога се чувствам като чума.

— Подобно нещо — отвърна Олем подир миг размисъл — би могло да се каже с известно основание.

— Много ми помагаш.

— Старая се, сър.

— Какво всъщност правиш тук? Казах на Влора да даде знак, не да те изпраща тук. И как, бездната да те глътне, си успял да прекосиш реката посред бял ден?

— Преторих се, че съм кезиански полковник, който се преструва на адранец — обясни Олем. — Оказа се плашещо лесно.

— И никой не поиска да му се легитимираш?

— В този порой? — махна с ръка Олем. — Не познавате наборните войници, сър. Никой не се интересува от документи в подобно време.

— Това е небрежност.

— В този случай е късмет. Освен това нося вести.

Тамас наостри слух.

— Какви вести?

— Деливански части се намират на около ден и половина път от града. Приближават от запад. Разузнавачите ни ги забелязаха само преди часове.

— Какви части по-точно?

— Най-малко няколко бригади.

Тамас изруга.

— Това не е ли добре за нас, сър?

— Може и да е. Във всеки случай трябва да нападнем скоро.

— Няма да бъдем готови, сър.

— Ще трябва да сме. Трябва да намерим начин да предупредим деливанците, че нещата не са такива, каквито изглеждат. В противен случай техните бригади ще връхлетят върху нас, решавайки, че ние сме завзелите града адранци.

— Да вървим — подкани Тамас, докато се отправяше към стълбището. — И не сваляй ръка от пистолета. Възможно е да започвам битка, която не мога да спечеля.

Влора изчакваше в подножието на стълбището.

— Барутните магове? — попита Тамас.

— Изчакват в една изоставена фабрика на четвърт миля от нас.

Тамас ѝ направи знак да го последва. Огледа улицата, преди да се отправи към мелничарския квартал. Земята бе кална заради дъжда, над тротоарите лениво се носеха отпадъци. Тримата минаха по няколко пресечки, за да избегнат кезианските патрули, и влязоха в един от обширните складове.

Двама деливански бунтовници охраняваха вратата. Те пропуснаха Тамас, а Влора и Олем изгледаха подозрително. Тамас се качи на втория етаж.

Демасолин преглеждаше доклад под погледите на неколцина от помощниците и съгледвачите си. Той повдигна очи при появата на Тамас, но не го приветства.

Фелдмаршалът мислено преброи присъстващите. Шестима, ако се стигнеше до сблъсък.

Той свали ръкавиците си и демонстративно ги хвърли на масата.

— Защо не ми каза за войската? — остро попита Тамас.

Демасолин отново вдигна поглед.

— Каква войска?

— Не ми се прави на ударен. Целият град гъмжи от шпионите ти. Зная, че хора влизат и излизат от него. На един ден път от нас има деливанска армия.

— Не ти беше необходимо да знаеш. — Демасолин възобнови четенето си.

Тамас опря длани на масата и се приведе досами лицето му.

— Искаш ли да опитаме отново? Мислиш ли, че и този път ще се подхлъзна? Ти излагаш на опасност всичките ми хора.

Фелдмаршалът чу скърцане на дъски зад себе си — подчинените на Демасолин се раздвижваха неспокойно. Ако се стигнеше до битка, Тамас можеше да разчита на Олем и Влора да се погрижат за тях.

Демасолин остави доклада върху масата, с гърба нагоре, и се облегна на стола си. Пръстите му бавно се придвижиха към дръжката на сабята.

— Ако кезианците знаят — продължи Тамас, — а това несъмнено е така, те ще опожарят града тази нощ и до сутринта ще са си заминали.

— Нищо няма да успеят да опожарят в подобно време.

— Никслаус ще намери начин. Така всички вие ще погинете, а моите хора ще поемат вината, защото малцината оцелели ще кажат, че градът е бил опустошен от адранци. Всички губим, ако твоят владетел нападне армията ми. Нима си склонен да рискуваш живота на всички местни жители и деливанските войници само защото ме смяташ за касапин?

Пръстите на Демасолин застинаха.

— Ще трябва да действаме тази вечер. Веднага щом се смрачи — каза благородникът.

— Открихте ли къде са преместили затворниците?

— Да.

Тамас си прехапа езика. От колко ли време Демасолин бе крил и тази информация от него?

— Ще можете ли да им отвлечете вниманието? — попита Тамас.

— Не — рече Демасолин. — Ти искаш да освободиш само един човек. От нашите са пленени десетки, сред които е и брат ми. Ние ще се заемем с освобождаването им, а за отвличането на вниманието ще се погрижиш ти.

— Къде ги държат сега?

— Не ти е необходимо да знаеш.

На Тамас му идеше да се пресегне през масата и да удуши Демасолин. И все пак се сдържа, защото не искаше да предизвиква подобен сблъсък. Не гореше от желание отново да пресилва крака си. Най-напред трябваше да извие нечии други вратове.

Демасолин извади карта на града и я разстла върху масата.

— Главните казармени помещения са разположени тук. Вътре

са настанени около двеста души. Доближиш ли се достатъчно, за да вдигнеш запасите им от барут във въздуха, всички войници в радиус от половин миля ще се стекат натам.

Тамас извъртя картата към себе си, така че южният край да сочи към него. Погледна мащаба, сетне разпери пръсти и изчисли.

— Не — каза той. — Вече сте опитвали подобно нещо. Снощната ви неуспешна атака. Някой издава сведения на кезианците. Те ще очакват нападенията ни над новия затвор и казармите.

— Какво друго можем да направим? — рече Демасолин. — Нямам представа кой е проклетият предател.

— Искаш диверсия? Ще ти я осигуря. Онзи генерал Савелкин, за когото споменахте… Той е отседнал в имението на губернатора, нали?

Демасолин потвърди колебливо.

— Все още ли е там?

— До преди час — със сигурност.

— Кажи на шпионите си, че фелдмаршал Тамас ще убие Савелкин.

— И това по какъв начин ще ни помогне?

— Защото въпросният Савелкин е херцог Никслаус, на когото аз отсякох проклетите ръце. Ако научи, че съм в града, ще забрави за всичко друго.

— И тогава ти ще се озовеш в капан. — Демасолин повдигна ръка. — Не ме разбирай погрешно, светът само би спечелил от смъртта ти. Но ако той те убие веднага, с теб може да погине и целият ни град.

Тамас прокарваше пръсти над картата, запечатвайки разположението на улиците в паметта си.

— Двукратно съм попадал в заложените от него клопки. Нямам намерение да го допускам трети път. Искам обаче да ми направиш една услуга… съобщи на хората си към шест.

— Би ли ми казал за начина, по който възнамеряваш да избегнеш капана му? — попита благородникът.

Тамас разсеяно потропа по застланата маса.

— Не ти е необходимо да знаеш това. Запомни, шест часът. Ще убия негодника веднъж завинаги.

Глава четиридесет и втора

Продължиха да го бият през цялата нощ.

Обсипваха го удари с юмруци и палки. Таниел периодично припадаше, като за щастие, периодите на несвяст бяха по-продължителни. Почувства нощния хлад, когато те най-сетне го изведоха. През кървавата пелена успя да различи, че слънцето едва докосва върховете на източните склонове.

Зазоряваше се.

Ка-поел може би вече не беше между живите.

Ботушите на Таниел стържеха в земята, докато гвардейците го влачеха подире си из лагера. Стотици откъслечни гласове достигаха до него сред звуците на подготвяща се закуска. Интересно дали някой от околните войници знаеше — и ако да, дали изобщо го беше грижа — кой е пленникът?

Похитителите му безцеремонно го захвърлиха на земята. Той остана да лежи по лице, стенейки в прахта. Тялото му бе станало безчувствено, съкрушено от болка, шокирано от побоя на гвардейците. След около ден болката щеше да го връхлети. Ако оцелееше толкова дълго.

Таниел прокара език по задната част на зъбите си и се удиви на тяхната издръжливост. И за това ли трябваше да благодари на магията на Ка-поел? На нейната намеса ли се дължеше здравината на костите му? *Усещаше* ребрата си счупени, но не мислеше, че му е останала сила да провери.

Или?

Той отвори очи. Навсякъде около него сновяха войници. Цял океан от крайници.

— Раз, два, тегли! Раз, два, тегли!

Този вик се повтаряше отново и отново. Какво ли правеха?

Провлачи ръка по земята, докато дланта не изникна пред очите му. Раздвижи пръст, сетне друг. Все още можеше да ги движи. Поне това беше нещо, нали? Ами онези ранички върху кокалчетата му? Те на какво се дължаха?

Да, разбира се.

Следи от зъбите на Крезимир.

Нечии силни ръце го изправиха. Таниел се олюля и едва не падна. Някой повдигна ръцете му; в тях болезнено се вряза връв.

— Стегнете хубаво — заръча глас. — Доста ще си повиси там.

Щял да виси? Къде?

Ръцете на Таниел бяха повдигнати над главата му. Почувства как нещо опъва въжето между китките му; войниците се отдръпнаха. Коленете му се подгънаха, но той не падна.

— Раз, два, тегли!

Цялото му тяло се разтърси, краката му започнаха да се издигат над земята.

— Раз, два, тегли!

В пристъп на паника той започна да се мята, но около него имаше единствено празнота. Таниел погледна нагоре.

Той висеше от кука, прикрепена към огромен стълб, който войниците изправяха с помощта на въжета. Десетки мъже напрягаха сили, за да го издигнат перпендикулярно на земята.

Образът на Жулин, прикована на стълб насред кезианския лагер, с лишени от китки ръце, изникна пред очите му.

Таниел повърна по предната част на тялото си.

— Раз, два, тегли!

Отне им известно време, за да изправят стълба до крайната му позиция. Най-накрая гърбът на Таниел се опря в дървото. Стъпалата му напразно подириха някаква опора. Стволът оставаше напълно гладък.

Бяха го вързали с лице към адранския лагер. Под лъчите на утрото можеше да различи войниците, които се трупаха по покрайнините на стана, сочеха и оживено разговаряха помежду си. Неколцина офицери бяха насочили далекогледите си към него. Таниел затвори очи, неспособен да понесе мисълта за погледите им. Хората, които се бе надявал да поведе към победата, сега щяха да го видят в подобно положение.

Трябваше да ги предупреди. Какво бе казал Крезимир снощи? Смяташе да изпепели цялата адранска армия, включително и Михали.

До него достигна някакъв хрипкав звук. Гърлен, слаб, но и със собствен ритъм. Той бавно осъзна, че някой се смее.

— Двустрелни — каза гласът.

Таниел извърна глава.

От лявата му страна, на няма и хвърлей разстояние, се издигаше друг великански стълб. Явно кезианските войници го бяха преместили през нощта. На върха му, издигнала чукани над главата си, все още се поклащаше Жулин.

— Не очаквах, че ще те видя тук, Двустрелни — продължи тя.

Таниел отмести поглед от предеята.

— Не ти харесва гласът ми? Не са ми давали вода вече втори месец. — Жената замълча за момент, за да прочисти гърло. Последва нов хрипкав смях. — Това е *проблемът* на безсмъртието. — Тя се изкашля и отново се засмя.

Таниел затвори очи с надеждата, че тя ще престане да говори.

— Изглеждаш добре, Двустрелни — рече Жулин. — Говоря сериозно. Погледни мен. Крезимир ме изтезава в продължение на

седмици, преди да ме окачи тук. Интересно ми е защо не е постъпил по същия начин и с теб. Не се притеснявай. След две седмици ще ти е минало като на куче. Аз обаче… Никога няма да се възстановя. Крезимир се погрижи за това. В последно време не съм зървала огледало, но ти можеш да ми кажеш: онзи очарователен белег върху лицето ми още ли личи?

Дали дългият престой на върха на стълба, лишена от възможността да умре, не бе отнел разсъдъка ѝ? Ръцете на Таниел вече започваха да го болят от тежестта му. И това тепърва щеше да се влошава. Най-сетне той се извърна да я погледне.

Изглеждаше отвратително. От косата ѝ не бе останало почти нищо. Кожата ѝ, някога гладка и здрава, стоеше напукана и съсухрена. Особено пострадало беше лицето ѝ — с отрязан нос, повечето от зъбите ѝ липсваха. Въпреки това тя се усмихваше широко на Таниел. Очевидно знаеше какво му минава през ума.

В очите ѝ личеше лудост.

— Обаятелна както винаги — рече Таниел. Той погледна към ръцете си, стегнати за китките високо над главата му. Болката се усилваше. Опита да повдигне нозе, но след няколко мига се отказа със стон, изразяващ отчасти болка, отчасти гняв.

— Болката не отминава — осведоми го Жулин. — Даже месеци по-късно. Даже след като вече не си чувстваш ръцете, просто се премества в раменете. Установих — тя наклони бавно глава встрани, при което ликът ѝ за момент се изкриви в агония, — че редуването на ръката, която поема тежестта ти, помага.

Таниел затвори очи. Щеше ли да оцелее толкова дълго? Щеше ли да е още жив месеци по-късно? Месеци, през които щеше да наблюдава как отечеството му погива, без да е способен да направи каквото и да било?

Видя как от адранския лагер се отдалечава конник с развято бяло знаме.

Може би идваше да преговаря за примирие? Или пък предателят Хиланска най-сетне бе убедил щаба да се предадат?

Таниел започна да се мята по-ожесточено. Трябваше да се освободи от въжето.

Тамас намери Хаилона в подземието на мелницата, някога служило за зърнохранилище. Единственото помещение, където човек можеше да се усамоти. Беше пропито с миризмата на пшеница, а за Тамасовите ноздри и с прах.

Той почука на рамката на открехнатата врата и Хаилона повдигна очи. Рупър, икономът, седеше недалеч от прага. Той се надигна при вида на Тамас.

— Ти уби малкия ми брат — каза Хаилона.

Това вече не беше честно. Тамас не носеше вина. Още от самото начало Сабон познаваше рисковете, които носеше Тамасовото предложение. Но освен това Тамас знаеше, че беше почти невъзможно да убеди Хаилона в това.

— Нужна ми е помощта ти.

— Върви да се продъниш. Махай се от очите ми.

— Хаилона… — Тамас пристъпи напред.

Рупър го пресрещна и му препречи пътя, засланяйки господарката си.

Тамас присви очи срещу него.

— Хаилона, трябва да намеря начин да се промъкна в дома на губернатора. Възнамерявам да убия човека, убил съпругата ми *и* твоя брат.

Рупър не спря да напредва, докато гърдите му не се допряха до тези на Тамас.

— Дамата ви помоли да си вървите, сър.

Хаилона повдигна ръка.

— Всичко е наред, Рупър. — Тя попи очите си с носна кърпичка. Другата ѝ ръка оставаше повдигната във въздуха, в подканящ изчакване жест. След няколко мига я отпусна. — Покажи на Тамас тайния проход на имението.

— Сигурна ли сте, госпожо?

— Да.

Тамас се отдръпна от икономa.

— Благодаря ти, Хали.

— Убий негодника, Тамас — рече Хаилона. — Накарай го да страда. — Тя пое треперлив дъх. — След това не искам да те виждам никога повече.

— Разбирам.

Тамас напусна мелницата. Влора го чакаше вън, на дъжда. Носеше тривърха шапка и шинел. Тя наклони шапката към Тамас, при което от ръба се стекоха струйки вода. Подпираше се на пушка и под незакопчания шинел се забелязваха адранската ѝ униформа и дръжката на пистолет.

— Олем при войската ли се върна?

Влора кимна.

— Къде са другите?

— Чакат.

Тамас кимна. Няколко минути по-късно и Рупър излезе на улицата и тримата потеглиха. В периферията на мелничарския квартал, насядали по външните маси на иначе изоставено кафене, изчакваха Тамасовите барутни магове.

Бе довел със себе си само най-добрите. Онези, обучавани от

Сабон през лятото в столицата, все още се намираха в града. Те не притежаваха нито опита, нито уменията, необходими за подобна мисия.

Барутните кабалисти бяха облечени по същия начин като Влора: с шинели и тривърхи шапки. Въоръжени до зъби, от пистолети до саби и кинжали. И цялото количество барут, което човек можеше да носи. Тамас откри, че се усмихва. Осмина мъже и жени, всеки от които талантлив барутен маг. С подобни хора край себе си той не се нуждаеше от войска. Огледа набързо улиците, за да се увери, че наблизо няма кезиански патрули, сетне се обърна към маговете си:

— Ще отвлечем вниманието, за да могат местните да освободят съгражданите си, пленени от кезианците — поде фелдмаршалът. — Сред тези затворници е и Гаврил. Иска ми се да участвам в спасяването му лично, но имаме по-важна задача.

— А тя е да смажем главата на позорните окупатори. Ще нанесем завършващ удар. Всички знаете за отношенията ми с херцог Никслаус, затова не е нужно да изтъквам, че пристъпвам към това дело с известна… наслада.

Неколцина от маговете се изкикотиха.

— Но както казах, нашата цел е да отвлечем вниманието на врага. Имам намерение да привлека колкото се може повече войници. Няма съмнение, че сред тях ще има и Пазители. Може би дори десетки. Дори и предвид нашите умения, предимството ще бъде на страната на противника. За мен тази мисия е мъст. Но няма да очаквам от вас да се жертвате в името на моето отмъщение.

Един от маговете му — момиче на годините на Влора, което се казваше Леони — попита:

— Нима очаквате да умрете тук, сър?

— Никога не очаквам да умра в битка. Подобни очаквания имат навика да се сбъдват. Но има моменти, а този определено е такъв, в които вероятността да изгубя е много по-голяма.

— Това е засукан начин да каже, че очаква да умре — обади се Влора.

Тамас я стрелна с поглед.

— Сър… — повдигна ръка Андрия.

— Да?

— Аз се присъединих, за да убивам кезианци. За последните два месеца добавих петдесет и седем резки върху приклада на пушката си. Исках до края на кампанията да съм ги закръглил на сто. Там ще има ли четиридесет и трима кезианци?

— Напълно е вероятно.

— Много добре, сър. Бройте ме.

— Останалите също ще дойдем — тихо каза Влора.

— Благодаря ви.

— Аз не го правя заради вас, сър — рече Андрия. — Правя го, за да убивам кезианци.

— И въпреки това оценявам жеста. Рупър, ще бъдеш ли така добър?

Те последваха икономa, като спираха само да изчакат караулите. Укрит в сенките, Тамас имаше възможност да ги огледа. Патрулиращите крачеха припряно, с видимо изострено внимание. Тамас познаваше това напрежение. Същият поглед бе съзирал в очите на другарите си в Гурла — да обхождаш враждебно настроен град в последния ден преди заминаването… Тогава човек очаква — и се опасява от — всичко.

Домът на губернатора се намираше в същия квартал като имението на Хаилона. Тамасовата групичка притичваше между дворните стени, докато не достигна един малък парк встрани от булеварда. Рупър ги поведе към бараката на градинаря, скрита дълбоко сред дърветата.

Групата им едва се побираше в тясната постройка. Рупър отмести маса, повдигна прашасалия килим и го захвърли встрани. На пода изникна капак. След като запали фенер, икономът ги въведе в подземието.

То имаше голи, пръстени стени, поддържани единствено от глинестата почва. На пръв поглед по нищо не се отличаваше от обикновено мазе. Около четири крачки широко и десетина дълго, преградено на две. Едва когато пристъпеше в по-малката стаичка човек можеше да открие отвора на тунел, чийто ъгъл по-рано го бе скривал от погледа.

Тамас отброи близо четиристотин крачки сред влага и нетърпелива да се пренесе върху шинела му кал, преди да достигнат каменно стълбище, на върха на което ги очакваше друго подземие, по-просторно. Тукашните стени вече бяха каменни; край една от тях имаше прашен гардероб, двоен креват и празна мускетна стойка. В отсрещния край на подземието се извиваше стълбище.

— Това подземие и тунелът, който прекосихме току-що — заговори Рупър; първите му думи, откакто се бе присъединил към тях, — са били изработени много отдавна, още по времето, когато безредиците са били нещо обичайно в тези части на Делив. — Икономът посочи към стената. — Това стълбище ще ви отведе до втория етаж на имението. Тайната врата е замаскирана като секция от библиотека в кабинета на губернатора. Сега се връщам при господарката си.

Тамас го улови за рамото, преди Рупър да е успял да поеме

обратно.

— Кажи на Хали, че… Предай ѝ, че наистина съжалявам, задето не се върнах.

Рупър се отскубна от ръката му и пое обратно по тунела, като отнесе фенера със себе си. Тамас и маговете му останаха обгърнати в мрак.

Фелдмаршалът посипа няколко прашинки барут върху езика си, което му позволи да различава очертанията на предметите дори и сред пълната тъмнина. Заизкачва се бавно по стълбището, колкото можеше по-тихо. То проскърцваше под стъпките му; кованото желязо стържеше под тежестта му.

На върха на стълбището имаше светлина. Тя идваше от две дупки, разположени почти цяла педя под брадичката на Тамас. Фелдмаршалът долепи лице до стената и надникна през шпионките.

Успя да види съвсем малко. Двукрила врата в отсрещния край на стаята. Свещник. Горната част на диван. Той отвори третото си око.

В света Отвъд личаха пъстри петънца. Достатъчно ярки за Пазители, но блясъкът им изглеждаше мътен — не се намираха в кабинета. Привилегировани не се виждаха.

Тамас внимателно бутна вратата.

Тя се придвижи тихо напред, сетне се плъзна встрани със съвсем символична помощ от негова страна. Тамас пристъпи в кабинета. Просторно помещение, с десетки позлатени свещници, отрупани с книги полици, две великолепни камини и панорамен прозорец, който гледаше към градината в предната част на имението.

Кабинетът беше празен.

Тамас въздъхна облекчено и тихо повика Отличниците си. Те изпълниха стаята и изрядният червен килим бързо се покри с кални стъпки. Със знаци фелдмаршалът ги изпрати да заемат позиции край вратите и прозорците.

Хората му незабавно се заеха да проверяват съседните стаи и коридора отвън.

Влора се присъедини към застаналия до прозореца Тамас няколко минути по-късно.

— Околните кабинети са празни, сър — рече тя. — Двама Пазители стоят на пост долу, край входната врата на дома. Андрия чул войници да разговарят в слугинските помещения на първия етаж.

— Добра работа.

— Сега какво?

— Ще чакаме.

— Сигурен ли сте, че Никлаус ще се върне, сър?

— Имам такова очакване.

Андрия се върна точно в този момент.

— Сър, в спалнята има багаж.

Тамас погледна джобния си часовник. Шест часът тъкмо минаваше.

— Остава да съм разчел времето правилно.

Той се загледа през прозореца. В двора имаше около десетина войници. Те стояха мирно, с лице към градинската порта, нарамили мускети. В един от ъглите на градината Тамас зърна и Пазител, почти незабележим от тази му позиция.

На всеки няколко минути фелдмаршалът поглеждаше часовника си. Дали Никлаус щеше да се върне? Дали вестите за Тамасовата поява и намерения вече бяха достигнали до него? Може би Тамас бе предвидил реакцията му погрешно. Може би Никлаус щеше да предпочете да избяга, вместо да се опита да го залови.

Отново насочи вниманието си към градината, тъй като през главната порта влязоха неколцина конници. Следваше ги позлатена карета с дантелени завеси, която спря точно пред входа на дома. Фелдмаршалът се намираше толкова близо до нея, че можеше да хвърли камък от прозореца и да уцели тавана ѝ.

Вратата на каретата се отвори и от купето изникна деливанка. Изглеждаше на около шестнадесет. Носеше скъпа рокля, подчертаваща пищната ѝ гръд. Сред прилив на разочарование Тамас гледаше как тя стъпва върху чакълената алея и се оглежда царствено.

Това не беше Никлаус.

Тамас се дръпна от прозореца.

— Сър! — Влора му направи знак да се върне. Още някой слизаше от каретата. Въпросният видимо се затрудняваше, опрял ръце в рамката на купето. Мъж, който носеше бели магьоснически ръкавици. От къщата пристъпи Пазител, улови го за ръката и му помогна да слезе. Пътникът носеше тривърха шапка, отчасти скриваща лицето.

Тамас мислено заподканя Привилегирования да извърне леко глава, за да може да зърне лика му.

Привилегированият се спря край един от войниците и размени няколко думи с него. Говореха прекалено тихо, за да може Тамас да ги чуе. Във всеки случай войникът кимна рязко и се обърна към другарите си.

— Заминаваме след два часа! — гръмко обяви той. — Всеки, който до вечерта не е готов за тръгване, ще бъде застрелян.

Тамас все така не откъсваше поглед от Привилегирования с

шапката. Това трябваше да е Никслаус! Но лицето му все така си оставаше скрито. В момента той гальовно разговаряше с младата дама край себе си.

Двамата тъкмо се изкачваха по стълбите пред входа на дома, когато в градината влетя вестоносец. Пратеникът спря коня си сред облак прах, скочи от гърба му и се затича към Привилегирования.

Пулсът на Тамас се учести.

Вестоносецът отдаде чест и докладва задъхано. Привилегированият го изблъска с лакът и се извърна към имението.

Тамас чу как вратата на долния етаж се отваря с трясък. Гласът на Привилегирования изпълни сградата:

— Съберете всички! — изкрещя той. — Всичките ми Пазители да дойдат при мен! До двадесет минути тук да има петстотин войници! Размърдайте се! Заминаваме до час!

— Но, сър — осмели се да протестира нечий глас, — градът…

— Хич не ме е грижа за града. Не ме е грижа дори Делив да подкрепи Адро. Той е тук, глупако! Дошъл е!

— Никслаус — прошепна Тамас.

Фелдмаршалът гледаше как войниците тичешком се отдалечават от имението, за да предадат нарежданията.

— Е, Демасолин — промълви Тамас, — ще си получиш желаната диверсия.

Припрени стъпки по стълбището във фоайето придружаваха истеричните искания на Никслаус.

— Той идва — просъска Андрия от поста си край вратата.

— Тук ли ще го посрещнем? — попита Влора.

Пред очите на Тамас бяха изникнали телата на деливанските политици, обесени на покрива на местната катедрала. Насреща му се взираше празният поглед на Сабон, проснат върху чакълената алея на Шарлемунд. Всички онези войници, които Тамас бе изгубил в опитите си да залови Никслаус.

Виждаше пред себе си и главата на Ерика. Застинало в ужас лице, сплъстени от кръв златни коси, чисто прерязана шия. И край нея — усмивката на Никслаус, който му връчваше главата.

Тамас изсипа цял барутен фишек в устата си. Тялото му пламна от внезапния прилив на сили. Влора трябваше да е забелязала нещо по лицето му, защото изруга тихо.

— Андрия, отдръпни се — настойчиво прошепна тя.

Тамас изхвърча през двукрилата врата на кабинета, изтеглил пистолет в движение.

— Никслаус! — изрева той.

Глава четиридесет и трета

— Граждани на Адопещ! — прогърмя гласът на лорд Кларемон.

От усиления звук и шока коленете на Адамат омекнаха за момент.

— Мамка му — просъска инспекторът, — довел е и Привилегировани със себе си! — Това бе единственият начин гласът му да надделее над рева на подобна тълпа.

— Приятели — продължи лорд Кларемон, — братя и сестри. Сънародници! Нося ви приветствия от най-далечните краища на света. Дойдох тук днес, за да се срещна с вас, съотечественици, и смирено да сведа чело пред вас, като предложа кандидатурата си за министър-председател на нашата прекрасна страна. — Едновременно с тези си думи Кларемон действително се отпусна на едно коляно и почтително сведе глава. След малко се изправи и протегна ръце, сякаш се опитваше да обгърне в обятията си всички онези, мъже, жени и деца, струпали се по бреговете на реката.

— Това е една велика нация. Ние сме благословени с толкова много. Разполагаме с профсъюзите, армията, *Крилете на Адом*, банките и планинската стража. С нашата индустрия, която няма равна в целия модерен свят. И най-могъщите герои, на които една държава може да се надява — хора като Таниел Двустрелни и покойния фелдмаршал Тамас.

Лорд Кларемон въздъхна и сведе глава с вида на човек, връхлетян от внезапна покруса.

— Фелдмаршал Тамас загина във ваше име, приятели. Заради мен. Заради всички ни, за да не гнием под кезианска тирания. И ние не бива да допускаме неговата визия да си отиде заедно с него!

Тълпите бяха напълно притихнали. Адамат чу как някой изтървава монета и мислено се наруга, защото се улови, че е започнал да следи речта на Кларемон със затаен дъх.

— Сега страната се нуждае от надежда. За това съм довел със себе си девет хиляди от най-добрите войници на Брудания, с които да подкрепя адранската армия в отпора ѝ срещу кезианския агресор. — Той отметна ръка към върволицата търговски съдове, проточила се по реката. — Донесъл съм със себе си оръдия, пушки и припаси. Храна и пари. Съкровища от четирите краища на света. И всичко това ще влее свежи сили във войната срещу Кез.

— Правя всичко това, без да очаквам благодарност или

отплата, без да скъперничa нито с богатствата, нито с усилията си. Моля ви единствено да ме счетете за достоен кандидат в задаващите се избори.

Адамат забеляза, че биват спускани още лодки. Тези бяха изпълнени с брудански войници и още при спускането си на вода загребаха към сушата. Лодката на Кларемон бе вдигнала котва и бавно се приближаваше към амфитеатъра.

— Сънародници — продължи Кларемон сред все още царящата тишина, — тази страна се нуждае от промяна. Тя е страна на прогресивната мисъл! Хранилище на интелектуален и индустриален напредък. В качеството си на министър аз ще продължа да подкрепям тази промяна, за да ни въведа в задаващия се век. Ще забравим старото. Суеверията. Глупостта.

— Богове — какво са сторили те за вас? — Той поклати глава. — Нищо. Онези слухове за завърналите се Крезимир и Адом? Да, истина са. Ала знайте следното: ние няма да ги търпим. За тях няма място в нашия свят и аз възнамерявам да им покажа това.

— Ние може да сме смъртни, но освен това сме пламенни и горди. Дори боговете ще треперят пред могъществото на Адро.

— Той започва от днес, приятели. Нашият нов свят.

Последната дума бе почти шепот, ала сърцето на Адамат биеше лудешки в гърдите му. Нещо ставаше. Какво възнамеряваше да стори Кларемон? Какво можеше да стори? Адамат отново повдигна далекогледа, до този момент забравен, и фокусира Кларемон.

Лордът се обръщаше към стояща до него жена. Тя повдигна ръце, обвити в бели ръкавици с алени руни — Привилегирована.

Гласът на Кларемон вече не бе подсилен. Адамат разчете думите по устните му.

— Срини я.

Магия разряза ясното небе, породила викове на ужас сред зяпачите. Бели мълнии като ножове разсякоха въздуха над амфитеатъра и потънаха в крезимската катедрала. Гигантски облаци прах се издигнаха от раздробената каменна фасада.

Сякаш огромен невидим юмрук се вряза в купола на катедралата. Постройката рухна, късовете се свлякоха навътре. Хората започнаха да се разбягват, но разхвърчалите се отломки бяха спрени от магия. Поне доколкото Адамат можеше да види, пострадали нямаше.

Когато прахта се уталожи, инспекторът отново погледна към Кларемон. За втори път лордът пристъпи на носа на лодката, за да се обърне към тълпата. Той повдигна ръце.

— Това е само началото, братя и сестри. Този свят… ние ще си го върнем!

Първият куршум на Тамас щеше да е поразил Никлаус право в окото, ако един Пазител не беше блъснал Привилегирования встрани. Куршумът потъна в рамото на Пазителя и накара туловището му да потръпне. Уродливото създание изтегли сабята си и скочи нагоре по стълбите да пресрещне фелдмаршала.

Тамас изтегли собствената си сабя и се затича. Създанието нададе предизвикателен рев, а Тамас безмълвно сбърчи устна в отговор. Оръжията им се сблъскаха веднъж, втори път, сетне барутният маг се гмурна под десницата на съществото. Той сграбчи Пазителя за врата и все още в пълен транс, го повдигна над площадката и го хвърли долу, във фоайето.

Никлаус, отхвърчал надолу по стълбите, тъкмо се надигаше от мраморния под. Едната от ръкавиците му беше паднала… Тамас се вгледа по-внимателно. Не, цялата китка беше изпаднала.

Изкуствени ръце. Може би за да създаде у войниците си впечатлението, че все още е способен да използва магия? Вероятно. Тамас не се интересуваше от същинската причина. Той отново се затича надолу по стълбите, като прескачаше по три стъпала наведнъж.

Никлаус се затича към главния вход. Сочейки оживено към Тамас, Привилегированият изкрещя на хората си:

— Убийте го!

Въздухът вече нагарчаше от миризмата на сяра. Тамас почувства прилив на сили, когато сред кезианските войници избухна експлозия — Влора бе подпалила барута им.

Но други кезианци се втурнаха срещу фелдмаршала, изтеглили саби. Изглежда, Никлаус бе достатъчно предвидлив да държи някои от телохранителите си без барут. С върха на сабята си Тамас пресрещна удар, блъсна чуждото оръжие встрани и заби острието си в незащитената гръд. И всичко това в движение, без да спира да напредва. Никлаус все така отстъпваше от него, със скривено от ужас лице.

Край лицето на Тамас прелетя нож за мятане и издрънча в мраморната колона зад гърба му. Той се извърна към нападателя — Пазител, и изсумтя, когато съществото връхлетя отгоре му с устрема на разярен бик.

Тамас почувства да го повдигат във въздуха; в следващия момент гърбът му се блъсна в парапета. Преградата се строши под удара и двамата с Пазителя паднаха на пода от няколко стъпки височина.

Усетил пръстите на създанието да обвиват шията му, Тамас сграбчи китката му и стовари дланта на другата си ръка върху

лакътя. Ръката на съществото изпращя и се огъна под невъзможен прав ъгъл. Фелдмаршалът го сграбчи за дрехата и го захвърли настрани.

Докато Тамас се изправи на крака, фоайето се беше изпълнило с войници. Повечето от тях бяха мъртви или умираха, намерили смъртта си от куршум или от избухването на собствения си барутен рог, но оцелелите кезианци бяха достатъчно, за да го забавят.

Зърна Никслаус да бяга по един страничен коридор.

Тамас изруга. Скочи на крака само за да рухне отново: Пазителят със строшената ръка бе сграбчил крака му. Сега замахваше с нож.

Тамас дръпна крака си и острието намери единствено мраморния под. Уродът се хвърли за нова атака, която магът пресрещна с напречника на сабята си. Нанесе няколко удара в лицето му с дръжката на оръжието, сетне отскочи от поредния замах с ножа.

Създанието се изправи на крака.

И рухна окончателно, защото Андрия скочи от стълбищната площадка и се приземи зад него, пронизвайки черепа му с щик.

— Вървете да убиете херцога — подкани го Андрия и се затича срещу кезианските пехотинци.

Тамас се хвърли към коридора, където за последно бе зърнал Никслаус. Проходът беше дълъг близо стотина метра и отвеждаше в друго крило на имението. Тамас отвори третото си око, стискайки зъби заради гаденето, и подири познатото сияние на Пазители и Привилегировани.

Някакъв войник изскочи с крясък от една от стаите по протежение на коридора. Тамас затвори третото си око и залитна назад, почувствал острие да разсича края на стомаха му. Отрази нов удар и извади втория си пистолет, който изпразни от упор. Куршумът потъна в гърдите на кезианеца. С изненадано изражение онзи се свлече на пода.

Тамас го остави там и отново се затича. Болката в ранения крак кънтеше като барабан, а прясната рана жилеше. В близост до завоя в края на прохода той забави ход. Отвъд го очакваше друг коридор, също толкова дълъг.

Нямаше и следа от Никслаус.

— Сър! — До него изникна Влора, дишаща тежко.

— Той тръгна насам — рече Тамас.

Тя кимна и се затича пред него.

Беше набрала около петнадесетина крачки преднина, когато притаявалият се зад една от вратите Пазител изскочи с трясък от скривалището си и се блъсна в нея. Неговият устрем отнесе и

двама им в друга стая.

— Влора! — Тамас се затича напред само за да се закове на място.

— Нито крачка повече — нареди глас. Никлаус. Гласът му идваше от стаята, в която Пазителят бе блъснал Влора.

— Дошъл съм да те убия — рече Тамас.

— Не и ако искаш тя да остане жива.

Тамас сведе поглед към кобурите си. И двата пистолета бяха празни. Може би щеше да успее да запрати куршум зад ъгъла… Не. *Знаеше*, че може да го направи.

— Влора? — подвикна Тамас.

Никакъв отговор.

— Ако тя е мъртва — каза Тамас, — нямам причина да не вляза.

Той чу гневно басово сумтене, последвано от гласа на Влора:

— Добре съм, сър.

— За момента — уточни гласът на Никлаус. — Но ако отново ухапе моя Пазител, ще го оставя да ѝ извие врата. Използвам я като щит, Тамас. Ако насочиш куршум отвъд ъгъла, ще улучиш нея.

Тамас прибра сабята и извади пистолет. Зареди го бързо, уверено, и го прибра, за да зареди и другия.

— Как е кракът ни? — продължаваше Никлаус. — Изненадан съм, че издържа толкова много тежест.

— Излекува го бог, така че — фантастично. Ами твоите ръце? Крезимир създаде ли ти нови китки?

Последвалата сподавена ругатня го изпълни със задоволство.

— Предай се, Тамас, или убивам момичето.

— Убий я — отвърна Тамас. — Не ме е грижа.

— Аз пък мисля друго. Познавам я. Това е Влора. Май така и не съм ти казвал, че тя също попадна сред проектите ми? Говоря за съблазняването ѝ. — Тамас чу ново дрезгаво изсумтяване от страна на Пазителя, последвано от Никлаусовия смях. — Вероятно си смятал, че е било дело на аристокрацията. Онова леке също си мислеше така.

— Тя предаде Таниел — каза Тамас. — Както казах: не ме е грижа за нея.

Никлаус изцъка неодобрително с език.

— Хайде сега, Тамас, аз зная всичко за теб. Зная на какво се надяваш и от какво се страхуваш. Познавам и хората, които цениш. Тя винаги е била една от тях. Минавало ли ти е през ума да я катурнеш, след като Таниел отмени сватбата? Зная, че е така. Ето че тя внезапно се оказва достъпна. Колко ли те е изкушавало това…

Тамас отвори третото си око и се отдръпна от стената. Можеше да различи яркото сияние на Никслаус Отвъд. Привилегированият стоеше на десетина крачки от ъгъла. Малко по-близо до коридора личаха мътният блясък на Пазителя и едва долавящото се сияние, излъчвано от Влора. Двамата с Пазителя действително се намираха пред Никслаус. Имаше голяма вероятност Тамас да простреля Влора, ако запрати куршум зад ъгъла.

— Хвърли пистолета, Тамас, и ще я пощадя — рече Никслаус.

— И защо да ти вярвам?

— Защото нямаш избор. В момента градината се изпълва с войници. Колкото и магове да си довел със себе си, няма да ти стигнат. Ако положиш оръжие, давам ти думата си, че тя ще живее.

— На какво се дължи тази щедрост? — попита Тамас и извади втория пистолет. Насочи единия към сиянието на Привилегирования, а другия към това на Пазителя.

— Знам ли и аз какво ме е прихванало — рече Никслаус. — Може би мисълта за главата ти, набучена на пика, ме размеква. — Гласът му прерасна във вик. — Помисли си само, Тамас. Няколко месеца по-рано аз бях онзи, който се намираше в безизходна ситуация, обграждан от *твоите* войници. Какъв обрат! Може да взема да ти отрежа ръцете, преди да те убия.

Тамас оглеждаше стените. Мраморна облицовка и варовик, най-вероятно. За да ги пробие, трябваше да изгори половин барутен рог само за самия куршум и отделно да съсредоточи енергия около куршума, за да не му позволи да се раздроби. Можеше да запрати един куршум, но не и два.

— Аз не бих си пилял времето — рече Тамас. Той отпусна пистолета, насочен към Никслаус, и върна чукчето. Постави го на пода и го плъзна към средата на коридора, където Пазителят да може да го види отвъд прага.

— Вече съм невъоръжен. Сега я пусни — каза Тамас.

— Първо да те видя на колене! — извика Никслаус.

Тамас присви очи върху цветното петно на Пазителя. Съсредоточи се върху куршума, опря дулото на втория пистолет до стената и дръпна спусъка.

Захвърли го веднага подир дръпването на спусъка и скочи към другото оръжие. Грабна го от пода и се прицели в движение. Откатът разтърси юмрука му, когато тласна барута с мисълта си.

И двата изстрела бяха засегнали Пазителя безпогрешно. Първият куршум, запратен през стената ниско, бе поразил врата му. Вторият потъна между очите, право над рамото на Влора. Пазителят рухна назад, все още вкопчен в нея.

Зад рухващото туловище Тамас зърна побягващия Никлаус.

Тамас нежно измъкна Влора от хватката на мъртвия Пазител. Създанието бе притискало нож до шията ѝ. Там личеше разрез, сълзящ в алено, но Тамас не можа да прецени дълбочината му.

— Влора. Влора!

Очите ѝ бяха леко изцъклени, изражението ѝ — паникьосано. Парченце мрамор бе потънало в бузата ѝ. Тамас го извади, като едновременно с това отмести кичур коса.

Внезапно тя тръсна глава, като човек, прогонващ обзелия го унес.

— Жива съм — каза тя. — Жива съм. Добре съм. — До голяма степен говореше на себе си.

Тамас измъкна носна кърпичка от джоба си и я притисна до врата ѝ. Тя можеше да говори, следователно раната не беше дълбока.

— Притисни.

— Вървете — рече Влора. — Догонете го.

Тамас свали шинела си и го смачка на топка, повдигна главата на Влора и подложи дрехата под тила ѝ.

— Андрия! Хиляди проклятия, къде се е запилял? Андрия!

На прага се появи Леони, стиснала пушка с прикрепен щик. Тя веднага остави оръжието на пода и притича до Влора.

— Остани с нея — нареди Тамас. — Видаслав е най-умела с иглата. Когато битката утихне, нека най-напред зашие раните на Влора.

Той прибра другия си пистолет от коридора и се върна в стаята. Никлаус бе избягал през един страничен вход. През прозореца Тамас го зърна в градината, затичан към входната врата.

— Сър — каза Леони, — завзехме къщата, но дворът е пълен с войници.

Тамас пусна куршум в дулото на един от пистолетите и го застопори с памук.

— Не ме е грижа — рече той. — Имам да убивам човек.

Таниел висеше, опрян до грубото дърво на колоната. Малкото останали му сили се бяха изчерпали от опитите му да се освободи.

Най-напред опита да разхлаби въжетата. Мятането и гърченето обаче не дадоха резултат. Какво друго можеше да стори? Погледна надолу. И без това май нямаше голяма полза да опитва. В подножието на дървения стълб стояха на пост войници, да не говорим, че от земята го деляха почти двадесет метра.

Щеше ли да остане жив след подобно падане? А дори и да оцелееше, какво щеше да попречи на пазачите просто да го доубият?

Как щеше да постъпи Тамас на негово място? Дъртият негодник несъмнено беше злостен, но освен това беше и находчив.

Вече цял час Жулин не откъсваше поглед от него: изглежда, непримиримостта му я забавляваше. Имаше периоди, през които налудният блясък в погледа ѝ угасваше.

— Защо той ти причини това? — попита Таниел.

Жулин отново нададе хъхрещ смях.

— Задавам си този въпрос всеки ден.

Таниел реши, че няма да получи помощ от нея. Виждаше се, че тя е не по-малко побъркана от бога, окачил я тук. За момент Таниел вдигна поглед към куката, към която бяха прикрепени въжетата му, сетне премести очи към адранския лагер. Дори и от това разстояние и извън барутен транс можеше да види, че офицерите от генералния щаб са започнали да се събират. Сходно оживление цареше и в кезианския стан. Двете воюващи страни се подготвяха да преговарят.

По време на преговорите ли Крезимир планираше да избие всички?

— Крезимир не искаше да се връща — заговори Жулин.

Таниел рязко извърна глава към нея. Лудостта бе напуснала тялото ѝ, погледът ѝ внезапно се бе избистрил.

— Нямаше да се върне, ако не го бяхме призовали — продължи тя. — Не го е грижа, че Тамас е убил Мануч. Случващото се със смъртните в този свят не го касае. Толкова съм грешала… — Жулин се закашля и преглътна болезнено, опропастеното ѝ лице някак успя да се изкриви и да добие още по-измъчен вид. — Дори да ми се удаде възможността да живея още двадесет хиляди години, не бих могла да допусна друга грешка като онази, която сторих с призоваването му. — Тялото ѝ се разтърси и тя отметна глава назад, стенейки от болка.

Таниел се извърна. Не можеше да понесе тази гледка на безпричинна, неоснователна жестокост. Боговете, изглежда, бяха също тъй дребнави, колкото и простосмъртните.

Магът отново се загледа в адранския лагер, опитвайки, се да разпознае някоя от фигурите. Макар че от такова голямо разстояние бе малко вероятно да успее.

По това време Ка-поел вече щеше да е разбрала за сполетялото го.

Ако още беше жива.

Таниел напрегна ръце и се набра на въжето. Увисна за

момент и се отпусна. Беше изтощен от цялата утрин, прекарана в мятане.

— Какво правиш, Отличнико? — попита Жулин.

— Опитвам се да се измъкна. — Той отново се набра. Издигна се на два, може би три пръста.

— Не можеш. Ако паднеш от толкова високо, ще си строшиш краката.

— Може би ще успея да се плъзна до земята.

Жулин се разсмя.

— Тогава просто ще те окачат отново.

Движение сред кезианския лагер привлече вниманието му. Сам не знаеше причината, накарала го да погледне натам, защото не се случваше нищо необичайно. Той присви очи…

Сред войниците лъкатушеше дребна фигура. Носеше качулка, може би беше дете. Но Таниел осъзна, че фигурата му е позната. Познаваше и специфичната походка.

Ка-поел. Какво правеше тук? Трябваше да се махне, да напусне лагера, преди да са я заловили!

Никой не ѝ обръщаше внимание. Войниците бяха затънали в подготовка, очевидно за нещо мащабно. В момента тя се намираше на около стотина крачки от него и напредваше, без да бърза.

Таниел отново напрегна мишци. Не спря да се повдига, докато лицето му почти не се докосна до куката. Всяка частица в тялото му трепереше от напрежение; изтерзаната му от побоя плът крещеше от болка.

— Какво възнамеряваш да правиш, Отличнико?

Гласът на Жулин звучеше чист. Без хриптене. Един бърз поглед към нея му показа, че се взира в него настойчиво.

Таниел се отпусна, задъхан.

— Ще убия Крезимир.

Ка-поел се приближаваше. Какво възнамеряваше да прави, когато стигнеше до него? Магията ѝ не можеше да го освободи от колоната.

В далечината, сред ничията земя между двата лагера, Таниел зърна самотен силует да се отдалечава от адранския стан. Висок и заоблен, препасал бяла престилка. Михали.

Таниел се нуждаеше само от миг, за да открие Крезимир. Богът стоеше в челото на кезианските редици. Бе преоблякъл окървавените си дрехи, но все още носеше маската си. Той също закрачи към полето.

Барутният маг се повдигна отново. Най-сетне пръстите му докоснаха куката. Той започна да опипва предпазливо. Усилията му все пак *бяха* разхлабили въжетата. Може би не достатъчно, че

да му позволят да се изхлузи от тях, но…

Таниел сграбчи куката с две ръце и притисна краката си към стълба. Като се възползва от тяхната опора, продължи да се издига. Закрепен стабилно, той можа да изцеди още сила от започващите си да треперят от напрежение бедра. Още съвсем малко…

Готово! Въжетата преминаха над извивката на куката и се оказаха свободни. Внезапното вълнение едва не го замая. Вече нищо не го задържаше за колоната! Можеше да скочи долу във всеки един момент.

В новото му положение погледът към земята породи неприятно усещане. Евентуалният скок не му се струваше особено добра идея.

Стиснал куката, той се извъртя с лице към стълба.

— Ти си упорит негодник — рече Жулин.

Таниел не ѝ отговори. Започна да се спуска бавно по дървената колона, дирейки опора с връхчетата на пръстите и с подметките си, сякаш се намираше върху скала. Всяко мускулче протестираше в агония. Ноктите на ръцете му нямаше да издържат целия път до долу.

След около два метра Таниел спря, за да събере сили.

— Наистина ли си способен да го сториш? — попита Жулин. — Да убиеш Крезимир?

Барутният маг преодоля още половин метър.

— Дивачката е, нали? Бездните да я глътнат, магията ѝ е могъща. Може и да успее да го убие.

Таниел мълчеше. Нов половин метър. Щеше да успее.

Погледна надолу. Четирима войници стояха на пост около стълба. Никой от тях не забелязваше, че се е освободил. Таниел трябваше да се спусне достатъчно ниско, за да може да повали един от тях със скока си и сетне да се изправи срещу останалите трима — с все още вързани ръце. Ка-поел щеше да е пристигнала по това време. Тя можеше…

Неочаквано тя изникна в полезрението му, насочила се към един от пазачите. Войникът се напрегна и изрече нещо, повдигайки длан. Юмручето на Ка-поел се стрелна и го блъсна в шията. Постовият рухна на колене, плюейки кръв.

Още един метър. Сърцето на Таниел биеше оглушително. Трябваше да продължи.

— Обещай ми нещо — рече Жулин.

— По-бързо, трябва да сляза по-бързо — прошепна Таниел на себе си.

— Обещай, че ще ме убиеш. Застреляй ме в главата с куршум като онези, които използва, за да ослепиш Крезимир. Предвид

настоящата ми слабост, това ще е достатъчно, за да ме довърши. Сметни го за отмъщение, ако предпочиташ.

Таниел погледна надолу. Ка-поел се биеше с друг войник. Трети я сграбчи за раменете.

— Обещай ми, Таниел.

Молбата в гласа ѝ го порази. Той спря за миг, колкото да я погледне.

— Обещавам.

Жулин се изсмя пронизително.

В подножието на стълба тримата постови бяха повалили Ка-поел на земята. Таниел пое дълбоко дъх и затвори очи.

И се пусна.

Глава четиридесет и четвърта

Тамас последва Никслаус през една от страничните врати и се озова на двора. Земята бе подгизнала; дъждът продължаваше да се изсипва на талази. Още беше едва шест и половина, а небето вече тъмнееше. Беше се надигнал онзи специфичен вятър, предвещаващ буря.

Привилегированият точно изчезваше зад ъгъла на къщата, когато Тамас пристъпи сред градината. Фелдмаршалът се затича подире му.

Непосредствено преди ъгъла забави ход и спря. Един бърз поглед разкри поне петдесетима, а може би и повече войници, пръснати из предния двор. Прикрити зад карети и скулптури, кезианците участваха в престрелка с барутните магове.

Никслаус скочи върху стъпалото на карета и промуши лакът през една от дръжките. Викът му се примеси с мускетните залпове:

— Карай! — Той блъсна по тавана на купето с чукана на другата си ръка и скочи вътре. Каретата пое по алеята и излезе на улицата.

Куршум отчупи парче мазилка досами главата на Тамас, който побърза да се дръпне. Бяха го забелязали.

Той огледа войниците. Бяха прекалено много дори и да беше в най-върховата си форма. А и бе изразходвал по-голямата част от барута си за онзи изстрел през стената. Хвърли преценяващ поглед към градинската стена, издигаща се на около петдесетина крачки от него. Прекалено висока.

Някаква суматоха го накара да рискува и да надникне отново. Барутният рог на кезиански войник неочаквано бе избухнал, разполовявайки притежателя си на две. Пред очите на Тамас същото сполетя и втори, сетне и трети. Войниците започнаха да захвърлят мускетите, рогове и фишеците си, за да избегнат подобна смърт.

Това сигурно бе дело на Влора. Единствено тя притежаваше толкова обширен обхват на влияние. Явно се беше добрала до прозорец — или пък някой я напътстваше. Опасно глупаво бе да се опитваш да взривиш барут слепешком. Това се отнасяше както за самия барутен маг, така и за неговите съюзници.

Портите на дома неочаквано изкънтяха. Андрия изхвърча от къщата, стиснал пушка с прикрепен щик в две ръце и крещеше с цяло гърло. Гледаше диво, бе изгубил шапката си, а шинелът му се вееше подире му. Магът връхлетя върху най-близкия противник и безмилостно го изкорми.

По-добра възможност Тамас нямаше да получи.

Той спринтира през градината, встрани от кезианските войници. Повечето от тях не му обърнаха внимание, втренчени в Андрия.

Фелдмаршалът доближи портата. Някакъв войник се обърна да го пресрещне, като трескаво се опитваше да прикрепи щика към мускета си. Тамас продължи да тича, без да изменя посоката си. Скочи върху един от декоративните камъни, оттласна се и полетя във въздуха. По време на полета ботушът му се стовари в брадичката на войника. В следващия миг Тамас вече се намираше на улицата.

Там имаше още войници. Фелдмаршалът осъзна, че е останал сам срещу двадесет вражески пехотинци.

Той възпламени всичкия околен барут. Използва мисълта си, за да насочи енергията на взрива встрани от себе си, но това никога не му се бе отдавало така, както на други, и ударната вълна го повали по гръб.

Тамас се приповдигна на колене, сетне се изправи. Опита се да прогони замайването. Болката в крака му проряза ненадейно барутния транс. Той залитна за момент, докато се оглеждаше за каретата на Никслаус.

Улицата бе засипана с тела. Почти всички войници бяха загинали на място. Малцината оцелели стенеха, вкопчени в откъснатите си крайници. Червя и кръв заливаха паважа. От гледката — и от смесената миризма на барут и кръв — му се догади.

Ето там, в края на улицата. Каретата на Никслаус се отправяше по градския булевард към планините, полускрита от пелените дъжд. Виждаше се как кочияшът не спира да размахва камшика си. Цивилни отскачаха от пътя ѝ, докато тя се носеше напред.

Тамас направи опит да се затича. Той залитна настрани, но успя да се подпре на ръба на една преливаща бъчва за дъждовна вода.

Оттласна се и продължи, този път малко по-бавно, опитвайки се да успокои кънтенето в главата си. Почувства нещо да капе по бузата му и докосна лицето си. Кръв. Май идваше от ушите му.

Не можеше да спре сега. Каретата се отдалечаваше все повече и повече. Не след дълго щеше да е напуснала града и да поеме сред планините. Никслаус щеше да избяга отново.

Тамас сдъвка един от последните си фишеци и се принуди да се затича.

Уличните павета тропаха под краката му. Той се остави изцяло на барутния транс, като почувства плама на барута да се

разстила из вените му. Край него прелитаха домове и витрини. Докато тичаше по-бързо от галопиращ кон, в крайчетата на очите му се образуваха сълзи, сърцето му биеше оглушително. Шапката му остана някъде далеч зад него, съборена от насрещния вятър, а дъждовните капки шибаха лицето му.

Далеч пред него каретата достигаше източния край на града. Тамас познаваше този планински участък. Гладки, слабо наклонени склонове, несъмнено гъмжащи от войниците на Никслаус и задигнатата им плячка, сетне идваха стръмнини, а пътят навлизаше в долина, където извивките му се изкачваха към Въгленда.

На склоновете щеше да има хиляди кезиански войници. Трябваше да убие Никслаус преди това. Тамас спря да си поеме дъх и насочи пистолета към отдалечаващата се карета. Не. Още не. По улиците имаше прекалено много деливанци. Трябваше му сигурен изстрел.

Тамас доближаваше вече края на града. Пороят се беше превърнал в потоп. Не можеше да се надява да настигне каретата, но не се съмняваше накъде се е отправил Никслаус. Не се съмняваше и в това, че барутът в подсипа на пистолета му се е намокрил.

Сред дъжда започваха да изникват очертанията на тълпа. Тропотът на капките бе заглушен от крясъци. Навсякъде имаше хора, задръстили улицата.

Едва след няколко мига Тамас осъзна, че те се бият. Може би крамола? Не. Това си беше истинска битка, и то кървава. Всички участници носеха сините униформи на адранската пехота, но въпреки това фелдмаршалът можа да различи две страни. Изглежда, едните бяха отпрали ръкавите от ризите си и бяха пристегнали получените ивици над лакътя на дясната си ръка.

Тамас сграбчи някакъв войник без ивица.

— Кезианец? — попита фелдмаршалът на кезиански.

Мъжът го погледна изненадано.

— Да — отвърна той на същия език.

Тамас го прониза и блъсна трупа му с ботуш, за да освободи сабята си. Извърна се тъкмо навреме, за да пресрещне полетелия насреща му щик. Ударът бе нанесен от войник с бяла ивица. Въпросният, който точно се канеше да атакува отново, се вцепени, щом Тамас се обърна към него.

— Фелдмаршале!

— Къде е полковник Олем?

— Нямам представа, сър. Той поведе щурма.

— Ами тези ивици? — Тамас посочи към възрания над лакътя му ръкав.

— Идеята беше на полковник Олем, сър. За да се отличаваме.

— Хитро.

Внезапно войникът измъкна ръка изпод куртката и откъсна и другия ръкав на ризата си.

— Вземете, сър.

Тамас му протегна ръката си.

— Благодаря ти. Какви нареждания сте получили?

— Да избием кезианците — отвърна войникът. Стиснал пушка, той отново се хвърли в боя, надавайки вик.

Тамас остана на мястото си, все още леко втрещен от битката. Никакви тръби или барабани не бяха оповестили появата на двете му бригади, а и не бе зърнал паника сред кезианците. Нима Никслаус не използваше разузнавачи? Макар че те едва ли биха могли да видят много в този дъжд.

Въпреки ожесточението си, битката протичаше без нито един изстрел — времето бе прекалено влажно. Изглежда, Олем бе успял да убеди останалите генерали и полковници, че е наложително да влязат в близък бой.

Сражение при подобни условия бе същински кошмар за един командир. Многобройните ботуши и пороят бяха превърнали земята в същинско блато. Валеше толкова силно, че човек не виждаше на повече от пет-шест метра пред себе си.

Дъждът трябваше да е забавил и каретата на Никслаус. Тя трябваше да се придържа към пътя, в противен случай щеше да потъне в калта.

Тамас се затича с умерен ход по улицата.

Навсякъде около него кипеше битка. Звукът на крясъци и викове, и на метал срещащ метал периодично заглушаваше тропотенето на дъжда. Паветата бяха станали хлъзгави от дъжд и кръв.

Фелдмаршалът си проправяше път, стиснал сабя пред себе си, повдигнал десница, за да могат хората му да видят зацапаната бяла ивица високо над лакътя му. Изблъскваше, намушкваше и след като поспря за миг, за да окуражи бойците от Седма бригада, продължи да търси Никслаус.

Как ли каретата на херцога бе прекосила това меле? Може би кочияшът бе озверил конете, оставяйки ги да тъпчат войниците безразборно, само и само колата да премине? Или пък херцогът бе съумял да се измъкне, като по някакъв начин бе скрил каретата от погледа му и все още се укриваше някъде в града?

Тамас зърна полковник Арбър, с подгизнала униформа, стиснал в една ръка ченето си, а с другата стискаше тежката си кавалерийска сабя и здравата пердашеше някакъв кезиански капитан. Един порив на вятъра сгъсти дъжда и скри полковника

от очите му. Когато утихна, и двамата противници вече ги нямаше.

Тамас отби удар с щик и разтвори третото си око, готов за обичайната слабост. Искрици цвят изникнаха сред бурята, потрепващи като свещи във ветровита зала. Това бяха Чудаците и от двете страни.

Тамас насочи погледа си обратно към града. Не виждаше нищо друго, освен Чудаци. Никакви Привилегировани. Неколцина Пазители.

Дъждът отново се засили. Блесна мълния, за момент осветила цялото полесражение.

Войниците се бореха с калта, ботушите им се хлъзгаха и затъваха. Същинско море от сини униформи, подгизнали и кални. Дали белите ивици плат изобщо личаха? Най-вероятно нощес хиляди щяха да умрат от ръцете на собствените си другари.

В светлината на нова мълния Тамас зърна нещо на около четиридесетина крачки пред себе си, непосредствено край пътя. Трясъкът на гръмотевица последва веднага. Тамас почувства кънтенето на звука в гръдния си кош. Третото му око съзираше огън край пътя — не от пламък, а от светлина в Отвъд, която издаваше присъствието на Привилегирован.

От по-близо можеше да види, че очертанията, привлекли погледа му преди мигове, принадлежат на изпотрошеното купе.

Изглежда, кочияшът бе прибегнал до някаква по-рязка маневра, при която едно от колелата бе напуснало павирания път и се бе врязало в податливата, дълбока кал. Каретата лежеше преобърната на дъното на дере, колелата още се въртяха.

Войниците се сражаваха около нея, без изобщо да ѝ обръщат внимание, напук на пресните дири в калта и шумните усилия на коларя да усмири шестте подивели коня.

Тамас се спусна в дерето петдесетина крачки по-нагоре от авариралата карета, без да откъсва очи от нея. Никлаус не се виждаше наоколо. Третото му око показваше, че Привилегированият е все още в купето. Вътре нямаше Пазители. Това злополука ли беше? Или капан?

Тамас се приближи, опрял едната си ръка на калния наклон, за да пази равновесие, стиснал дръжката на единия от пистолетите си с другата. Барутът в подсипа може и да се беше навлажнил, но онзи в дулото щеше да е още сух и да се отзове на мисълта му, за да произведе изстрел. Само един изстрел. Това беше всичко, с което разполагаше.

Това беше всичко, от което се нуждаеше.

Тамас изкърти вратата на каретата и надникна вътре. Никлаус лежеше сред локва дъждовна вода, опрял гръб в стената

на купето. Фелдмаршалът го сграбчи за дрехата и го издърпа навън, като го блъсна върху склона.

— Ще гледам как умираш — изкрещя Тамас, за да надвика бурята. Прибра пистолета и сграбчи Никлаус за яката. Щеше да го стори със собствените си две ръце. За Ерика. Заради Сабон. В името на всички онези барутни магове, погинали заради херцога.

Докато повдигаше Никлаус пред себе си, Тамас замига, за да прогони дъжда от очите си. Възнамеряваше за последен път да погледне противника си в очите.

Нещо не беше наред.

Главата на Никлаус се люшна под невъзможен ъгъл, очите му се взираха с празен поглед към небето. От устата му блъвна кална вода.

Човекът, обитавал Тамасовите мисли ден и нощ в продължение на десетилетие, убил съпругата му и най-добрия му приятел, предизвикал война, която заплашваше да погуби страната му — този човек си беше строшил врата и се бе удавил в канавка.

Тамас пусна тялото. Отвори третото си око, за да се увери. Никлаус вече не излъчваше сияние Отвъд.

Той направи няколко крачки назад, газейки във водата, и залитна към отсрещния склон. Никлаус бе загинал, и то в нещастен случай, мигове, преди Тамас да го достигне.

Фелдмаршалът заби пестници в калта. Ритникът, който стовари върху едно от колелата, бе достатъчно силен, че да строши няколко спици и да огъне металния пръстен. Ветеранът се подхлъзна в калта и падна на колене.

Започна да си проправя път сред същата вода, задавила Никлаус. В очите му непрекъснато влизаха дъждовни капки. Все още разполагаше с последния куршум — за момент обмисли дали да не го запрати в собствения си череп. Бе изгубил Ерика. Бе изгубил Сабон. Бе изгубил Гаврил. И бе изгубил възможността да отмъсти за тях. Стисна пистолета, подарък от Таниел. Не. Не беше изгубил всичко. Все още имаше сина си.

— Насам! Моля ви, помогнете ми!

Викът накара Тамас да се опомни. Той сведе поглед и видя как трупът на Никлаус бива отнасян от калните води. Подобаващ край, макар и не причинен от Тамас.

Той се покатери тъкмо навреме, за да чуе вика отново.

— Моля ви! Изгубих си ножа!

Кочияшът се мяташе в калта, ритан и блъскан от подивелите коне, които той продължаваше да се опитва да разпрегне. Изглежда, бе успял да освободи всички без две от изпадналите в паника животни.

А около тях битката продължаваше. Тамас знаеше, че трябва да се покатери обратно горе и да потърси офицерите си, да въдвори ред в безредното до момента клане. Предвид смъртта на Никслаус, кезианците можеха просто да се разбягат.

Изцвили кон и Тамас отново чу умолителния вик.

Фелдмаршалът се покатери върху потрошената карета и се намери отвъд, непосредствено до кочияша. Последният бе коленичил, свиваше се край подкованите копита и ровеше из калта в опит да намери ножа си.

— Остави на мен — каза Тамас. Той избута коларя встрани и изтегли сабята си. Подир два бързи удара конете бяха свободни. Те веднага се изправиха на крака и препуснаха по протежение на дерето, далеч от каретата. И дума не можеше да става за улавянето им, докато не се успокояха, а и в тази кал имаше голяма вероятност да си строшат крак, но поне бяха свободни.

Тамас се извърна към кочияша. Мъжът трепереше от страх, забелязал еполетите на униформата му.

— Благодаря ви, сър — каза коларят.

— Намери най-близкия адрански офицер — Тамас демонстративно защипа с два пръста парчето ръкав над лакътя си — и се предай. Това е единственият начин да доживееш до сутринта.

Кочияшът сведе глава. По козирката на фуражката му се стече струйка.

— Благодаря ви, сър. Ами херцогът? Той…

— Мъртъв е.

Заради сумрака и пороя Тамас не можеше да бъде сигурен, но му се стори, че върху лицето на мъжа изниква облекчение.

— Ами барутът, сър?

— Барут? — повтори Тамас. — Какъв барут?

Лицето на коларя пребледня.

— Целият град е пълен с барут. Херцогът се канеше да избие всичките му жители.

Тамас се извърна към Алватион. Разбира се! Това обясняваше огромните количества барут, които бяха доловили при приближаването си до града. Никслаус сигурно бе минирал всяка постройка. Това бе единственият начин да срине целия град само за една нощ.

Тамас се изкатери обратно на улицата и се затича назад към града. Пазителите най-вероятно щяха да възпламенят барута на всяка цена, без да се интересуват от собствения си живот. Отпадаше вариантът някой добросъвестен офицер да почувства угризения и да не изпълни заповедта за опожаряване.

В града трябваше да има десетки хиляди фунтове барут. След

като го взривяха, кезианците щяха да започнат да обхождат руините, за да убият оцелелите. Какъв по-добър начин да хвърлят вината върху Адро? Никой не би заподозрял един Привилегирован като Никслаус в употребата на барут.

Тамас нямаше да успее да стигне навреме.

Първият взрив бе тъй силен, че земята се разтърси. Над търговския квартал изникна огнен облак. Висок колкото четириетажна постройка, той повали стотици сражаващи се с ударната си вълна.

Тамас се препъна и падна, при което си удари коляното в паважа. Миг по-късно отново се намираше на крака и продължаваше да тича, накуцвайки, вперил поглед в града в очакване на следващата експлозия. Гигантските пламъци изчезнаха също тъй внезапно, както се и появиха, ала фелдмаршалът вече можеше да види зачатъците на пожар — към вечерното небе се издигаха димни колони.

Това нямаше да е всичко. Той трябваше да се върне в града и…

И какво? Да попречи на Пазителите да възпламенят барута? Тамас нямаше представа къде се намират, а градът бе огромен. Можеше да потърси барутните съсредоточия, но нямаше да успее навреме…

Нов взрив разтърси града, този път в другия му край. Вече нащрек, Тамас съумя да се задържи на крака.

Всяка експлозия несъмнено отнасяше със себе си стотици жертви. Тамас можеше да се опита да потисне взривовете или да пренасочи енергията им, само че опитът да контролира толкова много барут заплашваше да го разкъса от напрежение, досущ като запушен чайник на огъня.

Той навлезе в града, проправяйки си път през сраженията, и разгърна сетивата си. На съседната пресечка имаше струпан барут, усещаше го ясно. Достатъчно барут, за да срине десет пресечки.

В ума си Тамас почувства съприкосновението на кибритена клечка с близкия барут, дело на нечия ръка. Вече бе прекалено късно да предотврати експлозията. Напрежението се усили в мисълта му; експлозията изригна от барута.

Тамас обгърна енергията, готов да я пренасочи. Умът му се пресегна към остатъка от барута, за да прецени количеството, с което си имаше работа.

Когато ставаше дума за няколко фишека, те изобщо не го затрудняваха. И един натъпкан рог не беше проблем. Дори цяла бъчва можеше да пренасочи.

Петдесет бъчви барут пламнаха едновременно.

Тамас обгърна енергията и я запрати право под себе си. Последвалият тласък напомняше залповия откат на десетки оръдия. Енергията се изля сред дъжд от отломки, пръст и павета. Фелдмаршалът зърна втрещените лица на най-близките до него войници, преди да изчезнат.

Усилието бе прекалено голямо. Нямаше как да овладее толкова много барут. Тялото му трепереше, изопнато, готово да изскочи от кожата си.

Всичко това се случи в рамките на един и същи миг. Почувства как съзнанието му започва да избледнява, а едновременно с него и волята да овладее взрива.

Бе предал съпругата си. Беше предал войниците си, сина си, жителите на Алватион и Адро.

Бе предал всички тях.

Светът потъна в мрак.

Таниел се приземи право върху раменете на един от пазачите. Кезианецът рухна под тежестта му и пое част от удара. При все това краката на Таниел пак се врязаха болезнено в земята. Той изрева и се претърколи встрани, досами основата на стълба.

Двамата оставащи войници застинаха, втрещени, забравили за Ка-поел, която се опитваха да усмирят.

Таниел си наложи да се изправи и пресрещна насочения към него мускетен приклад с въжето, стегнало китките му. Нанесе ритник, намерил противника му в коляното, и замахна с вързаните си ръце през лицето на втория.

По време на боричкането качулката на Ка-поел бе паднала. Тя се взираше с широко отворени очи, а късите ѝ рижави кичури стояха разчорлени. Тя вирна брадичка в отговор на разтревожения поглед на Таниел. Това трая само миг, подир което тя изтръска капчица кръв от края на една от иглите си и живо пристъпи напред, изваждайки ножа си, за да освободи ръцете му.

— Не трябваше да идваш — каза Таниел.

Ка-поел разсече и последните нишки и бутна барутен рог в ръцете му. Той го разкъса със зъби. Барутът започна да изпълва устата му, серист върху езика, хрущящ между зъбите му. Таниел се задави, но си наложи да преглътне цялото съдържание, което бе насипал.

Барутният транс веднага го прогори — вля му топлина и нови сили. Болката от раните мина на заден план, бледа сянка в ума му.

Със същия нож Ка-поел дооби четиримата повалени постови. Когато приключи, се изправи, обърса острието и изсумтя.

Таниел се огледа. Въпреки приготовленията, на които кезианците се бяха отдали, мнозина войници започваха да забелязват битката. Някакъв взводен бе повел хората си към тях, като крещеше и сочеше тичешком.

Барутният маг разтри китки. Двамата с Ка-поел се намираха насред кезианската армия, напълно обградени, без никаква надежда за помощ. Щеше да му се наложи да убие сто хиляди души, за да избяга.

— Пола. — Той се отпусна на едно коляно, за да вземе един от мускетите на убитите, и трепна. И целият барут на света не можеше да заглуши болката напълно. — Не мисля, че този път ще се измъкнем.

Ка-поел оглеждаше кезианската армия, досущ като генерал, преценяващ войниците си.

Таниел повдигна мускета. Евтина изработка, нищо общо с оръжията *Хруш*, с които бе свикнал да борави. Взе щика от снаряжението на пазача и го прикрепи на мястото му. Трябваше да свърши работа. Кезианците наближаваха — бяха около петдесетима, може би повече. А каквато и да е схватка щеше да привлече вниманието на целия лагер.

— Пола — каза той, — обичам те.

Ка-поел допря пръст до сърцето си, сетне посочи към Таниел. Тя подхвърли раницата пред себе си. При падането платненият капак се отвори; Ка-поел повдигна ръка.

Восъчните ѝ фигурки започнаха да се издигат от чантата. Таниел си спомни битката в Крезим Курга и могъществото, което бе показала тогава.

— Този път това няма да е достатъчно, Пола.

От раницата продължаваха да изникват фигурки. Десет. Петдесет. Сто. Хиляда.

Невъзможно количество кукли се издигна от торбата и те се разгърнаха във въздуха, на равно разстояние една от друга.

Кезианските войници бяха застинали на двадесетина крачки от двама им и с объркване наблюдаваха случващото се. Някакъв офицер повдигна ръка:

— Зареди!

С мисъл Таниел подпали барута им. Мускети се раздробиха и барутни рогове се пръснаха на хиляди късчета. Въздухът се изпълни с миризмата на изгорял барут и писъци.

— Барутен маг! — изкрещя някой. Викът се понесе из лагера. Войниците хвърляха мускетите си и изваждаха саби и ножове. Притичваха още хора — в началото по двама-трима, сетне на все

по-големи групи. Таниел стисна дулото на мускета си и се приготви за битка.

Всичко започна с един изолиран инцидент в периферното му зрение. Кезиански войник се закова насред лагера и заболе щика си в шията на мъжа край себе си. С все така объркан от току-що стореното вид войникът се извърти без предупреждение и стовари приклада на мускета си в лицето на друг кезиански пехотинец.

Друг кезианец неочаквано допря барутния си рог до затвора на оръжието си и дръпна спусъка, с което взриви себе си и още трима другари.

Войниците започваха да си разменят юмручни удари. Живата вълна, приижда към Таниел и Ка-поел, започна да се отдръпва.

Ка-поел стоеше неподвижно, вперила очи в куклите си с вида на човек, преценяващ шахматна дъска. Около нея фигурките се движеха сами. Някои от тях се биеха помежду си, други подскачаха и нанасяха удари в нищото. Таниел се втрещи от ужас. Тя бе поела контрол над цяла армия — хиляди души наведнъж…

Един от свободните пехотинци се втурна към него.

Барутният маг изблъска щика му встрани и заби собствения си в окото му.

— Трябва да вървим — обърна се той към Пола. — Не можеш да ги задържаш вечно.

Ка-поел го улови за ръкава и сви пръстите на другата си ръка във въображаем пистолет, с който посочи към куклите.

— Искаш да стрелям по тях?

Кимване.

Таниел опря приклада на мускета си в земята и бързо го зареди. Докато повдигаше оръжието към рамото си, той отново погледна към Ка-поел — за потвърждение.

Тя му направи жест с ръка да побърза.

Таниел се прицели към рояка от фигурки и дръпна спусъка.

Същинска гръмотевица разтърси късното утро. Кезианските войници се хвърлиха да търсят прикритие. Един от близките пехотинци отхвърча през стената на палатка, като ударен от гюле. Разнесоха се ужасени викове; някой изкрещя:

— Артилерийски огън!

Ка-поел отметна глава в безшумен смях.

— Това е садистично — отбеляза Таниел и я сграбчи за ръката. — Да вървим.

Двамата се затичаха през лагера, към източните склонове, обграждащи Суркови проход. Фигурките на Ка-поел ги следваха, продължавайки да се борят с нищото. Когато достигнаха края на кезианския стан и започнаха да се изкачват по най-близкия хълм,

броят на фигурките бе намалял.

Ка-поел дишаше тежко, докато се изкачваха. Таниел погледна назад. Никой не ги преследваше, но много скоро това щеше да се промени. Той я подръпна за ръката и почувства как тя се отпуска тежко, със замъглен от изтощение поглед. Таниел окачи мускета през рамо, взе я на ръце и продължи да тича.

Хълмът стана по-стръмен, с което го принуди да забави ход. Малко по-нагоре Таниел трябваше да спре, за да си поеме дъх. Той остави Ка-поел върху един камък и се извърна назад, към долината.

Нямаше преследвачи.

Целият кезиански стан бе потънал в хаос. Брат се сражаваше с брата. Някакъв посредствен Привилегирован паникьосано запращаше магии. Пазители се опитваха да въдворят ред, като убиват предводителите на *бунтовниците* — това само допринасяше за объркването.

И всичко това благодарение на фигурките на Ка-поел.

Таниел отпуши барутния си рог и насипа купчинка върху опакото на дланта си. Изсмърка я. Непосредствената заплаха можеше и да е отминала, но много скоро кезианците щяха да изпратят пехота, а може би дори и конници подире им. Във втория случай бягството щеше да стане невъзможно. Той усещаше как изтощението не спира да го дебне, досущ глутница, наобиколила ранен елен. Трескавият пламък на барутния транс скоро щеше да угасне. В сегашното си състояние нямаше как да го поддържа безкрайно.

Двамата с Ка-поел трябваше да прекосят най-стръмната част на чакълестия склон в продължение на три мили, за да достигнат адранския лагер.

Оставаше и въпросът с предателя Хиланска.

Близо до фронтовата линия суматохата бе най-слаба. Много от кезианските войници продължаваха да наблюдават как Крезимир и Михали разговарят помежду си. Двамата богове стояха един срещу друг, само на две крачки разстояние. Таниел би заплатил богато да можеше да чуе разговора им. Никой от двамата не се интересуваше от случващото се в кезианския лагер.

Михали протегна ръка и я положи върху Крезимировото рамо.

Крезимир се освободи.

Михали разпери ръце в помирителен жест. Крезимир повдигна ръка във въздуха, сочейки към небето, и изкрещя нещо.

Михали продължи да говори. Устните му почти не се движеха, а лицето му оставаше невъзмутимо спокойно.

Това продължи няколко минути. За голяма изненада на

Таниел Крезимир очевидно се вслушваше в казаното — в един момент той отпусна ръка.

В кезианския лагер суматохата продължаваше. От фигурките на Ка-поел бяха останали по-малко от стотина. Тя седеше с изтощен вид, но върху лицето ѝ личеше победоносна усмивка. Вниманието ѝ оставаше съсредоточено върху последните кукли — те не изчезваха така бързо като предишните. Тя полагаше големи усилия да запази последните си марионетки живи.

Таниел продължаваше да наблюдава двамата богове. Крезимир и Михали бяха пристъпили още по-близо един до друг. Михали сочеше към другата си ръка, очевидно обясняващ нещо. Крезимир го слушаше, сбърчил чело.

Михали отпусна ръце, приключил с обяснението си.

Крезимир решително поклати глава.

Михали се навъси. Тъжна усмивка изникна върху лицето му и той разпери ръце.

Таниел установи, че е започнал да се задъхва от вълнение. Повдигна мускета и се прицели в Крезимир. Две мили. Самият изстрел нямаше да го затрудни, ала куршумът бе обикновен, щеше да достигне Крезимир прекалено късно. Таниел можеше единствено да му отвлече вниманието.

Крезимир рязко разпери ръце встрани. За миг изглеждаше, че се кани да прегърне брат си.

Таниел притисна длани към лицето си и залитна назад. Не успя да се задържи на крака под бликналата светлина, по-ярка от хиляди слънца, чийто източник бе Крезимир. Барутният маг се напрегна в очакване на ударната вълна и неизбежната експлозия.

Но не последва нито едно от двете. Светлината сияеше тъй ярко, че дори и иззад дланите си Таниел продължаваше да я усеща. Сякаш се взираше в самата сърцевина на слънцето.

Докосна го ръка. Той посегна и сграбчи Ка-поел. Какво ли виждаше тя? Имаше ли изобщо *нещо*, което да види? Несъмнено беше заслепена като него… Таниел я дръпна към себе си и я притисна в обятията си, за да предпази очите ѝ. Велики богове, що за магия беше тази?

Струваше му се, че е изминала цяла вечност, преди светлината най-сетне да започне да отслабва. Прониза го страх, когато отвори очи и не видя нищо. Нима бе ослепял?

Изминаха двадесетина минути, преди погледът му да започне да различава очертания. Таниел започна да премигва в опит да прогони цветните петна и да осъзнае какво е зърнал. Онзи блясък — ярък и настойчив, но лишен от горещина и звук. Това не беше експлозия.

Опита се да си припомни нещата, които знаеше за магията на

Привилегированите. Какво бе сторил Крезимир?

Постепенно той започна да разбира.

Крезимир бе отворил Отвъд в този свят.

Възвръщащото се зрение на Таниел започна да му показва, че и двата лагера са обзети от хаос. Изглежда, че никой не можеше да вижда. Стотици хиляди души пълзяха на колене, стенеха и крещяха.

В средата на полето, между двата лагера, стоеше Крезимир. От Михали нямаше и следа. Дори и купчинка пепел не бе останала на мястото му. Устата на Крезимир стоеше отворена, а лицето му — застинало в безмълвен писък.

Таниел видя как раменете на Крезимир увисват. За момент богът се втренчи невиждащо в мястото, където бе стоял Михали. Тогава богът рухна на колене и заплака.

Таниел се отпусна на склона, смазан от изтощение и пронизван от болка. Няколко минути той лежа неподвижно, в мълчание, преди да сведе поглед към зацапаната си с кръв и стомашни сокове риза. Неочаквано ушите му запищяха, а ръцете му започнаха да треперят от вълнение.

— Пола… — каза той. — Ризата ми е попила от Крезимировата кръв.

Адамат не можеше да откъсне поглед от довършващия речта си лорд Кларемон. Лордът бе запленил чувствата на тълпата безпогрешно. Нямаше викове, нито ликуване — не, дори и Кларемон не би очаквал това.

Имаше недоволство. Мърморене. Някой близо до Адамат каза на жената до него, че Кларемон имал право. Чувството на възмущение се засилваше сред събраните тълпи, от което Адамат разбра, че Кларемон е успял да ги убеди. Може би не абсолютно всички. Може би не всички го осъзнаваха в момента. Ала малкото протестни викове, последвали разрушаването на катедралата, затихнаха бързо.

По цялото протежение на реката бруданси войници насочваха лодките си към брега. Виждаше се, че са организирани на групи от по петнадесетима, всяка от които придружена от Привилегирован. Носеха мускети с прикрепен щик и бурета с барут. Адамат видя как първият отряд достига църква от другата страна на реката и започва да изблъсква хората встрани.

Готвеха се да я сринат.

Ако не беше обзелият го ужас, Адамат щеше да е останал впечатлен. Кларемон бе пристигнал с подкрепления и припаси, бе изнесъл великолепна реч в подкрепа на премиерската си

кандидатура, а сега се канеше да разруши религиозните постройки в Адро. Бе уловил едно от най-големите опасения на народа — бруданско нашествие в столицата — и го бе преобърнал. Покрай всеобщото облекчение, че не е дошъл да плячкосва града, той на практика можеше да прави каквото си поиска.

Адамат далеч не беше набожен, но му се искаше да се втурне и да попречи на войниците. Тези постройки представляваха паметници на историята — някои от тях бяха на повече от хилядолетие! Ала инспекторът не помръдна от мястото си, защото имаше предчувствието, че всеки опит да попречи на войниците би докарал смъртта му.

На няма и четиридесет крачки от него лодката на Кларемон тъкмо достигаше брега. Рикар вече бързаше да я пресрещне, следван на известно разстояние от помощниците и телохранителите си. Адамат му изкрещя да спре.

Един от моряците помогна на Кларемон да стъпи на брега и да се изкачи на улицата.

По разположението на Рикаровите рамене Адамат разбра, че приятелят му се кани да стори нещо глупаво.

— Фел! Спрете го!

Беше прекалено късно. Рикар замахна с юмрук и удари Кларемон право в носа, поваляйки го на земята.

Бруданските войници притичаха напред, а Привилегированата спътница повдигна обвитата си ръка, допряла три пръста. Сърцето на Адамат изстина.

— Почакайте. — Кларемон се надигна и направи знак на магьосницата да не се намесва. — Няма нужда от насилие — продължи той, защипал носа си с два пръста.

— Какво си мислите, че правите? — остро попита Рикар. Ръката му все още стоеше свита в юмрук, готова за нов удар.

— Какво правя? — Кларемон леко наклони глава назад, за да спре кървенето от носа си. — Кандидатирам се за министър-председател на Адро. Вие сте Рикар Тамблар, предполагам?

— Същият — с леден тон рече Рикар.

Кларемон протегна ръка.

— Лорд Кларемон. За мен е истинско удоволствие да се запозная с вас.

— Удоволствието — отбеляза Рикар — не е взаимно.

— Което е много жалко. — Кларемон отпусна ръка. — А аз смятах, че сме приятели.

— И какво ви е дало основание да смятате така?

— Защото — каза Кларемон — вие призовахте половината град да ме посрещне и да изслуша речта ми. Единствено

приятелите правят подобни неща.

Кларемоновата усмивка се изкриви за момент — едва забележимо, но достатъчно, за да създаде впечатлението за самодоволно превъзходство. Той отмести поглед от Рикар, Фел и профсъюзните ръководители и се загледа в Адамат. Крайчетата на устните му се разтегнаха в истинска усмивка.

— Наистина — продължи той, все така обръщайки се към Рикар — трябва да ви благодаря за това. Сега ще ви помоля да ме извините, предстои ми да печеля избори.

Докато се връщаше в съзнание, Тамас почувства познатото разтърсване на пътуването с карета.

Тази реализация бе последвана от паника. Къде го отвеждаха? Кой караше каретата? Къде бяха хората му?

Спомените от битката за Алватион, Никслаусовия труп и опита да спре възпламеняването на хиляди фунтове барут го връхлетяха едновременно.

Той лежеше по гръб. Когато отвори очи, пред тях изникна покривът на дилижанс. Вън се беше развиделило, което означаваше, че е бил в безсъзнание дълго време. Въздухът бе прохладен, разреден — обстоятелство, породило нова тревога във все още хаотичния му ум. Нима бе настъпила зима? Нима е лежал в продължение на месеци?

Ръцете му не помръдваха. След като превъзмогна поредния прилив на паника, фелдмаршалът осъзна, че всъщност е способен да ги движи, но бяха вързани. Костваше му огромни усилия дори само да ги помръдне. Нима кезианците го бяха пленили?

Първото лице, което зърна, определено не отговаряше на очакванията му.

То принадлежеше на смуглокож деливанец с къси, сиви къдрици. Носеше кафяво-зелена деливанска униформа без еполети и отличителни знаци. Приведен над Тамас, непознатият го гледаше замислено.

— Буден сте. Това е добре. Лекарите започваха да мислят, че ще сте в безсъзнание за неопределено време. Почти сме на върха.

Тамас отново затвори очи. Може би умът му все още не се беше отърсил от мътилката. Какъв връх?

— Кой, бездните да ви глътнат, сте вие? — попита Тамас. Лицето на мъжа му се струваше познато, с фамилиарността на отдавнашните спомени, като картина или статуетка от детството. Може би беше роднина на Сабон? Не, не приличаше на него.

Непознатият сведе глава.

— Аз съм деливанец.

— Попитах ви кой сте, не откъде сте. Ама че глупак.

Главоболието в Тамасовия череп кънтеше като параден барабан. Той размърда пръсти и отново изпробва въжетата. Момент. Нямаше никакви въжета. Тогава защо не можеше да помръдне? Тамас повдигна глава и погледна към одеялото, обвило стегнато гърдите му.

След известно гърчене Тамас успя да измъкне ръце. Избута одеялото и седна.

Носеше резервната си униформа — или поне така прецени. Във всеки случай тази не носеше следите от битката край Алватион.

Внезапно каретата спря и Тамас залитна. Деливанецът протегна ръка да го подпре. Фелдмаршалът я отблъсна.

— За какъв връх говорехте? — попита Тамас.

Вратата на каретата се отвори и в очертанията ѝ изникна Олем. При вида на Тамас той застана мирно, а лицето му се разцепи в широка усмивка.

— Сър! Радвам се да видя, че сте буден. Как е главата ви?

Тамас почувства прилив на облекчение. Все още се намираше сред собствените си хора. А и Олем беше въоръжен… С един последен поглед към непознатия си спътник Тамас слезе от купето.

— Чувствам се сякаш съм скочил от върха на кула и съм се приземил по лице — каза Тамас.

Той се огледа и видя, че се намират в планините. Ето за какъв връх ставаше дума.

— Подминали ли сме граничните крепости?

— Само първия пункт на планинската стража, сър. — Олем посочи към пътя. — Още не сме достигнали главната крепост. Ще пренощуваме тук, преди да продължим.

Смесица от чувства връхлетя Тамас. Краката му и без това едва го държаха, а вестта, че вече се намира на адранска почва, едва не го накара да падне. Той изблъска протегнатата за опора ръка и закрачи по пътя, изчислявайки мислено. По това време на годината пътят щеше да е свободен и сух. Щяха да навлязат сред равнините без проблеми и да се отправят към Суркови проход. Щяха да са възобновили защитата на отечеството си само след седмица и половина усилен ход.

— Сър, трябва още да почивате.

— Мога да ходя — каза Тамас, макар че стъпките му бяха неуверени, а главата му се въртеше. Пред тях крепостта на планинската стража се издигаше заплашително. Портите ѝ бяха отворени; граничарите приветстваха войниците, които крачеха по пътя. — Свежият въздух ще ми се отрази добре. Сега докладвай.

Колко време съм бил в безсъзнание?

— Два дни, сър.

— Битката?

— Тя протече… — Олем се поколеба. — Задоволително.

— Загуби от наша страна?

Олем измъкна цигара от маншета си и я мушна в устата си, без да я пали.

— Разполагаме с по-малко от две хиляди боеспособни войници. Общо от двете бригади.

— Само толкова? — Тамас спря и се извърна към Олем. Забеляза, че обозът им се проточва далеч назад по пътя… Обоз ли? Това също бе ново. — А Гаврил?

— Демасолин го спаси.

Тамас почувства вълна на облекчение.

— Барутните ми магове?

— Видаслав отнесе щик в стомаха. Не знаем дали ще оцелее. Леони загина, докато защитаваше Влора от Пазител.

— А Влора? — сърцето на Тамас притихна в очакване.

— Ранена е, но е жива.

Тамас се облегна на телохранителя си. Минаха няколко секунди, преди да се овладее и да отстъпи встрани.

Забеляза, че възрастният деливанец от каретата ги следва.

— Как ще успеем да нанесем удар срещу кезианската армия, навлязла в Адро, само с две хиляди души? — попита Тамас. Не можа да сдържи раздразнението в гласа си, когато кимна с глава към деливанеца. — И кой, по дяволите, е този?

Олем извади цигарата и я превъртя между пръстите си.

— Моля да извините фелдмаршала — обърна се той към тъмнокожия. — Все още не е дошъл на себе си.

Непознатият видимо се забавляваше.

— Надявам се това да се промени скоро, преди да сме се изправили срещу кезианците. — Той почтително кимна. — Аз съм деливанец. Но можете да ме наричате Сулам Девети.

Сулам Де…

— Милорд. — Тамас кимна на свой ред, прогонвайки инстинкта да коленичи. Установи, че устата му е пресъхнала. Излизаше, че не само е пътувал със самия крал на Делив, а и го беше нагрубил. — Не исках да ви обидя. Не осъзнавах…

— Не сте ме обидили, фелдмаршале. — Кралят повдигна вежда и погледна към земята. Може би очакваше Тамас да коленичи. Във всеки случай не загатна за това гласно.

Тамас все така не знаеше какво да каже. Какво точно знаеше кралят? И какво правеше той тук, пътувайки заедно с Тамас и нов-новеничък обоз?

— Ще ви помоля да ме извините, кралю — рече Тамас, — но аз наистина ще се нуждая от известно време, за да догоня събитията. Нямам представа за случилото се през изминалите дни.

Кралят сключи ръце зад гърба си.

— Нещо против да докладвам вместо вас, полковник? — обърна се той към Олем.

— Ни най-малко, Ваше величество.

— Да се разходим? — Владетелят протегна ръка към крепостта над тях.

Тамас го последва.

Двамата отново закрачиха по планинския път, край остатъците от Тамасовата армия. Олем ги следваше на почтително разстояние.

Деливанският крал поде:

— Ще ви кажа как изглеждаха нещата за мен, а по-късно вие ще довършите разговора си с полковник Олем. Пристигнах в Алватион с очакването да заваря адранска армия, а вместо това намерих две. Денят подир битката между войниците на херцог Никслаус и вашите бе малко объркващ, но благодарение на моите офицери, полковник Олем и полковник Арбър, всичко се уреди.

Сулам поспря за момент.

— Съжалявам за случилото се в Алватион, кралю — каза Тамас.

— Съжалявате? За какво? Вие сте спасили деливански град, Тамас. Аз съм ви задължен.

— Барутът?

— Вие и останалите барутни магове сте овладели щетите. Имало е жертви, разбира се, но градът все още е налице, а заедно с него и благодарността, която ви дължа.

— Виждам — Тамас погледна през рамо към обоза, — че сте осигурили запаси за пътуването ни. За което *аз* ви благодаря.

Очите на Сулам блеснаха и за пръв път от каретата насам той се усмихна.

— Това не е всичко — рече той.

— Простете?

— Фелдмаршале, това е само авангардът. Следват го петдесет хиляди бойци. Щеше да има и още, ако не бях изпратил по-голямата част от армията си по Великия северен път срещу Кез. Моите войници са на ваше разположение. А аз имам намерението да спечелим тази война. Подлости като извършените от Никслаус и Ипил не бива да остават подминати от никой владетел. — Тук усмивката на Сулам изчезна, в гласа му зазвънтяха решителни нотки. — Може да не одобрявам факта, че екзекутирахте Мануч,

но Ипил нападна моя народ.

Петдесет хиляди деливански войници. *Това* вече, знаеше от опит Тамас, щеше да разтърси кезианците. Сърцето му литна от радост. Намесата на Делив щеше да наклони везните в полза на Адро. С подобен съюзник победата ставаше повече от възможна.

За пръв път от седмици насам Тамас изпита облекчение. Докато се приближаваше към крепостта, имаше усещането, че е смъкнал тежко бреме от раменете си.

Сред стените на крепостта изникна вълнение. Някакъв конник изхвърча от портата, препуснал стремглаво. Ездачът забеляза Тамас и рязко дръпна юздите, конят му спря сред облак чакъл. Той скочи от седлото.

— Сър — поде той. Страните му бяха зачервени, възпалени от шибалия ги мраз. Ръката му трепереше, докато отдаваше чест.

— Поеми си дъх, войнико — рече Тамас.

— Сър — на пресекулки докладва вестоносецът, — пристигнаха новини от един от постовете на източния склон. Адопещ, сър. Градът гори.

Епилог

Привилегированият Борбадор стоеше на стълбите на средна по големина къща в адранските предгадия и се опитваше да си припомни последния път, когато се бе обръщал за помощ към някого. Това не беше нещо, към което Привилегированите имаха навика да прибягват. Те или вършеха всичко сами, или просто издаваха нареждания.

Експлозия разтърси вечерния въздух, накарала Бо да трепне. Поредната църква. Бруданските негодници разрушаваха светилищата из целия град. Извличаха свещениците на улицата и ги пребиваха до смърт пред очите на минувачите. А жителите на столицата просто си стояха и гледаха, без да помръднат и пръст. Бяха прекалено разстроени от войната и облекчени, че бруданците не са дошли да оплячкосват града.

Някои дори се включваха.

Бо не беше от почитателите на крезимската църква, но и не беше във възторг от идеята да стои със скръстени ръце и да гледа как чужда армия руши исторически паметници в града. Той се бе намирал сред тълпата, видяла разрушаването на голямата столична катедрала. Беше чул речта на Кларемон, видя и как наемниците слизат на брега, необезпокоявани от хората, които трябваше да защитават родния си град.

Присъствието на Привилегированите от Търговската компания го смущаваше. От пристигането им насам Бо полагаше огромни усилия да ги избягва. В най-добрия случай щяха да се опитат да го привлекат на служба при себе си, смятайки, че той не изпитва лоялност към Адро. А в най-лошия щяха да зърнат в негово лице потенциална пречка, която трябва да бъде премахната.

Нищо не му пречеше да насочи цялата си мощ срещу тях в деня на пристигането им. Щеше да успее да потопи няколко от корабите им — и може би дори да убие Кларемон — преди бруданските Привилегировани да надделеят над него. Но не го стори, защото вече не се занимаваше с битките на другите. Имаше си собствени проблеми, за които да се тревожи.

Трябваше да спасява приятел. Човек, когото смяташе за брат.

Детски кикот достигна до него от вътрешността на къщата. Звукът почти го накара да се откаже. Почти.

Бо почука на вратата. Смехът спря.

— Стойте вътре, деца — нареди нервен глас. Скърцане на дъски оповести нечие приближаване. С третото си око Борбадор видя, че това е самият Чудак, когото бе дошъл да посети.

Почувства как някой поглежда през шпионката; отмести се резе. Вратата се открехна.

— Привилегированият Борбадор — каза Адамат.

Бо кимна почтително.

— Инспектор Адамат.

Погледът на Адамат отскочи към улицата, леко припрян, в дирене на клопка.

— На какво дължа честта? Не очаквах, че ще ви видя отново.

— Донесъл съм подаръци — рече Бо и посочи с очи към пакетите, които носеше под мишница. — Може ли да вляза?

Адамат отново огледа улицата. Върху лицето му се четеше борба. Изглежда, в последно време го измъчваха нерви. Борбадор отлично го разбираше.

Никой не гореше от желание да покани Привилегирован в дома си.

— Мили — обади се женски глас, — кой е?

— Привилегированият Борбадор.

Вратата се отвори широко и Бо видя Фая да стои на прага. Тя определено изглеждаше по-добре в сравнение с времето на пленничеството си в дома на Ветас. Вече нямаше вида на хронично недоспала и макар зачервените ѝ очи да издаваха, че е плакала неотдавна, изражението ѝ го скриваше добре.

— Моля, заповядайте — покани го тя.

Бо пристъпи вътре с все пакетите и ги остави във всекидневната.

— Наричайте ме Бо. Донесох подаръци за семейството ви.

— Не е трябвало — рече Фая, като се усмихна широко.

Адамат не споделяше удовлетворението ѝ. В погледа му личеше подозрение. Той не се доверяваше на Бо.

Привилегированият не можеше да го вини.

— Усетихте ли? — попита Бо.

Адамат го погледна объркано.

— За какво говорите?

— Необясним, внезапен шок — рече Бо. — Както когато смятате, че сте останали сами, и някой изневиделица лисне чаша ледена вода в лицето ви.

Инспекторът поклати бавно глава.

— Пак не ви разбирам.

Беше странно, помисли си Бо, че един Чудак не е почувствал смъртта на божество. Михали — прероденият Адом — бе убит преди шест дни. Усещането не беше същото, както когато Таниел бе прострелял Крезимир в окото. Сегашното усещане бе някак… по-постоянно.

— Няма значение — каза Бо. — Няма смисъл да се тревожите

за това.

— Ние тъкмо вечеряме — Фая хвърли предупредителен поглед към съпруга си. — Ще се присъедините ли към нас?

— Благодаря ви, но няма да се възползвам. Надявах се да поговоря със съпруга ви насаме.

Адамат прочисти гърло:

— Всичко, което възнамерявате да споделите с мен, можете да кажете и пред Фая.

И сам Бо можеше да види, че Фая няма намерение да се махне. Толкова с играта на *разделяй и владей*. Дали не трябваше да доведе Нила и Яков със себе си? Бо ги бе помолил да чакат в каретата, за да не му пречат, но може би тяхното присъствие щеше да намали подозрителността на Адамат.

Бо все още не знаеше със сигурност какво да прави с Нила. Излизаше, че тя е Привилегирована. При това Привилегирована, която не се нуждае от ръкавици. Тя дори не съзнаваше собствената си важност. В Деветте държави нямаше нито един Привилегирован, способен да се докосва до Отвъд без ръкавици. Подобно нещо не беше посилно дори за самите предеи.

Само за така наречените богове.

— Нужна ми е помощта ви — каза Бо.

— В момента не предлагам услугите си — каза Адамат, поглеждайки към съпругата си. — През последните месеци семейството ми преживя неща, каквито никое семейство не би трябвало да изтърпява. За нищо на света няма да се отделя от тях.

Фая присви очи срещу Бо. От любезната домакиня не остана и следа. Сякаш някой бе изсмукал топлината от помещението.

— Две неща — рече Бо, като повдигна ръце. В момента не носеше ръкавици. Не искаше Адамат да си помисли, че е дошъл да го заплашва. — Най-напред ще искам от вас, Фая, известно време да се грижите за Яков Елдаминз.

— Детето е живо? — попита Фая.

— Второ — продължи Бо, — нуждая се от помощта на Адамат, за да спася най-добрия си приятел… единствения си приятел. Разполагам с доказателства, уличаващи генерал Кет и сестра ѝ в спекулации. Инспекторът, сержант Олдрич и хората му трябва да дойдат с мен, за да арестуваме генерал Кет и да освободим Таниел Двустрелни.

Цялата тази ситуация изнервяше Бо. Така и не беше получавал новини от фронта от вестта за военния съд насам. В момента Таниел можеше да се намира в затвора, а можеше и да е увиснал на бесилото. Бо се проклинаше, задето не е реагирал достатъчно бързо, но трябваше да събере доказателства, преди да

може да действа. Трябваше да е заминал за фронта веднага щом бе открил доказателствата за вината на Кет преди седмица, само че бе счел, че се нуждае от повече улики от счетоводните книги на един мъртъв благородник.

— Искате да арестувате офицер от генералния щаб във военно време? — Адамат се навъси. — Това е самоубийство. Не. Няма да го направя. Както вече казах, трябва да мисля за близките си. Не предлагам услугите си.

— Ако нямате нищо против — процеди Фая през зъби, — бихме искали да продължим вечерята си.

Бо не обръщаше внимание на думите им. Понякога се ненавиждаше заради нещата, които трябваше да върши. Заради убийствата, лъжите и кражбите. Заради манипулациите.

— В замяна на помощта ви, Адамат, ще имате право да поискате една услуга от мен.

— Какво бих могъл да искам…

— Една услуга! — повтори Бо, повдигнал пръст. — Каквото си поискате от последния оцелял представител на адранската кралска кабала.

Фая се навъси. Бо можеше да види, че зад смръщеното чело умът ѝ работи трескаво.

— Не — каза Адамат. — Не мисля, че…

— Скъпи — Фая го дръпна за ръкава.

Бо си пое дълбок дъх.

— Една услуга — отново подчерта Привилегированият. — Каквото си поискате. Дори и да ми се наложи да крача по кезиански тела, за да намеря сина ви.

Щеше да има възражения. Спорове. Щяха да последват още оправдания, но по погледите им Бо можеше да види, че е спечелил.

Благодарности

Благодаря на фантастичния си агент Кейтлин Бласдел за редакторските съвети и склонността към обсъждане в моментите, когато изпитвах затруднения с книгата — и разбира се, за самата ѝ продажба. Благодаря на своята редакторка Деви Пилай, която прояви търпението и вярата да ме остави да работя със собствено темпо и многократно удължава сроковете, за да остана доволен от крайния продукт.

Благодаря на съпругата си Мишел, която ми помагаше през цялото време. Тя е тази, до която най-напред се допитвам за идеи и корекции. Нищо не достигаше до Кейтлин и Деви без нейното одобрение.

Благодаря на родителите си за тяхната невероятна подкрепа по отношение на творчеството ми (тази книга също не прави изключение). Баща ми беше моят първи *почитател*, одобрил книгата — той я прочете почти цялата в рамките на една вечер.

Благодаря на Айзък Стюърт за картите и илюстрациите. Той не само изработи фантастична нова карта за настоящата книга, а и обнови онези от *Кръвен обет*.

Благодаря на удивителните хора от *Orbit* за тяхната подкрепа: Сюзън Барнс, Лорън Панпинто, Алекс Леницки, Лора Фицджералд, Елън Райт и всички останали. Техните книги не биха се радвали на настоящия си успех без техните редакционни, пазарни и артистични вълшебства.

Благодарен съм на Итън Кини за това, че с настойчивите си въпроси относно барутната магия ме принуди да погледна на нещата от различна перспектива.

И, разбира се, благодаря на всички близки и приятели, които ме подкрепяха, особено на Съни Мортън, проявил се като мой изповедник и извор на безценни за един начеващ автор съвети.

notes

1

Жарг. полицай. — Б.ред.

2

От *faint* — припадам, прилошава ми. — Б.ред.

3

Техника за запаметяване. — Б.ред.

4

Игра на думи с името на кръчмата, което на английски език е *The Salty Maiden*. Думата *salty* освен солен, отнасящ се до живота в солена вода, означава и хаплив, устат, пиперлия. — Б.ред.

5

Нечестна търговия за бързо забогатяване, основано на препродажба, разлика в цените, дефицит на стоки и др. — Б.ред.